

Harold King
Vegánia

Szereplők:

- Szinni, a *zem* nép gyönyörű és „bevallalós” leánya.
- Harald, az *emberek* vad fajának tagja.
- Holla, aki Szinni anyja. Ügyvéd.
- Holbi, aki Szinni apukája. Elképesztően babonás, de remek jogász.
- Lille és Ulli, testvérek, rókadémonok. Lille a fiatalabbik.
- Kríli, szintén a *zem* nép leánya. Mindenre hajlandó, csak hogy lefogyjon.
- Incsi. Ő is egy rókadémon.
- Honka, egy babonás *zem* férfi
- Dorin, egy fiatal gyermek a *__vegán__* népből.
- Drár, Dorin apja
- Drina, Dorin anyja és Drár felesége.
- Ajuvasz, Dorin vallástanára. Elég fanatikus az öreg.
- Pancsa, rabszolgalány. Kicsit se vallásos.
- Azázel, a Végmunkásképző Iskola és Szakkollégium igazgatója.
- Lilith Dorin tanárnője.
- Bregúz, akiből szintén Végmunkás lesz.
- Ziri, a *zem* nép bajkeverő királynője

Tartalomjegyzék

1. fejezet.....	1
2. fejezet.....	123
3. fejezet.....	158
4. fejezet.....	187
5. fejezet.....	204
6. fejezet.....	214

1. fejezet

Harald épp az erdőt járta, gombát gyűjtött, amikor meghallotta a gyenge hangot:

—Kérlek segíts rajtam!

Nem mondható hogy gyáva legény lett volna, habár nem volt se erőművész, se karatemester. Sőt, semmiféle hivatásos sportot nem űzött. De még alkalmanként se szokott sportolni. Néha elment az erdőbe, gombát szedni, ez volt a számára a sport. De gyáva azért nem volt - annak ellenére hogy nem szeretett verekedni. Eleve, nem nagyon szerette az általában „fiúsnak” mondott

szórakozásokat. Ő önmagát az „ész emberének” tartotta, afféle „entellektüelnek”, eleve, írónak készült... írt is már eddigre két regényt, ami nem rossz teljesítmény, huszonkét éves korban. Igaz hogy még egyik se jelent meg, mondhatni csak az asztalfióknak írta őket... bár ott se kézirat formájában lapultak, hanem egy cserélhető számítógépes háttértáron.

Most is míg a gombokat keresgélte, épp azon törte a fejét, hogy nemrég olvasott egy mesét, amiben a gonosz boszorkány arra kéri a szegénylegényt hogy hadd melegedhessen meg annak tüze mellett... és e mesét miként tudná megírni regényben, sci-fi köntösbe átöltöztetve! S erre megszólal a közelében e gyenge női hang valóságosan is, épp afféle amiről fantáziált... Mindenki összerezzent volna a helyében, a frász kerülgette volna...

Nem volt kivétel ezalól ő maga se.

—Ki vagy és hol rejtezel?! - kiáltotta, és körbepillantott. Persze semmit se látott, mindenféle fák, még ha ritkásan állva is...

—Itt jobbra tőled, pár méterre egy fa mögött...

—Hát gyere ki hogy lássalak!

—Nem tudok, nagyon fáj a lábam, megrándítottam...

—Az nem lehet. Ha csak megrándult, attól még tudnál mozogni. Ha nem tudsz, akkor nem megrándult hanem eltört.

—Dehogy tört, még csak az kéne, ez rándult. De nekem ez is kész katasztrófa, hacsak nem segítesz!

—Ha nem tudsz mozogni vele, akkor igenis törött. Netán kificamodott. - ragaszkodott Harald a nézetéhez, de közben elindult a hang felé. Még oda se ért azonban, folytatta:

—Különbén is, honnan tudhatnád hogy csak megrándult-e, ha nem épp abból hogy ha tudsz vele mozogni, akkor nem törött. Legrosszabb esetben is csak repedt, de azt se hiszem.

—Látom hogy nem törött. - válaszolta a fiatalos női hang.

—Épp akkor láthatnád ha törött volna, de még akkor is csak az esetben ha nyílt törés lenne. - makacsodott Harald, de már ott is volt egy nagy fa mellett, megkerülte...

És a látványtól a lába is a földbe gyökerezett. A fa törzsének támaszkodva egy kislány ült, egy egészen picike lány, kinézett talán nyolc vagy kilenc évesnek, mert semmi esetre se lehetett magasabb mint száznegyven centi, de lehet hogy csak százharminc, és Harald egészen biztos volt benne hogy súlyra se nyom többet még jól felöltözve se, mint harminc kiló. De lehet hogy csak húsz... Igazság szerint, nemcsak picike volt, de még ilyen picikének is majdhogynem csontsovány. Ez jól látszott, mert bár volt rajta ruha, de...

Nos, hősünket épp e ruha döbbsentette meg leginkább. A ruha egészen úgy nézett ki mint egy szkafander, bár a sisak most nem volt rajta a leányon. Ellenben e szkafander majdnem mindenütt tökéletesen átlátszó volt, mintha üvegből lenne! Persze biztos nem abból volt hanem hajlékony, transzparens műanyagból... Tulajdonképpen csak ott nem volt átlátszó a szkafander ahol valami bonyolult műszer volt rászelve. És e szkafanderben a kislány teljesen ruha nélkül leledzett, bár egy aprócska bugyi azért volt rajta. Az nem volt átlátszó, hanem hófehér. De az is alig takart valamit.

A bokáján látszott hogy valóban komoly gond lehet vele, mert az ízület környéke alaposan megduzzadt.

—Nem törött. - mondta a leány, követve Harald pillantását. —Te persze ezt nem érted, de biztos nem törött, és ezt onnan tudom hogy látom a csontjaimat ha akarom. A szemem sokkal több hullámhosszt érzékel ugyanis mint a tied. Átlátok tehát a húson, bizonyos mértékig. A te csontjaidat is látom ha akarom.

—Akkor, izé... benned egy úrlényt tisztelhetek?

—Természetesen. És ne tévesszen meg téged a külsőm! Tisztában vagyok vele hogy a te fogalmaid szerint egy annyira picike kislánynak látszom aki nemcsak hogy nem serdül de még a kisgyermekkorából se nagyon nőtt ki, de én a népemnél egy tökéletesen nagykorú, felnőtt nőnek számítok, bár igaz hogy a felnőttek közt a fiatalok közül valónak, mert még a hetvenedik évemet is csak a jövő hónapban fogom betölteni. És ez nálunk igenis fiatal kor, mert ez mifelénk olyasmi mint

nálatok ha valaki huszonkét év körül...

—Én épp annyi vagyok!

—Nagyszerű, akkor egymáshoz illünk!

—Ezt, ööö... miként is értsem...

—Hát, abban reménykedem hogy nincs kifogásod azellen hogy a segítségemre legyél.

—Még szép hogy nem hagylak magadra, bár nem hiszem hogy jó ötlet lenne ha becipelnélek a városba... Egyrészt, nem biztos hogy a mi gyógyszereink jók neked, másrészt, könnyen lehet hogy azonnal elfog téged a katonaság, titkosszolgálat, tudomisé... és nem is szükséges, ez még csak nem is ficam csak egy alapos rándulás...

—Igen, az, de ettől még hidd el hogy nem tudok egy lépést se megtenni! Nem igazán kedveli már a mi fajtánk a fájdalmat, tudod. De valóban nem kell bevinned a városba, annyi lenne csak a dolgod hogy elballagsz az úrhajóig, és elhívod a robotkutyát, az majd értem jön és visszacipel oda. Adok neked majd elektronikus kulcsot amivel kinyithatod az úrhajót és ha oda bementél, a robotkutya már engedelmeskedni fog neked. Érti a nyelvedet is, látod, én is megtanultam azt! Igaz hogy az úrhajó nincs a közelben, mert majdnem egy kilométerre van, de én azt hiszem az azért nem akkora nagy távolság hogy el ne tudj gyalogolni addig, és te olyan rendes fiúnak látszol, biztos megteszed a kedvemért... De igazából a segítséget nem erre értettem hanem valami komolyabb dologra.

—Mire?

—Kérlek válaszolj előbb, elhívod-e a...

—Na de minek elhívni, sokkal egyszerűbb ha elviszlek az úrhajóig!

—Hogy *micsoda*?! - kerekedett el az úrkislány szeme.

—Na de hiszen nyilvánvaló hogy az a leggyorsabb megoldás, és feltételezem amiatt akarsz oda visszajutni hogy ott valami gyógyítószerkentyű helyrehozza a tappancsodat, vagy nem?

—Persze, de te képes lennél engem elcipelni a kezeden akkora nagy távolságra?!

—Nem erre gondoltam, bár azt hiszem ha nagyon muszáj meg tudnám tenni úgy is. De minek, sokkal kényelmesebb ha felemellek, a nyakamba ültetlek, aztán majd mondod hogy merre bandukoljak és kész!

—Hú, hát ennek nagyon örülök ám hogy ilyen erős vagy... Alig hiszem hogy képes lennél rá, de ha mégis, hát tényleg nagyon örülök neki, úgyhogy ne habozz, kezdj bele bátran, csak légy óvatos és ne nagyon fogdosd a sérült lábamat...

—Minek azt fogdosnom, itt van e célra a vállad... - azzal Harald máris a nyakába emelte a leányt.

—Merre induljak?

—Ott balra az a piros bokor... afelé, aztán túl rajta, abba az irányba...

—Engem Haraldnak hívnak, hát téged?

—Nagyon hosszú nevem van, nem tudnád megjegyezni első hallásra, szólíts csak úgy hogy Szinni, ez különben az egyik nevem a harminchatból.

—A mennyiből?!

—Nálunk ez még csak nem is számít soknak! Már legalábbis a nemesség körében, mert a pórok, azok másak... márpedig én nemes vagyok! Persze az egész családom is. És még csak nem is kisnemes, bár tény hogy nem tartozunk az igazán... Nem, ne arra menj, itt fordulj be jobbra... Hol is tartottam... Ja igen, szóval azért mégis elég nagy a nemességünk ahhoz, hogy jogom legyen részt venni a Gyilkos Futamon, és épp emiatt jöttem el a bolygódra, hogy találjak valakit közületek emberek közül aki e Futam közben a segítségemre lenne! Na látod, már itt is vagyunk az úrhajómnál!

A repülőcsészealj nem volt nagy, alig húsz méteres, ami igazán semmiség egy üresközhöz képest. Amint a közelébe értek, magától kitarult az ajtaja. Harald már nyúlt is Szinni vállához hogy levegye a nyakából, de a leány így szólt:

—Vigyél inkább be!

Bevitte. Odabent egyetlen hatalmas termet látott, egyik oldalon két kis ajtóval. A teremben

semmi nem volt csak két ágy, egy teljesen emberinek tűnő asztal, s ez előtt pár kényelmes karosszék.

—Melyik a vezérlő? - bökött Harald a fejével a két ajtó felé.

—Ez, ahol most vagyunk, ez a vezérlő. Az a két ajtó a vécé és a fürdőszoba, de nem érdemes bemenned kíváncsiskodni egyikbe se, mert mindkettő majdnem pontosan olyan, mint nálatok egy nagyon előkelő szállodában. Kérlek tégy le az ágyra!

Harald úgy tett.

—De itt nem látok semmi vezérlőpultot.

—Nincs rá szükség, mindent amit akarok elintézhetek szóbeli vezérléssel, de többnyire az se kell mert megy gondolathullámokkal is. Ne gondold misztikára, ez csak annyit jelent hogy képes vagyok gyenge rádióhullámokat generálni és fogni. Nem nagyon hatékonyan azt se, csak pár méterre érzékelhetőek... de itt az úrhajóban ez is elég. Indulhatunk akkor?

—Hé, hé, azt se tudom miről van szó!

—Kell nekem valaki erős fickó aki segít. Olyan kell aki kellően vad, nem félős, ugyanakkor mégis szelíd és engedelmes... mármint *velem* szelíd és *nekem* engedelmes! Ellenben habozás nélkül kész kitekerni bárki más nyakát, aki bántani akarna engem, vagy akár csak szemtelenkedik is... Eddig rendes illetőnek látszol, hiszen habozás nélkül segítettél nekem.

—Persze, persze, én nem vagyok félős, rendesnek meg kiváltképpen rendes vagyok, úgy bizony, pláne hölgyekkel szemben... de vadnak azért nem mondanám magamat.

—Egészen biztos hogy az vagy, nálatok, a ti bolygótokon mindenki vad. Hogy a csudába ne volna ez így, ti még szórakozásból is vadultok, hiszen nektek olyan félelmetes sportjaitok vannak mint az... ízé... mi is a neve... az a hogyismondják amiben azt a labdát rúgdossátok...

—Csak nem a focira gondolsz?! Mi lenne abban a félelmetes?!

—Hogy is ne volna az, akármikor megtörténhet hogy valaki nem a labdát rúgja meg, hanem tévedésből a másik játékost!

—Most tréfálsz velem?!

—Eszembe sincs, és igenis ez így van, magam láttam egy filmen hogy ott valaki belerúgott a másikba, és...

—Igen, ez néha megtörténik, szándékosan vagy véletlenül, de ez rém messze van a félelmetestől! Még ha a horrorfilmeket emlegetted volna, megérteném, de hogy a *focit*...

—Miféle film az, hogy „horror”?

—Ehm... hát, az... az... tudod mit, szerintem jobb ha mégse tudod. Egyre erősebb a gyanúm hogy te valami túlcivilizált fajta képviselője vagy, és nem akarom hogy rémálmaid legyenek. Azt mondd meg, *tőlem* mit akarsz, konkrétan!

—Hogy segíts. Ez a Gyilkos Futam, ez tulajdonképpen egy verseny, és meg akarom nyerni.

—Miért, mi a díja?

—Az, hogy aki megnyeri, az lesz a királynő.

—Micsoda?!

—Királynő. Remélem jó szót használok. Vagy inkább az elnöknő lenne a megfelelő? De nem, mégse, mert az elnök az olyan demokratikus micsoda, de nálunk a királynőnek teljhatalma van, azt csinál amit akar, és élete végéig királynő, néhány nagyon speciális esetet kivéve! Elméletileg le lehet ugyan váltani, de az hihetetlenül komplikált, szóval, ha valaki egyszer királynő lett, akkor utána már lényegében azt csinál amit akar.

—Ki is végeztethet bárki?

—Hogyne. Bár nem szokta. Minek is, épp mert teljhatalma van, nem kell félnie holmi vetélytársaktól, pártoktól... ő a törvények fölött áll!

—És ezen a versenyen dől el, ki lesz az új királynő?

—Általában természetesen nem. Nagyon-nagyon bonyolult menete van annak, miként jelöltetik ki az új királynő, nem is lehet bárki királynő, meg... Eh, mindegy, szerintem hosszú-hosszú ideig magyarázhatnám hogy megértsd, de még akkor se érdekelne téged, unalmasnak találnád. Lényeg az

hogy e mostani, ez egy egészen kivételes alkalom, főleg mert él a régi királynő is még, nem is olyan nagyon idős, sőt kifejezetten fiatal, de le akar mondani, és ő döntött úgy, hogy most kivételesen az lesz az új királynő, aki megnyeri e versenyt!

—Miért nem a saját lányát akarja királynőnek megtenni?

—Egyrészt, nincs még gyermeke. Másrészt, hiába is volna, mert az hogy a saját gyermekét jelölje ki utódának, az például azon egészen mikroszkopikusan kevés dolog közé tartozik, amihez kivételesen még sincs joga a királynőnek! Ha hiszed ha nem, ahhoz például van joga, hogy ha megy az utcán, és nem tetszik neki valaki szembejövőnek a képe, egyszerűen lepuffantsa, mert neki épp ehhez van kedve és kész. Persze, nem szokott ilyesmit tenni... mi valóban szelíd nép vagyunk, ahogy sejtet. De elméletileg, ehhez volna joga a királynőnek. Ahhoz hogy a saját gyermekének adja át a hatalmat, nincs. Mert hülyék mi se vagyunk, arra méltó valakit akarunk a királyunknak... Tulajdonképpen persze lehet az előző király vagy királynő gyermeke az új király, de nem úgy hogy az anyuka így dönt! Bizonyítania kell! De ebbe tényleg kár belemennünk nagyon mélyen, mert semmi jelentősége a konkrét helyzetben. Szóval, e verseny nálunk hagyomány, a vitézség és strapabírás próbatétele, meg sok más erényé is. De, természetesen, sosem volt eddig az a díja hogy a nyertesből királynő lesz. A verseny lényege az, hogy meg kell tenni egy vad terepen egy akkora távot ami a te mértékegységeid szerint körülbelül ötszáz kilométer. Aki elsőként ér célba, az a nyertes. A futam neve amiatt „gyilkos”, mert egyrészt iszonyatosan megerőltető, nem is ritkaság hogy belehal egyik-másik résztvevő, másrészt, a verseny ideje alatt az se tilos, hogy egy versenyző megölje valamelyik ellenfelét, vagy akárhányat is közülük! Ez nem szokott gyakran előfordulni, de elvileg nem tilos, és néha meg is történik. Indulás után már minden megengedett!

—Hmm... és nálatok mindenki ilyen girnyó mint te?

—Girnyó, én?! Mit képzelsz te, én egy kifejezetten stramm, sudár, mondhatnám szép szál leány vagyok, ráadásul kisportolt is a magunk... szóval, ahogy azt mi tekintjük! Sőt, jóeséllyel megnyernék egy szépségversenyt is!

—Nem is a szépségedet kritizáltam, azzal semmi bajom...

—Ezt örömmel hallom. Ám nemcsak szép vagyok, de nem is gyenge! De sosem készültem a Futamra. Biztos hogy oda nálam sokkal edzettebbek mennek. Férfiak is, akik minálunk is erősebbek mint mi nők.

—Férfi hogy is lehetne királynő!

—Sehogy. De lehet majd király. Mit nem lehet ezen megértened!

—Ja, azt hittem, hogy, ízé... Mindegy. És a férfiak is ilyen picik?

—Szó sincs róla, legalább öt centivel magasabbak mint én! Némelyik tíz centivel is!

—Hm, hát akkor még mindig törpe kis seggdugaszok hozzám képest.

—Épp erről van szó, remélem kezded már érteni miért akarom hogy segíts!

—Nem, nem értem, feltételezem ugyanis hogy a szabályok megsértése lenne ha bevonnál a próbába külső segítőt, hiszen akkor nem a magad érdemei...

—Nem. - vágott közbe Harald szavába Szinni. —Nem lenne szabályszegés! A szabályok kifejezetten megengedik hogy legyenek segítők. Akár több is. Egyetlen valami van megszabva: a versenyző a rajthoz el kell vigye minden cuccát amit magával akar cipelni a versenyre, ott lemérik, és az van megszabva, hogy azon súlyon felül ami a versenyző saját súlya pucéron, azon felül tehát az összes többi minden nem lehet több, mint az, amit te úgy neveznél hogy százhusz kiló! Nem hajszálla annyi de majdnem. Értesz engem?

—Igen. De én akkor se vagyok „cucc”!

—Ha arra gondolsz hogy biológiai lény vagy, az se számít. Sok versenyző visz magával robotkutyát, vagy más effélét, hogy az vigye a többi cókmojkját, mert gondolom sejtet rólam hogy nemhogy százhusz kilót de harmincat se bírnék el! Nagyjából huszonöt kiló a súlyom... Te meg, mennyi is...?

—Hetvennyolc.

—Na, tehát nálunk egy robotkutya súlya olyan harminc kiló körüli, így aki azt választja arra még

felpakolhat majdnem kilencven kiló mindenfélét ami segíti őt a túlélésben és gyors haladásban: fegyvereket, élelmiszert, akármit! Azt azonban sosem lehet előre tudni, hol lesz a próba, a futam... Induláskor adják csak meg a helyet, s akkor már nem lehet változtatni a vitt dolgok összetételén! Na és bár a mi robotkutyáink erősek, ügyesek, még okosak is a maguk kibermódján, de a verseny szervezői igyekeznek érdekessé tenni a futamot, s néha olyan helyeket választanak hogy a robotkutyá ott nem tud működni! Emiatt némelyek nem robotkutyát választanak hanem valami erős teherhordó állatot, ami persze kellően engedelmes... Vannak ilyenjeink, de nem tilos más bolygóról hozni se. Némelyek direkt idomított vadállatot hoznak, hogy aztán ráuszítsák a vetélytársaikra... Bár van hogy az effélére ráfarag a versenyző, mert őt is megöli a szörnyeteg... értelmes lényt is szabad alkalmazni, bár az efféle hatalmas fizetséget kér általában. És nem is okvetlenül hatékonyabb mint a robotkutyá.

—És te engem választottál?

—Egy embert. És te jöttél arra... Jó ha tudod amúgy, embert még senki nem alkalmazott.

—Pedig kézenfekvő lenne mert eléggé hasonlítunk, még ha ti sokkal kisebbek is vagytok.

—Igen, de nálunk az embereknek veszett hírük van ám! Mindenki retteg tőlük. Na de gondoltam hátha nekem szerencsém lesz, az meg hogy rettegnek a szolgálamtól, nekem csak jó... Aztán meg, embert amiatt se szoktunk alkalmazni, mert egy ember sokkal de sokkal nehezebb mint mi vagy a robotkutyá. Hiszen te is, a majdnem nyolcvan kilóddal...! Holott ehhez még hozzá kell számolni legalább valami ruhát a számodra, mert pucéran te se bírnád ki akármilyen edzett légy... kell neked némi élelem is, még akkor is ha a vízről lemondunk, remélve hogy találunk útközben valami pocsolyát ami elég lesz neked szomjoltásra... szóval, aki embert alkalmaz, annak alig-alig marad valami lehetősége hogy magával vigyen egyéb hasznos dolgokat! Embert alkalmazni iszonyatos kockázat, mert ha valahol mégse válik be, nincs már semmi a holmik közt ami megoldaná a problémát!

—És te mégis ennyire megbízol bennem?

—Nem tehetek mást. Eddig sose gondoltam rá hogy résztvegyek a Futamon, két napja hallottam csak meg a hírt, de akkor tudtam hogy muszáj menjek mert királynő akarok lenni... de a többiek sokkal edzettebbek. Számosan közülük már többször is részt vehettek a Futamon, és túl is élték, ha nem is nyertek. És most sokkal többen is lesznek az indulók, mert remélik mások is hogy királynő lehet belőlük. Vagy király. Ennekem az a véleményem magamról hogy a mi foglaimaink szerint kivételesen szép vagyok, bátor is, ötletdús is, okos is, szorgalmas is, ügyes is, hajlékony is, gyors is a magunk módján, szóval nem szűkölködöm értékekben, igazán nem, de ilyesmiben semmi gyakorlatom. Ha tehát egyáltalán megnyerhetem valamiképp a Futamot, azt csakis valami egészen extrém, mondhatnám *pofátlan* ötlettel, amire senki nem gondol, vagy ha mégis, hát azonnal elveti mint nyilvánvaló örültséget. Na, jössz akkor?

—Hé, bébi, csak ne ilyen hevesen... Kezdjük azzal, hogy mi lesz ebből az én hasznom?

—Mit szólnál hozzá, hogy győzelem esetén adok neked néhány mázsa színaranyat? Úgy tudom az nálatok sokat ér!

—Hú, az biztos is! Ilyen gazdag vagy? Vagy nálatok az nem ér sokat?

—De, sokat ér, és nem vagyok gazdag. Illetve, persze hogy gazdag vagyok, mert nemes vagyok mondtam már, de nem *ennyire* gazdag. Ez azonban cseppet se aggasszon téged, mert ha királynő leszek, azt csinálom amit akarok, az hogy adjak neked aranyat nemhogy mázsaszám de akár tonnaszám is, bőven benne van egy királynő hatáskörében, de annyira hogy senkit még csak érdekelni se fog.

—Na de ha nem győzünk?

—Már bocsáss meg, de akkor miért érdemelnél akár egy fogpiszkálót is?!

—Hm, végülis... - mormogta Harald.

—Ha nem győzünk, de legalább túlélem, annyit megteszek hogy visszazállítalak pontosan ugyanezen helyre az úrhajómmal. És kész, ennyi. Ha pedig túl se élem, megmondom becsületesen, nem hiszem hogy bárki más venné ehhez a strapát, feltehetőleg ott hagynak majd téged azon az

idegen, vad bolygón ahol a verseny zajlik, hogy meghalj vagy élj ahogy tudsz. Ezt jó lesz észben tartanod, tehát emiatt is jó ha vigyázol rám.

—Jól van, megértettem, és végeredményben igazad is van, elismerem... különben meg, olyan nagyon nem is érdekel mi lesz ha nem győzünk, mert elárulom csak kíváncsiskodtam hogy miként gondoltad ez esetben, ugyanis én abszolút biztos vagyok benne hogy nyerni fogunk. Egyszerűen el se tudom képzelni hogy ne úgy legyen. Sőt, megkockáztatom az állítást, hogy a győzelmünk még nehéz se lesz. Engem nem a győzelem aggaszt. Úgy értem nem az, hogy győzünk-e.

—Nagyon örülök annak hogy ilyen magabiztos vagy! De akkor mi az ami mégis aggaszt?

—Arról majd kicsit később, mert előbb tárgyaljuk ki ezt alaposan, hogy mi is lesz a jutalmam... győzelem esetén!

—Mondtam már: kapsz sok-sok aranyat...

—És ha nekem más kéne?

—Ezüstre vagy gyémántra gondolsz?

—Rád gondolok. És ezt te is nagyon jól tudod, tudtad jóelőre, mert nem kerülte el a figyelmemet hogy olyan sandán mosolyogtál végig amíg beszéltünk!

—Hát, ha megígéred hogy nem fogsz vadulni, talán túléltem az intim közeledésedet, bár amennyivel nagyobb vagy...

—Még mindig somolyogsz. De jól van, kimondom én, ha ezt nálatok nem illik szóbahozni egy nő részéről: Ha győzünk, a feleségem leszel!

—Én akarok a királynő lenni, nem azt akarom hogy te legyél a király!

—Nem azt mondtam hogy a koronát akarom, hanem hogy téged! És ne terelj, lehet hogy minden pillanat számít, tudod, a felkészülésre... tudtad különben is előre hogy nagy eséllyel előrukkolok majd egy efféle igénnyel, tehát mi a válaszod?

—Az, hogy valóban számítottam rá, de úgy, hogy kifejezetten reménykedtem is benne! Csak hallani akartam hogy kimondod, hogy nem te akarsz a király lenni... elárulom most már, a lábamnak sincs semmi baja, csak befestettem, és nyomtam bele egy injekciót amitől feldagad egy időre, de nem fáj, és nem is okoz maradandó károsodást.

—Igazából meg ezt én magam sejtettem rólad. Marha nagy véletlen lett volna hogy igaz legyen. Tehát akkor...?

—Akkor a válaszom az, hogy igen, én kész vagyok a feleséged lenni, de jobb ha tudod rólam az igazságot jóelőre: nem vagyok szűz!

—Valahogy majdcsak túléltem ennek tudatát.

—De nagyon alaposan nem vagyok szűz. Foglalkozásom: pornósztár!

—Huh...!

—Ha így is kellek neked...

—Nos, ha megígéred, hogy azonnal abbahagyod e „szakmát”...

—Siker esetén. Ha nyersz. Még szép hogy királynőként nem fogok majd... szóval érted!

—Nem, nem értem, mert azzal hencgettél korábban hogy nemes vagy!

—Az nem volt hencégés, mert az úgy igaz!

—Akkor pedig, hogy fér ez össze azzal?!

—A nemeseknek is meg kell élniük valamiből, vagy szerinted nem?

—Na de így...?! Hol marad a nemesség méltósága?!

—Ja, ha erre gondolsz, ne aggódj: természetesen soha olyan még nem fordult elő velem, hogy egy pórral feküdtem volna össze! Se a filmjeimen, se magánemberként! Büszkeségem nekem is van! Nem kell félned, lehetetlen hogy efféle kompromittáló felvétel kerüljön elő rólam! Elképzelhetetlen! Amiatt az, mert olyan egészen egyszerűen *nincs*, nem készült soha! Én tisztességes nő vagyok!

—Hááát, ehm... értem én, hogy nálatok mások a szokások, de azért hogy ezt te úgy nevezzed, hogy... mert ízé... jó-jó, ne érts félre, még most is kellesz, meg minden, de egészen más az hogy nem egyszer vagy kétszer volt veled valaki, hanem... szóval, ha elképzelem hogy egy tucatnyi

felajzott hím ott ugrál körülöttem álló farokkal, aztán hol ez - hol az hatol beléd, és mindezt még filmre is veszik, aztán másnap ezen csámcsog az egész bolygó... utána meg mehetsz mosakodni, de még az se lesz meg hamar mert úgy összekennek téged a...

—Miről beszélsz te?! - képedt el Szinni. —Csak nem azt akarod mondani, hogy nálatok még az efféle filmekben igaziból...! Ti még annyira primitívek lennétek, hogy... Ó, azt hiszem már értem! - azzal felugrott az ágyról, de tényleg ugrott, Harald nyakába, ott csimpaszkodott rajta, és így folytatta:

—Drágám, ha ettől félsz, *felejtsd el*, de nagyon gyorsan, mert *semmit* se értesz! Nem arról van szó amire te gondolsz! Ó, ó, ó! Azt hiszem, kulturális félreértés áldozatai vagyunk! Azt hiszem, a te fogalmaid szerint igenis abszolút szűz vagyok, akkor is ha korábban azt mondtam hogy nem. Mert csak a mi fogalmaink szerint nem vagyok az.

—Fogalmam sincs, miről beszélsz! - azzal most Harald ült le az ágyra, az ölében tartva az úrléányt. Aki így folytatta:

—Nézz rám, milyen kicsi és törekény vagyok a te fogalmaid szerint - te tényleg és komolyan azt hitted, majd nálunk bárki is képes végigcsinálni egy igazi filmforgatást mint az nálatok szokás, órákon át, netán veszélyeket is vállalni, elrontott jeleneteket megismételni meg minden?! Hogy is képzelsz ilyen mulatságos bugyutaságot! Szó sincs semmi ilyesmiről! Nemhogy senki meg nem dugott engem igazából még, de még csak meg se csókolt, kivéve persze a szüleimet amikor nagyon picike voltam!

—Akkor miként lehetsz pornósztár?

—Úgy, hogy eladtam a külsőmet jó pénzért. Azt egyszer alaposan levideózták, mindenütt, a legtitkosabb részeit is amit csak látni lehet valamiféle pozícióból akár elméletileg is, felvették a hangomat is, ezt tették másokkal is akik vállalták hogy színészek lesznek, aztán a megfelelő számítógépes szoftver ezen adatokból meg mindenféle háttérképekből összeállítja a produkciót! Mert azután az már annak a dolga, meg a forgatókönyvíróké természetesen. Akik kötelesek megbeszélni a szereplőkkel, hozzájárulnak-e ahhoz, hogy a képmásukat felhasználják ilyen meg olyan jelenetekhez... Na én hozzájárultam hogy használhassák pornófilmekhez is, emiatt én pornósztárnő vagyok, a mi fogalmaink szerint, amúgy a legkeresettebbek egyike! Nagyon sikeres sztárnő vagyok, és fiatal korom ellenére mesés vagyon birtokosa! Ugyanakkor viszont, fizikai értelemben olyan ártatlan mint egy ma született csecsemő. Épp csak mivel én ezt nem tartják ártatlanságnak cseppet se. Azt hiszem, nálunk pont az lehet a vélemény rólam, mint nálatok az „igazi” pornósztárnőről. Illetve, annál azért mégis jobb, mert mondom, pórral még nem csináltam... Illetve egyáltalán senkivel se fizikailag, tehát a te fogalmaid szerint! Ennek ellenére, a mi erkölcsi mércénk szerint én egy züllött, erkölcstelen ribanc vagyok, aki eladta - ha nagy pénzért is - a tisztességét, szóval, azzal légy tisztában hogy bár én tényleg és igazán nemes vagyok, de való igaz hogy az én bolygómon engem ezért kinéznek minden jobb társaságból. Az más kérdés hogy az is aki mélyen megvet engem és ezt a szemembe mondja, amint hazaér, első dolga végignézni a legújabb filmemet... szóval, képmutatás nálunk is van ám alaposan.

—Huh! Hát, ez még mindig olyasmi az én fogalmaink szerint, ami elég ciki egy királynőnek, ugyanakkor viszont semmiképp se több mint amit mi úgy nevezünk hogy „aktmodellkedés”. Pikáns, meg teljesen, de szinte nem is lehet egy napon említeni az igazi pornósztárnővel! Így azért már egészen más, tényleg! Fizikailag tehát hogy úgy mondjam „érintetlen” vagy még, istenbizonny?

—Esküszöm neked! Sőt, nemcsak szexuális értelemben, de még igazi orvos se nyúlt hozzám soha, minden vizsgálatot nálunk robotdokik végeznek! Ha téged csak a fizikai dolgok érdekelnek, kedves Harald, akkor megkockáztatom hogy olyan értelemben sokkal de sokkal „tisztább” vagyok, mint a saját embernőitek 999 ezreléke! Igazából, nálunk a nemesség körében egyszerűen lehetetlen is, hogy egy nő fizikai aktusba kerüljön egy férfival házasság előtt. Ha valamelyik ilyesmire vetemedne, azonnal kidaszítják a nemesség köréből, pórrá válna maga is. Nemhogy igazi lefekvésről szó se lehet, de csókról se, sőt, egy férfi egy nő kezét - ha a nő nem a felesége vagy valami nagyon közeli rokona - csak nagyon speciális körülmények közt érintheti meg, mármint

ruhán keresztül! Ruha nélkül meg, pucér kezet megérinteni... hát, nem mondom hogy lehetetlen, mert előfordul, de csak az udvarlás utolsó szakaszában már, és ha egy férfi erre tesz kísérletet, az iszonyatosan heves érzelmek kimutatásának minősül, de pláne a nő részéről ha ezt hagyja is! Az ilyesmi majdnem olyasmi hogy a nő elkötelezte magát a férfi felé! Azt hiszem nem járok messze az igazságtól ha kijelentem, egy nő meztelen kezének a megfogása nálunk olyasmi, mintha nálatok egy férfi a nő lába közé nyúlna. És ha a nő nálunk hagyja is hogy megfogják a meztelen kezét, az olyasmi mintha nálatok a nő a lába közé nyúlókáló férfinak ezt hagyná, sőt még boldogan mosolyogva biztatná is!

—Na de nem értem, hiszen nem lehettek szégyenlősek, átlátszó ruhában mászkálsz, épp csak egy bugyi van rajtad!

—Az a bugyi is felesleges, mert a szkafterünk ezredfokra pontosan szabályozza a hőmérsékletet. A bolygónkon láthatsz majd nőket efféle átlátszó szkafterben bugyi nélkül is tízezzel kedves Harald. De ez ne tévesszen meg téged, nálunk teljesen más kategória a látvány, és a fizikai kontaktus! Engem mint pornósztárt se amiatt vetnek meg, mert láthatják a pucér képeimet...

—Hát?!

—Hanem azért, ami cselekvést folytatnak a filmbeli képmásommal! Önmagában az hogy pucér vagyok a képeken vagy a valóságban, nálunk senkit se izgat. Na de a lényeg, hogy a te fogalmaid szerint én ártatlan vagyok.

—Hogy én ennek mennyire örvendek!

—Örülök neki.

—De nem értem, ha ilyen fejlett a technikátok, miért nem az van hogy csinálnak a producerek egy teljesen kitalált virtuális figurát, szereplőnek, hiszen ezt se lehetne nehezebb animálni mint a mindenféle háttérképeket, meg a ruhákat a „szereplőkön”, és így tovább?! Sőt, akkor még a sztárok fizetségét is megspórolnák!

—Technikailag ez valóban semmi gondot nem okozna. Azonban nagyon veszélyes, jogi értelemben. Ugyanis egyetlen faj variációs lehetőségei se végtelenek a testi alakot illetően. Na és így megtörténhet, hogy ha kitalálnak egy abszolút képzeletbeli karaktert, valaki majd bepereli őket, azzal az indokkal hogy a szereplőnek mondjuk a combja vagy a melle vagy az orra görbülete igazából az övéről van mintázva, mert teljesen olyan mint az övé, és ezzel megsértették az ő személyiségi jogait amikor közszemlére tették! És emiatt a filmvállalat iszonyatos kártérítésre lenne kötelezve, elvesztené a jóhírért is, sőt, be kéne szüntetnie annak a filmnek a forgalmazását is. Volt már példa amúgy ilyesmire... Sokkal biztonságosabb, ha valós személy külsejét használják fel, aki azonban ebbe előre beleegyezett! Ezek után, hogy magammal példálódzzam, hiába perelné valaki a filmstúdiót hogy ez vagy az a testrésze épp olyan mint az enyém a filmben, mert a stúdió nyugodtan és teljes joggal hivatkozhat arra hogy ez a véletlen műve amihez neki semmi köze, hiszen nyilvánvaló hogy nem róla mintázta hanem *rólam*, szerződés is van csinálva az ügyről, szóval a stúdió helyzete jogilag ekkor teljesen tiszta!

—Értem.

—Jössz akkor?

—Igen, de nem azonnal. Azaz még ne indulj, mert ha igent is mondtam a vállalkozásra, de előbb tájékozódni akarok a részletek felől. Ragaszkodom ugyanis hozzá, hogy én legyek a főnök kettőnk közül! Nem úgy mint király, a győzelem után az lesz amit te akarsz, úgyis te ismered a szokásaitokat. Sőt, hogy utána miként uralkodol, engem még csak nem is érdekel majd olyan nagyon, mert elárulom hogy alapvetően egy lusta disznó vagyok. De a győzelemig mindenben én döntök, mert mélyen hiszek benne hogy több a gyakorlatom az ilyesmiben! És bár én tényleg nagyon lusta vagyok, hihetetlen és elképesztő mértékben lusta, de ez csak annyit jelent hogy nehezen szánom el magamat arra, hogy belekezdjek valamibe. Ha azonban *mégis* belekezdek, szeretem a legjobb tudásom szerint végigcsinálni, és sikerre vinni az ügyet!

—Eszem ágában sincs vitatkoznom veled, megnyugodhatsz drágám, sőt, legalább akkora örömmel hallottam most ezen igényedet, mint te az előbb azt tőlem hogy fizikai értelemben érintetlen

vagyok! Én épp pont ezt várom el tőled, hogy te légy a szakértő mindenben, nekem egy szakértő kell, egy igazi barbár, a vadság és öldöklés mestere, és elvem hogy mindent profikra kell bízni! Engem egyedül az érdekel hogy nyerjek és királynő legyek, a te dolgod hogy ezt elintézd, úgy ahogy akarod, s eszemben sincs semmibe se belekontárkodni! Tökéletesen tisztában vagyok vele hogy efféle kérdésekben annyi tapasztalatom sincs, mint nálatok egy még az iskoláskort el se ért kisgyereknek!

—Jó, akkor tehát ott tartottam hogy nekem információk kellenek. Halljuk, miért örültél amiért megkértem a kezedet? Úgy értem, mert hátha e kifejezést nem ismered...

—De ismerem. Az oka egyszerű: a mi bolygónkon engem senki nem venne feleségül. A szakmám miatt. Illetve, persze ez így azért nem igaz, akadna kérőm több is, de kizárólag a pórok közül, s még azok közül is csak valami agg vénség akinek a fél lába már a sírba lóg, vagy valami púpos vagy másfajta nyomorék, vagy... Szóval érted! De még ez se minden, mert említettem hogy nálunk mindenki retteg az emberektől. Nem is fordult elő olyasmi még nálunk, hogy valaki egy ember férje vagy felesége legyen. Ilyesmiről regényeket se írtak. Olyanról annál többet, hogy valakit elrabol egy ember, aztán halálra kínozza... Meg olyan regény is van hogy elvetődik hozzánk az emberek egy primitív kis űrhajója, mindössze öt fős legénységgel, persze gonoszak, pusztítanak, de nagyon ravaszak is, s bár a végére legyőzzük őket, mire ez sikerül, a fél bolygó romokban hever... holott csak öten voltak az emberek... És ezen nálunk senki nem nevet mint te most kedves Harald, ezt nálunk mindenki teljesen hihetőnek tartja! Szóval, nálunk ilyen a vélemény az emberekről, na és most képzeld el ha nekem a férjem egy *ember* lesz...! Ez egyszeriben visszaadja az elvesztett... akarommondani, mert bevallom becsületesen, *eladott*... tisztességemet! A jóhíreimet! Sőt, mindenki csodál majd engem, szent rémülettel a szemében! Nyilván persze egy ilyen házasságnak megvan a kockázata hogy egyszer agyonversz, de hát kockázat nélkül nincs nyereség, nincs előny... aztán meg, ha túlélem a Futamot a segítségeddel, s közben nem vertél agyon, akkor utána már hátha nem!

—Ilyen helyes kis bébit mint te, én nem agyonverni akarok hanem dédelgetni!

—Örülök neki, de megmondom őszintén, még annak ellenére is hogy ezt mondtad, van bennem félelem nem kevés... Megmondva a dolgokat teljesen nyíltan, amióta csak találkoztam veled, görcsbe van szorulva a gyomrom, úgy félek! Igen, tőled! Mert te is ember vagy! Amint látod, ez a félelem mégse tartott vissza attól hogy belevágjak e kalandba, szóval ennél szebb bizonyítékát nem is adhatom annak hogy én igenis egy nagyon de nagyon bátor leány vagyok, de annyira ám hogy nemigen hiszem hogy a bolygómon lenne akár csak száz másik hasonlóan bátor leány, de azért akkor is az van hogy félek, és még csak nem is csupán attól hogy bedühödöl és megölsz, hanem még attól is hogy te esetleg nem akarsz semmi rosszat csak kedveskedni tényleg, de nagyon megfélemedkezel magadról, és észre se veszed de máris a haláloamat okozod a hevességeddel... Szóval nagyon kérlek, amikor majd, izé... illetve, nem is csupán az intim pillanatokban hanem mindig és állandóan tartsd észben kérlek hogy én annál is törékenyebb vagyok amilyennek látszom, mert már egy igazi emberkislány is aki ilyen pici, nagyon sérülékeny lehet, de én annál is inkább az vagyok mert nem tartozom a te fajtádba!

—Jó, jó, persze... bár tulajdonképpen nehéz elhinni hogy te nem vagy ember.

—Pedig egészen biztos hogy csak a véletlen műve az alaki hasonlóság. Mely hasonlóság még csak nem is tökéletes, szerintem temérdek apró különbséget tudna felfedezni köztünk egy biológus már szemre is, hát még ha felboncolna bennünket... De még nagyobbak az idegrendszeri és pszichikai különbségek!

—Mire gondolsz?

—Hát, azért én óvatos duhaj voltam, mielőtt eljöttem ide hozzátok, utána néztem mit tudunk az emberekről... Nos, hozzánk képest egy ember - BÁRMELYIK ember! - egy tökéletes gyilkológép! Megint vigyorogsz, pedig ez igaz! Például ti még arra is képesek vagytok hogy akár tíz méterre levő apró célt is eltaláljatok egy labdával, akkor is ha az a cél olyan pici mint egy tárgyér...

—Ti talán nem?!

—Nem azt mondom hogy ez nekünk lehetetlen, elvégre lehet hatalmas mázli, meg akadnak

kivételes tehetségek nálunk is... Szóval, nem zárom ki hogy él a bolygómon akár egy tucat olyan férfi is aki képes erre a csodára... De nálatok szerintem alig akad olyan még a kisgyerekek és aggastyánok közt is, aki a dobásai legalább felénél el ne találna a célt! Nálunk meg mondom, az egész bolygón élhet talán egy tucatnyi olyan, aki tíz esetből egyszer ha célba találna...

—Hm... Én megkockáztatom az állítást hogy tíz dobásból egyszer akár még húsz méterre levő célt is eltalálnék!

—Látod, erről beszélek.

—De mi annak az oka, hogy ti nem?!

—Inkább azt kérdezd, ti emberek miért! Amiatt mert ti gyilkosok vagytok, s már az őseitek is azok voltak. Vadászok. Évmilliókon át ilyesmire szelektálódtatok. Hogy üldözzétek a vadat és megöljétek. Lehetőleg persze a távolból, kődobálással meg lándzsákkal meg más módszerekkel is. És hihetetlen reflexeitek alakultak ki amiatt is, mert azért mégse ti voltatok akkoriban még a csúcsragadozók, és agyatok veszélyközpontja állandóan éberen leste, jön-e egy oroszlán vagy más vadállat felétek... hogy az ott karnyújtásnyira tényleg egy gally-e vagy egy kígyó teste... és más ilyesmik. Nálunk azonban egészen másképp alakult az evolúció. Mi sosem voltunk vadászok. Rovarevő őseinktől alakultunk ki, azaz inkább tulajdonképpen mindenevőkből, apró állatokból, majdnem úgy indult minden tehát ahogy nálatok, már amiatt is mert a mi bolygónkon is történt olyasmi hogy becsapódott belé egy kisbolygó... de úgy látszik nálunk annál is nagyobb volt a pusztulás mint nálatok amikor a dinók kihaltak. Szóval, azt akarom mondani, hogy azon nagy katasztrófa után semmi nem maradt életben nálunk a szárazföldön ami nagyobb volt mint talán húsz centi, kivéve ÉPPEN a mi fajunkat, ami már akkoriban is majdnem ekkora volt mint mi most! Mi valahogy életben maradtunk, akarommondani az őseink... Gondolom persze, őseinkből is legfeljebb pár tucat. De más nagyobb állatból annyi se! Ott tehát mi lettünk egyszeriben a csúcsragadozók... holott nem is voltunk ragadozók. Mire kialakult volna ott újra bármi olyan amittől félnünk kellett volna, mi már bőven eljutottunk az értelem azon fokára hogy ezt ne engedjük. Tehát mi lettünk a bolygó urai, annak ellenére hogy ilyen picik és gyengék vagyunk, és sosemis voltunk ragadozók, tehát nem is rendelkezünk egy ragadozó reflexeivel, képességeivel... ösztöneivel... Ami érthető. Az evolúciónak nem szokása felesleges képességeket kialakítani. Márpedig gondold el, micsoda iszonyatos szellemi erőfeszítés kell egy labda célbadobásához! Meg kell becsüld a labda súlyát, a cél távolságát, a labdát nem egyenes vonalon kell dobnod mert a gravitáció majd hat rá tehát ballisztikus ívet ír majd le a levegőben, ahhoz hogy kiszámold a pályáját tulajdonképpen az agyad a teljes trigonometrikus táblázatot el kell tárolja valahol, hiszen szögfüggvényeket kell számolnia és bonyolult differenciálegyenleteket megoldania... Még az eldobandó tárgy méretével is kalkulálnod kell valamiképp, hiszen minél nagyobb, annál inkább hat rá a légellenállás, s annak a függvényében hat amekkora sebességgel dobod... Figyelembe kell vened az esetleg fújó szél irányát és sebességét is... És mindezt a másodperc töredéke alatt! És ösztönösen, gondolkodás nélkül, azaz ez az agyadban mind „előre huzalozottan” benne van! Komolyan mondom, ez egy számítógépnek is becsületére való feladat!

Ez annyira bonyolult feladat, hogy igen-igen költséges valami lehet, biológiai értelemben jókora agykapacitást köthet le. Ilyesmi kizárólag akkor alakul ki egy fajban, ha az *élete* múlik rajta! Ti emberek rengeteg efféle képességgel rendelkeztek, mert igen-igen gyilkos környezetben alakultatok ki, hihetetlen veszélyek közepette. És túléltek! Szóval, ti a ragadozók és gyilkosok faja vagytok. Mi nem, a mi történelmünk jóval szerencsésebben és kíméletesebben alakult. Nekünk majdhogynem nem is voltak vetélytársaink. Mi a szerencse kegyeltjei vagyunk hozzátok képest. A mi legveszélyesebb ellenségeink csak a különböző baktériumok voltak, meg mindenféle kellemetlenkedő rovarok, olyanok mint nálatok a bolhák, vagy esetleg támadókedvűbb darazsak, ilyesmik...

—Hm... Na jó, térjünk akkor a tárgyra!

—Remek, csupa fül vagyok!

—Akkor figyelj! Kezdjük azzal, egyszerűen nem tűröm el, hogy a jövőben így pucérkodjál! Úgy

értem, előttem persze nyugodtan... sőt, nemcsak nyugodtan, de mondhatnám hogy szinte el is várom... de mások előtt nem!

—De hiszen nem vagyok pucér!

—Úgy értem, hogy azellen van kifogásom, hogy a ruhád átlátszó legyen. Vegyél fel valami mást!

—És mit szólnál hozzá, ha maradnék ebben, de így? - azzal a kislány látszólag semmit se csinált, de a szkfander többé nem volt átlátszó, hanem egyszínű, átlátszatlan sötétvörös.

—Remek, ez már sokkal jobb! Így már nincs kifogásom a szkfandered ellen. Illetve, ez még mindig olyan... szóval, túl feltűnő! Úgy értem, a verseny alatt. A piros szín túl messziről észrevehető, és gondolom te se szereted ha lőnek rád. Vagy ha lőnek is, de lehetőleg ne találjanak el! Be tudod állítani úgy, hogy valami homokszínű legyen, vagy zöld ha erdőbe megyünk?

—Persze, emiatt ne nyugtalankodj! Ha azonban emberek közt járunk, akarommondani a népem tagjai közt, szóval...

—Szóval?

—Hát, nálunk az súlyos illetlenség ha valakinek nem átlátszó a ruhája. Úgy vélik akkor valami titkolni valója van, például csúnya, vagy öreg, vagy nyomorék, vagy beteg...

—Abból pedig nem esztek hogy én pucérkodjam előttem bármikor is!

—Nem is rólad van szó, tőled senki nem várja el hiszen ember vagy, de meg úgyse merne senki nyikkanni se akármit gondoljon is, hiszen egyetlen ütéssel szétlapíthatod a legerősebb bajnokunkat is! De ami engem illet...

—Ami téged illet, fogd fel úgy, ez a férjed parancsa és kész! Azellen tényleg nincs kifogásom hogy te légy a királynő, és mérget vehetsz rá hogy nem fogok beledumálni az uralkodásodba, mert ha éreztem is netán erre késztetést *eddig*, ez ebben a pillanatban elpárolgott amint megtudtam miféle hihetetlen szokásaitok vannak! Szóval még ha akarnám akkor se lehetnék én a király, alkalmatlan volnék rá, mert semmit se ismerek ott. De te akkor is csak mindenki MÁS királynője lehetsz, az enyém nem, sőt épp fordítva áll a dolog: én igenis király leszek, de a TE királyod! Egyszerűen nem tűröm hogy pucéran mászkálj bárhová, és nemcsak attól kezdve hogy királynő lettél, de ezen másodperctől kezdve! Mármint, ha rajtam kívül más is láthat téged. És nekem az is pucérnak számít ha akár egy fényévnyi vastag ruharéteg van rajtad, de átlátszó. Ami meg azt illeti hogy ez illetlenség nálatok, magasan teszek rá, egyrészt mert neked úgyis mindegy már hiszen nálatok pornószárnak számítász, másrészt nyugodtan fogj mindent rám, mondd azt hogy nagyon sajnálod de én ezt parancsoltam és nem mersz velem ellenkezni! Szerintem ezen senki nem fog csodálkozni, sőt még csak nem is hazudsz hiszen tényleg én akarom így!

—Hm, ebben igazad van...

—Szóval fogj mindent rám nyugodtan! Nem fogok megharagudni rád, ha azzal mentegetőzől hogy értse meg mindenki, te se szívesen udvariatlankodol azzal hogy átlátszatlan a ruhád, de értsék meg, szeretsz élni! Persze, engem is szeretsz, és én nagyon aranyos vagyok meg minden, de akkor is az van hogy nekem ez a mániám, és neked drága az életed! De te azonnal kész vagy újra udvariasan öltözködni, amint ezt én megengedem neked, szóval akinek nem tetszik a ruhád, az nyugodtan beszélje meg a dolgot velem, te csakis örvendeni fogsz ha jobb belátásra bírnak engem... Megtippelem annak alapján amit eddig tudok rólatok, egyetlenegy olyasvalaki se lesz a népedben aki akár csak célozgatni is merészelne ilyesmire előttem!

—Ebben én is teljesen biztos vagyok! - mosolygott az úrkislány.

—Megegyeztünk tehát abban akkor, hogy úgy osztjuk meg egymás közt a döntési jogköröket, hogy a tied a „külvilág”, enyém meg a „család”?

—Szerelmem, én abszolút mindenre kész vagyok, csak nyerd meg nekem a versenyt, csinálj belőlem királynőt, és hagyd hogy azután éljek is a királynői hatalommal ahogy az nekem tetszik! Ha mindenki más számára királynő lehetek, azért cserébe boldogan elviselem még azt is ha neked a rabszolgád kell legyek! Persze, mások előtt azért ne nagyon mutasd ki a... szóval, hogy is mondjam, de érted ugye remélem... mert az rontaná a tekintélyemet... az még belefér hogy úgy öltözködjem ahogy neked tetszik, végeredményben azért nálunk is úgy van hogy a nők szeretnek úgy öltözni

hogy az tetsszen a párjuknak... én arra gondolok hogy amikor beszélsz hozzám, akkor azt ne parancsolóan...

—Eddig olyan voltam?

—Nem, tulajdonképpen nem, de gondoltam jobb ha szólok előre, mert ugye ki tudja... Ha tehát valami nem tetszik, inkább hívj félre valami ürüggyel és ott mondd el négyszemközt...

—Ennyi tapintat még bennünk emberekben is van, megnyugodhatsz! De meg különben se nagyon hiszem hogy előfordulna ilyen eset. Gondolom annyit már sejtessz rólam hogy ha nem szeretem a pucéran mászkálást, hát azt se szeretném ha mással csókolódnál nem is beszélve ennél komolyabb dolgokról, de ettől meg nem is félek hogy megtennéd, hiszen elmondtad hogy még a kéz megfogása is nálatok micsoda hallatlan dolog; ami meg ettől is szelídebb, az engem annyira nem érdekel hogy valószínűleg észre se veszem, el se jut az agyamig! Nem kell tehát rémüldöznöd ilyesmi miatt.

—Ezt megnyugodva hallom! De mondd csak, kérdezhetek valamit?

—Nyugodtan.

—Miért vágsz bele e kalandba, ha nem azért, hogy te légy a király?

—Hú, te aztán nagyon izgulsz amiatt hogy ne én akarjak uralkodni helyetted!

—Nem tagadom, van bennem ezt illetően nem is kevés félelem!

—Na jó, akkor halld az indokaimat: Mindenekelőtt, feltételezem hogy ha nem is leszek én a király, de attól még mindenképp biztosítva lesz a kényelmes és gazdag életem melletted, ráadásul úgy, hogy semmit nem is muszáj dolgoznom érte, igaz?

—Hát persze, ez csak természetes!

—Na látod: ezzel az egyetlen akcióval ha sikerre viszem, egész életemre megcsinálom a karrieremet! Emellett, lesz egy csinos, kedves feleségem: te! Aki ráadásul nem is lesz nagyon zsémbes és veszekedős, egyszerűen mert nem meri. Meg nem is lesz neki miért, hiszen mint királynő, gazdag lesz, meglesz mindene. Szóval nagyszerű lesz a családi életem. Továbbá, ha király nem is leszek, azért akkor is úgy lesz hogy ha parancsolok valamit valakinek, az nem nagyon mer ellenkezni velem, egy emberrel... bárhova megyek, kitérnek majd az utamból, tisztelnek majd, félnek tőlem és ez jó érzés! Egyáltalán, láthatom a világűrt és más bolygókat! Mindemellett pedig vonz a dicsőség is hogy sikert arassak! Ráadásul nem is tűnik számomra a dolog olyan kíváltképpen veszélyesnek. Szóval, jópofa szórakozás. Érted? Megnyugodtál?

—Igen!

—Akkor a következőt is meg kell beszélünk: Mi lesz ha tíz másodperccel a rajt után valaki előhúzza egy lézerpisztolyt és lemészárolja vele a többi versenyzőt?!

—Ez nem fordulhat elő. Amiatt nem, mert amíg el nem hangzik a start, addig tilos gyilkolni, de még verekedni is. Aki a start előtt ezt teszi, az köztörvényes bűnt követ el, tehát elítélik, és gyilkosságért kivégzik. Mielőtt pedig a start elhangzana, mindenkit körülbelül fél kilométeres távolságra visznek az összes többi versenyzőtől, épp az ilyen esetek elkerülésére. Aztán persze ha valamelyik megkeresi a másikat és megöli, az más eset, azt már szabad, de arra már számíthat bárki más versenyző is, bizonyos értelemben tehát nem éri váratlanul... De meg ez azért valóban ritkaság. Aki a többire vadászik, kiteszi magát annak a veszélynek hogy valaki aki inkább az előrejutásra koncentrál, megelőzi őt és nyer! Továbbá, nem jellemző az se hogy lenne a versenyzőknél lézerpisztoly. Nem azt mondom hogy ne lett volna erre példa már, de tényleg ritka, mert kezdjük azzal, nem is biztos hogy sokat ér! Mert nálunk többnyire efféle szkafanderekben van mindenki mint én most, s ez ellenáll a lézerlövésnek is néhány másodpercig. Természetesen, simán lehet olyan erős lézerkészüléket csinálni ami mégis kilyukasztja a szkafanderünket, akadnak is ilyenek nálunk készen, bárki megveheti őket a boltban, és tulajdonképpen nem is olyan szörnyű drágák. Van azonban velük egy nagy baj: irtó nehezek! Mármost nekünk... Nehezek, mert nagy teljesítmény gyors leadásához komoly szerkentyű kell, ellenálló, strapabíró, és rohadtulnehéz akkumulátor... Egy efféle készülék súlya tíz kiló körül van, most képzeld el, majdnem fele olyan súlyos mint amit én magam nyomok! Mintha te egy negyven kilós fegyvert cipelnél! És nem is tud sok lövést leadni, négy-öt után kimerül! Tehát nem éri meg egy ilyet a Futamra cipelni.

—Jó. Következő kérdésem az, neked mennyi élelem és folyadék kell arra az időre?

—Ez attól függ, mennyi ideig tart a futam. De az élelem miatt ne aggódj, elleszek én tápanyagtablettákon addig simán, más is úgy szokta! Nem finomak, és igazából nem is egészséges azokon élni, de akár két-három hónapig is ki lehet bírni velük, annyi ideig meg sose szokott ez a verseny tartani. Vízből se kell sok, mert elárulom a szkafanderem olyan, hogy nyugodtan belepisilhetek, s azt megtisztítja, tehát visszaalakítja ivóvízzé, emiatt vízvesztés itt csak akkor lép fel ha nagyon meleg az idő, a sisakom mégis nyitva, így a párolgás folytán, szóval érted... Én azt hiszem két liter víz bőven elegendő ennek pótlására nekem egy hétre, még sok is! A tápanyagtablettákból pedig fél kiló elég volna egy teljes évre is! De persze rostanyag nincs bennük, szóval egy hónapnál tovább tényleg nem ajánlatos azokon élni, mert simán székrekedést kapok...

—Hmm... Na jól van, akkor most légy okos kislány és engedj ki innen engem, aztán zárd be az ajtót és senkinek ki ne nyisd amíg én magam vissza nem jövök! Elmegyek most ugyanis, és veszek néhány kelléket ami jól jön majd nekünk a versenyre! Holnap ilyenkorra újra itt leszek! Rendben van?

—Hát persze szerelmem!

—Hú de szépeket mondasz nekem!

—Még csodálsz? Hiszen kedves vagy, aranyos vagy, erős vagy, bátor vagy... Én hiszek benne hogy megnyered nekem a versenyt, és még csak nem is vagy olyan rémisztő, mint ahogy azt az emberekről tartják nálunk!

—Na ja, de hát téged már a feleségemnek tekintelek, és nálunk az úgy van hogy egy dolog a család, és egy egészen más dolog a mindenki más...

—Ezt is örömmel hallom, hidd el nem fogok szemrehányást tenni ha lemeszárolod a versenyen a „mindenki más”, aki nem én vagyok! Tőlem akár még meg is eheted őket, az se érdekel!

—Majd meglátjuk, az még odébb van. Most megyek akkor, te meg zárkózz be!

Harald tehát elment, és nem is tért vissza csak majdnem egy nap múlva. Akkor viszont nem úgy jelent meg az úrhajó előtt mint ahogy korábban látta őt Szinni, mert a fiú hátán egy óriási hátizsák lógott. Igaz, nem úgy nézett ki, mintha dugig tömték volna. Nem volt üres, de úgy szemre legfeljebb félig lehetett teli. Az úrhajóba érve, Harald azonnal ki is borította a tartalmát a padlóra.

—Nézz csak ide... Ezeket hoztam! Mindenekelőtt, ez egy kulacs, jó két literes. Ha talállok valahol vizet, ebbe töltöm majd bele. Ez meg hozzá fél kiló fertőtlenítő tablettá. Ha netán mérgezett a víz, azon nem segít, de legalább a mindenféle baktériumokat meg ilyesmiket elpusztítja. Ez itt egy balta, ami nagyon jó lesz ha netán menedéket kell ácsolni valamiért, vagy bármi más is közbejöhet... fém nyele van, üreges, s benne itt ez a többfunkciós bicska. Ez meg itt egy nagy dzsungelkés, ezt majd az övemre akasztom. Ennek is üreges a belseje, s van benne horog, meg horgászsinór, meg más apró egyebek is. Ez itt egy kard... hajlékony, de hosszú, szívós, betétedzett acél, alig akad valami amit el ne vágna kicsorbulás nélkül... Ez itt egy csigás íj, nem hiszem hogy nálatok sokan tudnának az íjjal bánni, de én igen... legalábbis, biztos jobban mint ti ha olyan rossz a célzókátok mint ahogy mesélted... Itt van két öngyújtó is mert jól jöhet ha tüzet kell gyújtanunk, ez itt egy kötélhágcsó, hosszú de nagyon erős és könnyű... itt van két tekercs erős köté is... És mindez amit hoztam, pár más aprósággal együtt, nincs húsz kiló se! Azaz marad mellette még hely a te kajádnak is, az élelmiszertablettáknak, meg a szkafanderednek, meg ami még eszünkbe jut!

—Örülök neki, de ha megvan az élelmem, s rajtam a szkafander, nekem nem is kell már olyan sok minden, szóval, fért volna még a hátizsákodba, bár így is csodálom miként tudsz ennyi mindent elcipelni... De, ha nem akarsz többet, kisebb hátizsák is elég lett volna, ami biztos könnyebb.

—Hogyne, de direkt vettem ilyen óriásit. Arra kell benne a nagy, szabad hely, hogy nézz csak ide, az összes holmi amit hoztam, ebbe a rekeszébe kerül meg a külső zsebeibe, itt ebbe a másik belső rekeszébe pedig majd *te* ülsz bele, bébi! Nyilván, nem foglak állandóan cipelni, de ha netán nagyon nehéz terepre érnénk, vagy ha már nagyon elfáradtál, vagy ha megsebesülsz...

—Ez igen, micsoda erőd van! És milyen elszánt vagy szerelmem! Nekem hatalmas szerencsém van

veled!

—De nekem is veled... No meg, amiatt is kell a maradék hely, mert látod, miféle vastag kezeslábas van rajtam. Ez még a sarkvidékeken is megvédene a nagy hidegtől. De nem tudhatjuk, merre lesz a Futam, s ha trópusi vidéken, vagy ha csak olyan terepen ahol csupán éjjel van hideg de nappal már meleg, akkor kell a hely hogy átmenetileg levehessem magamról.

—Értem, teljesen igazad van! Indulhatunk akkor?

—Igen.

Alig mondta ki e szavakat Harald, máris átlátszóvá vált az űrhajó minden fala, s azt látta, hogy a külső táj - maga a bolygó tehát - iszonyatos sebességgel távolodik. Másodpercekbe is alig tellett, de már a felhők fölött jártak.

—De hiszen nem is érzek gyorsulást! - kiáltotta.

—Hát persze hogy nem, mert nem valami ósdi rakétarendszerből áll a hajtómű. Az energiamező egyszerre gyorsítja az űrhajót és a benne levő személyek minden atomját, így persze hogy nem érzel gyorsulást.

—Mikor érünk oda?

—A te időegységeid szerint körülbelül fél év múlva kezdődik a Futam, de már előtte egy nappal illik a helyszínre érkezünk...

—Úgy értem, a te bolygódra? Vagy nem oda tartunk?

—De, természetesen.

—Ha ilyen sokára kezdődik a verseny, miért viszel oda már most?

—Nem tudhattam, mikor találok alkalmas emberi segítőtársat. Nem hagyhattam az utolsó pillanatra a keresés kezdését. Szerencsém volt azonban, hamar rád találtam... De, ez jó azért is mert a maradék idő alatt mindenfélét megtanulhatsz a mi kultúránkból, megtanulod kezelni a nálunk szokásos hétköznapi berendezési tárgyakat meg ilyesmi... sőt, akartam is kérdezni tőled, ugye nincs kifogásod ellene hogy bemutassalak a szüleimnek?

—Nyugodtan, de csak ha nem nagyon pikírték. Tudnillik egészen biztos hogy egy rakás udvariassági szokást ami nálatok természetes, nem fogok betartani. Nem modortalanságból, csak mert fogalmam sincs róluk.

—Ezzel ők is tisztában lesznek amint megpillantanak téged és tudatosul bennük hogy ember vagy... épp emiatt azonban ilyesmi miatt ne is izgasd magadat szerelmem, mert ők kizárólag annyit fognak tőled elvárni hogy agyon ne verd őket. Ha ezt az egyet betartod, hogy tehát életben hagyod őket, ők már igazán fölöttébb meg lesznek elégedve veled...

—Hm... Hát, majd igyekszem uralkodni a gyilkos ösztöneimen... - vigyorgott Harald. —Legalábbis, ha te is úgy óhajtod hogy ne bántsam őket.

—Persze hogy azt óhajtom. Muszáj életben maradniuk, elvégre csak akkor dicsekedhetek előttük, mekkora karriert futottam be.

—Miféle karriert?

—Na hallod, hiszen megígérted nekem hogy megnyered a futamot és így királynő lehetek! Az csak elég nagy karrier?!

—Ja hogy arra gondolsz... Persze, az rendben is van, megnyerem, világos, de *most* még amikor bemutatsz, nem leszel királynő, csak majd később!

—Az teljesen mindegy, mert a szüleim se tudják elképzelni hogy ne egy ember nyerjen a Futamon. Szóval ez olyan mintha már előre eldöntött tény lenne. Emiatt semennyire se fognak izgulni, amiatt annál inkább, élve megússzák-e a veled való találkozást, s ennél is inkább amiatt, hogy ha ez sikerül is nekik, de engem nem fogsz-e agyonverni, elvégre, nekem hosszú távon kell veled élnem, s nem kivívni a haragodat...

—Huh... hát ti aztán valóban nagyon féltek az emberektől...

—Nemcsak mi. Számos más népet is ismerünk a világűrben, s mind így vannak vele. Persze, akadnak más erőszakos és vad, gyilkos népek is, de többnyire ők is óvakodnak belekötni az

emberekbe. Némelyik nem volt elég óvatos, s ezek példája az okosabb nációkat elővigyázattal töltötte el, mert nem akartak a sorsukra jutni... Tudod, jónéhány emberlakta bolygó van a Mindenségben, nemcsak ez az egy. És persze akadt olyan is amit megtámadott valami más civilizáció. Na és ilyenkor vagy az történt hogy a támadó vesztett, vagy az hogy győzött. Ha vesztett, kár volt támadnia, ez ugye világos... De ha győzött is, a sikere csak átmeneti volt, és kizárólag amiatt, mert messze fejlettebb volt a technikája mint az embereknek. Az emberek azonban hihetetlenül gyorsan eltanulták a legyőzőiktől a tudást, és aztán jött a bosszú... Bár még olyan is történt, a támadók messze fejlettebbek voltak mint azon bolygó emberlakói, de *ennek ellenére* se tudtak győzni. Az emberek olyan vadul és fanatikusan harcoltak, és attól se riadtak vissza hogy a biztos halálba fussanak, ha ezzel legyőzhetik valamelyik támadó űrhajót... Szóval, ti, ti emberek, ti egyszerűen... eh, szavakat se találok rá...

—Mégis megkockáztattad hogy felfogadsz engem?

—Királynő akarok lenni. Nagyon. Meg... meg rendbehozni a... a...

—A mit?

—Hát, talán nem lepődöl meg azon ha elmondom, amikor elvállaltam hogy pornósztár leszek, akkor... szóval, a szüleim...

—Kitagadtak?

—Jogilag éppenséggel nem, de, hogy is mondjam... Szóval, szégyellnek engem. Nagy csalódást okoztam nekik. Na de ha királynő leszek, az már ugye mennyivel másabb... De, még ha netántán semmi se lesz az egészszől, akkor is legalább annyival javítok a reputációm, hogy bemutatlak nekik, és látják hogy milyen bátor vagyok!

—Aha, mintha egy vérszomjas oroszánt vezetnél elébük kötőféken?

—Még sokkal olyanabb, hiszen nem lesz rajtad kötőfék. De lenne egy kérésem.

—Mondd csak!

—Kérdezted mennyi idő alatt érünk oda... nos, körülbelül egy nap. Ezalatt ha volnál olyan kedves megtanulni a nyelvünket...

—Nem vagyok én olyan okos, hogy egyetlen nap alatt...

—Jaj dehogyis kell ehhez okosság, csak rárakok egy sisakot a fejedre, ettől elalszol... Bár, utána fájni fog a fejed pár óra hosszat.

—Annyi baj legyen, ez remek ötlet, máris beleegyeztem! Ha ez tényleg ilyen egyszerű, az pompás dolog, mert már stratégiai okokból is előnyösnek tartom, ha értem majd amit a Futamon a többiek beszélnek! Az információ mindig érték!

—Jó, de ugye... gondolom, veletek is úgy van hogy ha fáj a fejetek akkor ingerlékenyebbek vagytok...

—Értem már miért aggódsz, de megígérem hogy akkor se verlek agyon! Az őseidet se! Csak ne emeld fel a hangodat, mert a hangos láрма, zaj, az fokozhatja a fejfájást.

—Suttogni fogok ha ez a parancsod!

—Nem parancs és nem kell suttogni, így ahogy most beszélsz megfelel. Csak ne kezdj kiabálni, kivéve persze ha valami vészhelyzet adódna.

—Komolyan azt hiszed, merésznél veled kiabálni?!

—Persze hogy nem, legalábbis nem szándékosan. De adódhat valami mittudomén... eh, felejtse el, kár volt megemlítenem is, úgyis annyira félsz, inkább arra kéne törekednem hogy megnyugtassalak... amit meg is érdemelsz mert remek kislány vagy, valóban nagyon bátor... Szóval nyugi, nem lesz semmi baj, én tényleg telis-teli vagyok vérengző ösztönökkel, de kizárólag azokat akarom meggyilkolni akik bántanak téged! Elvégre te már az enyém vagy, ugye?

—Persze, persze, természetesen!

—Na látod, hülye lennék tönkretenni a tulajdonomat... Szóval hozd azt a sisakot...

Órákkal később Harald a fejét is alig bírta mozdítani, mert azonnal metsző kín nyilallt a tarkójába. Ellenben tényleg értette már az űrkislány nyelvét.

—Huh, ez tényleg rohadtul szar... olyan szar hogy nincs rá szebb szavam... Otthon vagyunk már legalább?

—Majdnem. Két óra múlva ott leszünk.

—Nincs valami fájdalomcsillapítód?

—Van bőven, de csak a mi fajunkra hatásosak. Sőt, ezt a fajta fejfájást magunknál se tudjuk csillapítani.

—Pedig nekem van egy ötletem, hogyan lehetne.

—Mondd csak akkor, mit kívánsz, s ha tudom, teljesítem!

—Kérek tőled egy dupla bújócskát.

—Nem tudom az mi és hogyan kell.

—Bújj ki a szkafanderekből, és bújj hozzám!

—Nos, én tudom hogy ezt megígértem neked előre, és hajlandó is vagyok megadni neked, de különben se mernék ellenkezni. Kérlek azonban ne idegesítsd fel magadat a kérdésemen, csak a te érdekedben hozom szóba tényleg, hogy hátha bölcs dolog volna későbbre hagyni az intimitást, mert az fokozott aktivitással jár a részedről, emiatt erősödhet a fejfájásod...

—Ne is folytasd, nem szexre gondoltam. Csak szeretnélek átölelni, szeretném ha hozzám bújnál...

—Ó, hát az egészen más, máris ott vagyok! Én is nagyon szerettem volna már régóta ha valaki dédelgetne! Milyen aranyos is vagy szerelmem, lám, valóban szeretsz engem! Igen, úgy tűnik ti emberek tudtok nagyon kedvesek is lenni!

—Még szép. Sőt, mély meggyőződés, sokkal kedvesebbek vagyunk alkalomadtán, mint a te néped tagjai, éspedig amiatt, mert bennünk úgy általában véve minden érzélem erősebben és szenvedélyesebben lobog: a gyűlölet is az igaz, de a szeretet is! Na gyere már ide a karjaimba, hadd csókoljalak meg...

—Már ott is vagyok, csak kérlek mértékkel szorongass, el ne törd valamimet...

—De hiszen miért is tenném, nem haragszom rád!

—Úgy értem, akaratlanul... meg ugye, fáj a fejed, gondolom emiatt kisebb benned az önkontroll... ami az emberekben úgyszincs sok...

—Ez teljesen igaz. Elárulok azonban neked egy hatalmas titkot, arról, hogyan van nálunk a férfi-nő kapcsolat, csak amiatt mondom el hogy ne félj már annyit tőlem: Igaz hogy nem ritkaság nálunk hogy egy férfi akár nagyon csúnyán is megveri a nőjét, de ez szinte kizárólag a hülye nőkkel szokott előfordulni. Arról van ugyanis szó, hogy mi emberférfiak az élet örömei közül két dolgot tartunk kiváltképpen fontosnak: az egyik a jó és sok szex, a másik a jó és sok finomság! Tehát étel. Illetve van azért egy harmadik is, az, hogy ha hazajövünk a munkából, az asszony már ne nyaggasson bennünket mindenféle házimunkával. Tehát ha a nő okos, békén hagy minket, sőt, amikor hazaérünk akkor átölel, kedves szavakat duruzsol a fülünkbe, segít levenni rólunk netán a kabátot is - nem mintha ez nehéz volna nekünk, de ez is a kedvesség kimutatása - aztán élénk tálat mindenféle finomságot, megesszük - akkor ehhez már csak az kell hogy amikor kívánjuk az ágybeli örömeiket is, akkor ne ellenkezzék hogy ő fáradt, meg ilyen baja van meg olyan baja, hogy ő azt nem szereti, meg mi az hogy naponta többször is akarjuk tőle azt netán, stb. Sőt, az igazán nagyon okos nők megérzik mi férfiak mikor vágyunk erre, és ők maguk kezdeményeznek! Amennyiben ezt nálunk egy nő észben tartja, állítom neked, az összes előfordulható probléma legkevesebb 90 százaléka magától megszűnik! Persze mindig adódhat valami újdonság, ami miatt nézeteltérés támad a férfi meg a nő közt, de le merem fogadni, ha ezek a felsorolt dolgok rendben vannak, akkor akármi más probléma adódjék is, semmi esetre se durvulhat el a konfliktus annyira, hogy a férfi verekedni kezdjen! Nem létezik! Mert ezek annyira nagyon fontosak nekünk férfiaknak, hogy ha bármi másért is akármennyire is megharagszunk a nőre, mégis ott jár az eszünkben, hogy nem lenne bölcs dolog agyonverni őt, hiszen hátha a következő feleségünkötől nem kapnánk meg ezt a rengeteg jót! Nem érné meg! De még az se jó ha nem agyonverjük csak kicsit elgyepáljuk, mert akkor kevésbé fog szeretni minket, kevesebbet fog kedveskedni és az is mekkora veszteség!

—Ez tényleg ilyen egyszerű nálatok embereknel?! - ámult Szinni.

—Sajnos nem, mert alig-alig akad nő, aki e taktikát követné.

—De hiszen ez tényleg pofonegyszerű, miért nem teszik?!

Harald vállat vont.

—Én se értem, őket kéne megkérdezni... talán túl ostobák, vagy túl sok bennük a hatalomvágy...

—Talán senki nem tanította nekik?

—Nyavalyát nem, rengeteg könyvben le van írva, közmondás is szól róla, aztán meg többnyire mire megöregszik egy nő, megjön az esze erre magától is, csak akkor már késő... ekkor elmondja mindezt a lányának, hogy így bánjon majd a férjével hogy az béketűrő legyen, de a lánynak esze ágában se lesz megfogadni a tanácsot. Eleinte talán, bár az se biztos. Később beleun. Sok emberelő már az első együtt töltött év után koszos meg rongyos pongyolában jár odahaza, lusta kicsinosítani magát, mert minek, „otthonra ez is jó”... bezzeg ha megy valahova kicsípi magát, mutogatja hogy ő milyen szép... pedig ezt fordítva kéne! Ha már van férje, annak számára kell hogy a nő csinos legyen, hogy a férje vágyjon rá, értékesnek tartsa, hiszen amikor a férfi megy valahova lát más nőket is, így a feleségnek milliányi vetélytársa akad, s mind szépek... hazamegy a férj, s a sok gyönyörű nő után ott látja a feleségét mocskosan, rongyosan... mit gondolsz, nem lesz a férj elégedetlen?! Persze erre mondhatod hogy szegény nő dolgozik otthon, nincs ideje rá, meg ereje se. Nem is tagadom, ebben az érvben van sok igazság. Ennek ellenére azonban ez olyan dolog ami tetszik vagy sem, de ÍGY MŰKÖDIK. Lehet a nőknek, feleségeknek millió és millió teljesen jogos mentségük arra hogy miért nem így viselkednek, ez nem segít semmit, mert ez akkor is olyan, mint egy természeti törvény: a férfi igenis ILYEN, és ERRE VÁGYIK. Mi férfiak ilyenek vagyunk, hogy ezt várjuk el, erre vágyunk. És hiába minden kísérlet az átnevelésünkre, nem fog menni, mert millió éveken át ilyennek szelektálódunk ki. Ha egy házasságban erre nincs ideje és ereje a feleségnek, jobb az elején szétválni, mert úgylis pokol lesz a vége. Lehet aztán magyaráznia a nőnek hogy ez nem az ő hibája, de most őszintén, segít az már rajta utólag, még ha tényleg úgy van is?! A bajokat nem utólag kell megmagyarázni, hanem igyekezni jóelőre, hogy be se következzenek! Nemde?

—De, szerelmem, teljesen igazad van, minden szavadat megjegyeztem, és irtóra hálás vagyok neked ezért hogy ezt elmondtad mert rengeteget tanultam tőled most!

—Tekintsd úgy, hogy megkaptad hozzám a „használati utasítást”, hehehe... nem panaszkodhatsz rá, hogy túl hosszú volna, ugye?

—Nem, nem, persze hogy nem, én sokkal de sokkal bonyolultabbnak hittem, hogy mi mindenben kell majd alkalmazkodnom...

—Remélem most már kevésbé félsz!

—Hát ha mindez igaz... mert alig akarom elhinni hogy ilyen könnyű...

—Pedig így van. A szabályok nagyon egyszerűek: Ne csalj meg, légy csinos, úgy értem olyan amit én tartok csinosnak, mert most rögtön elárulom neked, marhára nem érdekel hogy TE MAGAD mikor tartod magadat csinosnak! Az se, a bolygólakók hogyan tartanak téged csinosnak. Nekem kell hogy tessen, én vagyok a férjed, tehát a csinos az, amit én annak mondok! Olyasmi hogy nekem dolgozni kelljen, eszedbe ne jusson még álmodban se, kivéve természetesen ha valami veszélybe kerülsz, akkor nyugodtan szólhatsz, sőt, el is várom hogy szólj, mert alapvető kötelességemnek tartom a megvédeledet, de annyira hogy szégyennek is tartanám ha más kéne megvédjen téged és ne én. A te megvédelmezésed nyilvánvalóan és magától értetődően az én munkaköri kötelességem, sőt, nemcsak kötelességem de alapvető jogom is! De semmi más esetben ne nyaggass munkával. Mondjuk nem hiszem hogy ez gond lenne, elvégre ha királynő leszel, miért is kéne épp nekem dolgoznom, lesz bőven pénzed, meg szolgák, ilyesmi... sőt, hiszen azt mondtad máris gazdag vagy... ez tehát nem hiszem hogy gond lenne. Minél többször puszilgass és ölelgess engem, és ha szexre vágyom, kizárólag akkor vonakodj ha valami rémségesen komoly okod van rá tényleg, valami élethalálkérdés, mittudomén törött valamelyik végtagod, vagy halálos beteg vagy, ilyesmi... sőt, helyes ha minél többször te magad kezdeményezed az intimitást! És hidd el, ennyi az egész tényleg, minden más ami ezen kívül van, olyasmi, hogy valószínűleg észre se veszem, nem is érdekel engem, de ha mégis, hát alig. Nagy valószínűséggel a többi dolgok olyanok, hogy még ha más is a

véleményem róla mint neked, de még az is könnyen lehet hogy legyintek és rád hagyom hogy úgy legyen ahogy akarod, mert bár tényleg más a nézetem, de egyszerűen nem érdekel annyira hogy akár csak vitatkozzam is veled emiatt. Más kérdésekben tehát még azt is bátran megengedheted magadnak, hogy vitatkozz velem, udvariasan persze tehát sértegetés nélkül, de vitatkozhat is, nem kell félned, mert hiába más a véleményem, biztosra veheted hogy annyira nagyon azért nem érdekel, hogy emiatt veszélyessé váljak. Szóval a dolog pofonegyszerű de tényleg, és azt se bánom ha most magadban azt gondolod, mi emberférfiak eszerint primitív barbárok vagyunk, sekélyes, szinte állatias érdeklődési körrel, mert csak a kopulálás és a zabálás jár a fejünkben nagyjából. Mert el kell ismernem, ez bizony igaz. Evés, szexelés, pihenés... békén hagyni a disznót, hadd rőfögjön teli hassal álmában hortyogva...

—Jaj, drágám, hát neked még humorérzéked is van! - nevetett Szinni.

—Inkább önirónia. De el kell mondanom még egy követelményt. Sok férfi akad köztünk emberek közt, akinek van valami hobbyja. Ez lehet akármi - horgászat, számítógépprogramozás, bélyeggyűjtés, regényírás, szóval akármi. Elég valószínűtlen, hogy a feleségnek is ugyanez legyen a hobbyja... ennek ellenére, egy okos feleség soha de soha nem szabad hogy elkövesse azt a hibát, hogy ha a férje elkezd beszélni hozzá a hobbyjáról - vagy úgy általában bármiről ami épp érdekli a férfit! - akkor ne hallgassa végig! Közbevágni se szabad! Akkor se ha nem érdekli a nőt a téma, sőt akkor se ha halálosan unja. De még akkor se, ha egyetlen árva szót se ért belőle, mert fogalma sincs az egésztől. Tegyük fel például a férfi egy matematikus, a nő meg azt is alig tudja hogyan kell két számot összeszorozni. Ekkor is végig kell hallgassa a férjét annak legújabb felfedezéséről, és hozzá mosolyogva, lehetőleg még érdeklődést is színlelve...

—De hát az hazugság, vagy nem? - kérdezte közbe Szinni, majd elsápadt.

—Bocsánat amiért közbevágtam, csak szeretnék jobban megismerni téged, meg a betartandó szabályok okát megérteni...

—Semmi baj, örülök neki hogy rákérdeztél. Nem, az érdeklődés színlelése ezúttal nem igazi hazugság, mert inkább csak azt jelenti hogy mosolyogjon, csillogó szemekkel... igazából lehet hogy én használtam rossz szót, mert nem az érdeklődés az amire gondolok, inkább olyasmi, hogy azt mutassa ki a nő, örül a férje sikerének, meg a férje örömeinek annak ellenére is, hogy semmit nem ért belőle. Miért is lenne hazugság hogy örülsz annak, ha a férjed jól érzi magát, még akkor is ha te magad nem tudod miért érzi jól magát, illetve nem érted ennek okát?! Elvégre egy jó és szerető feleség csakis örülhet annak, ha a férje boldog, vagy nem?

—De, persze, ez letagadhatatlan igazság! Még ha semmi más miatt nem is de legalább amiatt mindenképp örülnie kell ilyenkor egy nőnek, mert egy jókedvű férj kisebb eséllyel veri meg a feleségét! De ha akár csak veszekedni is kezdene, az is milyen rémisztő volna! Persze hogy legalábbis én nagyon fogok örülni mindig, ha jókedvű vagy és mosolygós!

—Továbbá - folytatta Harald - az esetek messze túlnyomó többségében ilyenkor a férj is tökéletesen tisztában van vele, hogy a felesége egy árva szót se ért abból amit mond neki, vagy legfeljebb alig valamit. Mi férfiak ilyenkor nem is szoktuk elvárni, hogy a nő megértse amit mondunk, vagy legfeljebb csak alig egy icipicit kell megértsen belőle a nő, mondjuk annyit hogy „sikerült sok halat fogni”, és ezt valami különleges módszerrel érte el a férfi, amire ő jött rá. Vagy hogy bebizonyított valami rém nehéz matematikai tételt. Hogy konkrétan *mit* és *hogyan*, azt már nem baj ha a nő nem érti. Nem amiatt mondjuk hogy megértse, emiatt tehát ne aggódj, bébi! Csak nálunk ez számít „társasági életnek”, hogy kibeszéljük magunkat a szeretett nő előtt, megosztjuk vele az örömünket eképp. Még majdnem meg is sértődnénk ha a nő tökéletesen megértené ekkor hogy mit fecsegünk, hiszen hogy is néz ki hogy ne mi legyünk az okosabbak, legalább egyetlen terén az életnek, a hobbynkban! Tehát csak szépen mosolyogva végig kell hallgatni minket, bólogatni, esetleg olyan általános tölteléksszavakat közbemosolyogni amikor elhallgatunk egy pillanatra, hogy „Nahát!”, és „Még ilyet!”, megdicsérni minket hogy milyen okosak és ügyesek vagyunk, mondani hogy te nagyon büszke vagy amiért ilyen remek és tehetséges férjed van, meg más efféléket, de még ezekből se kell nagyon sok. A legfontosabb amit ki kell ismét hangsúlyoznom, hogy nem szabad

unatkozó pofát vágni, és közbevágni se. Meg persze olyan bunkóságot elkövetni se hogy rákérdezel hogy „most már vége van?” meg hogy „most már elmehetek?”, felesleges is, úgyis könnyen ki lehet találni mikor van vége, de legtöbbször mi magunk is megmondjuk hogy mikor van a téma befejezve.

Olyasmi is előfordul hogy nem amiatt fecsegünk ennyit hogy dicsekedjünk, hanem valami problémába ütköztünk amit nem tudunk megoldani. Ne ijedj meg, nem várjuk el a nőtől ekkor se hogy ő oldja meg helyettünk! De vágyat érzünk rá hogy kibeszéljük magunkat valakinek akiben megbízunk, ettől olyan illúziónk támad mintha segítségünk lenne... tudjuk hogy nincs igazából, de olyan az érzés mintha lenne... ez csökkenti a stresszt, rendeződnek a gondolataink, és ha hiszed ha nem, majdnem mindig ilyenkor beszéd közben tényleg be is ugrik a probléma megoldása! Szóval még ha tényleg halvány fogalma sincs a feleségnek róla miről gagyarászik épp a férje, ennek ellenére is igazi és tényleges segítséget nyújthat a nő a férjének pusztán azzal, hogy udvariasan és szeretetteljesen végighallgatja! Ez igenis nagyon hasznos segítség tud lenni! Roppantul hatékony! Sajnos ez is olyasmi, amit nálunk egy férfi nagyon ritkán kap meg az emberi nőktől. Az odafigyelést.

—Pedig ez semmibe se kerül, olyan egyszerűnek tűnik!

—Mégis... Állandóan csak sietnek, sajnálják rászánni az időt hogy végighallgassanak bennünket... - sóhajtott Harald. —Na de térjünk a tárgyra! Mi van azzal az idebújással?!

Aztán hogy érkeztek Szinni bolygójára, Harald rá kellett jöjjön, hogy mégsem érkeztek meg... legalábbis nem a bolygóra, hanem csak a bolygóhoz. Ugyanis ifjú nejétől megtudta, hogy immár abból a népből mindenki úrvárosokban lakik, melyek a bolygó körül keringenek...

—Hát akkor magán a bolygón ki lakik, mi van ott?

—Természetesen az egész bolygónk egyetlen természetvédelmi terület!

—Szép hely lehet akkor... Bár azt hiszem nagyon elvadult nektek. Mondjuk ez csak jó, mert különben képelem mi lenne belőle, ha lemenne oda naponta pár millió fő turistáskodni...

—Természetesen senki se mehet oda, kivéve akiknek ez a munkájuk. Bár többnyire ők is csak robotszondákat küldenek le, távirányítással, szóval személyesen nem mennek le oda ők maguk se. Olyan hogy turizmus, csak a szórakozás kedvéért, tilos a bolygónkon, de senki nem is kívánja.

—Furcsállom hogy senki, mert legalább pár százan kéne hogy legyenek akiket ez vonz, hiszen másképp hogy is készülhetnének a Futamra?!

—Természetesen edzőtermekben, sportolással.

Harald felkacagott.

—Ha kellett volna valami hogy biztos legyek a győzelmemben, hát az ez az információ volt. Tudd meg hogy a tényleges Valóságot semmi se pótolhatja, semmiféle edzőtermi utánzat!

—Őszintén remélem hogy igazad van drágám!

—Na jó, akkor dokkolj vagy hogy is mondják, aztán vezess az őseid elé...

—Én azt szeretném ha hozzájárulnál hogy itt maradsz a futamig az úrhajóban, és a szüleim látogatnának meg téged itt.

—Tőlem aztán...! De miért?

—Mert ha most elébük vezetlek, okvetlenül meglátnak mások is téged a népemből útközben, és elterjed a híre, hogy egy emberrel érkeztem ide... Pláne mert ugye mégiscsak színész is vagyok, épp eléggé ismert is a... a magam „művészeti irányzatában”... szóval, ennek egykettőre híre menne a teljes népesség körében, és azért a mi fajunk se csupa idiótából áll ám, egykettőre kitalálnák hogy azt akarom hogy jelentkezem a Futamra, s te leszel a segítőm... Na és akkor hátha kitalálnának valami akármit kifejezetten ellened... nem tudom mit, de sose lehet tudni... jobb lenne az utolsó pillanatig titokban tartani a létezésedet!

—Pompás helyzetelemzés, le a kalappal előtted kislány, kezdem tényleg elhinni hogy nem volt üres dicsekvés a részedről hogy nemcsak bátor vagy de még okos is! De a szüleid nem fognak fecsegni?

—Persze hogy nem, hiszen mégiscsak szeretnek engem... De különben se akarnák hogy később, ha

túléled a Futamot, a fecsegésük miatt bosszút állj rajtuk... Hívhatom akkor őket?

—Persze. De...

—De?

—De ha tényleg igaz hogy ennyire félték az emberektől, ne mondd meg nekik előre hogy ember vagyok. Egyszerűen hívd ide őket, mondd nekik hogy bemutatod a jövődöbelidet... de meg ne említsd hogy ember vagyok! Tudod, könnyen lehet hogy akkor el se mernek jönni...

—Milyen igazad van szerelmem, most meg te voltál nagyon okos! Kérlek akkor most menj be pár percre a fürdőszobába, csak amiatt hogy amíg hívom őket, ne lássanak téged a kamerában...

Szinni szülei le se tagadhatták volna, hogy nem táplálnak nagy reményeket leendő vejük kilétével kapcsolatban. Amikor Szinni elűjságotla nekik (nem személyesen, csak a videotelefonon át) hogy szeretné ha meglátogatnák, mert bemutatja nekik a vőlegényét, apja is, anyja is csak fintorgott.

—Végülis - sóhajtottá édesapja - ha úgy veszem ez jó hír, mert gondolom a házasság után abbahagyod ezt a... a... nem akarom megtisztelni azzal, hogy szakmának nevezem...

—Persze hogy abbahagyom, teljesen biztosra veheted apám!

—Bár tulajdonképpen már úgyis mindegy, a jó híred örökre oda, sőt, a mi jóhírnkből is alig maradt valami...

—Olyan vőlegényem van, hogy amint feleségül vett, azonnal visszatér a jóhírem, sőt, mi az hogy visszatér, olyan magasságokba szárnyal majd hogy arra szavakat se talállok!

—Álmodsz leányom - felelte édesanyja - hiszen már akkor hatalmas szerencséd van ha kifogtál valakit aki legalább nagyjából hozzád illik életkorban, nem nyomorék, és lemehet úgy egy bányába hogy a szegény bányarém nem rohan észtsvesztve a felszínre rémületében, ha megpillantja őt.

—Pedig ez nem így van, csodálatos valakit találtam, lesz ám nektek hatalmas meglepetés ha megpillantjátok!

—Én magam is attól félek. - vágta rá szarkasztikus hangon édesapja.

—Csak gyertek, majd meglátjátok!

—Miért nem látom most ott melletted?

—De édesapám, hát hová tűnt belőled a jómodor, csak nem képzeled hogy ilyen fontos eseményt illendő volna elintézni a távolból, mintegy virtuálisan!

—Ebben igazad van, de ha ennyire ragaszkodunk a formaságokhoz, akkor én meg jogosan kíváncsi lennék, hogy ő tegye a tiszteletét minálunk! Persze, ha úgy néz ki hogy ki se mer menni bármire ami közterület...

—Ne epéskedj kérlek! Nem szolgál rá!

—Az igaz, de te is tudod hogy ettől még igazam van, s úgy volna illendő hogy ő jöjjön ide.

—Elismerem, de gondold arra kérlek hogy én mégse vagyok egy olyan... szóval...

—Rendes lány. - sóhajtottá édesanyja, befejezve Szinni mondatát.

—Hát igen, minek is tagadjam... Na, jöttök akkor?

—Jól van - adta be a derekát édesapja - de vésd az eszébe hogy ne játssza meg magát előttünk mondván micsoda hálával tartozunk amiért feleségül veszi a lányunkat! Tőlem *te* úgy alázatoskodhatsz előtte ahogy akarod, a te dolgod, de mi, *mi* nem fogunk!

—Hát persze hogy nem! - bólogatott Szinni, és alig bírta visszatartani a vigyorgását. Hiszen nincs senki a népében, tudta jól, aki rémülten be ne húzná fülét-farkát ha szembekerül egy *emberrel*... még ha az egy nagyon szelíd ember is. Mert kezdjük azzal, egy szelíd és gyenge ember is minimum háromszor annyit nyom mint ők... Senki nem lesz olyan bolond hogy ilyen helyzetben elkezdjen gőgösködni és az önérzettest játszani az ember előtt. Ilyen helyzetben nem az számít ugyanis ki mennyire nemes, de az se kinek van igazja. Az se, kinek van több pénze. Hanem csak és kizárólag az, kinek van több izma...

Szinninek messzemenőig igazja lett ezt illetően! Amikor a szülei megérkeztek, s beléptek az

úrhajó piciny vezérlőtermébe, csodálkozva néztek körül.

—Hát a vőlegényed? Elszelelt? - kérdezte gúnyosan az édesapja.

—Dehogy... Mindjárt bemutatom! Lépj elő, drágám! - kiáltotta.

S ekkor a fürdőszobából kilépett Harald.

Nem volt rajta semmi félelmetes, nem pingálta ki magát tigriscsíkosra, nem viselt műanyag vámpírfogakat, nem volt rajta halálfejes bőrdzseki. Teljesen normálisan nézett ki, emberi fogalmak szerint. Na de épp emiatt jól látszódott rajta épp az, hogy ő pontosan *ember*, ember és nem más! S ez máris elég volt ahhoz, hogy Szinni édesapjának eszébe ne legyen gúnyolódni a továbbiakban! Ehelyett felsikoltott, megfordult, s az ajtóhoz ugrott hogy kirohanjon rajta, de az nem nyílt ki, mert Szinni nagy bölcsen előre gondolt egy efféle reakcióra, s időben blokkolta az ajtót, hogy az csak az ő agyhullámaira nyíljon ki.

Ami meg Szinni anyukáját illeti, tőle annyi értelmes reakció se tellett ki mint az apukától, hanem csak falfehérre sápadt, majd ott helyben összeroskadt ájultan.

—Hm... Ez a móka mintha túl jól sikerült volna... remélem nem költözött át a túlvilágra az anyukád... - morogta Harald, miközben Szinni az apja karját rángatta, és igyekezve túlharsogni annak sikoltozását, azt üvöltözte a fülébe, hogy ne féljen mert ez az ember jó barát és nem bántja őt!

De hiába, mert az apuka olyan hangosan sikoltozott hogy a leánya egyetlen szavát se értette. Végül Harald látta, hogy a helyzetet neki kell megoldania. Odalépett.

—Csendet! - üvöltötte olyan hangosan, hogy ezt már meghallotta az apuka. Azonnal abba is hagyta a sikoltozást, csak halkán nyöszörgött, de ezt is igyekezett visszafojtani, öklét a szájába gyömöszölve, miközben páni félelemmel meredt a fölibe tornyosuló ember arcába.

—Ülj le a heverőre, és értsd már meg hogy nem akarlak bántani, se téged, se a feleségedet! Miért is tenném, hiszen szeretem a lányodat, Szinnit, és annyi eszem még nekem az embernek is van hogy tudjam, nem nyernék előtte jópofasági versenyt, ha agyonverném a szüleit! Na hát akkor! Tehát gyerünk, ülj azonnal a heverőre, nesze, itt a feleséged is, odarakom az öledbe, dédelgesd... Szégyen, hogy ennyire beszarimód gyávák vagytok, nem is értem miként produkálhattok egy ilyen remek, bevállalós, bátor leányt mint Szinni! Ő bezzeg nem fél tőlem... illetve, persze hogy fél, be is vallja hogy fél, de akkor se annyira hogy így összezsínálja magát, szóval ha fél is de le tudja győzni a félelmét és ez a lényeg, sőt, ez maga az igazi bátorság! Remek kislány és tényleg nagyon szeretem őt! - azzal átkarolta a leányt, aki büszkén hallgatta Harald dicsérő szavait.

Az apuka természetesen nyomban a heverőre telepedett, persze hogy azt tette amikor ez volt az ember parancsa... És ekkor Szinni elkezdte mesélni apjának, hogy ez a Harald nevű ember valóban az ő vőlegénye, és semmi baja azzal, hogy ő a maguk fogalmai szerint pornóasztár, mert az emberek fogalmai szerint ez nem igazi pornóasztárság. Amit ő csinál, az az emberek szerint is pikáns, meg illetlen, de messze nem annyira hogy különösebben zavarjon bárkit is, legalábbis az emberek többségét ez nem izgatja, szóval Haraldnak ezzel semmi baja, és ugye hogy az ő férje milyen erős, szép is, bátor is...

Épp rátért volna arra hogy indulni akar a Gyilkos Futamon, amikor édesanyja elkezdett magához térni, ekkor újra elmondott mindent, hogy az anyuka is megnyugodjon kissé...

—Remélem nem akartok elszomorítani azzal, hogy megtagadjátok tőlünk a szülői áldást! - kotyogta közbe Harald.

—Persze, persze, természetesen megkapsz mindent amit csak kérsz...! - nyöszörögte még mindig halottsápadtan Szinni apukája.

—Akkor most szabad elmennünk innen? - kérdezte nem kevésbé sápadtan az édesanya.

Harald sóhajtott egyet, és válasz helyett ezt kérdezte, Szinnitől:

—Drágám, tekinthetem-e általános reakciónak a népedben ezt, amit most a szüleiden látok, vagy ők kivételesen gyávák?

—Hát, én azt hiszem teljesen normálisak. Biztos hogy semmiképp se rendelkeznek kimagasló

bátorsággal, de gyávának se nevezném őket. Igen, azt hiszem amolyan átlagosak, és persze figyelembe kell venni, nagyon váratlanul sokkolta őket a felbukkanásod... talán illett volna előbb szóban tudatnom velük, hogy mire számítsanak...

—Akkor ide se jönnek.

—Úgy értem, miután már beléptek ide, de mielőtt te kijöttél volna elénk...

—Igen, az nagyon jó lett volna ha előre szólsz... Még most is görcsbe van rándulva a gyomrom, majdnem megöltél ezzel a... ezzel a... - nyögte az édesanyja.

—Na, ennek örülök hogy ezt mondd - vigyorodott el Harald - mert ha már képes vagy rá hogy szemrehányást tégy a leányodnak, akkor talán jogosan remélhető hogy túléled e nagy ijedelmet, s azt is remélhetem hogy kommunikációképes állapotban vagy! Tehát fogjátok már fel végre, hogy *eszem ágában sincs* bántanom bármelyikteket is!

—Később se?! - rebegte az anyuka.

—Persze hogy később se. Mégis, mi a frászéért tenném?!

—Hát mert izé... te ember vagy...

—Na és? Ja, már értem, sok rosszat beszélnek a fajtámról, mi?

Az apuka bólogatott, az anyuka még egyetérteni se mert.

—Hát nézzétek, emberekből van ilyen is meg olyan is. Amint gondolom nálatok is van ilyen meg olyan. Eszembe sincs tagadni, akad az emberek közt rengeteg olyan, akitől teljes joggal retteghettek! Én azonban egy kivételesen szelíd ember vagyok. Egészen kivételesen szelíd, úgy bizony! Persze semmi kételyetek ne legyen afelől, rém rossz ötlet lenne ha nekemtámadnátok, egészen biztos hogy habozás nélkül péppé verem mindenkit aki nekem ártani akar, és mély meggyőződésemmel hogy úgy általában véve is sokkal bátrabb vagyok mint bárki a fajtátokból, meg agresszívabb is. Mégis, én ennek ellenére egy nagyon szelíd ember vagyok, amiatt, mert semmi vágyat nem érzek rá, hogy bárkit nemhogy megöljek, de akár meg is üssek ha nem szolgáltat rá okot! Amíg tehát ti magatok engem nem támadtok meg, vagy nem igyekeztek durván megalázni, mittudomén szemenköpní vagy ilyesmi, addig én nemcsak hogy nem bántalak titeket, de ígérem hogy még én magam kelek a ti védelmetekre, ha másvalaki bántana titeket! Azaz nemcsak az ellenségeitek nem vagytok, de még a barátotok is lehetek, ez csak rajtatok múlik!

—És... mit kell tennünk ezért...

—Semmit, mert máris a barátaimnak tartalak benneteket, mindaddig, amíg... szóval, mondtam már: amíg nem támadtok rám, meg nem csináltok valami undok csúfságot ellenem.

—Na ettől félek - mondta az apuka - mert az nagyon rendben van hogy nem támadunk meg, hogy is merészném én azt, meg se fordulhat ilyesmi a gondolataimban, soha, hogy én egy embert...! Még álmomban se...! Fegyverem sincs, de ha lenne akkor se merném... de... de nem ismerem a szokásaidat, s ha te esetleg félreértesz valamit...

—Emiatt se aggódj, mi emberek hozzátok képest hihetetlenül bunkók vagyunk, bárdolatlan, modortalan tahók, szóval szerintem ami nálatok már majdnem halálos sértés, még azzal is úgy vagyunk hogy valószínűleg észre se vesszük, el se jut a tudatunkig. Szerintem kizárólag akkor sérthetsz meg, ha szántszándékkal, készakarva igyekszel erre. Tényleg efféle durvaságra gondoltam csak hogy szemenköpsz, vagy ha netán olyasmiket mondasz hogy én bolond vagyok, vagy hülyegyereknek nevezel vagy efféle... szóval olyasmi miatt kár aggódni hogy valami errefelé honos cifra etikettszabály miatt én megsértődök. Nem is érdekel az ilyesmi. Inkább azt tartsd észben, tényleg nem ismerem én se a szokásaitokat, tehát te magad meg ne sértődj ha úgy viselkedem majd mint felétek a pórok se. Nem szándékos a részemről, nemcsak megölni, megverni, de megbántani se akarlak benneteket. Gondolj rám úgy, mint egy szelíd vadállatra. Szelíd, de akkor se a népetek tagja, szóval nem tehet róla hogy úgy viselkedik ahogyan, de ettől még jóindulatú és szeretetre méltó a maga módján. Na megnyugodtál?

—Majd hónapok múlva, ha addig nem történik semmi baj...

—Kizárt, mert nem hiszem hogy hónapokig el kelljen viselned a társaságomat.

—Úgy értem, ha a lányomat nem ölöd meg addig...

—Teljesen más a tervem vele.

—Esetleg ha meg szabadna kérdezni, mi ez a terv...

—Mondja el ezt neked a leányod, neki talán jobban hiszel.

—Királynővé tesz engem! - mosolygott a szüleire Szinni.

—Leányom, megkockáztatom hogy agyonver a szavaimért a vőlegényed de mégis figyelmeztetlek téged, hogy a helyedben nem venném komolyan az efféle ígéretét, mert hogy is képzelhetsz te olyasmit, hogy az emberek bármely bolygójukon is de hagyni fogják, hogy egy ilyen apró lény mint valaki a mi fajunkból, a királynőjük legyen és uralkodjék felettük?!

Szinni kacagott.

—Félreérted jóapám. Itt, a *mi bolygónkon* leszek királynő! Gondolom ugyanis, hallottál már róla, hogy nemsokára kezdődik megint a Gyilkos Futam újabb megmérettetése, és hogy mi most a díja...

Szülei elsápadtak.

—És... és úgy gondolod, hogy te majd vele...

—Végre megértettétek!

—De... de hiszen te soha nem is... nem is... sportoltál... olyasmit...

—Nem, de nincs is rá szükségem. Annyira azért vagyok én is stramm meg edzett mint bárki átlagos nő a fajtánkból, sőt még olyanabb is azért, ami meg ezen felül hiányzik, arra ott lesz ő - ölelte át Haraldot - hiszen épp ezért viszem őt magammal! Ugye nem hiszitek hogy túl ne élne röhögve bármit, ami rég a sírba tenne akárkit közülünk?!

Apja, láthatóan sokkal nyugodtabban már mint az első percekben, így válaszolt:

—Abban én is megingathatatlanul biztos vagyok, ha egyáltalán lesz annak a versenynek egyetlen túlélője legalább, akkor az ő lesz, a férjed! Ez azonban nem garancia rá, hogy lesz második túlélő is, és épp te!

—Hát persze, garancia semmire sincs... Mégis, szerinted nem úgy van-e, hogy nekem lesz ott a legnagyobb esélyem?! Mert kezdjük azzal, szerintem az úgy lesz hogy amint meglátja a többi versenyző, kivel érkezem oda, a mezőny legalább fele azonnal *visszalép*, hihhi... akik nem lépnek vissza, azok fele meg szándékosan jól lemarad majd, mert eszükbe se lesz már versenyezni, kizárólag amiatt nem lépnek majd vissza hogy ne tűnjenek gyávának, de eszükbe se lesz konkurrálni a férjemmel - és velem - mert nem akarják hogy Harald dühös legyen rájuk hogy szorosan a nyomában vannak, és a cél előtt egy kilométerrel elkezdjen vadászni rájuk! Szóval, eleve az úgy lesz hogy ellenfelem alig is akad majd! De aki mégis, arra se nagyon kell majd hogy vadásszon a férjem, mert a nyomába se tudnak majd érni! Hogy is lenne ez elképzelhető, hiszen minden ember egy igazi vadállat, egy gyilkológép, egy ragadozó akiben ott tombol a zabolátlan Őserő! Olyan egyszerűen *nincs*, hogy bármelyikünk is lehangyhatná! Még talán ötven vagy hatvan méteren, futva, úgy igen, esetleg, mert el tudom képzelni, hogy az embereknek több időbe telik a nagy testük felgyorsítása... bár még itt is tévedhetek. De hogy hosszú távon, órákon át, sőt napokon át... *kizárt*, hogy ne az ember legyen kitartóbb! Szívósabb! Teljesen elképzelhetetlen!

—Hacsak nem az lesz, hogy valaki más is a mi fajtánkból úgy megy oda, hogy visz magával valami különleges lényt... akár olyat is aki cipeli őt... Például, hogy mást ne mondjak, tudok róla hogy az emberek bolygóján él a „ló” nevű állat, amit az emberek is használnak manapság is még néha teherhordásra, de versenyezésre is... vannak tehát olyanok hogy „lóversenyek”... És a lónak négy lába van ám, nem kettő mint leendő férjednek! És vannak kisebb méretű lovak is, pónilovak, amik pont megfelelőek lennének a mi méretünkhöz... A ló növényevő állat, attól félni se kell... Eszébe juthat ám akárkinek hogy lovat alkalmazzon... Vagy ha nem lovat, hát valami hasonló állatot...

—Aha, és mit tesz majd a lovas ellenfelem, ha olyan helyzet adódik ahová kéne némi értelem is?! Mert az embereknek van eszük. Egy lónak... hát ha van is, de hogy annyi biztos nem mint egy embernek, azt ugye te se kétled apám? Vagy hogy egy egészen valószínű eshetőséget mondjak: tegyük fel, meg kell mászni egy hegyet. Kétlem, hogy a ló elboldogulna egy olyan terepen.

—Sőt - szólalt meg mosolyogva Harald - még az se biztos, hogy legalább akkor legyőzne engem, ha végig szép, sima, akadálymentes a terep! Mert az első egy-két napon, talán az első teljes héten is,

egészen biztos hogy ő a lovas lesz jókora előnyben. Semmi kételyem azonban afelől, hogy hosszútávon az lesz, hogy én jól kifáradok... a ló azonban egyszerűen meghal a kimerültségtől!

—Ezt nem mondhatod komolyan! - meredt rá Szinni édesanyja, döbbenetében még a félelméről is elfeledkezve.

—De bizony! Nyilván semmi esélyem a ló ellen rövid távon. Kihangsúlyozom azonban, hogy a nagyon hosszú távról beszélek! És amennyire tudom, a Gyilkos Futam igazán hosszú! Márpedig az hogy az ember le tudja győzni a lovat, igenis bizonyított tény! Sokszorosan bizonyított! Nem is egyszer voltak a bolygómon már ilyen versenyek. Persze, nem mindig az ember nyert, sőt, a legtöbbször a ló. Ez igaz. Hamar kiderült azonban, gyakorlatilag csak attól függ, az ember nyer-e, hogy milyen hosszú a táv amin versenyezni kell, mert ha kellően hosszú, akkor hiába tesz szert a ló akármekkora előnyre is az első pár napban, ez később fokozatosan csökken, majd az ember megelőzi! Mi emberek messze sokkal lassabbak vagyunk mint egy ló, de messze sokkal kitartóbbak is! Történelemszereink és egyéb tudósaink kiderítették, hogy régen, mielőtt szert tettünk volna némi technikai fejlettségre, az ősi emberek egyszerűen úgy ejtették el a vadat, hogy addig üldözték az antilopot vagy más növényevő zsákmányállatot, míg az kimerülten összeesett! És ezt nem is volt nehéz kideríteni, mert még két vagy háromszáz évvel ezelőtt is éltek a bolygónkon primitív törzsek, melyek pontosan ezt csinálták! Még a lábunk felépítése is olyan, hogy futás vagy gyaloglás közben amikor a talpunk a talajra ér, a feleslegessé vált mozgásenergia jelentős részét el tudja raktározni az izomrendszerünk, amit így felhasználhatunk a következő lépéshez! Egyáltalán, matematikusok, fizikusok meg más efféle tudósok be is bizonyították elméletileg, hogy hosszú távon a két lábon futás jóval hatékonyabb, mint a négy lábon való. A legtöbb állat nem amiatt fut négy lábon mintha az volna a hatékonyabb, mert épp fordított a helyzet, hanem amiatt, mert a négy lábon futás ha kevésbé hatékony is, de amíg képes rá az állat, addig úgy gyorsabb lehet. Na és hát többnyire az van hogy futni csak kevés ideig kell, mert vagy hamar utoléri a zsákmányt a ragadozó, vagy ha nem akkor abbahagyja az üldözést. Hasonlóképp, hiába lenne egy zsákmányállat jó futó hosszú távon, mire se menne vele ha ezért azzal fizetne hogy rövid távon lassabban tud menekülni és emiatt elkapja őt az ellensége... Na de mi emberek nem rövid távon akartuk elkapni őket... Az izmaink messze túlnyomó többsége is olyan, hogy kisebb erőt fejt ki mint amire az izom tömege alapján számítanánk, ellenben hihetetlenül strapabíró, nehezen fárad! Mi emberek tehát gyengébbek vagyunk mint egy ugyanekkora átlagosnak mondható ragadozó, ellenben nem kérdéses hogy a hosszú távú üldözés legyőzhetetlen bajnokai is épp mi vagyunk! Például él nálunk a bolygónkon egy „gepárd” nevű ragadozó. Félelmetes bestia, igazi vérszomjas vadállat, és ő a legisleggyorsabb ragadozó! Mondhatni szinte gyorsabb mint valami nagy teljesítményű versenyautó, és ő hogy mekkorákat ugrik! Ha hirtelen nekiiramodik, alig lehet szemmel követni hogy épp hol van, olyan gyors! Ám ezt a roppant tempót nem képes soká tartani. Ha körülbelül kétszáz méteren belül el nem kapja valamiért az áldozatát, kimerülten feladja, s azután órákon át csak pihen, mielőtt megkísérelhetne egy újabb támadást. Mi emberek azonban napokon át üldözhetjük a vadat, és ettől semmi különösebb bajunk se lesz! Még éjszaka is követhetjük, mert pompásan látunk majdnem teljes sötétségben is, és beérjük azzal is ha heteken át csak napi négy órát alszunk, néha még kevesebbet is. Ezt pedig egyetlen növényevő állat se képes tolerálni. A ló se, mert az is növényevő. Növényevőknek az kell hogy nyugodtan lelegélzhessenek órákon át, esetleg utána kérődzhessenek is, pihengéljenek hogy megemésszék a rengeteg növényi táplálékot... de ha üldözzük őket, erre egyszerűen nincs módjuk, és egykettőre kimerülnek! Aztán, a legtöbb állat nem képes izzadni, hanem hűvös helyet keres ahhoz hogy lehűtse a testét. Ez nekik nagyon jó általában, mert így csökkenti a vízvesztésüket és ritkán kell inniuk. Mi emberek azonban képesek vagyunk izzadni, ráadásul a teljes testfelületünkön, ami azért előnyös mert sokkal hosszabb ideig mozoghatunk, mielőtt végzetesen felmelegedne a testünk. Míg tehát más ragadozók a gyorsaságra szelektálódtak, addig mi emberek épp hogy a kitartásra!

—Most még jobban félek tőletek emberektől! - mondta Szinni édesanyja. —Mert ez kegyetlenebb mint az amikor gyorsan végez valakivel a ragadozó. Úgy hamar végetér minden, a szenvedés rövid

ideig tart. De napokon át üldözni, békét nem hagyni neki, közben a szerencsétlen áldozat szenved, kétségbeesik, kimerül... iszonyatos!

Harald vállat vont.

—Régen volt ez így, most már másképp élünk. Én magam is nagyon távol vagyok már őseim e képességeitől, az biztos. De az is biztos, messze több tehetségem van mégis az ilyesmihez, mint bármelyikteknek, vagy valami szelíd növényevő állatnak amit esetleg Szinni valamelyik ellenfele oda merészel hozni. Ebben annyira biztos vagyok, hogy semennyire se fogom izgatni magamat amiatt, ha akár az első néhány napban is, sokan megelőznek. Az a lényeg, hogy a végére én legyek az első, és ez így is lesz!

—Na de ha nagyon megterhelő lesz mégis az út... a terep... de olyan, hogy a robotok azért bírják... Mert tudod vannak nálunk afféle robotok, és ha valamelyik versenyző olyannal megy...

—Nos, akkor lesz az, hogy odamegyek, és, hogy is mondjam... megkérdem a robothoz tartozó versenyzőt, ragaszkodik-e hozzá hogy elszabaduljanak az indulataim... szerintem lesz annyi esze hogy tudja, nem lennék szép látvány ha bedühödök, és így inkább mély elnézéskéresek közepette kiszáll a versenyből... Ha mégse, biztos hogy úgy feldühít a makacssága, hogy mérgemben összetörök valamit. Vagy őt, vagy legalábbis a robotot. Tudom hogy ez nagyon illetlen és barbár viselkedés, de én már csak ilyen modortalan tahó vagyok, hehehe... Fog ez menni!

—Szeretem amikor így beszélsz! - puszilta meg őt Szinni.

—Én nem erre gondoltam - mondta az apuka - hanem hogy olyasmi nem fordulhat-e elő veled hogy annyira kimerülj, hogy egyszerűen elmegy a kedved az egésztől... És akkor te adod fel a versenyt, még ha tudod is hogy némi pihenés után képes lennél folytatni... Mert tudod nálunk az úgy van, hogy ha nagyon kifáradunk, depressziósak leszünk, semmi nem érdekel minket... nem tudom ti emberek ezzel miként vagytok...

Harald nevetett.

—Velünk is megeshet az ilyesmi, igen... Épp csak nem fizikai aktivitás közben! Ha sok sikertelenség ér minket az életben, igen, akkor mi is lehetünk depressziósak, persze... sőt, még az öngyilkosság sem ritka nálunk ilyesmi miatt! De ha arra célzol hogy efféle sok mozgással járó küldetés közben, nos, akkor nem! Sőt, épp ellenkezőleg! Mert nálunk az úgy van, hogy ha nagyon kimerülünk mozgás - például futás - közben, akkor egy darabig persze minden bajunk van nekünk is, lihegünk, és szívesen megállnánk pihenni... de ha tudjuk hogy igazán muszáj továbbcsinálni, akkor hamar továbblendülünk ezen a ponton, s onnantól kezdve, - tudom, ezt nehéz lesz ehinned de így igaz pedig! - onnantól tehát már nem is érezzük egyáltalán a fáradtságot, ellenben valami csodálatos eufória árasztja el az agyunkat, szinte kéjérzés, minden csodálatosnak tűnik olyankor, és nemcsak nem érzünk fáradtságot, de még sokkal nagyobb iramra vagyunk képesek mint annakelőtte... tehát, épp hogy olyankor már örömet érzünk depresszió helyett!

—Hihetetlen!

—Neked hihetetlen, de csak amíg bele nem gondolsz, ez is muszáj volt az életben maradásunkhoz. Aki a fáradtság hatására feladta a hajszát, éhen döglött, és nem hagyott hátra utódokat... Mi, ismétlem, a kitartásra szelektálódunk! Persze ennek a tulajdonságunknak is megvan a hátránya: minthogy ilyenkor már tényleg nem érzünk fáradtságot - különben, fájdalmat is alig vagy épp semmit! - emiatt így könnyedén halálba is hajszolhatjuk magunkat. Mert nem állunk meg, amíg el nem kapjuk a zsákmányt... Vagy amíg mi magunk fel nem fordulunk végkimerülésben!

—De nem ő fog felfordulni végkimerülésben, hanem az ellenfeleim! - felelte Szinni határozottan.

—Aláírom minden szavadat, leányom. Ne feledd el azonban, azt a távot nemcsak neki kell megtenned, hanem *neked is!*

—Hát persze, de azt se mondta senki, hogy nekem kéne alkalmazkodnom a férjem tempójához, ugye? Majd ő lesz az aki alkalmazkodik hozzám! A lényeg csak az, hogy gyorsabbak legyünk mint a többiek. És ez épp így lesz, mert ő nagyon okosan kitalálta, hogy az út egy részén vinni fog engem! Ebben, ni! - mutatta a hátizsákot. —Olyan helyeken fog vinni, ahol én nagyon nehezen vagy sehogyan se boldogulnék, meg vissz olyankor is amikor én már fáradt vagyok, de ő még nem

olyan nagyon. Ez mind-mind hatalmas előny lesz a többiekkel szemben! Szóval ne féltsetek!

—Ezt komolyan kéred tőlünk? Egy anya mindig félti a leányát!

—Jó, akkor félts csak, de azért ne olyan túlságosan!

—És mi lesz azután?

—Ha a győzelemre gondolsz, utána természetesen nagy örövendezés lesz, meg multság, meg az ünnepélyes beiktatásom a királynői tisztségbe...

—Úgy értem, közted meg... meg...

—Ha a nászéjszakára gondolsz, hát nem hiszem hogy a férjem annyira modoroskodó és hagyománytisztelő lenne, hogy kívárná addig, ezt őszintén és teljesen nyíltan kimondom! Azt hiszem azonban, ez nekem édesmindegy, mert még ha utána nem is óhajtana feleségül venni engem, ez semennyire se rontja a lehetőségeimet arra, hogy egy fajtánkbelt kapjak férjemül... ti is tudjátok...

—Ilyesmiről ne is álmodozz bébi, kellesz nekem, úgy értem, feleségnek!

—Hallottátok! Igenis szeret engem! - azzal Szinni felállt, de csak azért, hogy a következő pillanatban Harald ölébe telepedjék, aki átölelte őt. —Látjátok, esze ágában sincs bántania engem, inkább puszil és dédelget!

—Magam se kétlem hogy még akár a legvadabb emberek is tudnak kiváltképpen kedvesek lenni... legalábbis egy darabig... - mormogta az édesapja alig hallhatóan.

—Ilyesmit ne mondj, mert hátha sértésnek veszi! - tapasztotta be a férje száját Szinni édesanyja.

—Nem veszem sértésnek, teljesen megértem az aggodalmatokat. - mosolygott rájuk Harald bátorítóan. —Értsétek meg azonban ti is, semmiképp se tudom nektek bebizonyítani a jószándékomat, ezt csak az idő oldhatja meg. Gondolom ha sokáig nem történik semmi tragikus, már csak el fogjátok hinni, hogy minden rendben van és később se fogom a vérét meginni.

—Persze, persze... de hogy addig is mit fogunk aggódni... és mit szólnak majd a többiek, ilyen még nem volt hogy egy emberhez menjen hozzá... valaki...

—Tisztelni fognak. - vont vállat Szinni.

—Örültnek néznek majd, leányom.

—Örültbátornak legfeljebb.

—Mindkettőnek.

—Még mindig jobb mint aminek most néznek, vagy nem?

—Magad választottad.

—Igen. Ahogy ezt is. És az idő engem igazol majd, meglássátok!

—Reménykedem benne hogy igazad lesz. De még akkor is...

—Mi van akkor is?

—Soha nem lesz gyermeked tőle.

—Soha nem is vágytam gyermekre. Meg aztán, még az se biztos hogy nem lehet tőle gyermekem. Ugyanis szerintem ezt még senki se próbálta ki!

—Ne beszélj butaságokat, hiszen más fajba tartozik!

—Látszatra biztos. Illetve ez se biztos, mert ha sokkal nagyobb is de nagyon hasonlítunk. Persze ettől még én se fogadnék nagy összegekben rá hogy megtermékenyülök tőle, de teljesen lehetetlennek se mondanám, mert tudjuk jól kozmobiológiából, hogy itt-ott történtek azért a hatalmas Mindenségben már egészen meglepő kereszteződések is! Szóval abban igazatok van hogy az esély erre elenyésző, de akkor se nulla. És ismétlem ez az egész engem nem is érdekel igazán. Engem az érdekel hogy királynő legyek, és valamit valamiért! Ő megígérte nekem, hogy királynőt csinál belőlem!

—Nem. - rázta a fejét meg Harald. —Én azt ígértem meg neked, hogy megnyerem neked és veled a versenyt. És abban nem is lesz hiba. A királynőség, az egy teljesen más kérdés.

—Azt mondtad, nem akarsz te lenni a király helyettem!!!

—Igen, azt mondtam, és nem hazudtam! De én akkor is csak a versenyt nyerhetem meg. Mi van ha utána azt mondják, hogy valamiért mégse lesz belőled királynő, hiába győztünk?!

—De hiszen teljesen hivatalosan kihirdették!

—Eh, a politikusok gyakran hazudnak! Sőt, gyakrabban, mint ahogy igazat mondanak! Van is erről egy vicc nálunk embereknél, így szól:

—*Honnan tudod, hogy egy politikus épp hazudik?*

—*Onnan, hogy mozog a szája...*

—Na de miért is...

—Ne is folytasd: nem tudom, miért! De első pillanattól kezdve mondtam, emlékezz csak, hogy aggódom, hogy nekem ez gyanús... és épp ez aggaszt! Márpedig ha egy embert efféle dolog aggaszt, azt jó ha rém komolyan veszi a fajtátok, bébi, mert aligha kérdéses, sokkal jobb ösztönünk van a mindenféle aljasságok, sumákságok, hazugságok és cselszövések megsejtéséhez, előre megérzéséhez, mint nektek! Mert remélem tisztában vagy vele, az emberiség történelme szinte másból se áll, csak hogy egymást irtottuk az összes lehetséges módon, beleértve ebbe a mindenféle galád becsapásokat és cselvetéseket is! Nyilvánvaló tehát, az maradt köztünk életben, aki apró jelekből is előre megsejtette a készülő ármánykodást, esetleg olyan apró jelekre is már gyanakodni kezdett, hogy maga se tudta megmagyarázni, tulajdonképpen mi váltotta ki belőle a gyanakvást, de mégis gyanakodni kezdett, mintegy ösztönösen! És most éppen pontosan ezt érzem: gyanakodom, bár fogalmam sincs mire! De gyanakodom, vagy hogy kissé barbárul fogalmazzak: a dolog nekem bűzlik! És nem ám kicsit hanem jócskán!

—De akkor most mi lesz?! - kérdezte sápadtan Szinni.

—Nem tudom. Illetve, az lesz hogy odamegyünk, győzünk, aztán majd meglátjuk hogy mi lesz tovább.

—Mindenesetre akárhogy legyen is, de ugye nem hagysz el?!

—Bébi, tisztázzunk valamit: korábban te fenyegetted meg azzal, hogy ha mégse győzök, de te legalább túléled, akkor visszaviszel ugyanarra a helyre ahonnan elhoztál, és kész, ennyi! De mert gondolom te utána elrepültél volna a fittyfenébe, ez azt jelenti hogy azt közölted akkor velem, ha nem győzök, vége köztünk mindennek!

—Dehogyan, teljesen félreértetted akkor ha így hiszed! Ó, drágám, hiszen emlékezz csak, az még azelőtt volt hogy megkérted volna a kezemet! Kiment volna a fejedből?!

—Igen. De amúgy, mit számít ez?!

—Hát már hogy is ne számítana, rengeteget számít, hiszen a leánykérés előtt hogy is nézett volna az ki, hogy olyasmit mondok hogy azután is veled akarok lenni, az olyan lett volna mintha rád tukmálnám magamat erővel, és... szóval, én nem vagyok egy *olyan*, na!

—Ja... szóval ezt értem úgy, hogy mindenféleképpen a feleségemnek tartod magadat? Akármilyen is lesz?

—Ha te is ezt óhajtod, akkor igen. Úgy értem, nekem ez minden vágyam, csak rajtad múlik!

—Még akkor is ha netán nem nyernénk?

—Azt mondtad nyerni fogunk és nehéz se lesz!

—Ezt mondtam, de azért akkor se vagyok jövőbelátó, végeredményben akármilyen is történhet. A többi versenyzőtől nemigen tartok, szóval én nem is hazudtam neked ilyen értelemben, de végülis, megtörténhet hogy mittudomén lezuhanok valahonnan és eltöröm a kezemet, vagy valami galád baktérium annyira kicsinál hogy bár nem halok bele de napokig mozdulni se tudok s ezalatt a többiek leelőznek... ezek persze olyan latolgatások amikre az esély mikroszkopikusan kevés, de ugye sose lehet tudni...

—Mindenféleképpen a feleséged szeretné lenni! Elvégre... szóval, meséltem már neked, hogy különben... - és Szinni pirulva elhallgatott.

—Hm, aha, nem kapnál jobbat... - mormogta Harald.

—De nem is akarok jobbat nálad. - vágta rá gyorsan a leány. —Mert egyre jobban tetszel! *Annyira* kedves vagy... komolyan, nem is hittem volna ezt korábban épp egy *emberről*...

Most megszólalt Szinni anyukája, akinek időközben mintha visszatért volna némi bátorsága.

—Azt azért tudod ugye leányom, hogy ha ez a házasság megvalósul, az azt jelenti hogy örökre a rabszolgája leszel, ha nem is hivatalosan de lényegileg?!

—Efelől vita se lehet, ezt tudtam jóelőre! - bólogatott a leánya.

—És mégis...?

—Öntsünk tiszta vizet a pohárba: korábban eladtam a tisztességemet a sok pénzért. Most eladom a szabadságomat a hatalomért.

—Nem lesz felette hatalmad. Semmi. Képtelenség. Sőt, neki lesz fölötted!

—Úgy van. De lesz nekem is, nagy hatalmam, mindenki más fölött!

Anyja nagyot sóhajtott.

—Hát, végülis a te döntésed... mindigis önfejű leány voltál...

—Büszke leszel rám, ha sikerül!

—Ez igaz. Csak rém nagy a kockázat.

—Valamit valamiért...

—És hadd kérdezzem meg akkor tőle, mert úgy tűnik hogy most jó hangulatban van... tényleg nem zavarja hogy te... hogy mivel foglalkozol?

—De hiszen semmivel nem is foglalkozik. - vont vállat Harald. —Egyszer régen hagyta hogy lefényképezzék a pucér testét, s azóta is ebből él, anélkül hogy a világon bármit is csinálna! Azóta egy szalmaszálat se tett keresztbe, szóval szó sincs róla hogy bármivel is „foglalkozna”, az én fogalmaim szerint. Akkor egyszer talán foglalkozott valamivel, ha így akarunk fogalmazni: az én fogalmaim szerint életében egyszer végigcsinált egy aktmodellkedést, gondolom az se volt több mint összesen talán egyetlen óra, és kész, ennyi. És azóta tényleg ebből él.

—De ez tényleg nem zavar téged? Csak amiatt kérdem, ne vedd zokon tényleg, hogy esetleg ugye ha utólag mégis rájönnél hogy zavarna... érted ugye, nem szeretném ha agyonvernéd őt akár sok év múlva is emiatt, ezért kérdezlek erről, pedig hidd el nagyon félek tőled...

—Nyugi, kérdezz csak nyugodtan! És zavar, igen. Persze hogy zavar, azért az aktmodellkedés nálunk embereknél se mindennapos dolog, nem sok nő vállalja, és nálunk is a jobb körökben illetlenségnek tartják. Ez azonban nálunk tényleg rém messze van a pornószakmától. A pornófilmeket nálunk nem úgy készítik mint nálatok, mert nem olyan fejlett a technikánk. Nálunk azokban a filmekben igaziból párosodnak, úgy bizony! De attól tartok, még ezeket az emberi pornósztárszínőket se vetjük meg annyira, mint nálatok Szinni lehet emiatt... De a lényeg, hogy amit ő csinál... akarommondani csinált egyszer, az nálunk teljesen más kategória. Ha igaz az amit ő mondott nekem, és még soha életében nem közösködött senkivel se valóságosan, fizikailag, akkor ő nálunk egy felettebb jó erkölcsű leánynak számítana. Nem a legmakulátlanabbnak az igaz, mert ugye volt ez az aktmodellkedése, de egészen biztos, hogy mindenféleképpen a jobbik ötven százalékába tartozna a nőknek, mert nálunk alig akad olyan leány, aki szüzen menne az első házasságába is akár! Sőt, ha ebbe belegondolok, akkor Szinni inkább a legfelső tíz százalékban lenne erkölcsi téren, tehát nem azt mondom hogy abszolút hiba nélküli lenne, de mindenféleképpen olyan leány, aki kifejezetten értékes, és hozzá nem is kicsit hanem nagyon! Nekem nagyon tetszik is, és nemcsak a külseje tetszik de az is hogy ilyen „bevallalós”, ezt talán már említettem is. Ezt a bevállalósságot arra értem hogy el mert jönni hozzánk, emberekhez... annak alapján ahogy ti a szülei viselkedtetek amikor megpillantottatok engem, hát azt hiszem fél kezemen meg tudnám számolni, hány ilyen bátor leány lehet a bolygótokon még, mint Szinni! Eszem ágában sincs őt megölni, biztos hogy nem találnék helyette nemhogy jobbat, de olyat se aki legalább távolról a nyomába érne! Na, megnyugodtál végre?!

—Nem. De picit azért jobban érzem magamat... Akkor... akkor mi mennénk is ha mindent megbeszéltünk amit kellhet...

—Nem mentek sehova. - szólt Harald határozottan.

—Miért?!

—Mert amilyen halottápadtak vagytok, meg aggodalmasok, tuti hogy feltűnne ez valakinek, ti meg

elpletykálnátok hogy mi az ábra. Ez csökkentené az esélyeinket a nyerésre. Szóval a Futamig most már ki kell bírnotok a társaságomban!

—De nekem munkám van! - protestált az apuka.

—Írsz egy elektronikus üzenetet hogy szabít veszel ki. Beteg is vagy, depressziós is, mittudomén. Fog ez menni.

—De megharagszik rám a főnököm hogy nem szoltam előre, és...

—Inkább ő haragudjon meg mint a nagyon tisztelt Harald úr, érted ugye... - fogta meg az apuka kezét Szinni anyukája.

—Jól van, jól van, persze, teljesen igazad van... máris megírom az üzenetet...

—De rólam egy árva szót se! - emelte fel az ujját Harald.

—Nem, nem, soha, megértettem!

Az apuka gyorsan megírta ezt az elektronikus levelet, elküldte, és épp kérdezni akarta hogy akkor van-e most valami egyéb óhaja a nagyon tisztelt Harald úrnak... De ebben a pillanatban Szinni számítógépe jelzett.

—Huh... Hívásom van... Úgy látom Kríli az, a legjobb barátnőm... Megengeded hogy beszélgessek vele? - kérdezte a leány Haraldot.

—Hát persze, nyugodtan!

—Akkor ülj kérlek odébb, oda, ni... Úgy nem fog be téged a kamera, de te oldalról láthatod azért majd a képernyőt is kissé, nem mintha azt hinném hogy nagyon érdekelne téged de mégse lesz úgy annyira unalmas...

—Eh, kibírom, pár percig tarthat csak az egész...

—Erre nem vennék mérget a helyedben szerelmem, mi nők szeretünk ám soká trécselni, ráadásul Kríli még nálunk is bőbeszédűnek számít...

—Mindegy, valahogy csak túlélem! - vigyorgott Harald. —Nem kétlem én se hogy unalmas lesz végighallgatnom, de annyi baj legyen, legfeljebb bóbiskolok majd egyet közben, hehehe...

Aztán a dolog persze egészen másképp alakult. Amikor a képernyő kivilágosodott, azon Harald egy széparcú, és tulajdonképpen Szinnihez meglehetősen hasonló leányt látott megjelenni - bár ha hasonló is volt, összetéveszteni mégse lehetett volna Szinnivel. Pláne, mert annak ellenére is hogy Harald oldalról rosszul láthatta őt a képernyőn, meg mert volna esküdni, ez a Kríli nevű leány jócskán elhízott, és nyomhat legkevesebb kétszer annyit mint Szinni.

És ez valóban így is volt, mert a leány már első pillanatban is erről kezdett beszélni, sírós hangon. Kezében különben is egy ronggyá gyúrt zsebkendőt szorongatott.

—Azért hívtalak csak Szinni, hogy elbúcsúzzam! - szipogta.

—Miért, hát hova mész?!

—A halálba... Látod itt előttem ezt a rakás gyógyszert az asztalon... Mindjárt beszédem mindet amint végeztem a búcsúzkodással... Nem mintha annyira izgatna hogy bárkitől is búcsút vegyek... nem is hívtam fel senki mást, csak téged, most... minek is hívjak fel bárkit, úgyis csak le akarnának beszélni az úgymond „meggondolatlan” tettemről, meg az Élet állítólagos szépségeiről dumálnának... Örültnek néznének... Tudom, tudom, biztos te is annak nézel most... Szóval téged se hívtalak volna máskülönben, de úgy akarok pontot tenni az életem végére hogy tiszta legyen a lelkiismeretem, szóval csak azért hívlak most hogy bocsánatodat kérjem amiért többször is olyan megvető hangon beszéltem veled miután pornósztar lettél... Tudom persze hogy ennek ellenére is barátnők maradtunk, és magam is úgy érzem hogy nem voltam veled olyan *igazán* undok... mint a többiek... de tagadhatatlan, hogy izé... szóval, lenéztelek utána, és... szóval, nem kellett volna, na! Végülis a te életed, jogod van úgy élni ahogy akarod meg minden... mindenkinek megvan ehhez a joga... a saját testével mindenki azt tesz amit akar ugye... mint én is most, mindjárt, amikor megölöm, mert utálok és gyűlölöm már...

—De mondd már, mi a bajod, miért akarsz meghalni?

—Hiába is faggatózol, mert úgysem tudsz lebeszélni róla!

—Azt majd még meglátjuk, de előbb tudni akarom mi a baj! Már amiatt is mert kíváncsi vagyok, aztán meg nem is olyan biztos hogy nem tudok segíteni - a segítség módja ugyanis nem csupán a lebeszélés lehet! Ne felejtse el, nekem *rengeteg* pénzem van, eszméletlen mennyiségű pénzem, és pénzzel sok minden megoldható!

—Eh, nekem is akad pénzem bőven...

—Tudom hogy nem kell nyomorognod finoman szólva se, de azért az teljesen biztos hogy ami neked van, az egy szóra se érdemes, jelentéktelen összeg az enyémhez képest! - büszkélkedett Szinni. —Naponta elkölthetnék annyit mint a te teljes vagyondod, és még akkor se érezném úgy, hogy veszélyes mértékben ugrottak meg a kiadásaim!

—Jól van na, ezt én is tudom, de az én bajomon akkor se lehet pénzzel segíteni, ha lehetne, annyi nekem is volna ami elég lenne rá... de hiába!

—Na de mondd már a csudába is mi a baj!

—De hiszen láthatod rajtam. Kövér vagyok!

—Nem olyan sokkal vagy kövérebb mint amikor legutóbb láttalak.

—Az igaz, csak hogy órákkal korábban voltam orvosi vizsgálaton... És kiderült hogy cukorbeteg vagyok! Még ugyan nem a legsúlyosabb stádiumban... de akkor is az vagyok! Sőt, egyelőre úgy néz ki, valószínűleg végbélrákom is van, még az is kezdeti stádiumban, de máris műteni akarja a doki mert biztos ami biztos... Arról már nem is beszélve hogy a vérnyomásom az egekben! És rosszul alszom, állandóan izzadok, lihegek már kis munkák után is... Én nem akarom megvárni a végstádiumot, nem akarom végigszenvedni amíg gyógyszereznek... Pláne ha tényleg rákom van, aztán majd járhatok sugárterápiára, és kihullik a hajam, még rondább leszek... Inkább kilépek az Életről most! Ó igen, majdnem elfelejtettem mondani pedig fontos: az imént irattam meg a végrendeletemet is a közjegyzővel, és minden vagyonomat rád hagytam! Igaz hogy most mondtad milyen gazdag vagy hozzám képest, szóval tudom hogy nem szorulsz rá, csepp ez a tengerben, igen, de mégiscsak valami, és más nem érdemelné meg, s így legalább jóváteszem amikor utálatoskodtam veled... Nekem már úgyszincs semmi szükségem rá... Mert még ha volna valami csodagyógyszer ha drága is, akkor azt mondom hogy jól van, megveszem inkább, de hiába, a kövérség ellen nincs gyógyszer, ha volna akkor nem lenne a népesség bőven több mint fele túlsúlyos, legalább egyharmaduk meg kifejezetten kövér... Igazából egyesekhez képest én még nem is nézek ki rosszul most se... de nem is várom meg amíg magam is olyan leszek, engem már úgyse érdekel semmi, szóval akkor most el is köszönök tőled és...

—Várj csak egy cseppet! - hallott hirtelen egy férfihangot. De hogy ki beszélt azt nem tudta és nem látta, mert Harald szólalt meg, de ő nem volt a kamera látómezejében. —Bár nem teljesen biztos, de én igenis komoly esélyét látom annak, hogy tudok rajtad segíteni!

—Mit értesz azalatt, hogy „segíteni”? És ki beszél?

—Szinni vőlegénye vagyok. Sőt, gyakorlatilag a férje, még ha a hivatalos ceremónia nem is zajlott le egyelőre.

—A vőlegénye?! Állj már a monitor elé, hadd lássalak! A vőlegénye, nahát! Sose hittem volna hogy sikerül férjet találnia magának, azután, hogy... izé...

—Nocsak, tényleg kíváncsi vagy rám? Akkor ennyit arról az iménti nagy fogadkozásodról, hogy téged már nem érdekel semmi... De nem, nem állok a monitor elé, habár nem amiatt mint most gyanítod, hogy csúnya lennék vagy nyomorék. Sőt, egészen biztos lehetsz benne, úgy nézek ki, hogy a legpompázatosabb sporttehetségek se érnek a nyomomba!

—Akkor miért titkolod a kilétedet?

—Azt majd megtudod ha idejössz. Azt akarom ugyanis hogy idegyere. Akkor majd láthatsz személyesen. És ha idejössz, abból nemcsak az a hasznod lesz meg hogy megtudod, ki vagyok, de az is hogy jóeséllyel meggyógyulsz! Ugyanis ha hiszed ha nem, de birtokában vagyok egy olyan orvosi ismeretnek, ami egyrészt segít elkerülni az elhízást, másrészt ha valaki már elhízott, még azon is segíteni tud, úgy, hogy szépen lefogyasztja az illetőt! És úgy fogyasztja le, hogy közben még csak koplalni se kell különösebben, nem érez mardosó éhséget közben! És persze a

kövérsséggel együtt járó betegségek is mind elmúlnak, a kivétel csak az ha már nagyon de nagyon előrehaladtak e betegségek, de nem hiszem hogy nálad még olyan súlyosak lennének ezek, másrészt ha olyan súlyosak is még akkor is javul a páciens állapota... Szóval ha érdekel a dolog, gyere! De előtte közöld mindenkiel hogy távol leszel legalább fél évig, és ne is keressenek! Azt se mondd meg, hogy Szinnihez mész. Ez a dolog ugyanis még nagyon friss, gyakorlatilag titok, aztán meg... eh, mindegy, nem mondok többet! A lényeg hogy zárd le az összes „folyó ügyeidet”, tényleg mintha öngyilkos lennél, de persze nem öngyilkos leszel hanem idejössz.

—Ez valami kockázatos kísérleti gyógymód?

—A te esetedben igen, az. De nem olyan nagyon mint képzeled. Különbözik meg most mit vagy bejévedve, az előbb még a biztos halálba mentél volna, akkor meg igazán mindegy neked hiszen annak aki halni készül semmi se számít már, vagy nem? Mit veszíthetsz?

—Hm... Igazad van! És még ha nem sikerül is de legalább megtudom, milyen vőlegényt fogott ki magának Szinni!

—Úgy van. Tehát várunk rád! Szinni, bontsd a hívást, a többi mindent személyesen mondom el neki!

Talán mondani se kell, alig sötétült el a monitor, Szinni azonnal élénk faggatózásba kezdett. De annyira élénkbe, hogy közben izgatottan szorongatta is Harald karját, olyan erővel, amit a fiú fel se tételezett volna korábban aprócska szerelméről.

—Ez IGAZ?! Te tényleg tudod, mi a kövérség ellenszere?! Mi akadályozza meg az elhízást?! Mitől lehet lefogyni, erőfeszítésmentesen?!

—Igen, tudom. Legalábbis, tudom mindezt a mi fajunk, az emberek esetében... De, mielőtt elkeserednél, sietve közlöm, gyakorlatilag százszázalékig biztos vagyok benne, hogy nálatok is beválik majd!

—Na de... nézd, azt még el is hiszem hogy tudod hogy nálatok, embereknel... de miért vagy biztos benne, hogy minálunk is működik majd?! Hiszen tényleg más fajba tartozunk, más a biokémiánk, a...

Harald felemelte a kezét, mire a leány elhallgatott.

—Mindjárt válaszolok neked. Felesleges is volt mindezt megkérdezned, mert bőven van annyi eszem hogy sejtettem volt, ezek a nyilvánvaló ellenvetések felmerülnek benned. Meg persze a szüleidben is... Mert lám milyen álmélkodva figyelnek... még ha nem is mernek szólalni. Mellesleg jól teszik ha figyelnek, mert mindegyikükre ráférne némi fogyókúra szintén, még ha nem is olyan nagyon veszélyes egyelőre ahogy kinéznek... bár apukád már határozottan kezd pocakosodni...

—Úgy érted - kérdezte Szinni apja bátran - hogy nemcsak Krilit lennél hajlandó lefogyasztani, de engem is? Bennünket is?

—Már miért is ne, nekem semmibe se fog kerülni hogy ti is résztvegyetek a kísérletben... és megnyugodhattok, mert ez bár kísérlet lesz, de olyan ami semennyire se kockázatos, mert még a legislegislegrosszabb esetben is csak annyi történhet, hogy nem sikerül lefogynotok. És kész, ennyi! Semmi esetre se fogtok belehalni. Krili se. De amúgy mondom, én biztos vagyok a sikerben. Ez még annál is biztosabb mint hogy én nyerek majd meg a Gyilkos Futamot. Szóval ha bele akartok vágni... Bár ismétlem, ez eltart majd pár hónapig, és jobb lenne ha ezalatt állandóan a közelemben lennétek... ugye, mindenféleképpen ellenőrizni meg ilyesmi. Aztán meg abban se bízom hogy nem fogtok fecsegni, dicsekedni...

Az apuka vállat vont.

—Ennek igazán semmi akadálya. És nem amiatt mert félek nem teljesíteni a parancsodat, hanem amiatt mert az imént kaptam szöveges üzenetet a telefonomra, hogy ki vagyok rúgva... a főnököm azt írta vissza, ilyesmit nem tűrhet hogy én csak úgy váratlanul bejelentem hogy nem megyek dolgozni, sőt azt se tudom megmondani előre mennyi ideig nem megyek dolgozni, és mindezt pofátlanul írásban közlöm vele, nem személyesen... szóval ki vagyok rúgva. Azalatt jött az üzenet amíg Krili beszélt, csak nem akartam senkit se zavarni azzal hogy közbevágnék... mert minek is, a

lényegen úgyse változtatott volna.

—És a feleséged?

—Neki nem is volt munkája, háztartásbeli. Mármint, foglalkozott azért ezzel-azzal, de hivatalosan bejelentett munkahelye nem volt.

—Akkor minden rendben van. Szóval, a lényeg az, hogy...

Ebben a pillanatban csipogás hallatszott, és az ajtó fölötti lámpa villogni kezdett.

—Szerintem Kríli lesz az. - szólt Szinni.

—Ilyen hamar ideért?

—Persze, nem lakik messze.

—Ha csak kétszáz méterre lakik is, ez még akkor is nagyon gyors.

—Az hát, de sejtetted hogy emésztí őt az egetverő kíváncsiság, ki a jövődöbelim! - vigyorgott Szinni büszkén. —Szóval, szerintem végigloholta az utat. Vagy ha valami járművel jött, megszegett minden létező sebességkorlátozást... Megkérhetlek rá, menj be ismét a fürdőszobába pár pillanatra?

—Miért is ne, úgyis épp pisilnem kell... - és most Harald vigyorgott.

—Hol van?! - robbant be Szinniékhez Kríli ezzel a kérdéssel, a köszöntésre se vesztegetve az idejét. Azt se mondta meg, kinek a hollétéről tudakozódik. Egyértelmű volt, hogy Szinni vőlegényére gondol...

—A fürdőszobában van. - válaszolta Szinni. —Biztos vagy benne, hogy tényleg látni akarod? De valóban és igazán?

—Igen, igen, igen, látni akarom, ha akármilyen ronda is... bár azt mondta hogy szép. Igaz az is, ezt alig hihetem...

—Pedig valóban pompás férfi! Szép, erős, ügyes, egészséges... meg még ami jót csak el tudsz róla képzelni! Egyetlen hibája van csak, hogy nem gazdag, de ez nem olyan nagy gond, hiszen gazdagnak itt vagyok én magam. Ó igen, meg van még egy apróság amit illik elmondanom róla: nem a mi népünk tagja! Úgy értem, nemcsak nem a mi bolygónkon született, de teljesen más fajba tartozik. Ő ugyanis nem más, mint egy *ember*.

—Egy... egy *micsoda*?!

—Ember. Csak amiatt szóltam róla előre, nehogy halálra rémülj amikor megpillantod. Mert ugye azért hívtam ide téged, hogy kigyógyítsd a nyavalyáidból, akkor meg micsoda dolog is volna ha a halálotat okozná, még ha akaratlanul is, csak mert megijedsz tőle...

—Ez valami hülye tréfa, egy szavadat se hiszem!

—Nem vitatkozom, beszéljenek a tények. Bújj elő, drágám!

És erre Harald kilépett a fürdőszobából... mire Kríli azonnal halottsápadttá vált... de legalább nem ájult el, és sikoltozni se kezdett.

—Ne aggódj, nincsenek rossz szándékaim, és tényleg tudom, miként fogyatsz le! - mosolygott a leányra Harald.

—Én... én, izé... le... leülnék, ha szabad... - nyögte a leány.

—Persze hogy szabad, van még ott egy hely a heverőn Szinni szülei mellett, vagy itt van ez a szék...

—A heverő jó lesz... - rebegte Kríli, azzal lezötytyent oda. Úgy érezte minden erő kiszállt a végtagjaiból.

—Akkor kezdek? - kérdezte Harald, Szinnire nézve.

—Persze, biztos lehetsz benne, mindenki arra vár, drágám!

—Jó. Hát akkor legelsőbben is hadd kérdezzek meg bébi, mit tudsz nekem enni adni! Mert megéheztem... Mindazonáltal sietve szólok máris, e kérdésnek nemcsak az éhségemhez van köze, de ha hihetetlen is, igenis a témához tartozik, a szüleid meg Kríli leendő fogyókúrájához... Mindjárt megérted majd miért, de előbb válaszolj kérlek!

—Hát, természetesen kaphatsz bármit amit mi magunk is enni szoktunk... bár gondolom ezen ételek javarészt nem ismered...

—Csak a javarészt? Miért, mi az amit ismerhetnék egyáltalán, hiszen sosem jártam még a

bolygódon!

—Ellenben gondolom annál jobban ismered saját bolygód ételeit! - mosolygott rá a leány. — Elárulom ugyanis, ha a konkrét ételek nagy részét nem is ismerjük amit ti emberek esztek, de legalábbis az azokhoz szükséges alapanyagokkal rendelkezünk, nagyjából mindenképpen, egyszerűen amiatt, mert élnek nálunk a mi bolygónkon is tehenek, disznók, kecskék, baromfik, meg sok más egyéb olyan állat is mint nálatok. És természetesen rendelkezünk az emberek által kinemesített haszonnövények majdmindegyikével is, azaz van búzánk, kukoricánk, krumplink, meg a csuda tudja mi minden még... meglehet hogy valami hiányzik, de szerintem nem volna könnyű olyan növénynevet említeni hirtelenjében!

—Hát ez meg hogy lehet?!

—De hiszen meséltem, hogy miként alakult ki a fajunk... hogy amikor jött az a nagy meteor, szinte minden nagyobb állat kipusztult, csak a mi őseink maradtak meg... belőlük se sok. Mire értelmessé vált a fajunk, még mindig alig tért magához a bolygónk a nagy katasztrófából, azaz még mindig alig volt állati élet a szárazföldeken. De a növényvilág is nagy veszteségeket szenvedett. Így aztán amikor végre a fajunk eljutott az űrhajózás korába, egyik első dolgunk volt sok növényt és állatot „importálni” más bolygókról, persze csupa olyan lényt amiktől nem kellett félnünk, lényegében tehát háziállatokat. Minthogy az emberek bolygója volt a legközelebb hozzánk, emiatt főként onnan loptunk néhány példányt, amit aztán továbbtenyésztettünk.

Harald elégedetten dörzsölte a tenyerét.

—Remek, akkor én tojásrántottát kérek, tíz tojásból... de ne most készítsd el, előbb hallgasd meg a nagy titkot te is, a fogyásról! Szóval, az úgy van, hogy most elmondom mit gondolok rólatok, miért oly gyakori nálatok az elhízás. Elmondok egy csomó olyan dolgot is amit mindegyiketek tud, de álmélkodni fogtok, hogyan tudhatom ezt rólatok én is, amikor egyetlen napja se vagyok még itt és ki se léptem az űrhajóból... Kezdem akkor!

—Ööö... - szólalt meg habozva Szinni - kérlek drágám meg ne haragudj rám amiért közbevágok most, de, izé... mielőtt belekezdesz... szeretnék mondani valamit! Vagy inkább úgy lenne helyes fogalmaznom, *kierőszakolni* valamit!

—Kierőszakolni?! Te, tőlem?! Amikor percekkel ezelőtt is hogy fogadkoztál, hogy milyen engedelmes feleségem leszel?!

—Szerelmem, ha megengeded hogy elmondjam amit akarok, mindjárt rájössz hogy az ellentmondás csak látszólagos!

—Jó - vont vállat Harald - mondd hát, megbízom benned, aztán meg gondolom ha elmondod is, de nyugodtan mondhatok nemet arra az akármire amit javasolsz, és megígértem hogy vitatkozhat is velem alkalomadtán, nem lesz semmi baj ha ez nem torkollik erőszakoskodásba... bár épp emiatt nem tetszik hogy *kierőszakolásról* beszélsz..

—Ó, azt hiszem akkor ha ez a szó aggaszt csak téged, bocsánatodat kell kérjem, mert bár valóban kierőszakolásról van szó, de ez természetesen cseppet se rád vonatkozik, hogy is merésznék én ilyesmit ellened... ez Kríli-re vonatkozik!

—Na most már semmit se értek. Az előbb még rólam volt szó.

—Rólad van most is szó, legalábbis részben, de emiatt ne aggódj mert lehetetlennek tartom hogy annak amit szeretnék, te magad is meg ne örövendél de nagyon ám.

—Én már tudom! - kotyogta közbe Kríli. —Azt akarod, Szinni, hogy legyek a férjed második felesége.

—Azt, de kihangsúlyozom még ha ez súlyos udvariatlanság is a mi köreinkben, de most muszáj azért hogy Harald is megértse: ez hogy a „második felesége” leszel, ez egy a dolgok lényegét elkendőző, szépítő kifejezés! A valóságban - jogi értelemben is! - egyszerűen a rabszolgája leszel. Sőt, nem is az ő, hanem az én rabszolgám.

—Ezt én is tudom - vont vállat a leány - de ez nem izgat, mert azt ne mondd nekem Szinni hogy te nem vagy ugyanúgy a rabszolgája! Teljesen lehetetlen ugyanis hogy *bármilyen* dolog is másképp legyen mint ahogy ő, az ember akarja. És ha lettek volna is kételyeim efelől, megszűntek most amint

hallottam mennyire alázatosan akartad elmondani e javaslatodat neki.

—Ez nyilvánvaló - bólogatott Szinni - ugyanakkor jogi értelemben akkor se a rabszolgája vagyok, hanem a felesége. És ez azért nagyon nem mindegy. Ha elmegyünk majd valahová, társaságba, egészen másképp tekintenek majd rám, mint rád...

—Ez legyen a legnagyobb bajom... ha ez az ára annak hogy lefogyjak... Hiszen az imént is még meg akartam halni... Mert ugye, azt szeretnéd Szinni ha a férjed csak akkor mondaná el ennek titkát nekem, ha vállalom, hogy...

—Igen, természetesen ezt szeretném. Ha tényleg tudja ennek a titkát, az akkora csodálatos felfedezés, hogy azt akarom, a családban maradjon a titok! Legalábbis, amíg másképp nem döntök.

—Úgy érted amíg ő nem dönt erről másképp.

—Nyilván úgy történne minden ahogy ő óhajtáná, ha nagyon megmakacsolná magát, de nem hiszem hogy ez megtörténne. Az ilyesmi már nem a családon belüli viszonyokra vonatkozó döntés ugyebár, ő meg nekem azt ígérte hogy ami a családon kívül van, ott lényegében szabad kezét ad nekem, egyszerűen mert őt az nem is érdekli, aztán meg úgyse ismeri a mi szokásainkat.

—Elképesztő! Sokkal vadabbnak, hatalomvágyóbbnak képzeltem az embereket!

—Én is. - ismerte el Szinni. —Sőt, még most is úgy vélem, olyanok. De Harald egy egészen kivételesen szelíd ember. Persze, ettől még semmi esetre se lenne ajánlatos megharagítani őt... Na tehát: beleegyezel akkor?

—Naná! Sőt, örömmel, mert egyre jobban tetszik is az ötlet!

—Akkor add ide a személyi azonosítólapodat kérlek, hogy hivatalosan is elintézzük a dolgot...

—Hitelesítve van efféle ügyekhez a számítógéped?

—Persze, minek is kérném a kártyádat ha nem úgy volna...

—De várjatok már, mi a szösz ez, hogy rabszolgaság?! - kiáltott fel Harald. —Nekem nem kellene rabszolgák, minek néztek ti engem!

—Csillapodj kérlek, szerelmem! Ez már rég nem olyasmi, mint amit te - gondolom - elképzelsz! Ez inkább olyan státust jelent, mintha... aha azt hiszem tudom már: mintha Kríli „cselekvőképességet kizáró gyámság” alá kerülne! Többé semmihez sincs joga amit meg nem engedek neki. Ugyanakkor azonban ez védettséget is jelent a számára. Többé egyáltalán semmiért se lehet őt például elítélnie egy bíróságnak. Ha voltak adósságai, azok is elillantak: nem lehet behajtani többé rajta. És így tovább.

—Akkor is ocsmányul hangzik, hogy „rabszolga”. A rabszolgát meg is ölheti az ura!

—Na és? Te akár engem is megölhetsz. Gondolod, lenne valaki aki merészelne utána akár csak szemrehányást is tenni neked érte? Még a saját szülei se mernének egy árva rossz szót is szólani, még azt is meggondolnák hogy szomorú képet vágjanak, mert hátha azt már szemrehányásnak tartanád!

—De nem az én rabszolgám lesz hanem a tied, azt mondtad.

—Mit változtat ez a lényegen? Gondolod, mernék vele bármit is megtenni, amiről tudom hogy te helytelenítenéd?

—Hát, ha így fogjuk fel... Bár akkor is... mindegy, szóval mondd már el, hogy is lehet az hogy egy ilyen fejlett társadalomban mint a tietek, vannak még rabszolgák!

—Nem „még”. Hanem „újra”. Tulajdonképpen viszonylag új jelenségről van szó. Két nemzedékkel ezelőtt kezdődött, egy hitelválság kapcsán... Szóval...

—Egy pillanatra - kotyogta közbe Kríli - itt a kártyám, odaadom, mert tényleg egyre jobban tetszik az ötlet, kérhetném hogy a hosszas történelmi mese előtt elintézd a formáságokat?

—Nem tudok mesélni is meg hivatalos ügyeket intézni online, egyszerre. Illetve... illetve én nem tudok, de amíg ezt elmesélem, apukám biztos elintézi, itt az én kártyám is apuci, megcsinálod ugye?

—Ha a férjed megengedi...

Harald sóhajtott.

—Megengedem, a fene vigye el, megbízom Szinni bölcsességében...

—Szerintem élvezni fogod hogy két feleséged van.

—Persze, persze... egészen addig, amíg nem leszel féltékeny...

—Teljesen lehetetlen. Hogy is fordulhatna elő ilyesmi, hiszen én hivatalosan a feleséged leszek, de ő csak rabszolga! Milyen mulatságos feltételezés is hogy féltékeny lehetnék ilyen helyzetben, már bocsáss meg azért hogy ezt mondom! Tényleg nem ismersz bennünket, de nyugodj meg kérlek, ez abszolúte lehetetlen! Sőt az abszolútnál is jobban! Igazából nálunk mindenki örül ha lesz rabszolgája, a feleség aztán pláne, eszünkbe se jut féltékenykedni!

—Jó, hát én még mindig nem értek semmit...

—Akkor előbb a lényeg: ismétlem ne olyan rabszolgaságra gondolj, mint nálatok a filmekben, ahol korbáccsal verik őket!

—Tilos talán?

—Cseppet se. A rabszolga az rabszolga, akár élve meg is süthetem ha úgy tartja kedvem. De kizárólag elméletileg. Gyakorlatilag ilyesmi sose fordult még elő. A rabszolga drága kincs, de nem pénzügyileg drága, hanem mert aki valaki rabszolgája lesz, az... hogy is mondjam... szóval ez inkább annak a fogalomnak felel meg - amennyire ismerem az emberek történelmét - hogy „hűbéres”. Vagy mint inkább a „szamuráj” az ókori Japánban... Aki kész az életét is az uráért adni...

—Hű de jól ismered az emberi történelmet!

—Naná, óvatos voltam, mielőtt elrepültem felétek, vettem egy gyorsalpaló hipnopédiás leckét az emberek történelméből...

—Szóval akkor Kríli nem rabszolga lesz, hanem inkább „alattvaló” az én fogalmaim szerint. Hm, így már valóban nem hangzik olyan szörnyen...

—Na látod szerelmem, nem akarok én rosszat, igazán nem...

—És esetleg volna kedved egy harmadik „alattvalóhoz” is? - kérdezte maga Kríli szende, csábító mosollyal.

—Mit tudom én, kérdezd Szinnit, ő a „gazdád”... - vigyorgott Harald.

—Kiről volna szó? Mégegy kövér valakiről? - kérdezte Szinni.

—Cseppet se kövér. És tetszene Haraldnak, az biztos, mert csodaszép leány! Csak van vele egy kis baj...

—Ki vele, ő is valami pornósztar mint én, csak nem annyira ismert?

—Egyáltalán nem pornósztar. Hanem... hanem egy rókadémon... De Harald biztos nem hisz az ilyesmiben, szerintem te se, de ha mégis akkor se félhetsz tőle, hiszen nő vagy...

—Na de... na de...! - hördült fel Szinni apukája.

—Te talán babonás vagy?

—Nem, nem, dehogyis, de hogy is mondjam... az még nem babonáság, ha óvatos valaki...

—Szóval mégis babonás vagy.

—Na most már elegendem van belőle hogy csak beszéltek a fejem fölött össze-vissza, én meg semmit se értek az egészből! - tört ki Harald.

—Megmagyarázzam? - kérdezte Szinni.

—Naná, már mióta arra várok!

—Mivel kezdjem: a rabszolgasággal vagy a rókadémonnal?

—Az utóbbival, az érdekesebben hangzik. Vagy inkább hülyébben, úgy is mondhatnám...

—Akkor mégse én magyarázom el, mondja ezt a dolgot el Kríli, hiszen ő hozta szóba.

—Parancsodra úrnőm! - mosolygott a leány. —Tehát, van a mi népünkben egy babona. Nagyon röviden úgy szól, hogy bizonyos nők mindenféle gonosz varázslattal megfosztanak egyes férfiakat a férfiasságuktól, ezeket az elrabolt szerveket pedig képesek életben tartani sokáig, sőt használják is őket, mohó kéjvágyuk lecsillapítására.

—E nők lennének a „rókadémonok”? - kérdezte Harald, és látszott a fiún, hogy alig tudja megállni hogy hangos röhögésbe ne törjön ki.

—Igen.

—De gondolom még soha senki nem találkozott olyan férfival, akinek hiányzott volna a férfiassága?

—Valóban nem, de ez nem cáfolata a babonának, mert állítólag ezek a gonosz rókadémonok ezt úgy csinálják, hogy az ellopott férfiasság helyére odavarázsolnak egy másikat, ami teljesen ugyanúgy néz ki, épp csak semmire se használható. Mert vagy nem lehet erekcíóba hozni, vagy ha mégis, de a férfinak nem születik gyermeke, stb... szóval, nálunk bármi baj van egy férfi nemzőképességével, azonnal kész a magyarázat rá hogy ő a férfi semmiben se hibás természetesen, mert ez nem az ő bűne hanem valamelyik rókadémon szúrt ki vele!

—Tisztára mint a sötét középkor. - sóhajtott Harald. —Feltételezem, a nők nem hisznek e babonában?

—Általában nem, de néhány azért akad aki mégis...

—Hülyék a nők közt is akadnak, mi se vagyunk tökéletesek. - ismerte el Szinni is.

—Szóval van egy ártatlan kiscsaj akit megvádoltak rókadémónsággal, s azt akarod hogy a harmadik feleségem legyen.

—Nagy vonalakban igen, de azért el kell mondjam, rókadémonok igenis léteznek a valóságban is, szóval itt nem ám egy üres babonáságról van szó! Annyiban persze valóban csak babona hogy a rókadémonok nem lopkodnak nemi szerveket, pláne nem varázsolnak a helyére holmi utánzatot... De, ettől ők még igazi rókadémonok!

—Ez kezd egyre zavarosabb lenni.

—Mindjárt tisztázok mindent. Történelmünk szerint réges-rég volt egy nagy járvány a népünkben, ami nem ám csak pár hónapig dühöngött, hanem évezredek át. Végül persze lassanként immunissá váltunk rá. De ez lassan ment mert új meg új változatai alakultak ki a vírusnak... De a lényeg, hogy e betegség olyan volt, hogy majdnem mindig csak férfiakat ölt meg! Nőket csak elvétele. Nőkben csak enyhe tüneteket okozott, sőt gyakran még azt se. Emiatt a férfiak mennyisége népünkben nagyon lecsökkent azokban az évezredekben. Jó ha minden tíz nőre jutott egyetlen férfi. Általában az se volt hosszú életű. Ugyanakkor azonban férfiakra nagy szükség volt nem csupán a megtermékenyítés érdekében, de azért is mert akkor még a fajunk nem rendelkezett fejlett technikával, nehéz volt a megélhetés, a nők sokkal nagyobb volt az esélye felnevelni a gyermekeit, ha ebben egy férfi is segítette őt. A nők tehát elkezdtek egymással vetélkedni a kevés számú férfiért. Ilyen körülmények közt ha egy nő sok lányt szült, megnőtt a veszélye annak, hogy e lányok majd egymás vetélytársai lesznek, akár meg is ölik egymást egy-egy ritka hímpéldányért. Ez nyilván nem lett volna előnyös az anyai génnek elszaporodása szempontjából. Az se előnyös azonban ha az anyjuk kevesebbet szül, mint amennyi utódot fel tud nevelni. A megoldás az lett, hogy bizonyos számú „normális” leány megszületése után az anya - ha épp nem fiút szül - olyan leányt hoz a világra, aki bár külsőre tökéletes leány, sőt gyakran még sokkal szebb is mint a „normális” leányok, de mégse „igazi” leány, mert egyáltalán nem érdekli őt a szülés! A családalapítás se.

—Leszbikus?

—Akad köztük olyan is. Többnyire azonban inkább „biszex”, a te fogalmaid szerint. - válaszolta Szinni.

—És majdnem mindig meddő. - folytatta Kríli. —Az ilyen lány - ha lánynak nevezhető - nagyon szívesen szexel, férfival is, nővel is, de érdekes módon majdnem mindig a nővérei férjeivel szeret csak ágyba bújni. Nem féltékeny a nővéreire, nem akarja végleg elszeretni a férjeiket, de vágyik arra hogy a szexpartnerei legyenek. És nagyon mohó is, képes naponta akár tízszer is az intimitásra! Miközben mi normális nők ritkán vágyunk többre mint a napi egy-két alkalom. Na ezeket a nőket nevezzük rókadémónnak, persze e név csak később ragadt rájuk, s amiatt mert mindegyikük haja képtelenül hosszú, mindenképp seggig érő minimum, de nem ritka az se hogy a térdhajlatuknál is lejjebb lóg. És különösen gyakori a körükben a vörös hajsztín. Szóval emiatt lett rókadémón a nevük. Na és mondom mielőtt rákérdeznél, ez amiatt volt jó a családnak ahová egy rókadémón megszületett, mert ugye egy ilyen nő nem akar magának férjet, emiatt nem vetélytársa a nővéreinek. Ugyanakkor viszont bármi veszély adódik, a segítségükre siet, hiszen családtag. Kiveszi a részét a nem veszélyes otthoni teendőkből is, például főz, mos, takarít, akármi, sőt gondozza a nővérei gyermekeit is, bár el kell ismerni messze nem olyan lelkiismeretesen mint a termékeny nővérei. De

azért sokat tesz értük. A rókadémonoknak ráadásul általában kivételes eszük és művészi érzékük is van. Az meg hogy szexel a nővérei férjeivel, szintén nem baj, sőt jó, mert így a férfiak nem keresik a változatosságot a családon kívül, kevesebb tehát a veszélye annak hogy beleszeretnek egy másik nőbe aki nem családtag, s ott hagyják emiatt a feleségüket, akiknek emiatt kevesebb vagy épp semmi se jutna a férfi által megtermelt erőforrásokból. Tehát mindenki jól jár!

—Ez mind nagyon logikus. Mi a baj akkor most a rókadémonokkal?

—Hogy most már ugyanannyi a férfi mint a nő, így most már nem olyan értékes egy efféle családi szövetséges, kevesebbre becsülik már őket... lenézik őket amiért annyira szexőrültek... különben meg, a rókadémonok jelentősen magasabbak is általában, mint a „normális” nők, és ez a legtöbb férfinak nem tetszik. Persze ne gondold arra hogy akkorák lennének akár megközelítőleg is, mint az emberek női... Nagyjából akkorák csak mint épp maga Szinni, vagy esetleg egy kicsit nagyobbak csak, mert Szinni tulajdonképpen egy kifejezetten sudár, magas nő a mi fogalmaink szerint. Igazából a magassága alapján lehetne akár ő maga is rókadémon... Tudom hogy nem az, a magasság még nem minden, de azért ő egy magas lány minálunk. Meg aztán be kell valljam neked kedves Harald, amit elmondtam, azt ne tekintsd bizonyított ténynek! Még csak nem is mondható hivatalosan támogatott tudományos elméletnek. Ez egy létező elmélet bizonyos tudományos körökben, de inkább nevezhető „tudományos eretnekségnek”. A hivatalos tudományos nézet szerint a rókadémonság egyszerűen perverzió, amit valami még ismeretlen betegség okoz, netán a magzati fejlődés során bekövetkező rendellenesség... vagy agysérülés... szóval ilyesmi. A rókadémonok sorsa manapság igazán minden csak nem irigylésre méltó. Többnyire ugyan senki se bántja őket, de még jobban megvetik őket mint a pornósztráokat, és nagy nyomorban tengődnek, hacsak nem sikerül befutniuk valami művészeti vagy tudományos pályán, ami bár nem ritkaság az igaz, de azért mégse sikerül minden rókadémonnak, sőt a többségüknek nem. Nem ritka az se hogy egy rókadémon az utcán koldul, még akkor is ha a legszebb nők egyike, mert mindenki megveti őket, sőt a babonás fajankók még félnek is tőlük, messzire kikerülik őket...

—Hát, én szeretem magamat afféle nemes lovagnak gondolni akinek kötelessége a nőkön segíteni... szóval ha Szinninek nincs ellenére a dolog...

—Nincs, ha megígéred hogy nem fogsz majd engem se... izé... elhanyagolni...

—Úgy érted, az ágyban?

—Hát ha már kimondtad...

—Mindig te leszel az első. Hányszor óhajtod naponta?

—Hát ezt talán mégse itt mindenki előtt kéne megbeszelnünk...

—Te kezdtél bele ebbe hogy esetleg elhanyagolnálak... De nem hiszem hogy ilyesmitől tartanod kéne, mert simán képes vagyok naponta akár hatszor is arra a dologra, és ha nálatok egy átlagos nő csak naponta egyszer vagy kétszer óhajtja az intimitást, akkor ez azt jelenti hogy férfiúi képességeimből bőven marad még Krílinek is meg a rókadémonnak is.

—Azt hiszem akkor még jól is teszem ha arra biztatlak hogy segíts a rókadémonon! - bólintott Szinni pirulva de nagyon gyorsan. —Mert hát azért, ha nekem kéne egyedül ennyi sokszor... izé... félre ne érts, nagyon szeretlek, de akkor még időm se maradna semmi másra ugye...

—Nem szeretnéd ha túlterhelnélek! - vigyorgott Harald. —Semmi baj. Akkor most viszont azt óhajtom, hogy Kríli azonnal álljon fel, keresse meg azt a rókadémont, és hozza el ide hozzánk! De semmit se mondjon arról, hogy ember vagyok! Ha kiderül hogy ezt elfecsegte akárkinek is, esküszöm hogy megölöm és meg is eszem! Míg ő a rókadémont hozza, Szinni elmeséli majd nekem, mi ez hogy vannak itt rabszolgák megint... Ezt Krílinek úgyse kell hallania, ő biztos tudja. De csak akkor hozza a rókadémont ha ő is vállalja ezt a rabszolgaságot... alattvalóságot... vagy csuda tudja miként nevezem!

—Elő se fordulhat hogy ne vállalná - állt fel Kríli magabiztosan - mert minden egyes rókadémon mohón sóvárog a családhoz tartozásra! De különben is megbízik bennem, bizonyos értelemben majdnem barátnők vagyunk, mert többször adtam neki már alamizsnát. Sőt, nemcsak neki, de még a húgának is.

—Hát két rókadémont akarsz hozni?

—Eredetileg csak egyre gondoltam, de ha már így rákérdeztél, bevallom, szívesen elhoznám a hűgát is. Tényleg nem mertem volna ezt magam javasolni, de ha szóba hoztad, bevallom. Különben meg úgyis felmerült volna ennek ötlete, ha nem is azonnal, mert miután befogadtad, első dolga lett volna hogy megpróbálja beprotezsálni a hűgát is melléd... Ez teljesen biztos, ez olyan biztos mint a halál, sőt annál is biztosabb, mert a rókadémonok kifejezetten arról legendásak hogy egészen extrém mértékű bennük az összetartás érzése, az hogy mindenre képesek a családtagjaikért...

—Hm... Kezd olyan érzésem lenni hogy túlnőnek a fejemen a dolgok, és kicsúszik az irányítás a kezemből...

—De drágám, emiatt igazán felesleges aggódnod, tekintsd úgy, mintha egy királynő lenne a feleséged... én... - kacintott rá Szinni.

—Jól van, tekintsük úgy. Halljuk, van-e kifogásod azellen hogy ne egy de két rókadémmal bővüljön „alattvalóid” serege?

—Tőlem akár két tucatot is hozhat belőlük Kríli. De azért ne most rögtön. Most még csak ezt a... szóval őt, meg a hűgát. Mert ugye mégis ember vagy, kíváncsi vagyok mit szólnak majd e tényhez... De elméletileg semmi kifogásom ellene hogy később akár még több tucat is legyen belőlük... Mert miért is ne, szerintem pompás hasznomra lesznek! Motoszkál bennem egy ötlet... na mindegy, majd később elmesélem.

—Akkor mehetek értük? - állt fel Kríli.

—Máris indulhatsz! - bólintott Harald. —Te meg - nézett Szinnire, amint Kríli mögött becsukódott az ajtó - kezdj bele a mesébe, mi ez hogy rabszolgaság...

—Jó, elmondom. Bár nem hiszem hogy nagyon izgalmas történet volna... Az történt pár nemzedékkel ezelőtt, hogy volt egy hitelválság. Azaz, a bankok elkezdtek hitelek adni mindenkinek, egyre felelőtlenebbül... Persze kissé érthető a dolog, hiszen nagy volt a verseny. Na de emiatt egyre több lett a „rossz” hitel, azaz olyan hitel amit a hitel felvevője sohanapján se fizetett vissza. Ez meg senkinek se volt jó. Mert ugye, mit tehet ilyenkor a bank? Hiába terheli meg a hitelt késedelmi kamattal, semmire se megy vele, csak egy nagyobb összeg szerepel majd az adós neve mellett a papíron, de hiába, mert hiszen már az eredeti összeget se tudta visszafizetni, tehát ezt a nagyobbbat se tudja. Lehet hogy nem is akarja... A bank adhat haladékat a hitelfelvevőnek, reménykedve benne hogy egykor majd visszafizeti mégis, de ilyen eset alig történik. Megteheti hogy azt mondja, elengedi az adósság felét vagy még többet is ha legalább a maradékot kifizeti az adós; ez néha össze is jött, de ritkán, aztán meg ez is veszteség a banknak ha nem is akkora mint ha ennyit se kapna vissza. Aztán meg azt is megteheti a bank hogy ráküldi az adósra a végrehajtót. Általában azonban az szokott kiderülni, hogy egyszerűen nincs a fickónak semmi olyan értéke amit érdemes elárverezni, ha mégis van valami annak értéke csepp a tengerben az adóssághoz képest. Gyakran ráadásul olyan illetőről van szó aki valamilyen értelemben sajnálatra méltó: beteg, nyomorék, vagy egy nagyon szegény nő aki egyedül neveli a sok gyerekét... Ilyenkor ha volna is mit elárverezni, a bank nagyon meg kell gondolja belevág-e ebbe, mert nagy a társadalmi felzúdulás, nagy a botrány az ilyen eseteknél, és nem biztos hogy megéri a banknak az emiatti presztízvesztés az a nyomorúságos kis összeget amit nyerne az ügyn. Szóval így álltak a dolgok akkor... Rengeteg volt a kinnlevőség, temérdek a tartozás, a bankok mindenféle könyvelési trükkökkel akarták eltüntetni azokat az összegeket amikről tudták hogy veszteség mert sose kapják meg, de ezt nem akarták bevallani... És persze idővel elkezdtek a bankok csődbemenni. Kiderült hiába biztosítják egymást keresztül-kasul, az semmit nem ér mert ha egy bank is csődbe megy, nincs aki kisegítse, mert a többi bank is ugyanolyan rosszul áll, nincs elég pénzük megmenteni a csődbe menőt... Szóval elindult egy csődlavina, és majdnem az egész bankszektort maga alá temette!

Óriási gazdasági katasztrófa volt. És ekkor elkezdődött a nagy társadalmi párbeszéd hogy mi legyen. Mert ez így nem volt jó, de mindenki tudta, ha minden marad a régiben, idővel ugyanez fog megismétlődni, pár évtized múlva, mert előbb óvatosabban majd egyre felelőtlenebbül megint egyre

több hitelt adnak majd a bankok... Felmerült hogy ilyen esetben az Állam mentse meg a csődbe jutott bankokat. De ez nem tűnt tisztességes módszernek, hiszen az Állam ilyen esetben a lakosság többi része, az amelyik nem tett szert semmi haszonra abból hogy felelőtlenül vett fel hitelt. Mi jogon terhelnék rájuk akkor a bankokat ért kárt?! És tényleg sok esetben kiderült, hogy a hitelfelvevőnek már a kezdet kezdetén se volt semmi szándéka visszafizetni a kölcsönt, mert eleve arra számított hogy majd az Állam a végén közbelép, és elengedik a tartozását. Másrészt azonban akadtak olyanok is akik esetén úgy tűnt jogos lenne a könyörület... Szóval ez nagyon bonyolult probléma volt.

Na és végül az a nézet győzedelmeskedett, hogy itt mindkét fél hibás volt: a bankok is akik felelőtlenül szórták a hitelt, és a hitelfelvevők is, akik mint a gyerekek, megfontolás nélkül költek hitelre. Akik biztos nem voltak hibásak, azok a lakosság azon része akik nem vettek fel hitelt... Azaz, őket jogtalan volna most akár az adóterhek növelésével is arra kényszeríteni, hogy az előbbi két csoport terheit átvegyék akár részben is! Tehát az Állam nem segíti ki se a bankokat, se a hitelfelvevőket. Ellenben bárki akinek nincs adóssága, segíthet bárki adóson, akkor, ha elfogadja őt a rabszolgájául... persze, ehhez kell a leendő „rabszolga” beleegyezése is. Ha azonban beleegyezik, később nem gondolhatja már meg magát, a beleegyezése egy életre szól... Ebben az esetben a rabszolga azonnal megszabadul minden adósságától, méghozzá úgy, hogy semmit nem is árvereznek el ami az övé. Mármint ami az övé *volt*. Mert nem marad az övé: rabszolgának nem lehet tulajdona, amije volt az a gazdája tulajdona lesz! Ez nyilván jó a leendő gazdának. Jó azonban a rabszolgának is, abban az esetben, ha jó gazdát sikerül találnia magának... Hiszen máskülönben igenis elárverezné a bank a házát, az ingóságait, mindenét, és ott állna nincstelenül, hajléktalanul... Esetleg a gyerekeivel együtt... Ha azonban jó gazdát talál, akkor vélhetőleg lesz továbbra is hol laknia, és nyilván éhen se kell halnia hiszen a gazda ad neki enni, másképp nem tudna dolgozni a rabszolgája... Persze a dolog kockázatos mert mi van ha rossz gazdát fog ki? Nos ez az ő baja akkor, de ez mindenesetre egy lehetőség... Természetesen a rabszolgának a jövőben egyáltalán semmi joga se lehet, se politikai, se semmi más, hiszen bebizonyította hogy nem képes felelősségteljes gondolkodásra, mert ha képes lenne, nem adósodik el... Mindez persze rossz volt a bankoknak, hiszen aki rabszolga lett attól semmit se tudtak behajtani. Másrészt mégse volt ez akkora tragédia a bankoknak, mert aki vállalta hogy rabszolga lesz, az olyan kétségbeesett helyzetben volt, oly szegény volt a legtöbbször, hogy nem is nagyon lett volna mit elárverezni tőle. Ugyanakkor azonban a bankoknak ez jó lecke volt, megtanulták hogy kissé óvatosabban hitelezzenek, mert mi van ha aztán az adós inkább elmegy rabszolgának valami jóbarátjához hogy kibújjon az adóssága alól... De jó is volt ez azért a bankoknak olyan értelemben, hogy aki hitelt akart felvenni, óvatosabban költekezett, mert látta hogy hiába számít arra hogy elengedik állami szinten az adósságát, ez nem történik meg, s az adósságától csak úgy szabadulhat meg ha rabszolga lesz, de az ugye nagyon kínos, megalázó és kockázatos dolog... Szóval ez a megoldás született a dologra.

—Értem. Hááát... Kissé durván hangzik a fülemnek, de van azért benne logika, elismerem... De miért szeretik a nők nálatok, ha van rabszolgájuk?

—Na de szerelmem, hogy is kérdezhetsz ilyet, hát miért ne szeretnénk, hiszen az csak jó ha van aki dolgozzon ránk!

—Nyilván, de azt mondtad, nem is vagytok féltékenyek...

—Persze hogy nem. Akármennyit háljon is a férjünk a rabszolgánokkal, az nem számít, mert egy rabszolga az élete végéig rabszolga, azaz nem lehetséges hogy a férjünk elváljék tőlünk és feleségül veszi a rabszolgát. Ha gyermeke születik a rabszolgának, az se számít a férfi hivatalos gyermekének.

—Rabszolga lesz a gyermek is?

—Nem, természetesen nem, hiszen ő nem tehet semmiről se, de akkor se örökölhét semmit. Szóval nem sérti a feleség jogait. Arról nem is beszélve, hogy ha mégis felmerülne a feleségben bármi féltékenység, könnyedén megoldhatja az egész problémát: megöli a rabszolgánőt és kész! Semmi büntetést nem kapna érte. Szóval, ilyen körülmények közt miért is lenne féltékeny?

—Na de Krílinek nincsenek adósságai ha jól értettem. Miért örül akkor annyira annak, hogy a rabszolgád lehet?

—Hát természetesen azért, mert reméli hogy lefogyasztod! Hallottad, van egy rakás betegsége, még ha kezdeti stádiumban is... Persze hogy boldogan lesz a rabszolgám a gyógyulásért cserébe! Különben is, hallottad hogy végeredményben barátnők vagyunk, így azért egészen más ám mintha egy vadidegen rabszolgája lenne... Meg aztán, csak jogilag lesz az én rabszolgám, gyakorlatilag azonban a tied, és szerintem úgy fogja fel, hogy az hogy egy *ember* rabszolgája, az nem is megalázó, hanem még inkább dicsőség is némileg... Különben, ezt illetően szerintem nem is okoskodik rosszul, mert van némi igazság ebben a felfogásban.

—Említettél valami olyasmit hogy vannak holmi terveid a rókadémonokkal, örülsz ha sok van belőlük...

—Persze. El kell mondjam ugyanis, a Gyilkos Futamra jelentkezők mindegyikének joga van megfigyelőket küldeni a szervezők közé. Végig ott lehetnek amíg zajlik a mérkőzés, ellenőrizhetik, nem történik-e holmi csalás, ilyesmi... Minden versenyző küldhet megfigyelőt, akár többet is, maximum öt főt. Azért ennyi sokat, hogy minden jelentősebb helyre jusson olyasvalaki aki az ő érdekeit képviseli. Na és én arra gondoltam, hogy...

—Hogy rókadémonokat küldesz.

—Nem kizárólag. Kríliben is megbízom. Meg ott van még apukám is... akár anyukám is... de ha ők mind mennek, még akkor is van hely ott két rókadémonnak is. Bár iszonyatos lesz a botrány ez esetben... De, nekem már úgyis mindegy...

—Azért lesz nagy a botrány mert öt főt küldesz?

—Részben csak. Mert minden versenyző küldhet megfigyelőt... De ez pénzbe kerül. És nem is kevésbe! Úgy értem, egy fő mehet ingyen. A többi ára már finoman fogalmazva is rém magas... Emiatt ritka is hogy valaki egynél többet küldjön; a legtöbb amiről hallottam három volt. De ha én ötöt küldök, az még nem feltétlenül botrány, csak irigységet okozna. Ám olyan se volt még hogy valaki rókadémonokat küldjön!

—Biztos vagy benne hogy ez jó ötlet? Apukád mintha nem igazán szeretné a rókadémonokat. Vagy neki kéne itthon maradnia, vagy a rókadémonoknak.

—Ugyan már, ha azt mondom apucinak, mennie kell, menni fog, legalábbis ha te egyetértesz velem, mert semmi kételyünk nem lehet afelől hogy sokkal jobban fél tőled mint akár egy hadseregnyi rókadémontól! - vigyorgott Szinni szentlenül az édesapjára. —Másképp azonban, könnyű eloszlatni apukám babonás félelmét. Létezik ugyanis egy varázsmondóka a rókadémonok ellen. Még évezredekkel ezelőtről maradt fenn, mindenki ismeri, bár azt hogy a mondókában levő szavak mit jelentenek, senki se tudja, mert az a nyelv azóta teljesen kihalt, nem maradt fenn semmi más azon a nyelven írott dokumentum se csak ez a mondóka... Emiatt az se biztos hogy akkor régen úgy ejtették e szavakat ahogy most mondjuk ki. Ez azonban mindegy, mert a lényeg hogy akik a rókadémonokban hisznek - mármint abban hisznek hogy azok péniszeket gyűjtenek meg ilyesmi - azok mind meg vannak róla győződve hogy a mondóka hatásos! A baj csak az, hogy alig van rá eset hogy használhatnák... Mert a babona úgy szól, hogy a mondókát nem annak kell kimondania, aki fél a rókadémonok átkától, hanem valaki más kell hogy elmondja - ez általában a babonás ember barátja - és a mondóka elmondásának az lesz a következménye, hogy úgymond „magára veszi” a babonás barátjára addig kimondott vagy a jövőben kimondandó összes átkot, mindent amit valami rókadémon akarna okozni neki! Mindenki szentül hiszi hogy az a mondóka erre jó, hogy legyőzhetetlenül hatásos, hogy a világ összes rókadémóna se tud kifogni a varázsserején, épp csak alig akad példa rá, hogy bárki is hasznát vehetné, mert még csillagászati összegekért se akad senki aki meg merné kockáztatni hogy magára vegyen efféle kockázatot.

—Miféle kockázatot?

—Hát tegyük fel, te elmondanád azt a mondókát az apukám érdekében. Onnantól kezdve ő védve van minden rókadémon ellen. De tegyük fel az apukám megharagszik rád. Nyilván nem merne rád támadni, de megteheti hogy megbánt direkt egy rókadémont, aki ugye megátkozza őt az apukámat

bosszúból. De apukámnak semmi baja se lesz, hiszen az átok azonnal tovaszáll rád, drága Harald...

—Nevetsz, tehát nem hiszel ebben.

—Én persze hogy nem, sőt alig akad nő aki hinne ebben. De a férfiak igenis hisznek ebben. Ja és az is fontos hogy azt a mondókát csak férfi mondhatja el. Úgy értem, csak akkor hatásos a babona szerint.

—Hát - vonogatta a vállát Harald - ha ez megnyugtató apukádat... Mert az biztos hogy én se hiszek ilyesmiben... férfi is vagyok... szóval nekem aztán mindegy...

—Képes volnál valóban megtenni?! - nézett Haraldra Szinni apukája megkönnyebbülten, s egyben hihetetlen tisztelettel.

—Miért is ne... Bár azt javaslom Szinninek, inkább ne küldjön téged el ellenőrnek, mert ha ilyen babonás fajankó vagy, akkor úgyse érhet sokat a segítségével ott. Nem tudom ugyan mire lehetnek jók a megfigyelők, de akármiről legyen is szó, akinek csak annyi ész adatott hogy ilyen bődületes hülyeségben hisz mint a péniszlopkodás...

—Kedvesem, ne becsüld le az apukámat! - ölelte őt át Szinni, és még meg is puszilta. —Az igaz hogy az apukám nem egy bátor valaki, és az is hogy babonás fajankó ahogy nevezted... De el kell mondjam neked, hogy azért ő igenis művelt ember, tudniillik jogász. Anyukám is nagyon okos nő, ő egyenesen ügyvéd, bár nem sokat praktizált korábban, mert hamar férjhez ment apukámhoz... Bár azóta is ad néha jogi tanácsot ennek-annak... szóval, ők jogi szakemberek. És épp jogi szakemberekre lehet ott a legnagyobb szükségem, mert tudod ugye te arra gyanakodol, hátha valami alattomosagra készülnek ott... szóval, oda jól jön ám olyan megfigyelő aki ismeri a törvények minden ága-bogát! És milyen jó is lesz ha apukámat nem lehet megijeszteni majd olyasmivel, hogy valaki mondjuk megfenyegeti, hogy „megállj csak, a nagynéném barátnőjének egyik lánya egy rókadémon, és majd szólok neki hogy átkozzon meg téged”... Ha most kapna ilyen fenyegetést apukám, hát nagyon elomlana a közérzete az biztos. Nem hiszem hogy engedne a zsarolásnak, annál azért bátrabb mégis, és van kötelességtudata meg ilyesmi... De nagyon megijedne... Ha azonban tudja hogy te magadra vállaltál minden efféle rontást, akkor csak kiröhögi majd a fenyegetőző illetőt, mert ugye mit érdekli őt már az ilyesmi! Ami azonban minket illet, nekünk ott lesz két rókadémonunk is személyesen... Hohó, nem sokan mernek majd keckeckedni velünk!

—De mi lesz ha a rókadémonjaink elmondják, hogy nem tudnak varázsolni, nem is hisznek az ilyesmiben...

—Több eszköz van annál hogy ilyesmit elmondjanak. De meg hiába is tennék. Évszázadok óta bizonygatják a rókadémonok hogy ez csak hülye babona és ők ártatlanok, nem tudnak varázsolni... De senki se hisz nekik. Mármint a férfiak közül nem. Persze a dolog érthető, a férfiaknak ez nagyon jó, mert mindig van kire ráfogni, ha becsődölnek az ágyban...

—Ha ezt megteszed értem kedves Harald, azonnal elhiszem hogy tényleg a barátom vagy ahogy mondtad... Tudom hogy tényleg hülyének nézel miatta de inkább bevallom hogy valóban az vagyok... Úgy értem, nem hiszek azért én se minden babonában... Tényleg nem, igazán nem... De ami a rókadémonokat illeti... alig egy hete történt hogy mentem az utcán és egy rókadémon alamizsnát kért... és én nem adtam neki... Holott mindig szoktam adni nekik, mert ugye jobb ha nem haragítom meg őket, mert ki tudja... érted ugye... de most nem adtam, mert nem volt nálam aprópénz. És mondtam is neki hogy nincs most pénz nálam... És ő nem szólt semmit, de úgy nézett rám hogy a hideg futkos a hátamon azóta is ha ez eszembe jut... És már nagyon bánom miért nem adtam inkább neki egy nagy címletű bankót, ha már aprópénzem nem volt... Jobban megérte volna mint így, hogy azóta is aggódom...

—Ne is folytasd mert mindjárt kiröhögöm a belemet, pedig biztos nem akarsz megölni a barátodat... Gondolom elérhető az a mondóka vagy mi a ti világhálótokon?

—Megcsinálod most rögtön?! - ujjongott az apuka.

—Naná, minek húzzuk az időt, legyen meg az örömed... Szóval töltsd le, nyomtasd ki...

—De te nem ismered a mi írásunkat.

—Azám...!

—Semmi baj - szólt Szinni - mert én viszont ismerem az emberek írását, ezt is magamba tömtem a hipnopédiás leckével... Mindjárt lekörmölöm neked ide egy papírra.

Hamar megvolt vele. Harald elolvasta, előbb csak úgy magában, hangosan ki nem mondva a szavakat.

—Ezt... ezt nem tudom elmondani mégse... - nyöszörögte aztán, a könnyeit törölgetve.

—Mert...?! - kérdezte rémulten Szinni apukája.

—Mert úgy röhöhhö... rögökök... röhögök... jaj az oldalam...

—Semmi baj, megvárjuk amíg kiröhögöd magadat. - nyugtatta meg őt Szinni.

Végül aztán, jó tíz perc elteltével, Haraldnak sikerült úrrá lenni nevetőgörcsbe került rekeszizmán, s így szólt:

—Na jó, megpróbálom...

—Egy pillanat: csak akkor érvényes, ha közben megfogod a kezemet. Vagy legalábbis hozzám érsz a kezeddél, de úgy hogy nem a ruhámat fogod meg hanem a bőrömhöz ér valahol a bőröd...

—Ezen ne múljk. - azzal Harald megragadta a baljával az apuka jobb kezét, a maga jobbájában a papírt tartotta, és elképesztő bátorságot tanúsítva kimondta a szörnyűséges varázsigét:

"Krungrur rurra da tatta

Brandar murra alavatta

Kork da na sutta

Kurk ba ma sutta

Lagnabavamagaratta

Askarada nandaratta

Kork-u-kork,

Tanda morg!"

Ezután lerogyott a heverőre, és ismét kitört belőle az ellenállhatatlan röhögés. De ezt senki se bánta, ami meg az apukát illeti, ő olyan boldog arcot vágott, amit leírni se nagyon lehet. Biztos hogy nagyon örvendezett, mert Harald még abba se hagyta a röhögést, de az apuka lehajolt és többször is megcsókolta „emberbarátja” kezét.

—Köszönöm, köszönöm, hálásan köszönöm...!

—Nincs mit, hidd el magam is örülök hogy megtettem érted, mert szeretek jókedvű lenni, márpedig idejét se tudom mikor röhögtem ilyen jót...! - válaszolta neki a fiatalember, amikor már meg tudott szólalni ismét. Majd hozzátette:

—Látod, mégiscsak van valami jó is abban hogy a lányod egy ember felesége lesz!

—Persze, persze, ezek után magam se merem vitatni!

—*Vitatni*, na azt eddig se merted volna... Legalábbis nem hangosan...

—De hogy te tényleg milyen bátor vagy!

—Hát persze, egészen biztos vagyok benne én is, hogy bátor vagyok... Mindigis bátornak tartottam magamat, de az is biztos, hogy nem emiatt tartom magamat bátornak.

—Szabad esetleg úgy vélekednem, hogy ti emberek egyáltalán semmiféle misztikusban nem hisztek?

—Nem, nem szabad így vélekedned. Természetesen a mi fajunk se tökéletes, nálunk is akad néhány százalék a népességben akinek megzúpult az agya, buggyant elmeroggyant, és... Na mindegy, lényeg hogy akadnak ilyenek. De kevesen. Én biztos nem tartozom ezek közé. Remélem, ettől azonban még „érvényes” a „szertartás”... - és ismét kitört belőle a kacagás.

—Persze, az tökéletesen érvényes, az nem függ a hitedtől - nyugtatta meg az apuka - de meg én még külön is nagyon örülök a hitetlenségednek!

—Mert?

—Mert úgy beszélnek, minden de tényleg minden gonosz entitás kivétel nélkül borzasztóan retteg mindazoktól, akik nem hisznek bennük! Persze csak akkor ha *tényleg* nem hisz az illető, ha csak

úgy tesz mintha nem hinne, az nem számít... De ha valóban nem hisz, na akkor az összes gonosz erő igyekszik olyan messze kerülni tőle ahogy csak képes, és eszükbe se jut a hitetlent megátkozni, megtámadni, kísértetni... sőt, még a hitetlen illető barátaitól is távol tartják magukat, akkor is ha az amúgy hisz! Azaz, nálunk egy hitetlen barát nagy kincsnek számít! Hatalmasnak, roppantul nagyinak! Szóval ha te tényleg a barátom vagy, akkor én most hihetetlenül szerencsésnek tarthatom magamat!

—Tényleg hitetlen vagyok. Ugyanis alig akarom elhinni, hogy egy fejlett technikával rendelkező társadalom ilyen babonás legyen... Hacsak nem az lehet a magyarázat, hogy már nagyon elkényelmesedtetek, s a túlzott jólétben, hogy valódi dolgok nincsenek, üres óráitokat hülyeségekkel töltitek ki.

—De, de bocsáss meg hogy megkérdem - szólalt meg az apuka - olyan eset se fordulhat elő, hogy váratlanul mégis hinni kezdesz? Mittudomén, történik valami különös esemény, te megijedsz... ne tekintsd sértésnek, tudom hogy az emberek bátrak, de végülis velük is történhet valami amit rémisztőnek tartanak...

—Történhet. - bólogatott Harald. —Persze hogy mi is megijedhetünk. Na de akkor van az, hogy jaj annak aki megijesztett minket! Mert nem szeretünk ijedezni. Megalázónak tartjuk ha félünk vagy megijedünk. Na most képzeld el, mégis megijedünk! Hú de nagy szégyen! Egészen természetes, hogy emiatt dühösek leszünk arra, aki megijesztett minket, s ezzel a szégyenünket okozta. Azt meg remélem sejtet már hogy egy dühös ember mit csinál: nekimegy annak akire dühös lett, és megöli! Ha tudja. Nyilván nem mindig sikerül. De általában azért igen, mert mi emberek épp a gyilkolászásban vagyunk nagyon kitartóak és ötletesek, remélem ezzel semmi újat nem mondtam neked...

—Naná hogy nem!

—Továbbá - vigyorgott Harald - elmondom neked, csak hogy megnyugodjál, még akkor sincs semmi baj ha netán valóban valami misztikus erő támadna ellenem. Ugyanis nagy eséllyel még akkor is én győznék. Igen, még annak ellenére is hogy nem hiszek az ilyesmiben.

—Hát az meg hogy lehet?!

—Úgy, hogy bár mi emberek valóban nem nagyon hiszünk az ilyesmiben, de ennek ellenére alaposan felkészültünk az effélékre... ugyanis imádjuk az erőszakos, vérontásos filmeket. És csináltunk egy rakás olyan filmet is, ahol az ellenség akit le kell győzni, valamiféle mágikus hatalommal bír, természetfeletti, stb... Rendszeresen szórakozunk ilyen filmek nézegetésével. Mondom, nem hiszünk benne, de attól még nézzük. Ha sokat nézzük, nyilván egy csomó mindent megjegyzünk belőle akaratlanul is... Hidd el nekem, alaposan kiveséztük a témát, miként lehet holmi „misztikus erőket” semlegesíteni, legyőzni, stb... Nyugodtan olybá veheted hát, hogy bár hitetlen vagyok, de ugyanakkor az összes efféle misztikus izémizé ellen kifejezetten jól felkészült, profi harcos is! Szóval ez legyen a legnagyobb bajod öregapám, ha ilyesmitől félsz csak gyere a közelembbe, s máris semmi bajod se lehet, mert ha holmi „gonosz entitás” meglát engem, ő maga fog elmenekülni, de olyan gyorsan mint akit a lágyfósás kerülget. Illetve lehet hogy mégse, de ha ez a „mégse” következik be, az csak neki magának lesz régen rossz!

—Drágám, Kríli megérkezett, bebocsátásra vár az ajtó előtt... És azt hiszem vele van a két rókadémon is!

—Engedd csak be őket Szinni kedves, épp jókor jöttek, most már nem rémíthetik meg az apukádat.

—Akkor kérlek menj megint a fürdőszobába, nehogy amint megpillantanak téged, visszaugorjanak a kinyílt ajtó küszöbéről...

Harald így is tett, s várt amíg meghallotta Szinni szavát:

—Bújj elő, kedvesem!

A fiú Kríli mellett két bájos teremtet látott - kislányokat, úgy érte hogy nyilvánvalóan fiatalabbak voltak mint Szinni, de így is magasabb volt mindkettő Szinninél jó két vagy három centivel. Persze még így is sokkal alacsonyabbak, mint ő, Harald...

Mindkét leánynak leért a haja majdnem bokáig, s e haj göndör és rozsdavörös volt.

—Nyugi, nyugi, ne féljetelek tőlem, nincsenek rossz szándékaim! - emelte fel a kezét nyugtatóan, amint a két leány sikkantott egy nagyot.

—Ő a férjem, Harald - világosította fel őket Szinni - és tényleg nem kell félnetek, Kríli nem csapdába csalt benneteket, hanem úgy van az valóban ahogy gondolom mesélte is már, hogy befogadnánk mindkettőtöket a családukba! Nekem ugyanis szükségem volna bizonyos okokból rókadémonokra... Nem, nem tartozom azon csekélyszámú nők közé akik hisznek mindenféle hülye babonaszóban, szóval nem hiszem hogy tudtok varázsolni vagy ilyesmi... Ennek ellenére, nekem megbízható segítők kellene, azt meg mindenki tudja, hogy ha nagynéha valaki kész jó kapcsolatot kialakítani egy rókadémonnal, akkor annál hűségesebb társat nem is találhat!

—Ehm... hát ez jól hangzik... - fontolgatta a szavakat az idősebbik rókadémon (bár még ő is nagyon fiatal volt) - de ugye azt is tudod rólunk Szinni hogy az efféle segítségnek és hűségnek ára van? Mert előre szólok, most hogy az első ijedelmem elmúlt, máris alig bírok magammal hogy le ne tépjem magamról a ruhát és a férjed ölébe ne ugorjak! Mert az biztos hogy ekkora hatalmas férfit még sosem láttam, pláne olyat nem aki ilyen jóképű is, márpedig világéletemben izmos pasira vágytam!

—De én is! - furakodott előre a húga.

—Semmi baj lányok - vigyorgott Harald - mert én meg olyan férfi vagyok aki kifejezetten épp az olyan típusú leányokat szereti mint akik ti vagytok, ami meg Szinnit illeti, ő már jóelőre bejelentette hogy nem féltékeny. Ezt amúgy alig is tudom elhinni, egy embernő ilyen helyzetben akkora hisztit csapna hogy na... de, ez végülis az ő dolga, nekem csak jó ha nem féltékenykedik... Mindazonáltal el kell csüggesszelek benneteket, mert az a helyzet hogy még nem volt meg a nászéjszaka Szinni és köztem, márpedig azt hiszem úgy illik hogy ő legyen az első e téren. Persze fogalmam sincs a ti népeteknél mik a szokások, de nálunk emberek közt ez így van, akarommondani így lenne ha lehetne több feleségünk... bár akadtak is az ősidőkben olyan kultúrák nálunk ahol volt több feleség is, és ott sértésnek számított ha a férfi nem a fő feleségével kezdte az intimitást. Szóval hacsak Szinni másképp nem óhajtja...

—Nem óhajtom másképp, ez nálunk is szóról-szóra így van, és nagyon örülök neki hogy ilyen udvarias vagy, el se hittem volna egy emberről hogy magától is szorul belé ennyi illemtudás és tapintat!

—És biztos is hogy a töredékével se rendelkezem ezen erényeknek mint... mint bárki a te fajodból... de ugye mint mondtam ez nálunk is így volt a régi korokban... Most jut eszembe, azt se tudom mi a fajotok neve!

—Zem. Mi vagyunk a „zemek”.

—A második pedig én kell legyek. - kotyogta közbe Kríli.

—Semmi esetre se. - ingatta a fejét Harald. —Lehet hogy időrendben téged illetne meg ez a kiténtetés, de az a helyzet hogy én egyszerűen nem szeretem a kövér nőket. Bocs ha ez sért téged de akkor is így van. Egészen egyszerűen mindaddig nem bújok veled ágyba, amíg le nem fogysz. Utána természetesen igen. Miért is ne, amúgy nagyon szép nő vagy... de addig nem. Szóval, ha ilyesmit szeretnél tőlem hogy móka az ágyban, igyekezz!

—Semmi hiba nem lesz az igyekezetedben, csak mondd már kérlek hogy konkrétan mit tegyek! Mit sportoljak, mit...

—Semmit se sportolj. Egyelőre. Minek is, ha többet mozogsz jobban megéhezel és még többet eszel...

—Csak nem akarod azt mondani, lefogyhatok anélkül hogy halálra gyötörném magamat sportolással?!

—De. - vigyorgott rá Harald. —Pont ezt mondom! Nyilván persze a sport jó dolog, és hasznos meg minden. De aki olyan kövér mint te, annak nem ezzel kell kezdeni. Még veszélyes is lehet rád, mert tegyük fel elkezdesz guggolgatni, s erre a nagy súlytól túlerőltetődik a bokád, és tönkremegy ott az izületed... biztos nem szeretnéd.

—Akkor mit tegyek?!

—Azonnal elmondom, de előbb intézzük el hogy e két bájos rókadémon hivatalosan is a családonk tagja legyen... nem tudom ennek mi a módja, de állítólag az apuka jogi szakember, ő biztos megoldja...

—Már készen van, megcsináltam amíg ti az intim dolgokról elmélkedtetek.

—Remek, ezt szeretem, ezt amikor pöccre mennek a dolgok és mindenki tudja mi a teendője...

—Persze hogy igyekeztem, miért is ne, már nem félek tőled... mármint nem olyan *nagyon*... a rókadémonoktól meg semennyire se, amióta... hiszen tudod...

—Elmondta a mondókát? - találta ki az idősebbik rókadémon.

—De el ám! Az én vőm csuda bátor férfi!

—Még szép, hiszen ember... De különben meg ha tudnánk is varázsolni akkor se a te férfiasságodra lennénk kiéhezve, apuka, minek is azt, mekkora is lehet egy ember hímtagjához képest...!

—Fékezd magadat, nem a pórok közt vagy! - pirított rá Szinni.

—Ne aggódj nővérem, tudok én fölöttébb illetudóan is viselkedni, de most magunk közt vagyunk, *családon belül*, és épp ez hogy van igazi családom már, ez olyan boldoggá tesz hogy alig bírok magammal!

—Örülök annak ha boldog vagy, de ne feledd hogy édesapám is a család része, és nem tartom helyesnek ha kigúnyolod.

—Ebben igazad van, bocsánatodat kérem.

—Semmi baj, de többet ilyen ne legyen. Tudom én is hogy babonás, de ettől még nagyonis hasznos tagja a szövetségünknek.

—Miféle szövetségnek?

—Erről majd inkább később, szeretném ugyanis ha előbb az én csodálatos férjem elárulná a titkot, miként lehet lefogyni.

—Előbb ti áruljátok el a neveteket. Azaz, mutatkozzunk be egymásnak! Az én nevem Harald. Szinni nevét gondolom már ismeritek, Krilit is... De mi a szüleid neve, kedvesem?

—Édesapámat úgy hívják hogy Holbi, anyukámat pedig hogy Holla.

—Milyen hasonló nevek! És ti, lányok?

—Az én nevem Lille - mondta a kisebbik rókadémon - a nővérem neve pedig Ulli.

—Remek, akkor végre tudjuk egymás nevét... - lélegzett mélyet Harald. —Szóval akkor ugye az volt a kérdés, mit kell tenni a fogyáshoz... Holott ez rossz kérdés. A helyes kérdés nem az, mit kell hozzá *tenni*, hanem hogy mit kell hozzá *enni*! Sőt, még jobb ha a kérdés az, mi az amit nem szabad enni!

—Azt nem szabad ami sok kalóriát tartalmaz, például sok zsírt... - kotyogta közbe Krili.

—Na látod, amiatt nézel most ki úgy hogy szélesebb vagy mint amilyen magas, mert ilyen butaságokban hiszel! Bár nem kétlem, ez nem a te hibád. Egyszerűen elhitted azt, amit az úgynevezett „dietetikusok”, a „táplálkozástudományi szakemberek” szajkóznak nálatok... holott lefogadom, amit ők tanácsolnak, annak java része nemcsak hogy nem hasznos, de kifejezetten ártalmas!

—De hát csak nem akarod azt mondani, hogy a zsír nem hízlat?!

—Pedig igenis azt mondom! Na jó-jó, persze, elméletileg minden hízlatot amit megeszel... Legalábbis, ha több az energiabevitel - az úgymond „kilókalória” - mint amit leadsz mozgással, vagy egyáltalán a pusztá létezéseddel - például azzal hogy dobog a szíved - akkor igen, persze, akkor hízni fogsz. Fogyni akkor fogsz, ha energiadeficitbe kerülsz. Ez alapvető természeti törvény, termodinamika... Csakhogy ez bár alapvető igazság, de az a baj vele hogy annyira alapvető hogy semmit se magyaráz meg. Nem az a helyes kérdés ugyanis, hogy miért hízik el valaki. Erre ugyanis rég tudja a választ mindenki: az a személy hízik el, aki túl sokat eszik. A helyes kérdés az lenne, hogy miért esznek egyesek túl sokat?! - és Harald várakozóan nézett körbe. Senki se szólt, tudták hallgatói hogy ez csak „költői kérdés” volt.

—Neked - nézett Harald Krilire - biztos sokszor mondták az orvosok, hogy kevesebbet kéne enned. És kaptál jótanácsokat hogy fejleszd az akaraterődet. Állj ellen a csábításnak... legyen elég

önuralmad... És te próbáltad is ezt, koplaltál, igyekeztél túrni az éhséget, de még akkor is híztál amikor meggyőződésed volt hogy annál kevesebbet már tényleg nem vagy képes enni! És közben iszonyúan szégyenkeztél, hogy milyen silány nő is vagy te, nincs elég önuralmad, akaraterőd, stb...

—Igen, igen, igen! - kiáltotta a leány, és még a könnyei is eleredtek.

—Ne sírj. Nem a te hibád volt. És mindjárt be is bizonyítom neked, hogy tényleg nem benned volt a hiba! Végezzünk csak el egy kis számítást, mert ugye a számok nem hazudnak. Tegyük fel, van egy ember - már bocs hogy a saját fajtámmal példálózom - akinek az úgymond „ideális súlya” 70 kiló körül lenne. Ez nálunk embereknél, férfiak esetében amolyan jó átlagnak tekinthető. Na most legtöbbször húsz évesen még senki se kövér. Ötven évesen azonban már meglehetősen sokan. Tegyük fel tehát, hogy ez a példában szereplő férfi 50 éves korára felszedett magára plusz ötven felesleges kilót, azaz a testsúlya nem 70 kiló ami illene hogy legyen az esetében, hanem 120 kilogram. Alaposan elhízott tehát a szerencsétlen, ez nem is vitás. Elmegy az orvoshoz, és a doki azzal támadja le, hogy magának köszönheti a bajt, miért nem vigyázott jobban hogy mennyit zabál, nem kellett volna túl sokat ennie! Na de nézzük csak meg, jogos lehet-e egy efféle vád! Ugyanis, ő 20 évesen még nem volt kövér. Harminc év alatt hízott tehát 50 kilót, ami azt jelenti hogy 1 év alatt hízott 1.67 kilogramot. Egy évben van ugye 365 nap, azaz naponta hízott 0.004566 kilogramot, azaz 4.566 grammot. Na és hát a hízás azt jelenti ugye hogy több a zsír rajtunk... ez tehát ennyi gramm ZSÍRT jelent. Egy gramm zsír energiaértéke valami 7 és 9 kcal közt változik, azaz eszerint ő minden egyes nap többet evett mint amit szabad lett volna, ez igaz... de mennyivel is evett többet?! Nos, még ha 8-al szorozzuk is be, de ez akkor is csak 36.53 kcal lesz! Hát, ez azért nem egy olyan szörnyű nagy szám ugye... Nem tudom nálatok léteznek-e mindenféle mentolos szájjillatosító drazsék, nálunk igen, s egyetlen picike olyan golyócskában van 2 kcal. Eszerint 18 ilyennek az elszopogatása - mondjuk óránként 2 szemé - már kihozza ezt a szörnyűségesen soknak igazán nem nevezhető extra táplálékmennyiséget! Vagy azt mondhatom, 100 gramm földieperben 32 kcal van, ami majdnem pontosan annyi mint ez a 36.53 amiről szó van. És olyan földieperről beszélek ami nincs külön megcukrozva... Mennyi is lehet 100 gramm földieper, talán ha egy fél marék, nem több... Nekem azt ne mondja senki, hogy létezik olyan ember vagy más élőlény a Világmindenségben, aki annyira képes ügyelni a táplálkozására, hogy nap nap után ennyire pontosan ki tudja számolni, mennyit ehet és mennyi az amennyit már nem! Nem létezik! Eleve, a legtöbb ételnél azt se tudjuk mennyi az energiaértéke ugye. Azt se tudjuk, mennyit fogyasztunk el a napi tevékenységünkkel, azaz hány kalóriát égetünk el a napi gyaloglásban, beszélgetéssel, gondolkodással, sportolással, szexeléssel, akármivel. Mindez még attól is függhet, egyáltalán milyen nehéz ruha van rajtunk. Fogalmunk se lehet semmiről se. És kiderül, ha ilyen végtelenül kis mennyiségű energiátöbbletbe kerülünk naponta, rendszeresen, akkor középkorúságunkra már FÉL MÁZSA hár rakódik le rajtunk!

Nem, ennek alapján nem lehet igaz hogy aki elhízik az magának köszönheti. Legalábbis nem annak, hogy túl sokat zabál. Nem kell ugyanis hozzá túl sokat zabálni, ezt az imént bizonyítottam be... A baj máshol kell rejtezzék!

—Hol?! - kiáltotta izgatottan Krili.

—Nyilván úgy lehet, hogy minden élőlény szervezetében van valamiféle biológiai jelzőrendszer, mely „szól”, hogy mikor van ideje egyrészt elkezdni, másrészt befejezni a kajálást. Ezt ismered is, ennek a neve: *éhség*. Ha megszűnik az éhség, nem eszünk... Nyilván te se ettél soha amikor nem voltál éhes... De mert ez nem teljesen pontos jelzőrendszer, úgy kell legyen, hogy a szervezet az esetlegesen bevitt fölös mennyiségű táplálékot elraktározza, zsírban. Ilyenkor tehát valóban hízik mindenki, egy kicsit. De ez normális esetben nem baj, mert másnap egyszerűen később lesz éhes, vagy kevésbé lesz éhes és kevesebbet eszik, mert ekkor használja fel a szervezet a korábban zsírban letárolt felesleges energiát. Normális esetben tehát az ember nem hízik el kórosan. Azaz bocsánat, mindig embert emlegetek megszokásból, de ez rátok ugyanúgy vonatkozik nyilván, szóval értitek ugye. Azaz a baj ott van, hogy miért nem kezdi el lebontani a szervezet a már bőséges mennyiségben felhalmozott energiát, mely a zsírraktárakban csücsül! Na és itt jön be a képbe, hogy

a titok ott rejlik, nem mindegy hogy *mit* eszünk...

—Úgy érted, szerinted tényleg lefogyhatok mindenféle gyógyszerek szedése nélkül, kizárólag a táplálkozásom megváltoztatásával?

—Pontosan ezt akarom mondani, igen. Meglepő állítás a számodra?

—Hát eléggé...

—Pedig gondold csak bele a következőbe: Te is lefogyhattál volna a mindenféle csodatablettákkal, gyógyszerekkel, ha azok igazán hatékonyak lennének. De ugye hogy nem sikerült! Az ezeket népszerűsítő reklámok nem mások, mint HAZUGSÁGOK. Nem, nem „megtévesztő reklámok”, hanem a legigazibb, törőlmetszett HAZUGSÁGOK. Arra épülnek, hogy a mai világunkban mindenki ahhoz szokott hozzá, hogy a vágyait könnyen, azonnal kielégítheti, viszonylag olcsón, ráadásul ami a betegségeket illeti, ott pláne ahhoz szokott hozzá hogy a követendő módszer egyszerűen az, hogy bevesz egy tablettát, vagy megiszik valami lötytyöt, s egy idő után a betegsége elmúlik.

Na de ugye te annyit azért sejtessz legalább, hogy amiatt vagy most kövér, mert idáig NEM MEGFELELŐEN TÁPLÁLKOZTÁL?!

Az lehet hogy nem tudod, mi volt a baj az eddigi táplálkozásoddal. De VALAMI baj csak volt vele, hiszen az elég nyilvánvaló hogy a tested a rajta levő hájat végső soron mégiscsak abból az anyagból építette fel amit valamikor korábban MEGETTÉL, ugye?! Ez csak elég nyilvánvaló?!

Na most tehát ebből az következik hogy olyan dolgokat ettél amiket nem kellett volna. És most képzeld el, hogy van egy gyönyörű tó, amiben aranyos halacska úszkálnak. Egy nap egy vegyi üzem épül a partján, s elkezd a mocskát beleengedni a tóba. Nem nagyon sokat naponta, mert ez csak egy kis vegyi üzem, az igaz, de azért mégiscsak megy a tóba a sok mérge, nap nap után, rendszeresen. S a tóban a halak emiatt elkezdnek pusztulni.

Na és ekkor odamegy a környéken lakókhoz egy öltönyös muki valami nagy cégtől, s azt javasolja, hogy úgy kéne megmenteni a tavat és a halakat benne, hogy még valami vegyi anyagot beleöntenek a tóba, olyasmit amit az ő cége állít elő, s amit a tó partján lakó emberek kéne megvegyenek. Mert ezen öltönyös muki szerint amit az ő cége állít elő, az majd semlegesíti azt a mérget amit a másik cég naponta a tóba enged, s amitől a halak pusztulnak!

Hinnél-e ennek a pasinak?! Vagy az lenne a véleményed hogy csak a tóparti lakosokra akarja rásózni a kutyvalékát drága pénzért mert ez neki üzlet?!

Hiszen NYILVÁNVALÓ hogy a megoldása rossz: mindenki tudja, hogy ilyenkor mi a teendő: nem az hogy mégvalamivel teleszemeteljük azt a szerencsétlen tavat, hanem az, hogy egyszerűen ABBAHAGYJUK A SZENNYEZÉST, azaz bezárjuk a szennyező vegyiüzemet!

Ez csak világos minden épeszű lény számára, ugye!

Na és remélem sejtet, az iménti példa egy hasonlat volt. A tó, az a te saját tested, a vegyi üzem ami szennyezi az a rengeteg szar, amit megesszel, s amiről - teljesen tévesen - azt hiszed hogy „táplálék”, az öltönyös muki pedig aki a maga furcsa megoldását javasolja hogy még valamit be kéne önteni a tóba, az a rengeteg SARLATÁN, akik a reklámokkal a könnyű lefogyás ígéretével kecsegtetnek téged, azáltal, hogy vegyél meg tőlük valami szuper tablettát, vagy különleges juice-ot, vagy akármit hogy azt is megegyed-megigyad... Azaz hogy egy újabb módon is mérgezd még a már úgyis eléggé tönkretett szervezetedet!

Holott az IGAZI és HATÉKONY megoldás teljesen NYILVÁNVALÓ: Egyszerűen abba kell hagyni a tested további mérgezését...

Harald mélyet lélegzett.

—Az emberi faj a „főemlősök” családjába tartozik, ezek pedig réges-rég rovarevőkből alakultak ki. Úgy tudom Szinni elbeszéléséből hogy ti is, igaz?

—Igen, igen! - bólogattak a rókadémonok. Krili is.

—Na ha úgy volt, akkor rátok is igaz kell legyen, hogy a szervezetetek legősibb metabolizmusa, azaz a folyamat amiből az energiát nyeri, a *zsírégetés*! Vagy hogy közérthetőbben fogalmazzak: legősibb őseitek (az emberi fajé is) HÚSEVŐEK voltak. Ragadozók. Azért ragadozók, mert a

rovarevő is ragadozó: hiszen egy másik élőlényt eszik meg. Mármint, egy másik állatot. Az hogy az az élőlény kicsi, mert rovar, ebből a szempontból nem lényeges. Na és miféle anyagok vannak egy rovarban? Ugye, fehérje és zsír. A harmadik fontosnak tekintett táplálékcsoport, a szénhidrát, az bizony hiányzik belőle... Szóval őseink afféle cickányszerű kis állatok voltak, ott mászkáltak a fákon, meg a fák alatt az aljnövényzetben esetleg, és ették a rovarokat. Eközben biztos megették a madárfészkekben talált tojásokat is, de a tojásokban is csak fehérje és zsír van, szénhidrát csak egészen minimális. Megették a fészkekben levő madárfiókákat is ha tehették, de az is csak hús és zsír, szénhidrát nem sok van egy állatban, akár madár akár nem. Azaz legősibb őseink húsevők voltak. És most képzeljétek magatok elé bármelyik húsevőt, akármelyik rettegett ragadozót: Szerintetek létezik az, hogy egy ragadozó KÖVÉR?! Ugye hogy nem! Nem létezik elhízott tigris, oroszlán, hiúz, farkas, vagy akármilyen. Persze hogy nem létezik, ha elhízna nem tudna gyorsan mozogni, zsákmányt ejteni, és éhenhalna... Vagy addig éhezne amíg kellően lefogy, s azután újra tud vadászni. Legjobb esetben is csak kövér kutyákról és macskákról hallani néha, de ezek is olyan szerencsétlen állatok amiket emberek nevelnek bezárva, és emiatt emberek által fogyasztott táplálékot kell nekik is enniük... EZÉRT HÍZNAK EL. Szóval, normális esetben, természetes életkörülményeik közt a ragadozók, a húsevők, azok egyszerűen nem kövérek. Képtelenség. Nem létezik, hogy egy húsevő kövér legyen. Úgy is fogalmazhatunk, hogy húsevő életmóddal nem lehetséges elhízni. Nyilván persze még ez is lehetséges volna, ha szándékosan igyekeznénk degeszre tömni magunkat hússal meg zsírral, erőnek erejével, gyakorlatilag azonban még szándékosan is szinte lehetetlen a dolog, mert még mielőtt elhíznánk, már rég megszűnik az étvágyunk, ha meg éhségérzet nélkül igyekszünk húst és zsírt enni, egyszerűen rántör az undor, az émelygés... A hús és a zsír ugyanis hihetetlenül laktató! Szóval húsevő életmódon elhízni, az fizikai képtelenség. Ilyesmi nincs, és nem is volt soha!

Nézzük azonban meg a növényevőeket! Azok bizony mind kövérek. Persze hogy azok, a növények kevés energiát adnak, s a lebontásukhoz nagy gyomor kell. De a gyomruktól eltekintve is kövérek, sok a háj rajtuk, mert kell nekik a sok háj, azért, hogy amikor szárazság van vagy más okból kevés az élelem, akkor se haljanak éhen. A ragadozóknak ez se probléma: akármilyen kedvezőtlen is az időjárás, amíg van legalább néhány zsákmányállat, addig ők nem halnak éhen, mert mindig van valamire vadászniuk!

Na és akkor most nézzük meg, mi a fő különbség a két táplálkozási stratégia közt! A válasz ez: A SZÉNHIDRÁT. A ragadozók étrendjében ilyesmi gyakorlatilag nincs, a növényevők étrendjének azonban jelentős részét teszi ki. Ez a „jelentős rész”, ez gyakorlatilag száz százalék... Mert ne higgyétek azt, hogy egy növényevő állat - például a tehén - csak akkor eszik szénhidrátot, ha véletlenül pár szem hullott gyümölcsre lel! A növényevő állat növényt eszik, márpedig még az a növény is ami nem édes, lényegében másból se áll csak szénhidrátból. Ugyanis cellulózból áll... A cellulózt pedig a növényevő állatban lebontják mindenféle baktériumok elemi cukormolekulákká. E baktériumok a kérődző állatok speciális gyomrában élnek, illetve más növényevő állatoknál mint például a gorilla a vastagbélben, de a lényeg ugyanaz: a cellulózból végső soron cukor keletkezik, elemi cukormolekulák sokasága! Amikor tehát a tehén fűvet eszik, akkor lényegében cukrot eszik, azaz szénhidrátot...

Egyelőre tehát jogosan gyanakodunk arra, hogy az elhízás oka valamiféleképp a szénhidráttal függ össze! A zsírral biztos nem, mert akkor a ragadozók lennének a legkövérebbek, hiszen ők eszik a legtöbb zsírt... A bűnös tehát a szénhidrát. Szénhidrát a cukor, a méz, és a keményítő. A cukorról és mézről tudjátok hogy mi, a keményítő meg főleg a gumós növényekben van mint például a krumpli. Ám szénhidrát akad bőven a gabonafélékben is, mint a búza, árpa, rozs, rizs, kukorica... és még sok más. Meg minden olyasmi is szénhidrátból áll ami ezekből készül, azaz például a kenyér, hiszen annak az alapanyaga a búza.

—De hiszen mi mindenevők vagyunk, s úgy tudom az emberek is. - vetette közbe Szinni maga.

—Hát persze kedveském, ez teljesen igaz, csak azt ne felejtse el hogy a „mindenevésnek” fokozatai vannak! A macska például ragadozónak van tartva, de nagy ritkán ő is megeszik pár szál fűvet,

elsősorban amikor beteg, azaz ha úgy vesszük ő is „mindenevő”. De olyan mindenevő ami a skálának nagyon a „húsevő” végén áll. Ezzel szemben él nálunk egy „gorilla” nevű majom, igen félelmetesen néz ki, de gyakorlatilag teljesen növényevő. Ellenben ő is bekap időnként pár rovarot ami ott mászkál a virágokon. Azaz ha úgy veszem ő is mindenevő, de ő meg a skála „növényevő” oldalának helyezkedik el majdnem a végén. A kérdés tehát megint nem az hogy mindenevők vagyunk-e, mert végsősoron minden állat mindenevő. A kérdés az, **milyen mértékben** vagyunk e mindenevésen belül húsevők és növényevők!

Ott tartottunk tehát, hogy őseink rovarrevők voltak. Ott mászkáltak a fákon rovarok után kutatva. Egyszer csak az a gyümölcsfa teremni kezdett. Pocséklás lett volna ott hagyni a táplálék dús gyümölcsöket, szóval a rovarrevő ősünk hozzászokott hogy azokat is megegye. Így mindenevővé vált. Igenám, de gyümölcs nem volt mindig, csak évente egyszer-kétszer, s akkor is csak rövid ideig! És azok az ősi gyümölcsök se voltak olyan édesek mint a mai agyonnemesített fajták, azaz sokkal kevesebb cukrot, tehát szénhidrátot tartalmaztak! Egyelőre úgy tűnik mi emberek - ha felnőtt emberről van szó - nagyjából 50 és 80 gramm közti szénhidrátmennyiséget tudunk megemészteni baj nélkül naponta, egyéntől függően. Nálatok ez nyilván annnyival kevesebb amennyivel kisebb a súlyotok, azaz durván harmadennyi.

A pontosság kedvéért megjegyzem, akadnak az emberek közt egyes szupermenek akik akár 120 gramm szénhidrátot is megehetnek baj nélkül, de többet már ők sem. És ezek az illetők mind úgy néznek ki mint egy gardróbszekrény, mert annyi az izom rajtuk hogy fél kézzel felborítanak egy pótkocsis teherautót... szóval ezek mind testépítők vagy súlyemelők akik kétszáz kilót is könnyedén a magasba löknek. Vagy esetleg hosszútávfutók akik naponta lefutnak legkevesebb tíz-egynéhány kilométert, de inkább húszat vagy harmincat. Ezeknek tényleg jó lehet egy kis szénhidráttöbblet mert az inzulin, ami ennek hatására termelődik, segít izmot építeni. Amennyiben azonban valaki nem tartozik e szupermenek - gyakorlatilag az élsportolók - közé, jobban teszi ha a szénhidrát minden egyes grammjától messzemenően óvakodik és tartózkodik!

Ezzel szemben nálunk a „hivatalos” dietetikai ajánlás azt a diétát ami 160 gramm szénhidrátot tartalmaz, azt „alacsony szénhidráttartalmú diétának” nevezi. Nem tudom, honnan jött nekik ki ez a misztikusan hangzó 160-as szám... de valahányszor csak hallok sírni támad kedvem. Hát hogy a tökömbe lenne a 160 gramm alacsony érték, amikor még az ennél jóval kevesebb 120 grammot is csak az előbb említett szupermenek, élsportolók tudják baj nélkül megemészteni?! Egy átlagos embernek a felső határ e 160 gramm fele, a 80 gramm, de még ez is csak jó esetben, mert lehet hogy csak ötven. És még az 50 is csak egészséges embernek, mert aki beteg - márpedig mindenki beteg aki kövér! - annál a felső határ lényegében a NULLA gramm, vagy mondjuk úgy, annyi, ami úgy mellékesen belékerül miközben húst és tojást eszik... Na de ez kissé kitérő volt... Szóval, minthogy egy gramm szénhidrát energiaegyenértéke 4 kcal, ezért ez az 50 és 80 gramm közti szénhidrátmennyiség körülbelül 300 kcal energiának vehető nagy átlagban. Sőt, inkább csak 250 kcal-nak... Egy átlagos ember ha könnyű fizikai munkát végez, mondhatjuk hogy a napi energiaszükséglete durván 2400 kcal, amiből az következik hogy a napi energiamennyiségének egynolcad részét fedezheti baj nélkül szénhidrátból, MAXIMUM! Azaz 12.5 százalékát. Kerekítsük ezt lefelé a biztonság kedvéért hogy könnyebb legyen megjegyezni: ételünk 10 százaléka lehet szénhidrát! Ezzel szemben a hivatalos dietetikai ajánlás, a „táplálékpiramis” azt a bődületes baromságot hirdeti nálunk, hogy a táplálékunk legalább 40 de inkább 50 százaléka gabonaféleség kell legyen, azaz szénhidrát! Bár láttam már olyan ajánlást is ahol egyenesen 60 százalékot javasoltak szénhidrátból. Aligha kétlem, nálatok is erről van szó.

—Úgy van! - erősítette meg Harald szavait az apuka.

—Mindez persze nem csoda. Az előbb vezettem le, hogy ősünk rovarrevő volt, tehát alapvetően húsevő, így a szervezetünk ELSŐDLEGES ENERGIATERMELŐ MECHANIZMUSA az, hogy ZSÍRT ÉGET, a zsírból nyeri az energiát. Minthogy azonban sose lehetett tudni, a megkajált élőlényben mennyi épp a zsír, így kialakult egy második energiatermelő mechanizmus is, ami a fehérjét hasznosította, s azt égette el, ha zsír már nem volt. Ez kisegítő megoldás, egyrészt mert a

fehérje elégetése feleannyi energiát ad csak mint a zsír, azaz ugyanannyit ad mint a szénhidrátok elégetése, másrészt a fehérje lebontása közben mindenféle nemkívánatos melléktermékek keletkeznek, gyakorlatilag mérgek. Ezekről persze ügyesen meg tud szabadulni a szervezet, de csak ideig-óráig, azaz ha sokáig nem jutunk zsírhoz, megbetegszünk, akkor is ha fehérje van bőven. Ez is azt bizonyítja, hogy az elsődleges táplálékunk a ZSÍR. Egyszerűen SEMMIFÉLE káros hatása nem lehet a zsírfogyasztásnak, legalábbis ha ÁLLATI eredetű zsírról van szó. Tudom hogy tele vannak a könyvek nagy aggodalmakkal hogy a sok zsír érlemeszesedést okoz meg más efféle agyrémek... Ez mind **baromság**. Az érlemeszesedés egyszerűen egy HIÁNYBETEGSÉG, tudniillik nem más mint a K2 vitamin hiánya... És amiatt az, mert az érfalakban termelődik egy fehérje, csak úgy magától, ami, ha a K2 vitamin aktiválja, képes a kalciumot elszállítani az érfalokról, azaz, a kalcium ott nem képes felhalmozódni... szóval, az érlemeszesedésnek a világon semmi köze nincs a zsírfogyasztáshoz meg a koleszterinhez... na de ez egy kis kitérő volt... mert ott tartottunk hogy... hm, hol is... ja igen, a ragadozóknál! Figyeljétek csak meg a ragadozókat: amint megölték a zsákmányukat, s nekikezdenek felfalni azt, az első dolguk az, hogy a has környékét marcangolják szét, mert ott a legpuhább, ott a legkönnyebb hozzáférni a HÁJHOZ, azaz a zsírhoz! Mert azt eszik meg a zsákmányból elsőként: a ZSÍRT! Aztán meg a belső szerveket, mert azokban sok a vitamin, meg mert a belső szervekben még mindig több a zsír úgy általában, mint az izmokban... Szóval, a zsír, ha megesszük, a barátunk. Ez a mi ősi és elsődleges üzemanyagunk!

A második legfontosabb a fehérje. Fehérjére mindenképp szükségünk van, mert abból nyerünk bizonyos vitaminokat és ásványi anyagokat, aminosavakat, ilyesmiket... De ha muszáj, mert zsír nincs, el is égeti azt a szervezetünk. Nem az a fő üzemanyagunk, de ideig-óráig eldöcög azzal is a szervezetünk.

A szénhidrát azonban olyasmi, hogy nemcsak nem a fő energiaforrásunk, de még csak nem is a második, hanem csak a harmadik. A szervezetünk arra van „beprogramozva”, hogy időnként vadászat közben esetleg belefutunk pár szem bogyós gyümölcsbe, vagy egy ízletes almába, körtébe, s azt gyorsan bekapjuk. És kész, ennyi! Gyorsan feldolgozható, relatíve hatékony, energiadús üzemanyagforrás, kár lenne ott hagyni... Tehát kialakult egy pót-pót energiatermelő képességünk, azaz egy nem is másodlagos hanem **harmadlagos**, ami szénhidrátra épül. De ennek kapacitása elenyészően csekély. Napi néhány szem gyümölcsre van tervezve, s azok is savanykás, nem túl édes gyümölcsök voltak hajdanában. Hasonlítsd csak össze a vadalmát a mai almákkal... Efféle édes gyümölcsökhöz vagy gyökerekhez ritkán jutott hozzá ősrünk, így a szervezetünk ahhoz szokott hozzá, hogy ezek ritkán hozzáférhetőek, de amikor mégis, akkor azonnal ezeket dolgozza fel a testünk, azért, hogy spóroljon a drága zsírral amit eltárolt a zsírszövetekben.

Mindez nagyon remekül működött egészen addig, amíg be nem köszöntött a civilizáció. Most már ugyanis nem az a természetes hogy ritkán jutunk édességhez, tágabb értelemben szénhidráthoz, hanem akár naponta többször is, akárhányszor, és akár mennyihez! Azaz túlterheljük a cukorlebontó pót-pót energiatermelő rendszerünket, miközben a zsírlbontó főrendszer állni kényszerül. Sőt nemcsak a zsírbontó fő üzemanyagrendszerünket kényszerítjük tétlenségre, de még a másodlagosat, a fehérjelebontó metabolikus alrendszert is, mert a legtöbb modern ételben még fehérje is alig van. A legtöbb modern ember (meg ti is ugye, ebben biztos vagyok...) szinte mást se eszik, csak szénhidrátokat: kristálycukrot, gyümölcscukrot, édes szirupokat, kenyeret vagy más gabonafélét, krumplit, tésztát, pizzát, savanyúcukorkát, csokoládét, pudingokat, krémeket... Ezekben nemhogy zsír nincs szinte semmi, de még fehérje is csak alig! Ezek nem mások, mint szénhidrátbombák a szervezeted számára! Ráadásul nem elég hogy állandóan csak szénhidrátot eszünk, de még abból is túl sokat, így a felesleg, mintegy bónuszként, el lesz tárolva zsír formájában... **na és ettől híznak el!**

—De miért nem érzi a szervezetünk, hogy már eleget ettünk? - kérdezte Szinni anyukája.

—Nagyon jó kérdés! Nálunk embereknél az inzulin nevű hormon a bűnös ebben az ügyben. Valószínűleg nálatok is, de ha nem, az is mindegy, mert akkor legfeljebb más hormonról van szó de a hatásmechanizmusa ugyanaz kell legyen. Elmondom tehát, miként működik ez.

A dolog úgy működik, hogy amikor megesszünk valami édeset - vagy bizonyos olyasmiket is

amik elvileg nem édesek de keményítő van benne, például sültkrumpli - akkor az lebontódik elemi cukormolekulákká bennünk. A cukorral kapcsolatos teendőket ez az inzulin nevű hormon végzi. A folyamat pofonegyszerű: amint megnövekszik a vércukorszint, ezt észleli a szervezet, s elkezd ömleni belénk az inzulin. Inzulin nélkül a sejtek nem képesek magukba fogadni a cukrot. Inzulin tehát kell. Igenám, de a modern ételek annyi temérdek cukrot tartalmaznak, és az olyan gyorsan szívódik fel, hogy eszméletlen mennyiségű inzulin kell a közömbösítésére, méghozzá VILLÁMGYORSAN, a szervezet tehát „csúcsteljesítményre” kapcsol az inzulin termelését illetően. A sok inzulin el is végzi a munkát hamar, de általában marad azért valamennyi felesleges inzulin, aminek már nem jutott munka, azaz cukor. Na ekkor van az, hogy megéhezel... biztos tudod mert tapasztaltad miről beszélek: egy órája sincs hogy ettél, igazából még tele a hasad, feszül hogy jobban se kell, de te mégis ÉHES VAGY már megint! Tudod jól hogy semmi szükséged táplálékra, az iménti pillanatokban zabáltad tele magadat pukkadásig, és mégis: éhes vagy! És nem ám kicsit hanem nagyon! Tulajdonképpen szinte éhesebb vagy mint mielőtt enni kezdted volna!

—Igen, igen, úgy van, jól mondod! - kiabálta izgatottan Kríli.

—Na, most már tudod hogy az inzulin hormon a bűnös, az tesz téged éhessé ilyenkor. A dolog azonban ennél is gonoszabb, mert a sejteid nem képesek akármennyi cukrot magukba fogadni. A túl sok cukor nekik méreg, ezért amikor érzik hogy túl sok a cukor amit beléjük tömnének, védekezni kezdenek: megfogyatkozik a felszínükön azon receptorok száma, amikhez az inzulin hozzákötődhet. Ezt nevezik inzulinrezisztenciának. Inzulin nélkül nem képes a cukor a sejtekbe jutni, ez tehát a sejtek részéről védekezési kísérlet. Sajnos azonban ez csak ideig-óráig működik, mert emiatt több cukor marad a vérben, ez pedig arra készteti a szervezetet, egészen pontosan a hasnyálmirigyet, hogy még több inzulint igyekezzék gyártani, hogy lecsökkentse a vércukorszintet. Emiatt a sejteid még jobban védekeznek, még inzulinrezisztensebbé válnak... Ekkor a hasnyálmirigy igyekszik még ennél is több inzulint gyártani... És így tovább, míg végül ez az ördögi kör ott szakad meg, hogy a túleröltetésben a hasnyálmirigy egészen egyszerűen tönkremegy teljesen! Na ekkor mondjuk azt, hogy az illető cukorbeteggé vált...

—Kérlek meg ne haragudj rám amiért ilyen buta vagyok, de bevallom, nem teljesen értem, miért tesz minket éhessé az, ha marad a vérünkben egy kis felesleges inzulin. - szólt félénken Kríli.

—Nem okvetlenül a butaságod jele ha nem érted, lehet hogy én fogalmaztam túl pontatlanul. Fussunk neki még egyszer a témának! Tehát, tegyük fel megeszel egy rakás olyasmit amiben jó sok szénhidrát van, ami benned elemi cukormolekulákká bomlik le, vagy már eleve tiszta cukorból eszel sokat, például tortát, fagylaltot, csokit, ilyesmit. Egy ilyen cukordús étkezés során te messze-messze sokkal több cukrot eszel, mint amihez a szervezetünk évmilliók alatt hozzászokott - nem túlzás ha azt mondom, több százszor annyit. És nem elég hogy ilyen sok cukor megy beléd, de ez VILLÁMGYORSAN szívódik fel, azaz nem hosszú órák hanem percek alatt. Emiatt a vércukorszinted oly magas lesz hogy az egeket ostromolja, márpedig tudnod kell, a szervezet kínos alapossággal ügyel arra hogy a vércukorszintet egy meglehetősen szűk tartományban stabilizálja, ugyanis akár alacsonyabb, akár magasabb mint a megengedett szint, annak a vége előbb kóma lesz, majd halál. Ez ennyire fontos a szervezetnek! És elárulom, nem sok az a cukor amit tolerálni tud a testünk: egy felnőtt ember vérében körülbelül 5 gramm cukor van, összesen, azaz nagyjából egy teáskanál mennyisége. Bennetek, mert kisebbek vagytok, talán harmadennyi... Na most ennek fényében képzelj el, mi történik ha megeszel egy nagy tányér sültkrumplit, hozzá még esetleg egy szelet vajaskenyeret, csemegének egy szelet tortát, elnyalogatsz egy(két, három...) fagylaltot vagy jégkrémet, néhány szem savanyúcukorkát is elszopogatsz, aztán jön egy tábla csokoládé, néhány pohár cukros üdítő, közben egy zacskó chipsz meg egy tál pattogatott kukorica... Szerinted ez összesen hány gramm cukorra bomlik le benned, hm?! Az biztos hogy messze-messze sokkal több lesz mint az előbb említett 5 gramm... Már amiatt is mert egyetlen pohár cukros üdítőben is körülbelül 40 gramm cukor van... az már eleve nyolcszor annyi mint ami a véráramodban összesen kering! És akkor még nem is számoltam a többi mindent amit megeszel. Vagy megiszol, ha nem éred be egyetlen pohár üdítővel...

Na és mert a szervezetnek szó szerint létfontosságú hogy a vércukorszintedet egy szűk tartományban tartsa, ez neki élet-halál kérdés, emiatt amikor ilyen eszméletlen mennyiségű cukorterhelést kap, ráadásul pillanatok alatt, emiatt az neki hatalmas stressz, legalább akkora mintha hirtelen arra ébrednél hogy az ágyadban melletted egy oroszlán vagy egy csörgőkígyó fekszik! A szervezeted tehát „megijed”, hozzáteszem teljesen jogosan. E rengeteg cukrot halálos fenyegetésnek érzi, és kihangsúlyozom ismét hogy teljesen jogosan, mert tényleg az! Ha nem kezd e sok cukorral valamit a tested de nagyon hamar ám, szó szerint belehalnál percekben belül!

Tehát itt nincs helye holmi finom szabályozásnak, vészhelyzet van: maximális termelésre kapcsol a hasnyálmirigyed, s ömleni kezd a véredbe az inzulin. Na és akkora sebességgel lesz gyártva az inzulin, hogy mire normális szintre süllyed a vércukorszinted, a hasnyálmirigyed egy picit még tovább termeli az inzulint, mert időbe telik e folyamat leállítását, amint ugye egy száguldó autót is időbe telik lefékezni... Tehát lesz a véredben valami felesleges inzulin. Igen ám, de az inzulinmolekula nem értelmes lény: ha már ott van, csinál is valamit! És azt csinálja ami a dolga: a meglevő vércukrot megköti, pontosabban betuszkolja valamelyik zsírsajtba hogy zsír legyen belőle - ettől persze hízni fogsz. Az igazi nagy baj azonban nem is ez, hanem hogy ekkor már a vércukrod lecsökkent a normális tartományba, a felesleges inzulin tehát azt a vércukrot tünteti el a véredből aminek mégiscsak ott lenne a helye! De nem lesz ott, mert az inzulin eltünteti. Ennek következtében a vércukorszinted megintcsak kibillen a normális tartományból, csak ezúttal nem túl magas lesz hanem túl alacsony. Ez azonban ugyanúgy stressz a szervezetednek, mert a sejteid amik ahhoz szoktak hozzá hogy cukrot fogyasszanak, éhezni kezdenek. Az agysejteid is... igaz hogy az agysejtek tudnának működni ketonokkal is cukor helyett, de hiába, mert keton csak akkor termelődik ha zsírégetés történik a szervezetben, de olyan elő se fordul azoknál akik szénhidrátokon élnek. Tehát még az agyad is éhezni fog az alacsony vércukorszint miatt, annak ellenére hogy az iménti pillanatokban zabálad pukkadásig magadat. Ennek pedig más se lehet a következménye mint hogy az agy vészjelzésére beindul az éhséghormonok termelése, tehát, éhséget fogsz érezni! És nem ám kicsit hanem nagyot, hatalmasat, mert AZ AGYAD MAGA ÉHEZIK, ami tényleg és igazán a legigazibb vészhelyzet, mert valóban belehalhatsz! Ilyen helyzetben teljesen mindegy mekkora az akaraterőd, mindenképp az lesz a vége hogy enni fogsz újra. Lehetsz te az akaraterő bármiféle felülmúlhatatlan csodája az Élet más területein, de ilyen helyzetben enni fogsz, legalábbis akkor, ha van a közeledben elérhető ennivaló. Nagyon rövid ideig tudsz csak ellenállni ennek a fajta éhségnek.

Tehát hiába etted magadat pukkadásig az imént, újra enni fogsz. És mert nagyon de nagyon éhes vagy, nagyon sokat eszel megint. Emiatt újra eszméletlenül magas lesz a vércukorszinted, újra ömleni fog beléd az inzulin, s nagy az esélye annak hogy megint marad némi felesleges inzulin a végén ami veszélyesen lecsökkenti a vércukorszintedet... Ekkor megint éhes leszel... és így tovább! Én úgy nevezem ezt hogy ez az „inzulin hullámvásút” mert emiatt úgy hullámszik a vércukorszinted fel és le mint ahogy a hullámvásút kocsija megy fel és le...

—Na de miért nem használja fel a szervezetünk a zsírt is amit megeszek a szénhidrát mellé, például amikor sültkrumplit eszem?

—Mert nem tudja. Nem tud a testünk egyszerre két üzemanyagot felhasználni. Vagy hogy pontosabb legyek, erre csak egészen minimális mértékben képes. Ez azonban nem azt jelenti hogy a testünk hülyén van „megtervezve”, hanem épp ellenkezőleg! Mert képzelj el, ha az előbb említett temérdek cukrot ami a véredbe kerül, nem használná fel a tested, mert helyette zsírt kezdene égetni... A rengeteg cukortól pillanatokon belül meghalnál!

Amikor tehát rengeteg cukor kerül beléd, a tested azonnal abbahagyja a zsírégetést - már ha addig zsírt égetett egyáltalán - és minden sejtet arra utasítja, hogy most cukrot égessen, mert vészhelyzet van, a rengeteg cukorral mielőbb kezdeni kell valamit, azért, hogy ne ártsen... E „vezényszót”, hogy „hé, sejtek, most cukorégetés van!”, ezt az inzulin hormon adja ki. Az inzulint tehát ne valami gonosz dolognak tekintsétek: igenis szükség van rá! És rengeteg feladata van. Ő tulajdonképpen a „raktározó hormon”. Az összes egyéb - jó sok! - hormon ami van benned, mind

egy-től-egy-ig azon dolgozik hogy a zsírszövetekből kieresse a zsírt, hogy lefogyjál, persze nem akárhogy hanem a megfelelő pillanatban a megfelelő mennyiségű zsír szabaduljon fel a szövetekből, azért hogy energiát nyerj belőle... Tényleg temérdek hormon szolgálja e célt így vagy úgy, bár néha elég tekervényes úton. Egyetlen hormon van csak ami ellenkező hatással bír, s ez az inzulin. Úgy képzeld el, hogy a sejt egy nagy szoba, amiben rengeteg ember szorong, e hasonlatban az emberek a zsírmolekulák. A szoba ajtaja tárva-nyitva, mégse mehetnek ki onnan, mert ott áll az ajtóban az inzulin, egy iszonyatos óriás, rémségesen felfegyverkezve, s azt mondja: „Márpedig innen senki ki nem jön!” Sőt, nemcsak ki nem enged senkit a szobából, de bárkit aki a közelében elhalad, elkap, és begyömöszöl a szobába hogy még többen legyenek ott!

Ha azonban az inzulin eltűnik, ha nem áll az ajtóba, nyilvánvaló mi fog történni: az emberek kijönnek a szobából, persze hogy azt teszik, mert senki nem szeret zsúfoltan szorongani kis helyen... Ahhoz tehát hogy a zsírszövetekben levő zsír felszabaduljon, nem kell semmi külön gyógyszer meg hormon, egyszerűen csak az hogy ne legyen a vérben semmi inzulin! Vagy legalábbis csak egészen minimális mennyiségű inzulin legyen, tényleg nagyon de nagyon kevés.

Tehát elmondható, hogy minden sikeres fogyókúra kulcsa végső soron az, hogy az inzulinszintet lecsökkentsük azon küszöbérték alá, amikor már annyira kevés az inzulin a vérben hogy nem akadályozza meg hogy a zsírszövetekből kijöjjön a sok zsír és felhasználhassuk energiaként. Az elhízás oka tehát nem a „túlevés”, hanem egy hormonális probléma. Az igaz persze hogy aki elhízik az „túleszi” magát, persze hogy ezt teszi, ez nyilvánvaló, de nem azért eszi túl magát mert „akaratgyenge”, hanem mert olyan ételeket fogyaszt amik miatt túl sok inzulin termelődik benne! Mindennek a kulcsa tehát az inzulin.

Az hogy ez így működik, ismét azt bizonyítja hogy a fajunk elsődleges energiatermelő metabolizmusa a zsírégetés. Ahhoz ugyanis hogy zsírból nyerjünk energiát, ahhoz NEM KELL SEMMI KÜLÖNÖS, ahhoz nem kell bekapcsolódnia semmi extra hormonnak, ez csak úgy működik szépen magától, mindaddig amíg le nincs állítva mesterségesen! A leállítást az inzulin végzi, pontosabban az inzulin magas szintje, tehát ha az inzulinszinted magasabb egy amúgy eléggé alacsony küszöbértéknél. Ez akkor következik be, ha szénhidrátdús ételt fogyasztasz. Az egész rendszer tehát teljesen nyilvánvalóan úgy van „kitalálva”, hogy arra épül, hogy mi majdnem mindig zsíros ételeket fogyasztunk, olyanokat amikben szénhidrát vagy egyáltalán nincs is vagy csak teljesen jelentéktelen mennyiségben van, és az a KIVÉTEL, ha nagy ritkán mégis valami szénhidrátdús kaját eszünk, alkalmanként, de még akkor se nagyon sokat belőle. A mai világunkban azonban az étkezési szokások sajnos olyan irányba tolódtak el, hogy e kivétel vált az általános szabállyá, s ehhez a testünk nem tudott még alkalmazkodni...

—Akkor mi a megoldás? - kérdezte Kríli.

—A megoldás mindössze annyi, hogy egészen egyszerűen azt kell enni, amit őseink is ettek, amikhez évmilliók alatt adaptálódtunk. Ennek a neve a mi nyelvünkön: „carnivore diéta”. A „carnivore” szó egy régi emberi nyelvben azt jelentette hogy „ragadozó”... Tehát ez a „ragadozó diéta”... Bár ez nem annyira diéta, mint inkább életmód. Gyakorlatilag tehát arról van szó, hogy lényegében semmi szénhidrátot nem szabad enni. Jó, mint mondtam, elméletileg nagy ritkán belefér pár szem gyümölcs, mint afféle nassolnivaló, ritka csemege... De tényleg nagyon óvatosan és mértékkel, és még mértékkel se rendszeresen! A táplálékpiramist felejtsetek el, az egy rossz vicc. Sőt, gonosz vicc... sőt még gonosz viccnek is túlzás, mert sokkal inkább illik rá az a címke, hogy „az Emberiség elleni büntetés”. Az ételmezészetek alapját mostantól kezdve az állati eredetű táplálékok kell alkossák, még akkor is ha véleményetek szerint nem szép sőt gonosz dolog megölni azokat a helyes kis állatkákat. Tetszik vagy sem, de EZ VAN. Nem a ti hibátok, hogy alapvetően ragadozónak születtetek. Állati eredetű étel igenis múlhatatlanul szükséges az egészségetekhez. És még ezen állati eredetű ételmen belül is, főként a zsír az amit a legnagyobb mennyiségben kell fogyasztanotok. Persze nem okvetlenül kell arra gondolni, hogy majd nagykanállal tiszta disznózsírt tömtök magatokba... Nyilván persze az se ártana meg, mert mondom, mostantól az kell jelmondatként lebegjen a szemetek előtt, hogy „A zsír a barátunk”! Szóval az se ártana ha tömény

zsírt ennétek. Mindazonáltal egészen világos, hogy a kellő mennyiségű zsír megevéseinek akadnak ennél jóval finomabb alternatívái is. Például főtt sertéshús, kocsonya, aztán a mindenféle zsíros szalonnák, tojásrántotta, és így tovább... Általában véve a leghelyesebb ha semmit se esztek ami növényi alapú! Jelszavatok ez legyen: A NÖVÉNY NEM ÉTEL, HANEM DEKORÁCIÓ!

Ugyanis fontos tudni, hogy a zöldségekkel - főként a gumósokkal - nagyon kell vigyázni, mert némelyikük olyan méréganyagokat tartalmaz, melyek hosszútávon autoimmun betegségeket okozhatnak. A dolog különben abszolút világos. Arról van szó, egyik élőlény se szereti ha megeszik, így aztán védekezik. Az állatok elfutnak, ha tudnak. Nekik ez a fő menekülési stratégiájuk, így a gyors lábakra szelektálódtak, és nem arra hogy mérgeket halmozzanak fel a testükben. Amennyiben tehát sikerül elkapnunk egy állatot, majdnem biztos hogy baj nélkül megehetjük. Néhány kivétel akad, a hullók, kételtűek és halak meg a puhatestűek körében, de alapvetően egy állat megevése a legtöbbször veszélytelen. Jellemző különben, hogy e kivételek is többnyire a lassú állatok köréből kerülnek ki... Szóval, egy állat a legtöbbször úgy védekezik hogy elfut, vagy esetleg visszatámad.

Ezzel szemben a növények nem tudnak futkározni, így náluk a védekezési stratégia az, hogy mindenféle mérgeket termelnek a különböző részeikben. E méréganyagok akár azonnal is megölhetnek bennünket, bár ez ritkaság. Az se veszélytelen azonban ha nem halunk bele, sőt semmi azonnali tünetünk nem lesz a növény megevése után. Ugyanis a mérég felhalmozódhat bennünk... De ha nem hamozódik is fel, egy kicsit azért árt. És ahogy öregszünk s az idő múlik, hát sok kicsi sokra megy... Szóval bőven akadnak olyan növényi mérgek amik igenis ártanak, és hát sajnos például a hüvelyesek családja tele van ilyesmivel! Azaz például jobb ha nem esztek mostantól babot, szójababot se sőt azt pláne nem, de tilos a borsó is, az amerikai mogoró is... És még sok más. Tulajdonképpen minden olyan növény tilos, ami hüvelyes. Mármint, abszolúte minden növény tilos, de a hüvelyesek különösen!

—Ezt értem és hiszek neked - szólt Szinni - de én bevallom nem nagyon szeretem a zsírt. Lehet-e a zsír helyett inkább vaját és margarint ennem?

—Nyugodtan, ha beteg akarsz lenni...

—Miért, mi a baj a vajjal?! Hiszen az tejtermék, s a tej élet, erő, egészség!

—Egészen biztos hogy az - bólogatott Harald - a baj csak az hogy csupán a bocik számára élet, erő és egészség! A tej végeredményben nem más, mint „filterezett tehénvér”. Úgy is mondhatjuk, hogy a tej nem más, mint egy túltenyésztett, agyongyógyszerezett, beteges emlősállat külső elválasztású mirigyváladéka. Na, így már nem is tűnik olyan gusztusosnak, ugye?! Elárulom azt is, nálunk arra is van törvény - biztos nálatok is - hogy a lefejt tehéntej mennyi gennyet tartalmazhat. És ennek mértéke nem nulla... Na, ezek után igya az akinek két anyja van... De ez még a legkisebb probléma. A nagyobbik az, hogy a tehéntej egy rakás növekedési hormont és miegyebet tartalmaz ami jó a bociknak, de nekünk nem, mert át tud jutni a bélfalon, s a vérünkbe kerülve összezavarja a hormonháztartásunkat. Mindenféle fehérjetörredékek és egyéb anyagok is átjutnak a vérünkbe a bélfalon át, ezeket az immunrendszerünk ellenséggként azonosítja, fellép ellenük, így szervezetszintű gyulladásos folyamatok indulnak be, aminek végeredménye sokfajta betegség lehet, mint például skizofrénia, depresszió, rák, meg... Á, felsorolni is sok lenne! Különben is, minek: a védekezés ellenük egyszerű: nem kell tejterméket fogyasztani és kész! A végső bizonyíték arra hogy a tej ártalmas, egyszerűen az, hogy az őseim biztosan nem ivott tejet. Ez abszolút biztos, elég a belátásához elgondolkodni azon, honnan juthatott volna tejhez. Nyilvánvalóan sehonnan, hiszen állattartás akkoriban még nem létezett, vadon élő állatokat pedig nem lehet megfejteni, mert egy vad állat nem engedi közel magához az embert, még megsimogatni se hagyja magát, nemhogy azt hogy a tőgyét rángassa és megfejje. A tejhez tehát nem vagyunk adaptálódva.

—És a margarin? - kérdezte Szinni.

—Na az talán még gonoszabb dolog. Az alapvetően nem más, mint hidrogénezett növényi olaj. Ezzel pedig egyrészt az a baj, hogy úgynevezett transz-zsírok találhatók benne. Azaz olyan zsírféleségek, amikhez megintcsak nem tudtunk hozzászokni az evolúció során, mert akkoriban ilyesmi még egyszerűen nem léteztek. Felesleges hogy a dolog aprólékos biokémiai részleteivel

untassalak benneteket, habár nem titok a dolog... De tényleg felesleges, mert az alapszabály egyszerű: azt tartásotok észben, hogy ha egy ételt mostanában találtak ki (a mostanában azt jelenti hogy az utóbbi párezer évben...), ha tehát mesterségesen van előállítva mert korábban nem létezett a Természetben: akkor azt egyszerűen nem szabad megenni és kész! A jelszó mostantól a számotokra az, hogy:

„Ha mesterséges, akkor ne edd meg!”

Emellett a margarinnal az is a probléma hogy az alapanyaga növényi olaj. Ez azért baj, mert rengeteg omega-6 zsírsavat tartalmaz. Az omega-6 olyasmi amire bár szüksége van a szervezetünknek, de nagyjából ugyanannyi kéne az omega-3 zsírsavból is, holott az utóbbiból alig veszünk magunkhoz egy picit is. Ha pedig az omega-6 túlsúlyba kerül az omega-3 -mal szemben, az megintcsak nemkívánatos folyamatok elindítója lehet a szervezetünkben, például megnövekedett gyulladás szint, memóriaproblémák, depresszió, krónikus fáradtság szindróma, s rengeteg egyéb mindenféle még! Ha mindenáron növényi zsírt vagy olajat akar enni valaki az állati helyett, akkor sokkal megfelelőbb az olívaolaj, avokádóolaj, és ezeknél is inkább a kókuszolaj. A legjobb azonban mégis az állati zsír. Az a legbiztosabb. Tudom, most közületek a tájékozottabbakban azonnal felmerül hogy mintha hallottatok volna régen olyasmiről hogy ilyen zsírok meg olyan zsírok, telítettek meg telítetlenek, s hogy ezek közül a telített zsírok milyen ördögien gonoszak... márpedig az állati zsírok többnyire épp telítettek ugye. Na ezt is felejtsetek el sürgősen. Az összes zsírok közül egyedül a transz-zsíroktól kell óvakodnotok. Egyszerűen SEMMIFÉLE olyan mechanizmus nincs a testünkben ami képes lenne különbséget tenni a telített és telítetlen zsírok közt, miután azok bekerültek a véráramba. Illetve akad még egy másik fajta zsír, bár inkább olajnak kell nevezzük, s ez a - rövid nevén - "MCT" olaj, ami annak rövidítése hogy „közepes láncú trigliceridek”. Na ez egészen másként van kezelve a szervezetünkben, de ez meg pláne olyan amitől nem kell félnünk, ez szinte azonnal felszívódik (hogy hogyan, annak részleteibe most nem mélyedek bele), ha ilyesmit eszünk azzal tulajdonképpen kényeztetjük a szervezetünket, mert az MCT olaj pillanatokon belül ketonokká alakul, azaz pompás táplálék az agyunknak... De szükség esetén az izomsejtek is felhasználják, bár azok végeredményben jobban szeretik a zsírt elégetni közvetlenül.

—Bocsánat hogy szólni merészelek - érdeklődött most az anyuka - de én úgy tanultam régen az iskolában, hogy az agyunk nem képes működni cukor nélkül! Azaz, tulajdonképpen szénhidrát nélkül.

—Ez igaz is nagy vonalakban - bólogatott Harald - de emiatt aztán a legfeleleltesebb aggodnotok! Ugyanis, ez bár igaz az agyra mint egészre, de nem igaz annak minden részére. Az igazság ezzel kapcsolatban ugyanis úgy hangzik, hogy az agy minden része boldogan fogyasztja a cukrot, ha teheti. Ha azonban valamiért nincs elég cukor, akkor se történik semmi baj, mert az agy messze túlnyomó része ekkor egyszerűen átáll egy teljesen más energiaforrásra, és cukor helyett az előbb említett ketonokat kezdi fogyasztani. A „keton” egy vegyületcsoport összefoglaló neve, három vagy négy konkrét molekula tartozik e csoportba, már nem emlékszem rá pontosan mennyi, és arra se mi a neve ezeknek, valami rém bonyolult, hosszú, tudományos nevük van... de amúgy tökmindegy.

Lábjegyzet: Három ketontest van, a nevük: aceton, acetoacetát (aceticetsav) és béta-hidroxibutirát (béta-hidroxivajsav).

A lényeg az, hogy e ketonok akkor keletkeznek, amikor a zsír kezdi a testünk energiaforrásként használni... Tulajdonképpen a zsírégetés mellékterméke, hulladéka. Látjátok milyen takarékos a szervezetünk, képzeljétek, elégeti a zsírt, de ami hulladékként keletkezik, a ketonok, még az se megy pocsékba, azt is felhasználja! Ilyen jó anyag a zsír! Semmi se megy pocsékba belőle... Na és kiderült, hogy e ketonok még sokkal megfelelőbbek is energiaforrásként az agynak mint a cukor! Az igaz, hogy az agynak egy kis része még ekkor is igényli a cukrot, de az a cukor amit igényel, olyan minimális mennyiségű, hogy azt egyszerűen előállítja a májunk saját maga, a táplálék többi részéből, tehát mindabból ami nem szénhidrát. Általában még erre sincs szükség azonban, mert még

ha tényleg a legigazibb ragadozó étrendet követjük is, valami egészen csekély szénhidrátot akkor is elfogyasztunk önkéntelenül, például egy kevés van azért a tojásban, meg a húsban is... igazán nem sok, szóval tekinthetjük afféle „szennyeződésnek”... de valójában nagyon nehéz lenne akár szándékosan is úgy táplálkoznunk hogy konkrétan **nulla** mennyiségű szénhidrátot együnk. Na és az a kevés ami így véletlenül belénk kerül, bőven elég az agyunk azon részének, ami javíthatatlanul cukorfüggő. De amúgy voltak ezzel kapcsolatban laboratóriumi kísérletek is, és kiderült, hogy egészen speciális, mesterséges körülmények közt, ahol tényleg konkrétan **NULLA** mennyiségű szénhidrátot kapott csak az ember, szóval tényleg egyetlen milligrammot sem, még akkor se történt semmi baja, mert ilyenkor a máj egyszerűen elkezd megtermelni azt a minimumot ami mégis kell az agynak. Az összes többi sejtünk pedig ami nem az agyban van, az simán átáll arra hogy ő ezentúl közvetlenül a zsírt égeti el és kész. Hát hogy is képzelhettek olyasmit hogy majd ÉPP AZ AGY fog megbetegedni mindössze attól, hogy nem eszünk elég szénhidrátot azaz cukrot! Épp az agy, ami a legfontosabb szervünk, hát jól is nézne az ki! Nevetséges a feltételezés is, elvégre épp azért mert az agy a *legfontosabb* szervünk, ennek a védelme a legislegerősebb, hiszen ez abszolút létszükséglet volt az evolúció során! Az agy épp emiatt, tehát pont biztonsági okokból, kettős üzemanyagrendszerrel rendelkezik: az egyik a cukor, a másik a ketonok. Ha van cukor, tud működni. Ha van keton, akkor is tud működni. Keton akkor van, ha van zsír, mert a keton abból keletkezik. Ehhez állati eredetű táplálékot kell fogyasztanunk. Ekkor tehát az agyunk jól működik keton üzemanyagot használva. Ha valamiért nem jutunk állati eredetű táplálékhoz, akkor nyilván valami növényt eszünk, ekkor meg van cukor, s az agyunk ekkor is jól működik, bár most nem ketont hanem cukrot használva üzemanyagként. Ha meg végképp egyáltalán semmit se eszünk mert éhezünk, még akkor se áll le az agyunk, mert akkor meg az van hogy a zsírszövetekben elraktározott zsírokat bontja le a szervezetünk, így tehát ekkor is van keton az agynak. De még amikor már annyira minimálisra apadt rajtunk a zsír, hogy a további lebontása életveszélyessé válna, még ekkor se áll le az agy üzemanyaghiány miatt, mert ha ennyire sokat éhezünk, akkor inkább elkezd lebontani az izomszövetek egy részét, ami miatt ugyan nagyon gyengék leszünk hiszen izmot veszünk, de ez még mindig jobb mint a halál, s az izomszövet ugye fehérje, na ennek lebontása közben is keletkezik annyi cukor, hogy az agy még ekkor se fog éhen halni üzemanyaghiány miatt. Olyan tehát egyszerűen **NINCS**, hogy majd épp az agy fog becsödülni mert nem kap táplálékot! Nohiszen! Majd épp az agy, nahát! Az agy annyira nagyon fontos hogy egyszerűen **BÁRMI MÁS** testrész épségét előbb kész kockáztatni a szervezetünk mint az agyét! Ez még jól látható is, hiszen nézzétek csak meg, a legislegerősebb csontburkolat épp az agyat védi, egyetlen más testrészünk sincs ilyen erősen védve! Szóval nem kell félni attól hogy a szénhidráthiány miatt az agynak baja esne, ez hülyeség. Sőt, a keton még sokkal jobb üzemanyag is az agynak, mert bár az agy tényleg kiválóan képes működni cukrot használva is, de bizonyított tény hogy ketonokkal még annál is jobban, egyszerűen mert ahhoz jobban vagyunk alkalmazkodva, mert az evolúció során sokkal többször kellett az agynak ketonokat felhasználnia mint cukrot, hiszen többször kajáltunk zsírt, mint cukrot. Ez is azt bizonyítja, hogy a szénhidrát igenis nem minősül holmi „alapvető” élelmiszernek! Aki mást mond, az egyszerűen **hülye** vagy **szándékosan hazudik**. Holott szénhidrát nem feltétlenül kell nekünk. Ettől tehát ne ijedjete meg. Ebből nem lehet baj.

—Miért, van valami amiből mégis lehet baj?! - kérdezte Kríli ijedten.

—Persze, de csak akkor ha hülyén kezdünk bele a dolgokba... Mert most hogy úgy mondjam „cukor-adaptáltak” vagytok, más szóval „cukor-égetők”. Bár ez egészen biztosan nem az elsődleges energiaforrása a fajoknak, de évek sőt talán évtizedek óta ehhez szokott hozzá a testetek. Ha le akartok fogyni, át kell állnotok a zsírégetésre. Meg kell tanítani a testeteknek, hogy ezentúl a fő energiaforrása a zsír lesz. Ezt ő, a test, igazából tudja, igenis tudja magától, hiszen ez ősi biológiai örökségetek... de mert eddig éveken át nem így működött, az átállás, a váltás a zsír-adaptációra bizonyosan nem megy majd zökkenők nélkül. Tapasztalatból tudjuk, ennek lehetnek mellékhatásai. Szerencsésebb esetben is kell hozzá néhány hét, súlyosabb esetben pár hónap, akár fél év is... és ezalatt mindenféle tünetek, mellékhatások léphetnek fel, amiket el kell viselni, ki kell tartani... E

mellékhatásokat akár „elvonási tüneteknek” is nevezhetjük, egyszerűen mert a cukor lényegében DROG. Igen, kábítószer! Mert addikciót okoz... Cseppet se könnyű leszokni róla... Szóval, elvonási tünetek lépnek fel, igen, úgy is mondhatjuk... Konkrétan, ahogy megvonod a testedtől a cukrot, előbb elkezd felhasználni az izmokban tárolt cukortartalékot. Ekkor rengeteg vizet is vesztesz, amitől drámai súlycsökkenés indul be. A mérleg nyelve lefelé mozdul el, ez jó hír ugye, öröm, önbizalmat ad... De közben rengeteg ásványi só és vitamint is vesztesz! Azt mind pótolni kell. Nem elég annyi vitamint meg táplálékkiegészítőt szedni, ami az úgymond „napi ajánlott adag”, mert az szart se ér. Ilyenkor a „napi ajánlott adag” tízszerese se sok... Még ekkor is felléphetnek kellemetlen tünetek. Aztán, ahogy szénhidrátról átállsz zsírra, lecserélődik a bélcsatornád mikroorganizmus-összetétele. Ennek következményei lehetnek, például a hasmenés, vagy épp a székrekedés... Lehet hogy egyik is, másik is, váltogatva... Bár a hasmenés sokkal gyakoribb. De annyira gyakori, hogy hamar rájössz, nem ajánlatos még szellentened se csak úgy nemtörődöm módon mint azt korábban tetted, mert cseppet se biztos hogy csak bűdös levegő fog ott kijönni... sőt, az én esetemben ez annyira így volt, hogy az első kellemetlen tapasztalatok után még este az ágyba is csak vastag melegítőnadrágban mertem befeküdni... Ma már szerencsére nincs szükségem ilyesmire, de az első időkben, hát hogy is mondjam, nagyon megrázó élmény volt...

A vizeletedben is megjelennek a ketontestek, amik meglétét megfelelő módon ki is lehet mutatni, ettől a vizelet fura szagú lesz. Egy darabig a lehelleted is bűdös lesz, ennek mértéke egyénenként változó, lehet hogy csak alig észrevehető, de lehet olyan is hogy akivel beszélsz, azt mondja neked, hogy ettől még a kutyája is illatosabbat böfög...

Mindez persze idővel elmúlik, de az alkalmazkodás ezekhez, eleinte, nos, lehet nehéz is. Van persze akinek könnyen megy... De ez egyénfüggő. Aztán fellép általában az a jelenség is amit úgy nevezünk, hogy „keto-flu”, ami azt jelenti, hogy enyhe, influenza-szerű tünetek lépnek fel, de ekkor nem szabad gyógyszert szedni ezek ellen, mert a gyógyszerek belezavarhatnak az épp átalakulóban levő hormonháztartásodba... Mindenesetre e tünetek olyasmik lehetnek hogy szédülés, álmatlanság vagy épp aluszékonyság, levert hangulat, enerváltság, koncentrációs képtelenség, izomgyengeség, fáradékonyság...

Sokan ilyenkor hagyják abba. Holott ha ezeken túljut a bátor kísérletező, azért cserébe óriási ajándékot kap!

—Lefogy! - kiáltotta ujjongva Krili.

—Le, persze, ráadásul úgy, hogy közben még csak nem is éhes igazán. Mert éhessé az inzulin tesz téged, de inzulin csak akkor termelődik ha szénhidrátot eszel. Minthogy te többé nem eszel szénhidrátot, nincs miért inzulinnak termelődni. Azaz többé csak olyan éhségérzetet érzel amiket más testi jelenségek okoznak, például a gyomrod telítettsége. Azaz inkább telítetlensége, üressége. Ez azonban semmiség ahhoz a mardosó éhséghez képest amit az inzulin tud okozni. Ez csak valamiféle udvarias érdeklődés az ételek iránt, aminek könnyű ellenállni! Szóval lefogysz, igen, de ismétlem ez a legkisebb jótétemény az összes közt. Mert hamarosan, ahogy zsír-adaptált leszel, rájössz, hogy úgy érzed magadat mintha minimum húsz évet fiatalodtál volna! Energiadús vagy, fáradhatatlan... naná hogy az, hiszen még ha nem is eszel semmit egész nap, akkor is van energiatartalékod: a ZSÍR, ami ott van a szöveteidben! A vércukorszinted állandó, hiszen gyakorlatilag majdnem nulla, nem ugrál az egekbe csak azért hogy onnan a mélybe zuhanjon... Minthogy többé inzulintermelésre majdnem semmi szükség, emiatt a hasnyálmirigyed pihenhet, hiszen naphosszat alig van valami dolga, így regenerálódni tud, azaz így még a kettes típusú cukorbetegség is maradéktalanul meggyógyulhat! Ha rákos beteg vagy, a rákod is meggyógyul idővel, mert jó ha tudod, a ráksejtek semmi mást nem tudnak elfogyasztani, kizárólag cukrot! Na de mert cukor többé nincs benned semmi, emiatt a ráksejtek ki lesznek éheztetve, és nemhogy szaporodni nem tudnak többé, hanem egyszerűen sorra mind *éhen döglének*... igen, *szó szerint* éhen döglének... És mindezt gyógyszer nélkül!

Emellett minthogy az agyad is átáll cukorról ketonfogyasztásra, a depressziód is elmúlik, mindössze amiatt mert eközben az agyban új folyamatok indulnak be. Egy csomó agyi folyamat

leáll vagy legalábbis egészen minimálisra csökken az intenzitása, ezzel szemben egy rakás új folyamat beindul. Ősrégi idegpályák aktivizálódnak, „ébrednek fel álmukból”, olyanok amelyeket utoljára talán akkor használtál csak amikor még anyatejet szívtál, vagy legfeljebb valamikor serdülőkorodban... illetve talán még akkor sem, ha a szüleid túl korán kezdték téged szénhidráttal tömni, mert hiszen az olyan fincsi, édes, azt szereti a baba... És tényleg szereti, a baj csak az hogy mérge. És azonnal leállítja az ifjú szervezet még alig beindult zsírégető mechanizmusait... Na most e „leállítást” csináljuk vissza: az ősi vezérlőrendszer beindul, aktivizálódik! Élesebbé válik az eszed, elmúlnak a hangulatingadozásaid, javul a memóriád, megszűnik az esetleg fennálló ingerlékenységed szóval kiegyensúlyozottabb lesz a viselkedésed... Ha valakinek sok volt az aknéja vagy a pattanása, azok is megfogytokoznak majd eltűnnek, azaz még a bőröd is sokkal szebb lesz. Szerintem ennek minden nő csakis örvendhet... Kevesebb alvásra lesz szükséged, de e kevesebb alvásból pihentebben ébredsz... Sokak beszámolóí szerint még az alvás közben látott álmok is sokkal szebbek... Elmúlik a krónikus fáradtságérzeted... Még az izmaid is erősebbé válnak miután elérted a zsír-adaptációt, azaz egyszerűbben fogalmazva erősebb leszel. De különösen akkor lesz e változás látványos a fizikai állapotodat tekintve, ha az állóképességet igénylő sportokban mérjük meg a zsíradaptáció utáni és az előtti teljesítményedet. Ilyen sportok például a távgyaloglás, a kerékpározás, természetjárás...

—Gyakorlatilag tehát épp azok az erények, amik a Gyilkos Futamhoz szükségesek. - ujjongott Szinni.

—Te talán indulni akarsz rajta?! - meresztett nagy szemet a kisebbik rókadémon. Majd pillantása hirtelen Haraldra vándorolt és így szólt:

—Már értem. Ő lesz a segítőd, ugye?

—Igen. Elvárom azonban, hogy ezt a legmélyésesebb titokban tartsd!

—Ennyi eszem igazán van, megnyugodhatsz... Mindez az én érdekem is, hiszen már én is a család tagja vagyok... És nagyon örülök annak, hogy ilyen bátor úrnőm van mint te, testvérkém! Máris egészen beléd szerettem!

—Azt hittem, a férjemre „bukasz”.

—Rá is. Nem ritkaság az a mi fajtánkban, hogy biszexek vagyunk, de hiszen ezt neked is tudnod kell. Vagy te talán elleneznéd, ha...?

—Ez igazán nem rajtam múlik, bár bevallom még nem próbáltam. De én egy „bevallalós” lány vagyok aki alapvetően nyitott az új dolgok iránt, erre épp az a bizonyíték, hogy indulni akarok a Futamon... Csak azt nem tudom, az én drága férjemnek mi lenne a dolgról a véleménye. Én ugyanis hűséget ígértem neki...

—És el is várom a hűséget, naná, semmiben ne légy biztosabb mint hogy kitekerem a nyakacsárdát a megcsalás első jelére bébi... Épp csak megnyugtatlak, hogy sose tudnám hűtlenségnek tartani, ha egy nővel vagy! Képtelenség! Bárki nővel aki a családunk tagja, akárhányszor lehetsz, egyszerre akár többekkel is ha neked az úgy tetszik, és akár az orrom előtt is. Nincs ezzel semmi baj, nem kell titkolódnod. Még tetszik is nekem az ötlet hogy így élvezkedjél, mert annál kevesebb a kockázat arra, hogy kedved támad valaki másik férfira... Persze ha megpillantalak téged egy másik nő karjában, könnyen lehet hogy kedvem támad beszállni nekem is a mókába... Az egésznek csak két feltételét szabom: Egyik, hogy kizárólag olyan nőkkel lehetsz akik a család tagjai, tehát a „rabszolgáink” hogy úgy mondjam. Tudod, nem akarom hogy valami cifra fertőzést hurcoljunk be a családba. A másik feltételem, hogy ez a nagy engedékenységem csak addig tart, amíg egyiktek se tartóztatja meg magát tőlem, ha nekem támad kedvem rá. Mert az nem megy hogy ti egymás közt kiéletek a libidókat, aztán meg amikor nekem támadna kedvem valamelyiktekre, akkor jön a nyavalygás hogy jaj drágám most olyan fáradt vagyok, meg ilyesmi!

—Ennek nagyon örülök szerelmem, tényleg nagyon megértő vagy! És a feltételeid is abszolút logikusak és jogosak, méltányosak, megértettem és elfogadom őket!

—Na de akkor most térjünk a tárgyra: Éhes vagyok! Én természetesen csakis olyasmit akarok enni amit az előbb felsoroltam, tehát húst. Mielőtt azonban tálalsz, halljuk, belevág mindenki a nagy

kalandba? Akartok-e zsír-adaptáltakká válni, vállalva ennek átmeneti kényelmetlenségeit? Visszatértek-e az Ősi Rendszerhez, hallgatva a bennetek élő Ragadozó szavára, a Húsevő Ősök genetikai üzenetére, akik...

—Igen, igen, igen, kezdjük azonnal! - ugrott fel a helyéről Kríli, és izgatottan szájon csókolta Haraldot, aki be se tudta fejezni a mondatát.

—Vállalom én is!

—Én is! - kiáltotta Szinni apja és anyja.

—És én is vállalom - mondta Szinni némileg több méltósággal - mert bár én még nem vagyok nemhogy kövér de túlsúlyos se, de remélem előnyömré válik a Futam közben!

—Úgy van, előnyödre válik majd, ebben teljesen biztos lehetsz, drágám! De meg, még megelőzőképpen is ajánlott ebbe belevágni. És nem is csak olyasmiknek a megelőzésére gondolkodok amit szokásosan betegségnek tartanak.

—Hát?

—Hát ugye, kár is tagadni hogy egy nő számára az egyik legfőbb értéke a szépsége... de szerintem rögtön ezután a kellemes csengésű hang következik! A tied gyönyörű, Szinni... nyilván te se szeretnéd ha a hangod elcsúnyulna. Márpedig a sok szénhidrátzabálás refluxot okoz előbb-utóbb. És a feljövő gyomorsav bizony kikezdi a hangképző szerveket... még akkor is ha a reflux nem is olyan gyakori netán! És különösképp a magas hangok képzéséért felelős részeket kezdi ki, azaz PONT AZOKAT amik ÉPP A NŐKNÉL a legfontosabbak! Az ilyen nő többé nem tud szépen énekelni. Vagy legalábbis, ha megmarad is a hangja szépek hétköznapi értelemben, de nem lesz olyan tökéletes mint volt korábban. Súlyosabb esetben egyenesen rekedtessé válhat a hang... férfiaknál, pláne idősebb korban ez nem is olyan ritkaság, de nővel is megeshet. Énekesnő esetén ennél nagyobb tragédia nehezen is képzelhető el, de aki nem énekesnő, na az a lány is jobban teszi ha vigyáz a hangjára! Ennek módja pedig egyszerűen az, hogy nem kell szénhidrátot enni és kész. Ez ilyen egyszerű.

—Nem akarom hogy elcsúnyuljon a hangom, meggyőztél, drágám, illetve már korábban meg lettem győzve de most aztán pláne!

—Mi is megpróbálkoznánk vele. - jelentették ki a rókadémonok.

—Én tényleg vállalom hogy megpróbálkozom e diétával - mondta Szinni anyukája - de bevallom, nagyon paradoxnak érzem azt az állítást hogy épp a zsír az aminek a fogyasztása megóv minket attól hogy kövérek legyünk. Hiszek neked, csak... ez olyan fura, na!

—És igazad is van, tényleg furán hangzik első hallásra. Ennek ellenére, ez így igaz. A zsír igenis „ártalmatlan”, „bűntelen”, mert nem hízlal. Illetve, egyetlen kivétel akad: ha úgy eszel valami zsírosat hogy eszel mellé cukrot is! Tágabb értelemben, szénhidrátot, például keményítőt. A keményítő ugyanis úgynevezett poliszacharid, azaz elemi cukormolekulák összessége, kapcsolódása... Emiatt hogy össze vannak kapcsolódva, nem érzed édesnek amikor eszed. Valójában azonban szó szerint néhány percen belül lebomlik a megevett keményítő benned elemi cukormolekulákra, azaz ez épp olyan mintha cukrot ennél... Na és tehát ha a zsírt szénhidráttal együtt fogyasztod - mint például sült krumpli esetén, hiszen mint az imént mondtam a krumpliban levő keményítő is lényegében cukor, tehát szénhidrát - akkor a szervezeted azonnal a cukrot, vagyis a szénhidrátot kezdi el elégetni, azt használja fel üzemanyagul nem a zsírt, s emiatt a megevett zsír, minthogy felesleges, szépen „felkúszik a csípődre”, azaz elraktározódik a zsírszövetekben... na ilyenkor tényleg hízlalhat a zsír. De fontos hogy megértsd, ez nem a zsír hibája, hanem annak bűne hogy szénhidráttal együtt etted a zsírt. Ha valaki mindenáron „vegyesen” akar táplálkozni, azaz zsíros ételeket is akar enni meg szénhidrátdúst is, akkor legalább ne egyszerre egye őket hanem külön étkezések során, az egyik alkalommal csak a zsíros ételeket, a másik alkalommal meg a szénhidrátosat, többnyire tehát valami édes vackot... de a két étkezés közt teljen el minimum nyolc-tíz óra! A legbiztonságosabb azonban az ha egyáltalán nem eszünk szénhidrátot. Abból semmi gond nem lehet. Olyasmi hogy „esszenciális szénhidrát”, olyan egyszerűen NEM LÉTEZIK. Nincs. A szervezetünk pompásan érzi magát akkor is ha egyetlen milligram szénhidrátot se eszünk, sőt, ekkor

érzi magát a legcsodálatosabban! Épp emiatt van az, hogy bár szokásosan ugyan három fajta úgynevezett „makrotápanyagot” szoktak megkülönböztetni, a zsírokat, fehérjéket és a szénhidrátokat, de én bizony azon a nézeten vagyok hogy csak két ilyen van: a fehérje és a zsír! A szénhidrát a szememben nemcsak nem „esszenciális” tápanyag, de egyáltalán nem érdemli ki a „makrotápanyag” megtisztelő titulust! Sőt, én igazság szerint még ennél is tovább megyek: hajlamos vagyok a szénhidrátot nemcsak nem tekinteni makrotápanyagnak, de teljes mértékben elvitatom tőle a sima „tápanyag” nevet is! Messze sokkal inkább vagyok hajlandó egyszerűen mérlegnek tekinteni, vagy drognak! Vagy mindkettőnek... Végülis hogy a fenébe nevezhetnénk tápanyagnak azt, amit bár igaz hogy kis mennyiségben meg tudunk emésztetni, de tartós fogyasztása olyan iszonyú veszélyeknek tesz ki bennünket mint a hozzászokás, rászokás, elhízás, krónikusfáradtság-szindróma, metabolikus szindróma, depresszió, elbutulás, érlemeszesedés, általános szervezetszintű gyulladás, rák, és még rengeteg minden más?! Az hogy meg tudunk emésztetni belőle kis mennyiséget, egyszerűen nem érv arra hogy tápanyagnak tekintsük! Temérdek méreg van amiből szintén meg tudunk emésztetni kis mennyiséget. Valójában minden méregre igaz ez kivétel nélkül, a kérdés csak az, mennyi ez a „kis mennyiség”. Ettől azonban ezek még igenis mérgek és nem tápanyagok! A szememben a szénhidrát is ezek egyike, különösen az a fajtája amit a köznyelvben úgy hívnak hogy cukor.

—Hát, pedig a dietetikusok kifejezetten azt szajkózzák mindenütt, únos-untalan, hogy végülis mindent ehetünk, de csak mértékkel...

—Rendben van, akkor most arra kérek alkalmazd ezt az érvelést a gyógyszerekre, kábítószerekre sőt mérgekre! Végülis mindegyik esetén van egy kis mennyiség, amit nyugodtan megehetsz mert nem halsz meg tőle azonnal. Szerinted következik-e ebből az, hogy a gyógyszereket, mérgeket és kábítószereket megengedett sőt helyes tartósan, rendszeresen, hosszú távon fogyasztani ebben az előbb említett kis mennyiségben, azaz „mértékkel”?

—Jó, hát mint mondtam én hiszek neked, annyira mindenképp hogy kipróbáljam...

—Akkor mindenekelőtt kéne nekem egyszerűen egy egész disznófej, amit majd megfőzök egy jó nagy kondérban, sós vízben! - adta ki az igénylését Szinninek Harald.

—Hm... Efféle főzicskéléshez az úrhajónk túl kicsi, holott gondolom főzés közben lesz ennek szaga is, nem is kevés...

—Van-e elég pénzed rá, hogy vegyél egy nagyobb úrhajót?

—Van, persze. Mekkora óhajtasz?

—Minél nagyobb, annál jobb. Sőt - és Harald felnevetett - a legjobb, az ideális tehát, az az volna ha nem is úrhajót vennél hanem egy egész úrvárost... Ennek rengeteg előnye volna, de gondolom ez csak egy álom, akármilyen gazdag légy is.

—Hááát, ööö... - és Szinni eltűnődött - az biztos hogy egy úrváros annyiba kerülne hogy az még az én pénzügyi lehetőségeimbe se biztos hogy beleférne... de tényleg tetszik az ötlet, mert valóban előnyös lenne, egy egész csomó olyasmi jutott az eszembe a távlati céljainkkal kapcsolatban amihez egy saját úrváros felettébb jól jönne... Nos, igen, végülis... végülis talán nem is olyan lehetetlen! Sőt, talán még csak nem is kell kiadnom rá a teljes vagyonomat, sőt mondhatnám még olcsó is lesz! Igen, igen, miért is ne!

—Attól tartok kedvesem, valami nagy csalafintaságban töröd a fejedet ami nem is lenne kockázatmentes, szóval kérhetem-e hogy mielőtt bármit is teszel, tájékoztass a részletek felől?

—Boldogan, bár szó sincs semmi kockázatról. A dolog azzal függ össze amit már tudsz rólunk: népünk meglehetősen babonás. Vagyis, számos olyan szokásunk van amit te minden bizonnyal babonás hülyeségnek tartasz... valószínűleg teljesen jogosan amúgy. Ilyen az is, hogy bizonyos számoktól egyszerűen rettegünk. Mármost nem mindenki, pláne nem egyformán, de rengetegen, tényleg. A leginkább a négyestől és a tizenhármastól.

—A négyesen csodálkozom.

—A tizenhármason nem?

—A tizenhármason nem lep meg: nálunk is akadnak, akik óvakodnak e számtól, bár azért ők kevesen

vannak, és ez az óvakodás se „rettegés” a legtöbb esetben. - bólogatott Harald.

—Na akkor most arra kérlek, add össze a tizenhármasszám számjegyeit: ugye, négy az eredmény? Na látod drágám, milyen közeli rokonai egymásnak a 4 és a 13, persze hogy szerencsétlen szám a négyes is... Megértheted, hiszen elismerted hogy nálatok is óvakodnak egyesek a tizenhármastól...

—Igen, de mint mondtam, kevesen. És ez akkor se „rettegés”.

—Hát nálunk pedig ez egészen komoly mértékű... például senki nem szállna meg szívesen egy szállodának se a negyedik, se a tizenharmadik emeletén. Persze ez nem nagy akadály, egyszerűen e két emeletre nem is építenek vendégszobákat, hanem raktáraknak használják őket... Vagy ott van a mosoda... Szóval, akadnak eféle „elkerülő megoldásaink”... Bár még így is az a helyzet, hogy nálunk minden olyan helyen ahol felmerül a veszélye annak hogy valaki rendszeresen kontaktusba kerüljön valamiféle objektummal ami a négyes vagy a tizenhármassorszámot viseli, azon munkakörökben tehát egészen komoly mértékű extra javadalmazást kell adni a személyzetnek, egyszerűen mert másképp senki nem vállalná a munkát! Nálunk egészen természetes hogy veszélyességi pótlékot kérnek az ilyesmiért a dolgozók. Sőt, még külön csoportokba is osztják a dolgozókat e babona szerint: Vannak a „közönséges” dolgozók, akik a legalacsonyabb bért kapják, de nekik nem is kötelességük bemenni semmi olyan szobába ami a négyes vagy tizenhármasszámot viseli, nem kell beülniük olyan autóba aminek a rendszáma e két szám valamelyik többszöröse vagy a rendszám e számmal végződik... és így tovább. Van aztán az „alsó csoport”, akik nem félnek a négyes számtól, de félnek a tizenhármastól, és e csoport párja, a „felső csoport”, akik a négyestől félnek, de a tizenhármastól nem annyira, ők már magasabb bérezést kapnak... végül vannak azok akiket csak „számbarátnak” neveznek, mert egyik számtól se félnek. Ők már olyan jól meg vannak fizetve hogy közülük egy segédmunkás is nemritkán több pénzt visz haza, mint a vezérigazgató... holott még így sincsenek elegendő! És annak ellenére, hogy az se igaz hogy egyik számtól se félnének. Mert lehet hogy a négyestől meg a tizenhármastól nem, csak hogy a legislegjobban nálunk attól fél mindenki, ami e két szám szorzata, vagy annak többszöröse: tehát például az 52-től mert az ugye $4 \cdot 13$, meg a 104-től, mert az kétszer ötvenkettő... és így tovább.

—Egyszerűen ki kell hagyni e számokat amikor valamiből sokat csináltak. - vont vállat Harald.

—Jaj kedvesem, ez naivítás már meg ne haragudj... A gonosz erőket nem lehet becsapni, azok se hülyék! Ha építünk egy utcát, és benne megszámozzuk a házakat, hiába íránk rá a tizenkettedik ház utánira hogy tizennégy, tudnák a gonosz erők hogy az valójában csak a tizenharmadik!

—Szóval megépítitek a tizenharmadik házat... sőt már a negyediket is... beszámozzátok... aztán senki se költözik bele?!

—Majdnem. Mert azért vannak nálunk is, még ha nem is sokan, akik nem félnek ettől vagy attól a számtól... de így is nagyon olcsón kelnek el ezek a házak... bár jobb ha ház helyett kabint mondom, hiszen már úrvárosokban lakunk. Habár ez már akkor is így ment amikor még valóban házakat építettünk a bolygón... szóval, ezen házak vagy akármik építése, legyártása mind ráfizetés a gyártónak, építetőnek... de muszáj! Mert a gonosz erőket nem lehet becsapni! Számolni azok is tudnak! Hanem a legnagyobb baj azzal az ötvenkettődik sorszámú akármivel van mindig. Olyan valaki még nem született nálunk, aki kész lenne egy ötvenkettes számú kabinban lakni, vagy ilyen rendszámú helikopterbe beülni, vagy akármik!

—És arra célzol, hogy az úrvárosokat is számozzátok, és...

—Úgy van szerelmem, kitaláltad!

—Szóval ahogy építtettétek az úrvárosokat, meg kellett építeni az ötvenkettőt is, de senki nem akar beleköltözni...

—Naná hogy nem!

—De hát te nem félsz e számtól?

—Hogy a csudába ne... Soha be nem merném tenni oda a lábamat... KIVÉVE AZONBAN, HA TE VELEM VAGY! - hangsúlyozta ki a szavakat a leány.

—Hát annak nem örülök hogy te is ilyen babonás vagy, de annak annál inkább, hogy ennyire megbízol bennem! És úgy véled, azt az úrvárost olcsón meg lehetne venni?

—Mi az hogy olcsón, fillérekért odaadnák ha kérem... de kell a halálnak, ősrégi, elavult kacat lehet... Hanem én az egyik legújabbra gondoltam, arra aminek a sorszáma a 2704-es! Ez úgy jön ki hogy $52 \cdot 52$, azaz ötvenkettőnek a négyzete, és sejted ugye az eddigiekből, hogy ennek már a gondolatára is a hideglelés tör ki mindenkit nálunk, hiszen már az ötvenkettő is milyen borzalmasan szerencsétlen szám, akkor ennek a négyzetétől aztán végképp semmi jót nem várhatunk... ez szó szerint egy „hatványozottan szerencsétlen” sorszám... Sőt, vedd észre, ha a 2704 számnak összeadod a számjegyeit, akkor az összeg épp 13 lesz! Iszonyatos ómen, tényleg! De akkor se jobb a helyzet, ha kettes számrendszerben írjuk fel ezt a számot, mert úgy leírva így néz ki az alakja:

101010010000

És ha ezt jól megnézed, látod hogy pontosan 4 darab 1-es számjegy szerepel benne... Szóval ez egy szörnyűséges szám, na! Többféleképp is szerencsétlen, mindenféleképpen az, akárhog is nézzük! Állítólag történt is pár megmagyarázhatatlan haláleset az építése során. Amúgy meg alig két éve fejezték be az építést, szóval a legmodernebb technológiák alapján készült, abszolút friss, elsőrendű darab, feltöltve mindennel ami csak szükséges lehet egy nagy úrvárosnak amiben ellakhat kényelmesen legkevesebb ötvenmillió fő belőlünk... épp csak senki se lakik ott, alig fejezték be, máris észvesztve menekült onnan mindenki... mármint, az építtetők.

—Hú mekkora pocsklász megy nálatok!

—Még nagyobb is mint sejted, mert már megépíteni is csak úgy sikerült hogy az építtetőknak százszoros fizetést adtak, életre szóló adómentességet, és ingyenes lakást valami másik úrvárosban, ráadásul luxuskörülmények közt!

—Na de senki normális fickó nem akad köztetek aki kész lenne beköltözni oda, aki fittyet hány a babonákra?! Hiszen apukád emlegette hogy egy hitetlen barát micsoda nagy érték, akkor pedig kell legyenek ilyenek köztetek is! Meg aztán mi van a rókadémonokkal, ők se lagnának ott?!

—A helyzet az, hogy hitetlenek persze hogy vannak nálunk is, de elenyészően kevesen. S most gondolj bele, ott az a nagy úrváros, akkora hogy elférnének benne sokmillióan... és erre beköltözne oda mondjuk száz vagy akár ezer hitetlen is... márpedig ennél több nálunk nem nagyon akad. Hát meghalnának hamar az unalomtól... Ami meg a rókadémonokat illeti, az igaz hogy ők ritka hogy babonások lennének, és belőlük már van jócskán több is mint hitetlen férfiból vagy nőből, de ők meg azért nem költöznének be oda, mert ott nincsenek férfiak, amúgy meg normális nők se, és hát azért az úgy van hogy egyszerűen nem létezik olyan rókadémon aki ne arra vágyna titokban, hogy majd valami szerető család befogadja őt, ahol ő megbecsült családtag lehet... erre alig több az esélye mint a nulla, de ha beköltözne egy kihalt úrvárosba, akkor egészen pontosan nulla lenne az esélye rá, nemcsak majdnem nulla.

—És szerinted akkor ezt a szörnyűséges, iszonyatos 2704-es úrvárost meg tudnánk venni?

—Végülis akármelyik másikat is, de másikat csak akkor ha nagyjából minden pénzemet feláldozom. Ezt azonban, a 2704-est, ezt gyakorlatilag majdnem ingyen, jelképes áron, szóval olyan olcsón hogy észre se venném hogy egy kicsit költeztem!

—Pompás hír. Nagyon-nagyon örülök ennek amit mondtál! Azonnal intézkedj akkor, vedd meg mielőbb!

—Én aztán nem, intézze ezt az apukám, mostantól ő a jogi szakember a csapatomban, mondhatni az „intézőm”.

—Tényleg, ő mit szól ehhez, nem fog félni?

—Más körülmények közt félnék, de ebben a konkrét helyzetben nem. Mert hát ugyan mi baj is történhetne ott, persze hogy semmi, hiszen te abszolút hitetlen vagy, és meséltem hogy minden misztikus hatalom rémülten menekül a hitetlenek közeléből... ráadásul még ember is vagy, ember, igen, a Világmindenség legféltettebb teremtményeinek egyike... Lehet hogy az az úrváros „hatványozottan szerencsétlen” ahogy a lányom mondta, de te meg „hatványozottan szörnyűséges” vagy a Gonosz Erők szemében, mert nem elég hogy hitetlen vagy de még Ember is... Teljesen világos hogy bármi gonosz erő bújkál is most abban az úrvárosban, amint megpillant téged, egyetlen vágya az lesz hogy mielőbb eltűnjön onnan akárhová is csak minél távolabb tőled! Tehát

nem, nem félek! A puszta jelenléte máris megtisztítja majd azt a helyet!

—Nagyon jó. Mennyi idő elintézni ezt az adásvételt?

—Pár perc, nem több... Megy ez nálunk online, hamar...

—Akkor csináld meg, és igyekezz mert utána vár rád még egy fontos feladat.

—Megkérdezhetem hogy mi?

—Persze. Felkeresed azt a rókadémont akinek a múltkor nem adtál alamizsnát, és elhozod őt is köznénk. Sajnálom őt tudod. Ha koldul, biztos nagy szüksége van segítségre... Aztán meg, gondolom, csinos is lehet... Szóval elhozod őt nekem, legalább akkor annál kevésbé félsz tőle is... Hiszen többet adsz neki mint alamizsnát: teljesíted élete vágyát, lesz neki is családja... Azután elrepülünk ahhoz az úrvároshoz... Remélem azonban nem kell várnom a kajálással addig, mert már nagyon ehetnékem van!

—Attól tartok, nincs az úrhajómban disznófej. - sajnálkozott Szinni. —Ellenben az úrvárosban biztos lesz nem is egy, még ha nem is levágott fejek, de egész, kibelezett disznók lefagyaszta.

—Akkor addig is míg apukád visszajön a harmadik rókadémmal, adj valami halkonzervet... füstölt hal jó lesz ha van. A hal nagyon jó, mert dús forrása az omega-3 zsírsavaknak... csak azért mondom hogy tanítsalak benneteket...

Míg az apuka elhozta Haraldnak a harmadik rókadémont, a fiú be is fejezte az étkezését, amiről persze nem lehetett tudni, az ő számára az épp reggelinek, ebédnek vagy vacsorának minősül-e... Az itteni időbeosztás szerint amúgy „kora délután” volt.

—Ez remek - bólogatott Harald teli szájjal - mert amúgy én azt úgy szoktam, hogy naponta csak egyszer eszem, s akkor amikor épp éhes vagyok, de arra ügyelek hogy amikor eszem, annak ideje délután három és este kilenc közé essen. E téren amúgy nem vagyok fanatikus, nem azt mondom hogy elő se fordulhat hogy máskor egyek egy kiadósat, de az esetek óriási többségében ez így van nálam.

—Egyáltalán nem is eszel reggelit?! - ámult Kríli.

—Azt aztán biztos hogy nem! De nem amiatt mintha oly elszánt lennék, ehhez nálam nem kell holmi hatalmas akaraterő... Egyszerűen éhes se vagyok reggel! Többnyire nemhogy éhes, de még szomjas se. Általában egészen délig nem kívánok semmit se enni; gyakran még akkor se, de ha mégis, könnyen meg tudom állni, hogy ne egyek. Ha mégis úgy vagyok vele hogy eszem valamit, az akkor se több mint két-három falat töpörtyű vagy valami hasonló apróság. Tudjátok, ez is csak megszokás kérdése, és én jó szokásnak tartom. Szerintem ugyanis az őskor vadászainak egyszerűen nem volt IDEJÜK napközben leülni és békésen megebédelni, de ha volt is netán erre idejük néha, nem volt mit enniük, hiszen távol voltak a barlangtól, követték az elejtett vadat, stb. Az se hihető elképzelés hogy a tarisznájukban magukkal vitték az ebédet. Rengeteg mindent kellett vinniük, lándzsát, kőbaltát, hajítókövet... nem terhelhették még le magukat extra súllyal is hogy kaja... különben se ismerték a tartósítást. A magukkal vitt hús, még ha szárított is, vonzotta volna a rovarokat ami irtó idegesítő egy vad terepen (tudom ezt a gombaszédési élményeimből...).

Ők tehát egyszerűen nem ebédeltek, semmit, legfeljebb ha vadászat közben rábukkantak véletlen valami pár falat ehető bogyóra, zöldségre, na azt biztos bekapták. Nagy kajálást amiatt se csaphattak mert ha teleeszik magukat az a mozgékonyaságuk rovására ment volna. De reggelit se nagyon ehettek. Reggel még nincs semmi amit levadászhattak volna. Az természetesen előfordulhatott hogy maradt valami csekélyke akármi az előző napról, azt nyilván megették reggel, hogy rájuk ne romoljon. Az azonban sok biztos nem lehetett tényleg, egyrészt mert tartósítani nem tudtak s épp a megromlás elkerülése végett előző este bezabáltak annyit amennyit csak tudtak; másrészt azért nehogy éjjel valaki felkeljen és más egye meg ne ők (önzés már akkor is volt...), harmadrészt mert egyetlen éjjel is már sokat bűdösödik és romlik a hús a szabadban, pláne a trópusokon.

Szóval ők nemcsak nem ebédeltek, de nem is reggeliztek, vagy ha ez elő is fordult de csak elvétve, s akkor is keveset. Különben is ha reggel teleeszik magukat, megintcsak nehéz vadászniuk

teli hassal, elnehezülten. Náluk tehát a fő és gyakorlatilag egyetlen étkezés a VACSORA kellett legyen, mai szemmel nézve. Gondolom ez hogy vacsora ez időpontban úgy valamikor délután három és este kilenc közt lehetett, attól függően mikor ejtették el a vadat, és mikorra cipelték haza. Ezzel szemben a mai dietetikai javaslatok többnyire arról szólnak hogy vacsorát ne együnk vagy ne sokat, mert az hízlal meg akkor rosszul alszunk stb... Szóval a dietetikusok baromságokat fecsegnek e téren is! A helyes és logikus álláspont ezzel szemben az, hogy azt a táplálkozási szokást kövessük, amihez a fajunk évmilliók alatt adaptálódott! Ugyanis a modern civilizáció csak pár ezer vagy maximum pár tízezer éves, ami semmiség a korábban eltelt évmilliókhoz képest, azaz, e rövid idő alatt nem tudtunk genetikailag alkalmazkodni a modern civilizáció megannyi ártalmához, beleértve ebbe a megváltozott táplálékösszetételt is. Nekem például az a jelszavam, hogy „Ha ember csinálta — NE EDD MEG!” Ezt rátok is igaznak tartom, legfeljebb ne úgy mondjátok hogy „ha ember csinálta”, hanem például: „Ha feldolgozott termék, ne edd meg”!

Megjegyzem különben, azon véleményemnek hogy naponta egyszer kell csak enni és az az étkezés is mai szemmel a vacsora kell legyen, annak van bizonyos mértékű tudományos alátámasztása is. Ez pedig az, hogy tapasztalati tény, miszerint a legtöbb ember reggel még nem éhes, vagy ha mégis, akkor a legkevésbé éhes a nap folyamán, ellenben vacsoraidőtájt vagyunk a legéhesebbek, MEG AKKOR IS, ha amúgy ebédeltünk korábban, és hozzá jó sokat! És ez hogy akkor vagyunk a legéhesebbek, nem illúzió, hanem igazolt tény, mert a tudósok kiderítették hogy ekkor a legmagasabb a vérünkben az inzulinszint, tehát úgy este hat-hét óra körül. Mindez nyilvánvalóan alátámasztja azt amit az előbb mondtam, mert ennek csakis az lehet a magyarázata hogy az évmilliók alatt ahhoz szokott hozzá a szervezetünk hogy reggel semmit se együnk vagy legfeljebb egészen minimálisat, egyszerűen mert akkor még nincs mit enni mert még nem vadásztunk semmit, ellenben este kell megtönni a hasunkat alaposan, mert akkor már jó esetben van miből, hiszen addigra már elejtettük a zsákmányt! Az a dietetikai nézet tehát hogy „a reggeli a legfontosabb étkezés mert az ad energiát a nap hátralevő részére”, az egy eszement baromság! Már amiatt is mert amit megeszünk, annak kell legalább öt-hat óra hogy megemésztődjék, tehát amit reggelizünk abból jó esetben is legkorábban délután két-három óra felé lesz csak „energia”, akkor, amikor már az jórészt felesleges is, hiszen addigra már a napi műszak a munkahelyen végetért, vagy legalábbis nagyon közel járunk a munkaidő végéhez.

Mire befejezte e kis oktatást, Szinni már újságolta is neki a hírt:

—Sikerült az adásvétel, a kormányunk jóváhagyta az űrváros eladását!

—Hát ez hamar ment.

—Várható volt. Szerintem nagyon meglepődtek hogy van olyan eszement perverz akárki aki megvenné épp azt az űrvárost, de ez csak eggyel több ok volt rá hogy másodpercekig se habozzanak a jóváhagyással, mert még csak az kéne hogy meggondoljam magamat... Azonnal beleegyeztek az általam ajánlott összegbe, semmit se alkudtak.

—Mennyit adtál érte?

—Százezer lapkát.

—Lapkát?

—Ez a pénzünk neve. Bár már majdnem mindent digitálisan fizetünk, de a név megmaradt, abból a korból amikor a fizikai pénz még kis műanyag lapocskák formájában létezett. Ma már nagyon kevés helyen használunk készpénzt, az se műanyagból van, az alakja se téglalap hanem ovális, ráadásul még ez a készpénz is tulajdonképpen digitális, mert vannak rajta mikrochipek, mindenféle célra... a részletekkel szerintem kár untatnom téged... De a név hogy „lapka”, megmaradt.

—És most ez a százezer ez sok vagy kevés?

—Ez akkora összeg, amire azt mondhatjuk, az éhenhaláshoz túl sok, de akinek ennyi a keresete vagy a nyugdíja (mármint havonta), annak nem érdemes életben maradnia... Nálunk még a minimálnyugdíj is ennek több mint a fele. Persze, akadnak azért akiknek nem jár nyugdíj, szóval nyomorgók nálunk is akadnak éppenséggel... De ennyit tulajdonképpen koldulással is simán meg

lehet keresni egy hónap alatt. Szóval ez nemhogy nekem nem nagy összeg, de ha olyan igazán akarta volna, bármelyik rókadémonunk is előteremthette volna, még ha nem is azonnal.

—És mindezt egy sok millió főre alkalmas úrvárost kaptunk! Elképesztő!

—Hát ugye ez az, ha valaminek rossz a híre...

—Olyan fontos volt a Hatóságnak hogy eladják azt az úrvárost?

—Tulajdonképpen nem, de tudták hogy jobb árat úgyse kínálna senki érte. Már az is csoda hogy egyáltalán van bárki is aki igényt tart rá... biztos azt hiszik, elcsúsztam a fürdőszobában és iszonyatosan bevertem a fejemet, amitől nagyon komoly agysérülést szenvedtem, és megőrültem vagy meghülyültem... De meg aztán, mostantól hogy enyém az úrváros, nekik még annyira se kell félni tőle mint eddig. Mostantól kezdve minden az én felelősségem, mintegy magamra vettem a vásárlás révén minden átkot és más effélét ami ott kísért, vagy legalábbis kísérhet... Cseppet se kétlem, jócskán megkönnyebbült mindenki a Hivatalban! - kacagott Szinni.

—Úgy látom, te viszont cseppet se félsz.

—Nem, de csak azért nem, mert én már mindent egy lapra tettem fel... és ez a lap Te vagy, szerelmem! - és megpuszilta a fiút. A csóknak azonban hamar vége szakadt, mert hirtelen így szólt:

—Megjött apukám a harmadik rókadémonnal...

A harmadik rókadémon neve úgy hangzott, hogy Incsi. És egyáltalán nem félt, amikor megpillantotta Haraldot... Sőt, alig lépett be, szeme csodálkozva tágult ki, utána azonban nemcsak nem kezdett sikoltozni, hanem inkább nagy bátran Harald mellé lépett, lábujjhegyre állt, megpuszilta Haraldot (a fiúnak ehhez le kellett hajolnia, de megtette mert megértette mit szeretne a leány) majd így szólt:

—Most már értek mindent. Ez igen! Itt aztán remek helyem lesz az biztos, és nagyon szépen köszönöm hogy befogadtok a családba! Mindent amire csak képes vagyok, igyekszem megtenni azért, hogy királynő legyen belőled, Szinni!

—Hát apukám olyan felelőtlen volt hogy mindent az orrodra kötött már útközben?!

—Ó, nem, nem, dehogyis! De amint beléptem ide, megértettem mindent. Hiszen olyan végtelenül logikus! Mert ugyan mi másra is kéne neked egy ember, ha nem arra, hogy ő segítsen téged a Gyilkos Futamon!

—Például arra is jól jöhet hogy legyen valaki aki szeret engem. Vagy aki akár szeretet nélkül is de legalább feleségül vesz. Mert ugye biztos tudod, mivel keresem a pénzt...

—Tudom, persze. És igen, elhiszem hogy te is vágysz egy férjre... nincs ebben semmi hihetetlen, valóban! Ha már azonban van férjed, és a férjed egy ember, akkor teljesen logikus hogy megpróbáld kihasználni e roppant előnyt, úgy, hogy indulsz vele a Futamon. Hiszen ugyan ki más is nyerhetne ott, ha nem ő! Ahhoz hogy ne ő nyerjen, már valami olyan katasztrófa kell hogy mittudomén telibe találja egy villám, de annak ugyan mi lehet a valószínűsége! Mert bármi ami ennél kisebb katasztrófa, meg nem állíthatja őt az biztos! Még ha belezuhan is egy szakadékba úgy, hogy az egyik keze több helyen is eltörik, szerintem még akkor se adná fel a versenyt, és a maradék fél kezével is akármikor palacsintává verné az összes többi ellenfelét, még akkor is ha azok egyszerre támadnának rá!

—Ez nekem is mély meggyőződésem. - mosolygott Szinni. —De mondd már meg, mi is a neved?

—Ó, bocsánat... Incsi vagyok. És ismételen köszönöm, hogy adtok nekem egy lehetőséget! Meghálálom, ígérem!

—Ezt el is várom. De ugye nem vagy babonás?

—Ezt tőlem, egy rókadémontól kérded?!

—Úgy értem, nem félsz bizonyos számoktól?

—Persze hogy nem, se a négyestől, se a tizenhármastól. Akartam is olyan munkákat vállalni, ahol... eh, felesleges untatnom téged a részletekkel, a lényeg hogy sehol se kellettem! Tőlünk rókadémonoktól még a szerencsétlen számoknál is jobban félnek a babonás tökfilkók!

—De te ugye nem tartozol e babonás tökfilkók közé?

—Persze hogy nem, mondtam már!

—Remek. Eszerint semmi baj se lehet, mert akkor nem félsz az ötvenkettes számtól se, sőt, még annak a négyzetétől se!

—Ez... ezzel mire akarsz célozni? - kérdezte a leány, és a hangja határozottan óvatosabbá vált.

—Megvettem a 2704-es úrvárost az iménti pillanatokban.

—Hát, elismerésem a bátorságodnak... Bár, gondolom, kizárólag amiatt mertél ennyire fittyet hányni a... szóval minden józan óvatosságnak, mert a férjed, Harald, abszolút hitetlen, ugye?

—Hát persze! Űgyesen kitaláltad, örülök neki hogy ilyen éleseszű vagy!

—Szerintem induljunk is az úrvároshoz, Szinni, mert beszélgetni útközben is lehet! Meg akarom nézni a birodalmunkat! - rendelkezett Harald.

Az úrváros korong alakú volt, nagyjából 10 kilométer lehetett e korong sugara - ez „szabványos” méret volt a Szinni népe által épített úrvárosok esetében - és e roppant korongnak 51 emelete volt. Persze hogy ötvenegy volt, így megmenekültek attól a problémától, mit kezdjenek a veszedelmes ötvenkettedikkel... Még így is gondban voltak, mi legyen a negyedik és tizenharmadik szinttel; ezt végül úgy oldották meg, hogy a negyedik szint volt a börtön, ahová a „rossz magaviseletű” egyéneket zárták be, még akkor is ha amúgy a rab félt netán a négyes számtól. Ez senkit se érdekelt, ez az ő baja, minek tért bűnös útra... nyilván persze csak olyan börtönőr vagy egyéb személyzet dolgozott itt aki viszont nem osztozott e félelemben. A különösen problémás rabok, mint Harald megtudta, e szinten is olyan helyekre lettek bezárva, mint a négyes vagy tizenhármass folyosó négyes vagy tizenhármass cellája... Az ötvenkettedikbe még ők se, minden folyosó ötvenkettedik cellája ugyanis használaton kívüli volt, csakúgy mint a teljes ötvenkettes folyosó.

Az úrváros tizenharmadik szintje pedig a hulladéklerakó volt. Olyan hulladékokat tároltak itt, amiket valamiért nem akartak a világűrbe kiszórni, mert újrafeldolgozásra vártak, de itt gyűjtötték össze őket addig, amíg elegendő mennyiség nem lesz belőlük ahhoz hogy érdemes legyen beindítani a feldolgozó gépsort. Ami szintén ezen az emeleten helyezkedett el.

A vezérlőhelység a kilencedik szint kilencedik folyosójának kilences kabinjában volt. Szinni elmagyarázta Haraldnak, hogy a kilences szent szám, eképp nagyon szerencsés. Azért szent, mert a három is szent, hiszen a három az a legnagyobb szám, ami még éppen kisebb mint a baljós négyes, a kilenc pedig nem más, mint három a négyzetben. Emellett a kilenc eggyel nagyobb, mint a nyolc, holott a nyolc bizonyos értelemben dupla négyesnek tekinthető... nem arról van szó hogy a nyolc szerencsétlen számnak tekintendő, mert nem az, de semmi esetre se tekinthető kifejezetten előnyösnek se. Már például a hetessel egészen más a helyzet, az majdnem olyan szerencsés, mint a hármass...

—Huh, micsoda babonás népségbe csöppentem! - csóválta a fejét a fiú.

Oda is értek aztán az úrvároshoz. Szinni úrhajója természetesen képes volt könnyedén kapcsolódni hozzá, beléptek hát oda, és az úrváros belső csővasútján pár perc után megérkeztek a vezérlőteremhez. Amikor oda is beértek, Harald előrelépett pár lépést, szembefordult a többiekkel, és így szólt:

—Van egy nagy, és örömteli hírem a számotokra, kedveskéim!

—Mi az?! - kérdezte egyszerre tőle mindenki, izgatottan.

—Az, hogy a mai nap egy csodálatos nap. Ünnepnapp! Komolyan! Ez egy egészen hihetetlenül rendkívüli nap a számotokra!

—Miért?! - követelte a választ sóváran Szinni.

—Hát mert akármilyen hihetetlen is a számotokra, de úgy van az, hogy éppen pontosan ez az a nap, amikor elkezdődik életetek hátralevő része!

Társai - „alattvalói” - csak bámultak rá tátott szájjal, végül az egyik rókadémon felkacagott.

—Ez természetesen igaz, nem mondom hogy nem... jópofa, tényleg...

—Semennyire se szántam jópofáságnak, inkább amolyan „mélyértelmű” igazságnak. Nyilván, amit

mondtam, az egy evidencia, hiszen elvileg igaz minden napra. Rendkívülivé azonban akkor fog válni e nap, ha ezt amit elmondtam nektek, észben tartjátok, és igyekeztek legalább óránként egyszer erre gondolni! Arról van ugyanis szó, hogy azt akartam kifejezni: sosem késő megváltoztatni az életeteket! El kell kezdeni - MOST, azonnal, lehetőleg! - és a döntés mellett kitartani! A legtöbben amiatt nem viszik soha semmire, mert nem is hisznek benne hogy nekik az sikerülhet, vagy visszariadnak az előre látható nehézségektől, előre félnek az előre nem látható nehézségektől, lusták vállalni a felmerülő kényelmetlenségeket és hasonlók. És elismerem, egy radikális életmódváltás valóban minden csak nem könnyű, ha az illető magányos, ha senki másra nem számíthat... Bár még úgy se lehetetlen, ezt számos példa igazolja! Például az én saját példám is... Még két évvel ezelőtt is, fiatal korom ellenére, száznyolc kiló voltam... ugye nem látszik most rajtam?! Rendkívül gyorsan híztam el. Nyilván mert eleve a hízásra hajlamosító gének hatalmas mennyiségével rendelkezem... de persze nem lehet mindent a genetikára fogni, kellett hozzá az is hogy tömjem magamba állandóan a sok cukros üdítőt, a csokit, pizzát, sült krumplit, mindent... Na aztán egy nap ahogy elvégeztem a dolgomat az illemlhelyen, döbbsenten észleltem, hogy nem tudom kitörölni a saját fenekemet úgy, ahogy azt mindigis szoktam, hátulról... Csak előlről sikerült, a két lábam közt odanyúlva!

Ez megijesztett. Tudtam hogy valamit tenni kell. Így döntöttem a fogyókúra mellett... Rájöttem közben aztán, gyakorlatilag egyetlen fogyókúra se más csak önámítás, vagy legjobb esetben csupán időszakos siker. Mert utána visszahízunk... még többet is mint amit sikerült leadni... Teljes életmódváltás kell, de nyilván csak olyan életmódot érdemes választani aminek komoly tudományos alapja van... A fogyással és hízással kapcsolatos dolgok tudományos alapját pedig a biológia kell megadja. Igenám, de a biológiában semminek sincs értelme ha nem evolúciós perspektívából közelítjük meg az adott kérdést, ezt már számos nagy tudós kijelentette... az összes fogyókúrás meg életmódváltással kapcsolatos nézőpont közül pedig a carnivore diéta helyezi az evolúciós megközelítésre a legnagyobb hangsúlyt, ezért választottam azt. Szóval, számomra akkor kezdődött el életem hátralevő része... A tettek pedig most, már ha vállaltjátok!

—Vállaljuk! Igen, igen! - hangzott mindenünnen.

—Remek, akkor mindenekelőtt lemegyünk a börtönszintre, mert ott nem baj ha összebüdösítjük a levegőt. Vigyetek oda egy egész disznótetemet, megtanítalak benneteket miként kell szétarabolni, majd megejtjük az első „barlanglakó-főzőcskét”! Ez lesz az első carnivore-kajátok! Megfőzzük és megesszük! Közben Szinni máris kezdhet gondolkodni azon, miként programozhatja át az úrváros központi komputerét úgy, hogy egyáltalán ne engedjen hozzáférést semmiféle olyan kajához amit én külön nem teszek az engedélylistára. Azaz a többi kaja legyen egy olyan jelszóhoz kötve amit kizárólag én ismerek. Így kisebb lesz az elcsábulás veszélye a számotokra.

—Attól félek ez nem fog menni - rázta a fejét Szinni kissé sápadtan - mert én nem vagyok ám egy programozószeni!

—Nem ismerem a ti számítógépeiteket, de a mi emberi számítógépeink programozásából bőven tudok annyit hogy bizton állíthatom: efféle feladat megoldása semmi esetre se igényel programozói virtuozitást, ez egy egészen egyszerű dolog!

—Hát persze, biztos úgy van ahogy te mondod szerelmem, egyszerűen én még a programozás alapjaival se vagyok tisztában!

—Akkor nincs más hátra, és sürgősen gondoskodnod kell egy újabb alattvalóról, optimális esetben egy rabszolgáról, aki kifejezetten épp a programozás terén szakértő, ez a fő hobbyja, él és hal érte!

—Egy pillanat - szólt most Szinni anyukája - én bár szívesen megpróbálnám ezt az új életmódot, de attól félek nem fog sikerülni. Rendkívül csokoládéfüggő vagyok! Nem bírom ki hogy naponta több táblával is meg ne egyek belőle!

—Ki fogod bírni. - nyugtatta meg őt Harald. —Ez a nagy csokifüggés ugyanis a legbiztosabb jele annak, hogy egyszerűen magnéziumhiányban szenvedsz. Naponta be kell szedned legalább 500 milligram de inkább egy teljes gramm magnéziumot, mondjuk valami magnéziumtabletta formájában, s pár nap alatt el fog múlni ez a nagy csokisóvárgásod, figyeld csak meg! Sőt, ez még

arra is jó, hogy megelőzze a szívbetegségeket. Azoknak oka ugyanis nem a koleszterinszint megnövekedett mértéke, ez is egy baromság, egy tévhit! Ne higgyétek el ezt a hülyeséget, azt se hogy a sok zsír fogyasztása okoz érlemeszesedést. Az összes ilyesminek az oka ugyanis a helytelen táplálkozás, mint végső ok. A helytelen táplálkozás mindenféle gyulladásos folyamatokat indít be a szervezetben, amik aztán a legkülönbözőbb konkrét betegségek képében jelentkezhetnek. Ezeket még súlyosbítja az is hogy bizonyos tápanyagokból - egyes nyomelemből mint a magnézium, vagy egyes vitaminokból - keveset eszünk, így még hiánybetegségek is fellépnek.

—Hogy te mi mindent tudsz!

—Persze, ugyanis átestem e tüneteken jómagam is. A saját tapasztalat sok mindenre megtanít...

—Én elhiszem neked hogy mindez igaz... De nekem tényleg azt mondta mindig minden doktor, hogy igyekezzek lecsökkenteni a koleszterinszintemet, fel is írtak mindenféle orvosságokat e célra... - kezdte Krili.

—Jó drágákat, mi?

—Hát persze, de ugye aki beteg, az semmi pénzt nem sajnál a gyógyulására...

—De nem segítettek e gyógyszerek, ugye?

—Valóban nem.

—Na látod... E gyógyszereknek amúgy valóban van egy jó hatásuk: az, hogy a legtöbbjük szerencsére nem is képes lecsökkenteni a koleszterinszintedet. Vagy legfeljebb egy kicsit, azt is csak ideig-óráig. Azután ugyanis a szervezeted helyreállítja a megfelelő szintet, persze, ez extra erőfeszítés a szervezetednek... de megteszi, mert ez szükséges neki! Szóval az tényleg egy nagyon jó tulajdonsága a koleszterincsökkentőknek hogy hatástalanok, mert más se hiányzana neked mint hogy alaposan le legyen csökkentve benned a koleszterin. Abba egyszerűen belehalnál... A koleszterin ugyanis nagyon fontos, most nem megyek bele a részletekbe miért az, de úgy röviden megemlítem hogy az agyadnak is körülbelül 40 százaléka nem más mint koleszterin, szóval ebből már sejtheted ez milyen fontos... A legjobb tehát ha nem kezdjük el csökkentgetni a koleszterinünket, jól van az úgy ahogy van! Értsétek meg, a testetek tudja magától is mi a dolga, hogy a fenébe ne tudná, erre evolválódott évmilliók óta, és a legjobb nem belepiszkálni a természetes folyamatokba! Mindaz amit tenni kell a gyógyulásért és aztán az egészségesen maradásért, az nem más mint hogy egyszerűen a megfelelő kaját esszük és kész. Az étel amit megeszünk, a testünk üzemanyaga. Ha jó üzemanyagot adunk neki, minden rendben van. Ha azonban rosszat, betegek leszünk. Ez olyan, mint amikor egy benzinüzemű autót hirtelen dízelolajjal tankolunk tele: egykettőre tönkremegy! Nem azért megy tönkre mert a dízelolaj olyan ördögi meg gonosz, hiszen az olaj nem tehet semmiről se, sőt remek üzemanyag... *másfajta gépeknek*. De nem jó üzemanyag annak a gépnek ami benzinre lett kitalálva! Eképp a szénhidrátokkal se az a baj hogy valami gonosz molekula lenne, mert a szénhidrát igenis remek anyag... csak nem nekünk, hanem más élőlényeknek. Ez ilyen egyszerű. Az úgynevezett „civilizációs betegségek” igazából nem is betegségek, egyszerűen csak a szervezetünk kétségbeesett kísérletei arra, hogy alkalmazkodjék a szar táplálékhoz amit zabáltatunk vele. Igen, úgy nevezem hogy SZAR táplálék, szándékosan használom e durva szót, nem finomkodok, azért, hogy jól az eszetekbe véssétek ezt! Mert ez fontos. És persze a szervezet csak tökéletlenül tudja korrigálni a megevett rengeteg SZAR táplálék káros hatását, meg azt hogy ezekből még túl sokat is zabálunk, ráadásul úgy, hogy közben egy csomó létfontosságú nyomelemből meg hiányunk támad mert azokból keveset fogyasztunk... Szóval a szervezet persze még ehhez a SZAR bánásmódhoz is képes alkalmazkodni ideig-óráig, de nem következmények nélkül, és csak tökéletlenül. És közben kimerül. És idővel valamelyik része teljesen tönkremegy. Attól függően hogy ez épp melyik rész: a hasnyálmirigy, az epe, a vese vagy valami az agyban, ettől függően tehát más és más úgymond „betegség” lép fel, mert mások lesznek a tünetek. Alapvetően azonban mindegyiknek ugyanaz az oka: a szar táplálék... Na tehát, ott tartottunk, hogy kéne szerezni akkor valaki programozóbajnokot... Lehetőleg valaki teljesen elvont fazont, mert kell valaki aki állandóan itt csücsül majd a vezérlőben, de ért is hozzá vagy legalábbis hamar meg tudja tanulni és még élvezi is

majd... Mert ugye nekem erre nem lesz időm, nekem a hősködés lesz a dolgom, a Futam megnyerése. Szinni velem kell tartson, a Futam után meg az lesz a dolga hogy királynősködjék... Ti többiek megintcsak nem értetek ehhez, de nem is érdekel benneteket, mert ha úgy lenne már rég egymást ölvé ajánlkoznátok hogy szeretnétek e munkát elvállalni... De meg legtöbbször úgyis ellenőr lesz a Futam ideje alatt hogy megelőzze a csalásokat vagy ilyesmi, Szinni ezt tervezi veletek...

—Nos, ebben azt hiszem nem Szinni fog segíteni neked mégse, hanem én! - lépett előre Szinni apja nagy elégedettséggel.

—Mégis érzel talán vágyat a programozáshoz?

—Na, épp az az amihez a legkevésbé... Annál jobban hogy egész nap azzal foglalkozzam, csak annak a gondolatát utálnám hogy kiálljak ellened pusztakezes párviadalra... Persze, tudom kezelni én a számítógépeket egész jól, de csak úgy felhasználói szinten. Annyira, amennyire az kell a napi munkámhoz. Ellenben mégis segíthetek ez ügyben: megmondom hol lehet szert tenni egy efféle alattvalóra! Lehet hogy még úgy se járunk sikerrel, de én nagyon reménykedem benne. Az esély rá jókora. Ugyanis van nálunk egy központi hivatal, ahol nyilvántartják azokat, akik önként jelentkeznek rabszolgának... Bárki aki óhajtja, feltöltheti ide a személyes adatait, még motivációs levelet is írhat hogy miért vállalná hogy a rabszolgája lesz valakinek... Például megírja benne hogy sok az adóssága... általában ez szokott a fő ok lenni, de lehet akármi más is. Például bizonyos esetekben nálunk egyszerűen nem lehet elválni. Most nem untatlak a dolog jogi részleteivel téged, de akadnak ilyen esetek, ha nem is sok ezek száma. Ellenben a rabszolgává levés minden korábbi jogi helyzetet felülír, azaz még ekkor is lehetséges hogy valaki akinek a házasságból nagyon elege van, rabszolgának áll be valahova. Persze, erősen kétséges hogy ez tényleg jobb-e mint egy akármennyire is rossz házasság... De elvileg lehetséges azért... meg akármi más mindenféle is lehetséges, az Élet néha fura helyzeteket produkál. Nyilván persze az is lehet hogy az illető beírja hogy milyen Gazdát szeretne magának... Aztán persze lehet hogy becsapják, ígérek neki fűt-fát, és a végén iszonyatos helyen találja magát... szóval a dolog kissé hasonlít a házassági hirdetésekhez...

—Én miért nem tudok erről?! - kiáltotta Szinni.

—Nem titok, de ez a kormányoldal alig pár hónapja nyílt. Te meg nem érdeklődtél sose a jog iránt ugye, kedves leányom... igazából semmi után se érdeklődtél, persze miért is tette volna, élte szépen akkor is ha semmivel se foglalkoztál, csak a... ehm... na mindegy, nem akarom a múltat bolygatni, ami történt az megtörtént, aztán meg így azért valóban minden más hogy van már férjed, ráadásul egy Ember... De, szóval, téged nem érdekelt a jog, meg semmi se amivel én foglalkoztam... holott, tagja voltam annak a bizottságnak amely elkészítette e kormányhivatal működési szabályzatát, szóval behatóan ismerem ezt az egészet! És elmondhatom hogy ha nemrég nyílt is meg, de máris óriási iránta az érdeklődés!

—Nahát, olyan sokan akarnak rabszolgák lenni?! - ámult Harald.

—Bizony ám... De nem nagyon kapkodnak a legtöbbször! Mert a rabszolgának jelentkezők bő kilencven százaléka általában valami vén trotty, akinek semmi hasznát nem venné a gazdája. Gyakorlatilag az effélék inkább azt szeretnék, ha egy darabig viszonylag gond nélkül élnének, cserébe végeznének valami tessék-lássék könnyű munkát látszatból, mondjuk például mesét olvasnának a gazda gyermekeinek, az ugye nem megerőltető... amikor meg már semmire se jók, azt szeretnék ha megölné őket a gazdájuk, valami fájdalommentes vagy legalább gyors halállal. A legtöbb effélének ugyanis van már valami halálos betegsége is, ami hosszú, fájdalmas haldoklást prognosztizál neki, de nálunk az eutanázia nem engedélyezett. Annak viszont semmi akadálya hogy egy rabszolgát megöljön a gazdája... Gyakorlatilag tehát ezek eutanáziáért könyörögnek, cserébe azért hogy előbb még egy kicsit dolgozzanak annak, aki megszabadítja őket a kínjaiktól.

—Nem lenne egyszerűbb öngyilkosnak lenniük?

—Dehogynem, csak egyrészt nálunk megvetik az öngyilkosokat, sőt azok összes családtagját is akik életben vannak, ez nagyobb szégyen rájuk mintha a családtag rabszolga lenne... Épp maga Krili is jó példa erre, öngyilkos akart lenni eredetileg az igaz, de amint módja nyílt rá azonnal

boldogan vállalta hogy inkább mégis rabszolga lesz nálunk... másrészt, így érdekesebb is nekik az életük utolsó pár napja... - vonogatta a vállát az apuka. —De akadnak más okok is... Javaslom is ne azzal múlassuk az időt hogy erről beszélgetünk, hanem üljünk le ide a képernyő elé és nézzük meg kik vállalnák a rabszolgasorsot, hátha akad köztük számítógépőrült is!

És valóban, két percbe se tellett, s máris találtak ilyen illetőt, nem is egyet de mindjárt négyet is! Ráadásul mind a négy szinte szóról-szóra ugyanazt írta: nagyon elhíztak, lefogyni nem tudnak, ellenben cukorbeteg, magas a vérnyomásuk, meg van még sok más ilyen-olyan betegségük, s emiatt annyi rengeteg gyógyszer kell szedniük, hogy nem bírják már fizetni ezeket. Ők csak annyit kérnek hogy a leendő Gazdájuk állja ezek költségét, cserébe amíg élnek, elvégeznék minden programozói munkát!

—Más munkát nem? - kérdezte Harald.

—A mellékelt képek alapján más munka szóba se jöhet az esetükben, mert oly kövérek hogy még az is gond lehet nekik hogy az illemhelyet felkeressék...

—És mind a négy programozó. Milyen érdekes...

—Cseppet se az. A programozás ülőmunka, azaz szinte törvényszerű hogy épp ők híznak el leghamarabb és a legjobban.

—Jó, akkor máris írj nekik vagy mittudomén mi ennek a módja, hogy elfogadom őket rabszolgának.

—De te nem akarsz fizetni a gyógyszereiket...

—Dehogynem. Csak nem azokat amiket eddig szednek. A gyógyszerük mostantól a másfajta táplálék lesz és kész! Na lássuk, kik vannak még?

—Még több programozót óhajtasz?

—Alattvalót. Mindegy hogy programozó-e. Szerintem alig néhány kivételtől eltekintve szinte bárki jó lesz alattvalónak, mindegy férfi-e vagy nő, és hogy mi a szakmája.

—Természetesen te vagy a főnök - bólogatott engedelmesen az apuka - de megkérdezhetem miért?

—Azért, mert minél többet tudok meg rólatok, a fajtátokról, annál erősebben szól az agyamban a vészcsengő... hogy költőien fogalmazzak, de remélem értitek.

—Mire gondolsz, drágám? - kérdezte Szinni aggódalmasan.

—Arra, amit már emlegettem neked egyszer: hogy gyanakszom! És nem ám kicsit hanem nagyon, de piszkosul ám, úgy bizony!

—De mire?

—Honnan tudjam?! De valami nincs rendben. És már nem is csak a Gyilkos Futamra gondolok, de az egész népetekre is. De meg ne kérdezd mi az ami nincs rendben! Nem tudom! De a dolgok úgy ahogy vannak, nekem egyre jobban nem tetszenek.

—Na de hiszen eddig minden pompásan alakult! Tetszel nekem, szeretlek, te is szeretsz engem, vagy legalábbis tetszem neked, egész jól összebarátkoztál a szüleimmel is végül, tetszenek neked a rókadémonok is, ők is csodálnak téged, sóvárognak utánad, itt ez a remek úrváros is...

—Igen, igen, ez mind igaz! Látszatra minden a lehető legjobb. Azt értsd meg, hogy ENNEK ELLENÉRE én igenis gyanakszom! Valami nem stimmel! És ezt jó ha mindegyikőtök komolyan veszi! Nem úgy hogy félnetek kéne tőlem, arra semmi szükség, egy csapat vagyunk, nem akarlak bántani benneteket. De vegyétek komolyan olyan értelemben, hogy ezt nem akárki mondja hanem épp én, egy *ember*, márpedig az ember ugye egy félelmetes ragadozó, ezt épp ti állítjátok bőszen! Na most a ragadozó azért ragadozó mert ért a ragadozáshoz. Az élete múlik rajta. Ösztönösen tudnia kell tehát, hol és merre van a jó zsákmány, és mi az ami csak jónak tűnik, de nem az, sőt, esetleg veszélyes is! Azt is jó ha érzi, mikor van a közelben netán egy erősebb ragadozó amitől óvakodnia kell... és így tovább!

Szóval - folytatta Harald mélyet lélegezve - bennünk emberekben, különösképp épp a férfiakban, elképesztő ösztönök alakultak ki az evolúció során. Agyunk egy része állandóan gyűjti az apró, mikroszkopikus adatokat - szakszóval a „szubliminális ingereket” - és ezeket megállás nélkül

elemzi, még álmunkban is! És ha a furcsaságok összessége elér egy határt, jelez. Mondok konkrét példát is. Talán említettem neked, Szinni, hogy nem vagyok féltékeny. Szerinted miért nem vagyok az?

—Mert annyira kiváló vagy bárki férfihoz képest is aki a népünkben való, hogy tudod, sose csalnálak meg.

—Ez persze igaz, épp csak mellékes. A valódi ok nem ez. Nálunk embereknél is akadnak féltékeny duvadak... de azok mind a hülyék közül kerülnek ki. Úgy értem, azokra gondolok akik elkezdik ellenőrizgetni a feleségük levelezését, nyomon követik őt meg ilyesmi. Az ilyen férfiak száralmas alakok, gyakorlatilag betegek mentálisan, és a humoreszkek jó témái. Valójában ugyanis egy normális, egészséges férfinak a világon semmi de semmi szüksége arra, hogy tudatos erőfeszítéssel keresse a bizonyítékot a felesége hűtlenségére! Azért nincs rá szüksége, mert teljesen mindegy, a feleség mennyire gondosan igyekszik titkolni a kalandjait, a férje már nagyon rövid időn belül is egyszerűen tudni fogja hogy ő most meg van csalva! És nem kell e tudáshoz neki semmiféle bizonyíték. Tudni fogja és kész. Igenis tudni, csak úgy, magától! Igaz hogy talán nem a legelső félrelépésnél rögtön, de legtöbbször már a néhányadik alkalom után igen. Nagyon, nagyon de nagyon hamar. Tudni fogja, teljes bizonyossággal!

—Na de hogyan?!

—Végtelenül egyszerű. Amikor a férfi meg a nő együtt élnek, mindegyikük megtanulja akaratlanul is a másik viselkedését, a legapróbb részletekig. Hogyan viselkedik például szex közben. Hogyan mosolyog. Elébe megy-e amikor betoppan az ajtón, vagy ha nem teszi is ezt rendszeresen de milyen gyakran. Sőt, milyen az illata! Olyan illatra gondolok ami tudatosan nem is érezhető! Milyen gyakran van kedve vicceket mesélni. Hányszor mond el olyan vicceket amiket korábban már elmesélt, csak erre ő már nem emlékszik, vagy emlékszik ugyan de neki annyira tetszik az a vicc hogy újra elmondja. Mennyi időt tölt a számítógépe előtt, hogy valami olyan hobbijával foglalkozzék amihez komputert kell. Milyen stílusú zenét hallgat. Mennyire éhes, amikor hazajön a munkából, azaz mennyi idővel később kezd enni és akkor mennyit eszik. Milyen a hajviselete. Milyen gyakran fürdik, sőt, milyen gyakran mos kezét. Milyen illatú szappanokat vagy tusfürdőt kedvel. Mennyire gyakran süti le a szemét vagy pislog oldalra miközben beszél velünk.

Még rengeteg effélét sorolhatnék. Millió és millió dolgot! Na és amikor a nő megcsalja a férjét, a nő viselkedése megváltozik. Naná hogy megváltozik, hiszen már nem egyedül a férje jár az eszébe! Teljesen mindegy, mennyire igyekszik a nő nem lelepleződni, mennyire ügyel a viselkedésére hogy a „rég” legyen — ez nem fog segíteni rajta szikrányit se! Azért nem, mert ezek olyan apró jelek amik a nő részéről se állnak tudatos kontroll alatt. Azaz ne olyasmire gondold most hogy ha te csalnál meg engem, akkor azért lelepleződnél le mert egyik alkalommal magadról megfeledkezve szeretkezés közben a másik férfi nevét nyöszörögnéd hangosan... ez hülyeség. Ilyesmi tényleg csak vígjátékokban van. De nincs is rá szükség! Az se kell hozzá hogy egyvalami legalább látványosan változzék meg. Itt arról van szó, hogy úgy ahogy van az összkép, ami a nőről, a viselkedéséről kialakult a férfin, az változik meg. Igazából ha a nő direkt igyekszik továbbra is a „rég” lenni, az még sokkal rosszabb neki, azaz a nő számára, mert a görcsös erőlködés miatt még sokkal inkább megváltozik a viselkedése. Még ha pár apró részletet illetően sikeres is a tettetése, ez az extra erőfeszítés azt okozza hogy akkor más apró dolgokra kevesebb figyelem jut, és így összességében még sokkal szokatlanabb lesz a viselkedése. És ezt a férfi igenis érzékeli, ösztönösen! Gyanakodni kezd. Eleinte még nem tudja mire, de gyanakszik. Azt érzi csak hogy valami nincs rendben. Eleinte azt se tudja hogy épp a feleségével kapcsolatban nincs valami rendben, de azt azért érzi hogy VALAMI NEM STIMMEL! Emiatt gyanakszik. A gyanakvás felerősíti ezeket az érzékeit, emiatt még több apró jelet kezd el érzékelni... a férfi gyanakvását persze a nő is megérzi, vagy tudatosan, vagy legalábbis ösztönösen, ettől aggódni kezd, igyekszik tudatosan ügyelni a viselkedésére, de ahogy ezt az imént mondtam ez még csak ront a dolgokon, a férfi mégjobban gyanakodni kezd... és egyszercsak hirtelen tudatosodik benne ezen agyi műszer üzenete: A FELESÉGEM MEGVÁLTOZOTT! Hm... Hátha azért, mert e változást egy *másik férfi* okozta...?!

Szóval nem kell hozzá konkrét bizonyíték, Szinni! És ezt jóindulatból mondtam el neked, mert tényleg kedvellek, szeretlek, és nem szeretném ha ez megváltozna... ha *megváltoznál*... érted ugye... én nem hazudtam neked, tényleg nem vagyok féltékeny. Azért nem, mert nem foglak ellenőrizgetni. Nem foglak követni. Nyomozni se utánad. Azért nem, mert erre nekem semmi szükségem! Én egyszerűen csak TUDNI FOGOM. Lehet, elismerem, nem rögtön az első alkalom után... bár még ez se kizárható! De nagyon hamar rájövök, tényleg. Na és akkor aztán *akárm*i is megtörténhet... szóval, szeretném ha ezt nem fenyegetésnek tekintenéd holott tudom hogy nagyon úgy hangzik. Tisztában vagyok vele, eszed ágában nincs engem megcsalni... *jelenleg*. Jobb azonban ha tudod a jövőben is, hogy te mostantól egy RAGADOZÓ TULAJDONA vagy! Kedves és szeretetre méltó ragadozó, legalábbis tényleg nagyon szeret téged... de akkor is ragadozó, és ezért bámulatosan kifinomult, félelmetes érzékekkel és ösztönökkel rendelkezik!

—Megértettem szerelmem, és eszembe sincs téged megcsalni!

—Jó-jó, mondtam már hogy elhiszem én is neked hogy nem akarod ezt megtenni... most még... remélem hogy e „most még” örökké tart majd... Na de szóval ez úgyis kitérő volt. Az egészet csak példának szántam arra, nekünk emberférfiaknak van egy efféle öntudatlanul de állandóan működő agyi kalkulátorunk, ami mindent elemez, és hangyaszorgalommal vadászik minden szokatlan jel után. És ez nemcsak a feleségünkkel kapcsolatos dolgokra értendő, sőt még csak nem is elsősorban rá vonatkozik. Hanem a veszélyekre úgy általában! Ezen csodálkoznotok se kell hiszen köztudott előtetek is, hogy nekünk embereknek másból se állt a történelmünk eddig csak hogy szorgalmasan irtottuk egymást minden elképzelhető módon... és nyilván az maradt fenn, az adta tovább a génjeit, aki ügyesebben tudta kikövetkeztetni a veszélyt az egészen apró jelekből is! Szóval van bennünk egy ilyen agyi „műszer”... Bennem is... Na és ez egyre inkább gyanakszik, hogy valami marhára nincs rendben!

—A Gyilkos Futammal kapcsolatban?

—Persze. Legalábbis elsősorban. Egyre inkább úgy érzem, iszonyatosan veszélyes lesz. De ezt nem gyávaságból mondom, mert abban is biztos vagyok, továbbra is, hogy nem a többi versenyző jelenti majd a veszélyt. Azok nem érdekelnek. Azok mind egy szálig csak afféle „elhanyagolható mellékkörülmény” a szememben, akár ha nem is léteznének, azok miatt tehát semennyire se aggódok még most se. De nem tudom mi a tulajdonképpeni veszély. Ellenben nekem már az egész társadalmatok se tetszik. Úgy értem gyanús. De itt se tudom mi lehet a baj. De mondom, valamire gyanakszom. Van itt valami olyan hogyismondjákos íz... valami ami nem normális... ami különös... Itt valami sötét titok lappang... Na és remélem ha több az alattvalónk, erősebbek leszünk s így jobban védekezhetünk akármi ellen is.

—Most megijedtem. - szólt Szinni, meglehetősen sápadtan.

—Csak rajtad múlik, indulsz-e a Futamon. Ez a te döntésed, mert én azt se tudom, hogyan induljak el rajta... de meg azt is kétlem hogy jogszerűen benevezhetnék oda. Hiszen nem vagyok a néped tagja, s gondolom más az hogy a segítőd vagyok, s megint más az hogy én lennék maga a versenyző aki a díjért indul.

—Nem, ez nem rajtam múlik. Úgy értem, te vagy kettőnk közül a „vadállat”, a ragadozó, eképp a te dolgod - mondhatnám a munkaköri kötelességed! - hogy az efféle dolgokban mint a harc, veszély és kockázatvállalás, döntést hozz! Remélem megbocsátod a merész szavaimat, de semmi értelme nem volna hogy hazudjak, inkább kimondom ami a meggyőződéselem...

—Jól tetted hogy kimondtad. Szóval, ezt úgy kell értenem, rám bízod magadat még most is, a döntésemre? Kezembe adod a sorsodat?

—Tehetek talán jobbat?! Mert én úgy hiszem nincs is választási lehetőségem! Úgy értem, csakis rosszabb lenne ha én döntenék, mert evidens hogy ilyen ügyekhez te jobban értesz.

—Bizonyos értelemben igenis tehetsz jobbat. Ne feledd el, ha úgy döntesz hogy nem indulsz a futamon, akkor egy dolog biztos: életben maradsz! Még ha nem is királynőként.

—De én igenis AKAROK királynő lenni...!!! Továbbá... én úgy érzem, most már semmiképp se szállhatok ki. Mert én elhiszem neked szerelmem hogy nektek embereknek ilyen meg olyan

csodálatos érzéketek van a veszélyek megsejtésére, de azért én abban is biztos vagyok hogy mi nők se vagyunk ám minden tehetség híján... Sőt, szerintem nekünk is van pont ugyanolyan érzékeny agyi detektorunk mint nektek embereknek, mármint emberférfiaknak, csak nem ugyanazon dolgokat figyeli...

—Mire gondolsz?

—Arra, hogy mi nők arra szelektálódtunk, hogy jól megérezzünk bizonyos... hogy is fejezzem ki... társadalmi folyamatokat... bár ez se a legjobb szó... nem kell okvetlenül az egész társadalomra gondolni ugyanis. De egy közösségre... társaságra... a baráti körre... szóval olyasmikre gondolok, bele kell tudnunk képzelni magunkat a másik helyébe, és kitalálni, mit fog ő gondolni ha mi így vagy úgy cselekszünk... mit szól majd ehhez vagy ahhoz a ruhához rajtam... mi tudja őt feldühíteni vagy megnyugtatni... és így tovább... ha hiszed ha nem, de ilyesmiben mi nők nagyon jók vagyunk! Én meg aztán egészen biztos hogy az egyik legnagyobb mestere lehetek ennek még a nők közt is, mert még nálad is milyen sikert értem el, már bocsáss meg a szavaimért megint de hogy úgy mondjam „kezes báránként” viselkedel velem szemben, pedig nemcsak hogy nem vagy fajombeli, de a vérszomjas EMBEREK közül származol! Jó-jó, most persze érvelhetsz azzal, hogy te egy kiváltképpen szelíd ember vagy. Nem vitatkozom veled, te még nálam is jobban kell ismerd az embereket, a saját fajodat, ha tehát te ezt mondod az biztos úgy is van. Ne feledd azonban, akkor is az úgy volt hogy én voltam az aki téged választottalak, azaz fel kellett ismernem azt, hogy te épp azon emberek egyike vagy akik ilyen „szelídek”... bár tulajdonképpen mégse hiszem hogy szelíd vagy. Ez nem szelidség. Ez egyszerűen az, hogy egymáshoz valók vagyunk. Az se szelidség hogy a szüleimet nem ölöd meg, és senki mást se a jelenlevők közt. Persze hogy nem teszed, hiszen ha százszor ember vagy is, de akkor se hülye, bolond lennél lemeszárolni a szövetségeseinket! Tehát itt csak arról van szó, hogy én igenis elég tehetséggel rendelkeztem ahhoz, hogy még az emberek közül is ki tudjak választani egy olyan példányt, akivel majd jól kijövök! Persze nyilván kompromisszumok sőt áldozatok árán, de ez minden kapcsolatban így van, és egyelőre nem is tűnik olyan soknak az, amit „be kell áldoznom”... azaz jól mértem fel az esélyeimet!

—Hú de nagy szónoklatot vágtál ki! - mosolygott Harald.

—Mert nagyon fontosnak érzem hogy meggyőzzek erről. Nekem igenis vannak értékeim, úgy értem, az agyamban! Nem pont olyanok mint neked, de...

—Csitt, kis bohóm! Kár volt ennyire nekiveselkedned a meggyőzésem érdekében, mert e témáról már egyetlen szó is több annál, ami szükséges! Ugyanis már első pillanatban tudtam mindezt rólad.

—Ezt is valami megérzéssel...?!

—Ehhez nem kellett megérzés. Ezt csupán amiatt tudtam, mert e téren a mi embernőink is teljesen így működnek... mindaz amit elmondta, rájuk is jellemző! Na jó, persze, nem azt mondom hogy mindig sikeresek... rengetegszer melléfognak, sok is emiatt a balul sikerült házasság, ésatöbbi... de általában azért összejön nekik. Az az egy bizonyos, hogy a legislegtehetségtelenebb embernőnek is milliószorta több érzéke van az ilyesmihez, mint a legtehetségesebb emberférfinak!

—Na annak örülök hogy hiszel nekem. Ezesetben azonban kérlek ennek fényében értékeld drágám, hogy ez az én női megérzésem mondja, hogy most már nem visszakozhatok.

—Meg tudnád magyarázni ezt logikusan, olyan érvekkel hogy én is felfogjam?

—Megpróbálom. A visszavonulás útja pontosan abban a pillanatban záródott be előttem, amikor megvásároltam ezt az úrvárost. Ennek ugyanis híre fog szaladni. Sőt, szerintem máris erről cikkeznek a médiák... Mindenki tudni fogja, hogy én vettem meg. És találgatják majd, mi célból. És hogy miért nem félek ettől a balszerencsés sorszámu helytől... és a mi népünk se csupa hülyéből áll ám, hamar kitalálják, kell legyen velem egy hitetlen. Aki tényleg és igazán hitetlen, sokkal inkább mint bárki a népünkben... De ha valaki hitetlen is, miért vállalná hogy velem él, hogy a jelenlétével biztonságot nyújtson nekem?! Mi ebből az ő haszna?! Persze hogy erre csak az lehet a válasz hogy a férjem! Hogy feleségül vett engem! Vagy hogy ezt megteszi napokon belül!

Na de annak az esélye nullánál is kevesebb hogy talállok magamnak egy férjet, és ugyanakkor az egy ennyire bátor valaki legyen, igazi hitetlen... hiszen már férjet találnom is, hogy úgy mondjam az

esélyem erre valamivel kevesebb mint a nulla... ehhez vedd hozzá hogy nálunk már azokból is alig akad akik legalább az egyik számtól nem félnek a négyes és tizenhármas közül... most akkor majd pont én fogok találni egy olyan férjet, aki annyira bátor hogy ide meri dugni a képét ebbe az úrvárosba?! Na *neee!* Ilyen egyszerűen *nincs!*

Na de mert azt is tudja mindenki hogy én magam se mernék ide jönni egyedül, így persze hogy mégis kell legyen ilyen férjem! Na de hogy lehetséges az ami ennyire nyilvánvalóan lehetetlen?! Persze hogy úgy, hogy a férjem nem a mi népünkől való!

—A következtetésed logikus. Ebből azonban még nem következik hogy rájöjjenek, ember vagyok, és hogy a Futamon te indulni akarsz.

—Az tényleg nem szükségszerű hogy rájöjjenek, ember a férjem. Az azonban több mint bizonyos hogy rájönnek, indulni akarok a Futamon. Mert ha már beszereztem magamnak egy más fajba tartozó férjet, aki ráadásul hitetlen is, nyilván igyekszem kihasználni e helyzet minden előnyét, azaz indulok vele a Futamon, hiszen van bennem vállalkozószellem bőven, ezt épp ezen úrváros megvételevel bizonyítottam be! Abban is biztos lehet mindenki, a férjem sokkal erősebb mint a mi férfiaiunk, ez egyszerűen abból következik, hogy mi magunk olyan aprók vagyunk, azaz igazán nem nehéz nálunk erősebb egyedekből álló fajra lelteni a Világmindenségben. Vagyis, most már nem léphetek vissza, pontosabban, ha ezek után nem indulok az iszonyú szégyen lenne, de különben se érnék el vele sok mindent, mert most már mindenki a férjemre lenne kíváncsi, azaz rád... na és aligha kétséges hogy ha tényleg létezik valami veszedelem ami olyan komoly hogy te is megérezted, akkor ez a veszélyforrás is felfigyel rád, azaz a férjemre... persze rám is, hiszen hozzád tartozom... azaz, cseppet se biztos hogy ha nem indulok, akkor biztonságban leszek.

—Logikád lenyűgöző, és meggyőztél! Ezesetben pedig a döntésem egyértelmű: igenis indulni fogsz a Futamon! Velem együtt, persze. És jól felkészülve... Biztosíthatlak róla, mi emberek komoly tapasztalattal rendelkezünk cselvetések terén is, és majd elválik melyikünk az ügyesebb: én, vagy az az akármiféle veszélyforrás...

—Ezt szeretem látni benned, szerelmem, a tettekedet!

—Én pedig szeretem amikor ilyen szerelmesen és büszkén pillogsz rám... na de térjünk a tárgyra: szóval kell sok alattvaló... Kik vannak még e négy programozón kívül?

—Hát van egy rakás kisgyerek...

—Micsoda?! Gyerek, aki rabszolgának jelentkezik?!

—Úgy van.

—Hát szabad nekik?! Kiskorúaknak?! Hol a gyámhatóság, hol a gyermekek jogainak védelme, hol a...

—Kérlek, kérlek! - ragadta meg Harald karját Szinni. —Ne lovald bele magadat mert kár érte: Ezek amiket említettél, mind olyan fogalmak amik nálunk egyszerűen nem léteznek!

—Hogy micsoda?!

—Nálunk nincs joga a gyerekeknek. Semmi. Akármikor megölheti őket bármelyik szülő, büntetlenül. Persze csak a nagykorúságukig. Sőt, nemcsak a szülő ölheti meg őket de a mostohaapja is, amennyiben feleségül vette az anyát, illetve az esetben ha a gyerek az apával van a vér szerinti anyja halála miatt és az apa újranősül, a mostohaanya is megölheti a gyermeket... bár ez csak jogilag van megengedve, gyakorlatilag olyan ritka hogy nem is hallottam még ilyesmiről, amennyiben ugyanis egy mostohaanya ilyesmit tette, megharagítaná vele a férjét, azaz a megölt gyerek apját, és ugye nálunk is erősebbek a férfiak mint a nők, szóval ezzel a nő nagyon sokat kockáztatna... így aztán ha egy nő mégis ilyesmit vesz a fejébe, inkább valami ravasz cselt fundál ki, hogy balesetnek tűnjék a dolog... bár még így is kockázatos az ügy. A törvény nem büntetné meg ha kiderül, de a gyerek apja... Na de ez mellékes, mondom, ilyen nem nagyon volt még, ha mégis, rém ritka lehet mert nem is hallottam ilyesmiről... az azonban nem is ritkaság hogy egy mostohaapa egyszerűen agyonveri a nem tőle való gyermeket.

—Ezek után egyre kevésbé hiszek abban, hogy ti szelídebbek vagytok, mint mi emberek. Nem vagytok ti szelídebbek semennyire se, mindössze gyengébbek, és esetleg jobban álcázzátok a

vadságot. Az alakoskodás, alamusziság, a kétszínűség azonban a szememben nem azonos a szelídséggel. S pláne nem nevezhető erénynek...

—Lehet - tűnődött el Szinni - bár nem vagyok benne biztos mégse, hogy igazad van. Az biztos, a törvény amiatt nem bünteti a gyermekgyilkosságot, mert ennek megengedése kiváló módja a népesség kordában tartásának. Még így se állandó a népességünk, hanem növekszik, holott mi se vagyunk képesek akármennyi úrvárost építeni! Jobb tehát, ha nem élnek meg túl sokan a felnőttkort...

Harald komoran csóválta a fejét.

—Szörnyű.

—Csodálom, hogy épp egy embert ennyire felzaklat egy efféle hír.

—Tulajdonképpen nem zaklatott fel, nem emiatt vagyok ilyen komor.

—Hát?

—Hát amiatt mert egyre bőszebben szól az agyamban a mentális vészcsengő...

—De miért, gyerekek nem is indulhatnak a Futamon, semmi közük ehhez a...

—Ne feledkezz meg róla, korábban azt mondtam, az „agyai vészcsengőmnak” nemcsak a Futam maga nem tetszik, hanem az egész társadalmatokat találja valamiért gyanúsak.

—Meglep ez a véleményed. Azt én is tudom, messze vagyunk a tökéletességtől, nekem is sok minden nem tetszik a társadalmunkban, de igazán nem mondanám rossznak, abban meg pláne biztos vagyok, minden hibája ellenére is még mindig messze jobb, mint az embereké!

—Nézd, én nem akarlak meggyőzni téged, és eleve nincs is kedvem egy szociológiai vitához, mert hiszen érvelni se tudok, adatok híján. Én semmit se tudok. Legalábbis most még. Semmit se, azt az egyet kivéve, hogy az agyi vészcsengőm már nem is csak „szól”, de úgy üvölt mint egy hajókürt!

—Jó, hát én mondtam ugye hogy rád bízom magamat...

—Lássuk akkor azokat a gyermekeket! Miért akarnak rabszolgák lenni?

—Mert félnek. - válaszolta Szinni apja. —Attól félnek, a mostohaapa megöli őket.

—A gazdájuk is megteheti ezt.

—Persze hogy megteheti, de kisebb rá az esély. Amikor valaki feleségül vesz egy gyermekes anyát, gyakorlatilag biztosra vehető, hogy csak a nő kell neki, de nem a nő gyereke vagy gyerekei. Emiatt ha teheti, szívesen megszabadulna e koloncoktól, a gyerekektől.

—Mi az akadálya ha törvényesen szabad is?

—Akadálya, az nincs is semmi, de azért ilyenkor a nő se szokott örülni ugye... lehet hogy félne tiltakozni, de esetleg szelídebb formában kifejezné a szemrehányását... Meg aztán, az efféle gyermekgyilkosság bár nem büntetendő nálunk, az igaz, de azért akkor is illetlenség. Ezekből a mostohaapák általában nem azonnal ölnek, hanem várnak egy darabig amíg találnak valami legalább picit hihető ürügyet. Hogy például az a rohadt kölyök valamivel nagyon felbosszantotta őt, és ő nem akarta megölni még így se, csak megverni hogy móresre tanítsa, de véletlenül túl nagyot ütött és a gyerek meghalt... ő maga se akarta de így sikerült... Vagy valami ilyesmi. Na és a gyerekeknek is van többnyire annyi eszük hogy megsejtsék, az „új apuka” nem szereti őket, veszélyes rájuk nézve... igen, megölheti őket a gazdájuk is ha rabszolgának állnak, de ez mégis ritkaság. Hiszen a rabszolgatartónak az az érdeke hogy a rabszolga éljen, akkor dolgozik rá...

—De ezek gyerekek!

—Jogi értelemben abban a pillanatban hogy rabszolgák lettek, már nem gyermekek, mert onnantól felnőttek számítanak.

—Szörnyű. Elképesztő. Hihetetlen!

—Csak azért, mert más kultúrából jöttél. Mi ugyanígy szörnyülködünk az emberek számos szokásán, és teljesen hihetetlennek tartjuk némelyiket.

—Na jó, szerintem egyelőre jegeljük ezt a témát, látom nem tudlak meggyőzni, veszekedni pedig nem akarok... Majd visszatérünk még rá azért, ha kissé jobban megismertelek benneteket... a népeteket... s legfőképp ha kissé konkretizálódik bennem a gyanú... szóval, lássuk, ki mindenki jelentkezik még rabszolgának?

—Hát, akad egy rakás rókadémon is... bár igazán nem tudom mi bátoríthatta őket a jelentkezésre,

mert gyakorlatilag kizárt hogy bárkinek is kellenének...

—Ők mit írnak, miben reménykednek?

—Hát, ha más szavakkal is, de lényegében mind azt ecseteli bő lére eresztve, hogy ő mennyire jó munkaerő, és milyen hálás lenne ha befogadnák, még akkor is ha csak a rabszolga lenne a jogi státusa...

—Aha, tehát tulajdonképpen a családba tartozás motiválja őket.

—Persze, még szép! Mindenki tudja, hogy nincs olyan rókadémon aki ne erre sóvárogna...

—De még azon az áron is hogy rabszolga lesz?!

—Szerintem abban bíznak, ha akárhogy is de bekerültek egy családba, onnantól csak idő kérdése hogy magasabb pozícióba vergődjenek, mert ők olyan tehetségesek.

—Hm...

—Akadnak nők is, mármint nem rókadémonok, nem is kevesen, akik valamiért nem válhatnak, vagy nem mernek válni, s így hogy szabaduljanak a rossz házasságból, rabszolgaságba menekülnek. Tényleg jó sokan vannak, aminek az az oka, hogy nálunk a válás majdhogynem lehetetlen. Nem azt mondom hogy nincs ilyesmi, mert van, létezik, de rendkívüli módon meg van nehezítve, szóval... - és széttárta a kezét. —Vannak aztán akik az adósságaiktól akarnak szabadulni... Sőt, ahogy látom, a rabszolgáknak ajánlkozók majdnem egyharmada egyenesen az átok elől menekülne!

—Hogy mi elől?!

—Meg vannak átkozva. Vagy legalábbis azt hiszik. Például, megátkozta őket egy rókadémon... Vagy véletlenül beléptek egy olyan kabinba aminek a száma tizenhárom, vagy ennek a többszöröse, és ők félnek e számtól... vagy az év negyedik napján tévedésből fordítva húzták magukra fel a pólót...

—Ez olyan nagy baj?!

—Hajaj, nálunk temérdek efféle hiedelem létezik... Olyan is lehet például - sőt, van is, itt olvasom ennél a férfinál - hogy az év tizenharmadik napján elfelejtette köszönteni a tükörképét borotválkozás előtt...

—*Hogy mit nem csinált?!!*

—Nem köszöntötte a tükörképét. Mi úgy szoktuk, hogy amikor borotválkozni kezdünk, mielőtt akár csak kézbe is fogjuk a borotvát, udvariasan köszöntjük a tükörképünket. Ha ugyanis ezt nem tesszük, megvan az esélye annak, hogy a tükörképünk megsértődik, és elhagy bennünket! Ebből pedig rengeteg kalamajka származhat, például kísérthet minket, balszerencsét hozhat ránk, vagy valahol megjelenik mintha valóságosan ő volna én, és csinál valami galádságot hogy lejárasson minket, hogy azt higgye mindenki, azt a dolgot mi csináltuk, közben meg csak a tükörképünk volt... Na és ennek esélye különösen nagy, ha valaki valamely szerencsétlen sorsszámú napon nem köszönti a tükörképét!

—És ettől úgy beszarik, hogy képes rabszolgának jelentkezni?!

—Na hallod! Ugyanis a rabszolga többé nem számít ugyanannak a személynek aki addig volt, tehát automatikusan kikerül minden átok hatása alól. Persze az más, ha megint megátkozta őt valaki, de ami addig történt, az nem számít.

—Szóval a régi átkok, rontások, ilyesmik megszűnnek. Értem.

—Nem, nem jól érted. Megmaradnak azok is, naná hogy megmaradnak, de onnantól a rabszolga urára, tulajdonosára vonatkoznak!

—Húha, most aztán nagyon megijedtem!

—Mégse vagy hitetlen?!

—Hé, ne riadozzál, gúnyból mondtam csak!

—Huh, nagyon szépen kérlek, többé ne tréfálj ilyesmivel, én nagyon örvendek hogy a személyedben van egy garantáltan és abszolút hitetlen barátom, nem akarlak elveszíteni... úgy értem, a legutolsó amit szeretnék az az hogy kiderüljön, mégse vagy hitetlen...

—Na ez az amitől sose kell tartanod. Én olyan képtelen mértékig hitetlen vagyok, hogy alig tudom

megállni hogy halálra ne röhögjem magamat a babonás fajtátokon.

—De minek azt megállni, én igazán csakis örülök neki ha röhögsz ezeken a dolgokon, én akkor vagyok a legboldogabb ha a földön fetrengve nevelsz emiatt, ha már visítasz a röhögéstől, úgy mulatsz rajtunk, azt se bánom ha maró gúnnal élcelődöl rajtam vagy bárkin, én ennek mind örülök de tényleg és igazán, mert annál biztosabb lehetek benne hogy te tényleg tökéletesen hitetlen vagy!

—Akkor se fogok most nevetni. És azért nem, mert inkább szánakozom rajtatok... Bár, az igaz hogy nem is vagyok már annyira hitetlen... de ne ijedj meg, nem olyan értelemben hiszek mint azt te véled! Hanem olyasmire gondolok, valami alapja *mégis* kell legyen neki ha ilyen képtelen mértékben babonás a fajtátok. Mert nem létezik, hogy ilyen fejlett technika mellett ennyi rengeteg hülyeségben higgyetek csak úgy, ok nélkül! Szóval, én ilyen értelemben vagyok hívő. De megnyugodhatsz, mert olyan értelemben továbbra is hitetlen vagyok, hogy ez az ok amit még nem ismerek, ez szerintem biztos hogy nem misztikus. Misztikus dolgokban továbbra se hiszek.

—Mégis, mi lehet akkor ez az ok?!

—Fogalmam sincs, de én úgy élek ki fogom deríteni! És ha kiderítem, akkor jaj annak az „oknak”!

—Akkor most mik a parancsaid drágám, a jelen pillanatra vonatkozóan? - kérdezte bájos mosollyal Szinni.

—Hát, én nem tudom mi ennek a módja, de közöld ezekkel a programozókkal, hogy hajlandó vagyok őket „alkalmazni” rabszolga munkakörbe! - vigyorgott Harald.

—Ezt majd elintézi apukám, neki mondd, a számítógép előtt is ő ül...

—Eszemben sincs neki mondanom. Először is mi jogon, ő mégse a rabszolgám még elméletileg se... Ennél is fontosabb, hogy én úgy általában véve - úgy döntöttem - nagyon ritkán fogok parancsolni bármit is bárkinek. Mármint, téged kivéve... Persze, neked se óhajtok kifejezetten „parancsolni”, hanem azt szeretném kifejezni valamiképp, hogy ha legszebb terveim beválnak, te nemcsak a bolygótokon leszel királynő, hanem már sokkal korábban is: itt az úrvárosban! Mert annyi alattvalónk lesz. És nekem eszem ágában se lesz azzal izzasztanom az agytekevényeimet hogy megjegyezzem, kinek mi a dolga, feladata, sőt akár a neve... Egyáltalán, mást se kívánok kevésbé mint hogy én görcsöljek minden apró részlet megszervezésével! Én megbeszélem veled a dolgokat hogy mit hogy tartok helyesnek, aztán te vagy beleegyezel ebbe mert belátod hogy igazam van, vagy nem látod be de akkor is beleegyezel mert nem mersz ellenkezni, vagy ellenkezel és születik valami kompromisszumos döntés az adott kérdésben... Na és akkor te azt szépen megcsinálod. Illetve, ha nincs kedved neked személyesen megcsinálni, majd te leszel az, aki azt a munkát parancsba adja valaki másnak... Nyilván ez fog történni a legtöbb esetben! Miért is ne, ez illik egy királynőhöz! Természetesen büntetni is te fogsz, ha nagyon muszáj lesz. Engem meg se kell kérdezned majd hogy mi meg hogy legyen a büntetés, vagy akármi. A te dolgod, a te döntésed... Te vagy a főnök... Jó, persze én is főnök vagyok ugye, de én az efféle napi ügyekben háttérben akarok maradni, mindössze azért, mert az ilyen részletkérdések csakis untatnának, és rabolnák az időmet. Nyilván persze nemcsak veled de velem se érdemes ellenkeznie senkinek, de ez nem is hiszem hogy előfordulna, mert mindenki tudja, adott esetben te lehet hogy megbeszéled velem, mi legyen a vétkes illető büntetése, de ha én haragszom meg valakire, azt nem fogom veled megbeszélni... hanem azonnal és ott helyben agyonverem! Mindazonáltal ez kizárólag elméleti lehetőség, mert mint mondtam nem is nagyon fogok beleszólni a napi ügyekbe. Ha valaki véletlenül összefut velem, legyen udvarias, és kész, ennyi az egész, s máris semmi félnivalója! Tehát az igazi főnök igenis te leszel Szinni, ami engem illet beérem azzal, ha veled megtárgyalhatom a stratégiai fontosságú ügyeket, de ezellen neked se lehet kifogásod, elvégre épp azt várod el tőlem hogy ilyen kérdésekben hozzáértő legyek!

—Ez nekem nagyon tetszik, drága szerelmem, köszönöm neked!

—Na tehát akkor én igenis NEKED mondom azt hogy hívd ide el hozzánk ezt a pár túlsúlyos programozót, de az hogy neked mondom, csak annyit jelent hogy ettől kezdve ez a te felelősséged. Te természetesen arra tesztálsz rá a konkrét tennivalókat, akire csak óhajtod!

—Apa, intézkedj, kérlek! - szólt erre azonnal az ifjú királynő...

A négy programozó eléggé megszeppenve vette tudomásul, hogy nemcsak Szinni lesz a gazdája, de egy *ember* is, még ha közvetve is...

—Bár tulajdonképpen sejthettem volna - mormogta egyikük - mert ugyan ki más lenne olyan mértékben hitetlen, hogy képes beköltözni épp ebbe az úrvárosba?!

Azt mindenesetre nagy örömmel hallották, hogy Harald állítólag tudja a sikeres lefogyás titkát.

—Na figyeljete csak ide - magyarázta nekik - mindenekelőtt, a lényeg tehát hogy mit esztek, pontosabban, mit NEM esztek mostantól! De mert a kísértés nagy, ezt nem bízom a belátásotokra, pláne mert ha ti rendelkeztek is netán elég akaraterővel, de hamarosan sokezer alattvalóm lesz, köztük gyerekek is, és nem akarom hogy valamelyikük elcsábuljon. Igaz, nem mindegyikük kövér, de nekik is csak a hasznukra válhat, ha áttérnek erre a „carnivore” nevű életmódra! Szóval, nektek kell érteni ezekhez a számítógépekhez, sőt úgy látom akadnak errefelé mindenféle robotok is... gondolom, ezeket is a központi számítógép irányítja... tehát intézzétek el, hogy ezek minden olyan ételt amit én helyteleníték, behordjanak néhány óriási terembe a zsilipkamrák környékén, aztán ezen termék ajtaja csak egy olyan jelszóra nyíljon ki, amit én ismerek, és amit meg is változtathatok, akár a ti közreműködésetek nélkül is! Meg lehet ezt csinálni?

—Persze, felség - válaszolta egyikük - és még csak nem is lesz nehéz, de az élelmiszerek áthordása a robotoknak is időbe telik.

—Annál inkább neki kell kezdeni mielőbb!

—Milyen kritériumok alapján dönthetjük el, melyik élelmiszer nem megengedett?

—Sorolom, figyeljete! Nem lesz nehéz megírni a programot, mert pofonegyszerűek a kritériumok. Sorban meg kell vizsgálni a következő szempontokat! Amire a következő pontokban azt mondom röviden hogy „tilos”, na azt nem szabad megenni, tehát összegyűjtendő az előbb említett termekben:

1. Növényi alapú az élelmiszer? Azaz, van-e benne bármi ami növényi eredetű, beleértve ebbe a növényi olajokat is? Ha igen: TILOS! Megjegyzem a biztonság kedvéért, a cukor is növényi alapú élelmiszernek számít, emiatt tilos...

2. Van-e az élelmiszerben úgynevezett transz-zsír? Ha igen: TILOS!

3. Ezek után csak az állati eredetű élelmiszerek maradtak meg. Na most ezekből is tilos MINDEN, ami úgynevezett „feldolgozott termék”. Tehát pácolt hús, szalámi, kolbász, hurka, konzervek, felvágottak, májkrémek... Gyakorlatilag tehát kizárólag azok a húsok maradnak meg, amik fagyasztottak vagy sózottak. Illetve még a füstölt áruk, meg a szárított is ha netán akad olyan, amennyiben semmi más kezelést nem kaptak azaz nem kenték be őket valami vegyszerrel vagy ízesítővel...

4. Minden tejtermék tilos! Tehát maga a tej, de a vaj is, túró is, sajt is, joghurt is, kefir is... szóval minden efféle! Itt is megjegyzem amúgy, a tejtermékek közül a sajt majdhogynem ártalmatlan. Sajnos azonban csak akkor az, ha már jó alaposan érlelt, ugyanis az érlelés során bekövetkező folyamatok az alapanyagul szolgáló tejet illetve tejfehérjét meg minden mást úgy átalakítanak, hogy az majdnem biztosan ártalmatlan már nekünk, és nyugodtan fogyasztható. A baj csak az, hogy nem lehet pontosan tudni, mely sajtok „eléggé” érleltek... Ami nincs érleltnek minősítve, eleve kockázatos, de ami hivatalosan is „érlelt” ott se tudható, hogyan érlelték és mennyi ideig, azaz maradhatott benne laktóz, vagy akármi ami árhat nekünk. Emiatt tilosak a sajtok. De meg különben is, az őskorban nem volt sajt, ha meg nem volt akkor alapból rizikós élelmiszernek van tekintve és kész!

5. Minden tilos, amiben alkohol van, akár ha kevés is.

6. Tilos a méz is. De azt valahova külön vitessed, mert azt azért megtartjuk: bár lényegében csak cukor az is, sajnos, de akadnak benne hasznos anyagok, így különleges esetekben engedélyezett a használata, parányi mennyiségben: tudniillik betegség esetén, orvossággént! Azaz semmi esetre se naponta, és minthogy ezentúl orvosságnak számít, sejthető milyen kevés engedélyezett belőle... De azt azért akkor se dobjuk ki. Ugyanez érvényes a virágporra is. Különben a virágpor még jobb is

mint a méz, vagy legalábbis kevésbé rossz, tudniillik kevesebb benne a cukor, de több a fehérje. Ja és még a méz amiatt is marad, mert antibiotikus anyagok vannak benne, emiatt kiváló szer külső fertőtlenítésre, azaz például ha valaki elvágja a kezét, hasznos, ha a sebet bekeni mézzel, hogy a fertőzéseket elkerülje! Továbbá, a méz ugye egy száraz valami, így a sebre kerülve abból vizet von el, ezzel is segítve a seb összehúzódását és gyógyulását, valamint a fertőzés elkerülését. Arról nem is beszélve hogy védőréteget képez a seb fölött, ezzel is megakadályozva hogy a sebbe mikroorganizmusok jussanak be. Szóval, a méz igenis lehet nagyon hasznos, épp csak nem akkor, ha rengeteget bezabálunk belőle... különben meg ez igaz a növények majdnem mindegyikére is úgy általában. Nekem semmi bajom a növényekkel... épp csak nem megenni kell őket, ez a nézetem! A növények rengeteg anyagot tartalmaznak ami ha megesszük, nekünk méreg, de tudjuk, hogy kis mennyiségben a legtöbb méreg hasznos orvosság. Egészséges ember azonban nem teszi jól, ha akkor is orvosságot szed amikor nem beteg... szóval, a növények remek forrásai a mindenféle gyógyszereknek, nagyon hasznosak lehetnek, épp csak táplálék céljára nem alkalmasak.

7. Evidens gondolom, hogy tilos mindenfajta cukorka, torta, csokoládé, jégkrém és fagylalt is! Bár ezek már szintén kihullanak a listából úgylis, korábban, hiszen temérdek bennük a szénhidrát. Tehát a cukor. Ami, ezt kihangsúlyozom újra, növényi eredetű... s ezekből tilos.

—Az étcsokoládé is tilos?

—Persze. Semmi más csak felesleges kalóriabomba. Különben is, a legtöbben azt úgysem szeretik, mert nem elég édes. Amúgy meg ha nem édes is, de kakaó azért van benne, az meg szintén növényi eredetű, ezekből kérdezni is felesleges volt...

—És a kalóriamentes üdítők?

—Szerinted édesek?

—Igen.

—Van bennük cukor?

—Nincs, hiszen kalóriamentesek!

—Akkor mitől édesek?

—Gondolom valami más anyagtól.

—Szóval mesterséges édesítőszer van bennük, emiatt tilosak, ahogy már mondtam! Ha ugyanis ilyesmi van bennük, akkor az „feldolgozott terméknek” minősül. Nem mellékesen, maga az édes íz is inzulinválaszt vált ki sokakban, a cukor hiánya ellenére is, emiatt a véredbe kerül a sok inzulin, de mert nincs cukor amit lebonthatna, éhes leszel... falni fogsz... s emiatt hízol. Hiába kalóriamentes az üdítő. Nem az üdítőtől hízol közvetlenül az igaz, de áttételesen nagyonis, mert az készlet téged hízlaló ételek evésére! Az egész tehát csak egy átkozott becsapás. Felesleges effélével terhelni a biokémiádat. Haszna nincs, csak kára. Igyál vizet...

Mégvalami. Külön kiemelem, hogy ha BÁRMI ételmisszer csomagolásán az a szó látható hogy „zsírszegény” vagy „zsírmentes” vagy „csökkentett zsírtartalmú”, akkor már nem is kell vizsgálni tovább: teljesen mindegy hogy konkrétan MI az az ételmisszer, azonnal, automatikusan tiltottnak minősül! Ennek oka az, hogy csakis akkor lehet valami zsírszegény, ha az eredetileg benne levő zsírt vagy annak egy részét mesterségesen eltávolították belőle, eképp nyilvánvaló hogy ez egy feldolgozott termék, tehát tilos. Továbbá, az is erősen valószínű hogy a zsírt amit kiszedtek belőle, pótolták valami mással, például növényi olajokkal vagy cukorral, ami miatt megintcsak tilos.

—Értem.

—Még annyit tennék hozzá, bár tudom hogy rém groteszkül fog hangzani amit most mondok, hogy ha az ételmisszer csomagolásán az áll hogy „egészséges”, ez a szó, ha tehát ezzel a szóval reklámozzák, na AKKOR IS TILOS! Igen, jól hallottad: egészségünk érdekében pont azoktól az ételmisszerektől kell tartózkodnunk amiket egészségeseknek hirdetnek... ugyanis jelenleg az az uralkodó nézet az egészségről társadalmatokban hogy a zsírok egészségtelenek, főleg az állati zsírok azok, és hogy az egészséghez sok növényt kell fogyasztani, zöldséget meg gyümölcsöt, és hogy a napi bevitt energiamennyiség legalább felét szénhidrátokból kell fedezni... nos, a mi nézetünk (az enyém mindenképp) ezzel homlokegyenest ellenkező, amit tehát jelenleg

egészségesnek hirdetnek, az a mi szempontunkból a legkifejezettebben káros, egészségtelen! Vagy legalábbis ennek akkora hatalmas az esélye, hogy egyszerűen nem éri meg hogy kockáztassunk, de azt se hogy időt fecséreljünk az adott élelmiszeripari termék további vizsgálgatására. Egyáltalán, a modern élelmiszereket én nem is tartom ételnek, nem is nevezem annak őket, csak „ételimitációknak”, vagy más szóval „ételszerű csinálmányoknak”, „pseudo-ételeknek”. Amik különben már amiatt is veszélyesek, mert addikciót váltanak ki. Mondjátok csak, volt-e már valamelyikkel olyasmi, hogy kinyitottatok egy zacskó chipszet vagy másvalamit, és fogadkoztatok hogy csak egy keveset esztek most belőle, mondjuk a harmadát vagy legfeljebb a felét... De aztán mégse tudtatok ellenállni neki, és pillanatok alatt befaltátok az egészet? Mert csodálkoznék ha nem tapasztaltatok volna már ilyesmit, méghozzá nemcsak sokszor de gyakorlatilag rendszeresen! A modern, feldolgozott ételek messze többsége olyan, hogy hiába van ráírva a csomagolásra hogy hány „adag” van a zacskóban, te igenis meg fogod enni az egészet együltő helyedben, vagy legalábbis nagyon hamar, egyszerűen mert olyan úgynevezett „ízfokozó” anyagokkal keverik őket, amiknek nem bírsz ellenállni! De nem azért ilyen csábító az az étel mintha olyan remek alapanyagokból állna, sőt a legtöbbször épp hogy a legpocsékabb alapanyagokból készítik, hogy olcsó legyen az előállítása. Ugyanis megtehetik ezt a gyártók: az az ízfokozó amit beleraknak, becsapja az agyadat, sokkal finomabbnak hazudja az ételt mint amilyen az a valóságban! A legismertebb ilyen anyag a nátrium-glutamát, aminek még mindenféle kellemetlen mellékhatásai is lehetnek, legalábbis az arra érzékenyebbeknél, mint például nyak- és hátfájás, szapora szívdobogás, gyengeség, fejfájás... Sőt, ehhez még azt is hozzáteszem, hogy már kis mennyiség is ebből az anyagból legalább 300 százalékkal megnöveli a szervezetünk zsírraktározó hormonjainak, elsősorban az inzulinnak, a működését! De amúgy akad sok más „ízfokozó” vegyület is. Ezek szerintem drogok. Éppúgy be kéne tiltani őket mint a kábítószereket... De nincsenek betiltva, mert óriási piaci érdek fűződik a használatukhoz. Tulajdonképpen úgy tekinthetitek hogy egy óriási, világméretű összeesküvés áldozatai vagytok, mert az élelmiszerlobby mindent elkövet azért hogy állandóan csak egyetek, sőt, zabáljatok, minden percben, megállás nélkül, mint a ketrecekbe zárt, hízlalásra szánt állatok: ilyen aljas trükkökkel teszik ezt mint az ízfokozó drogok, de pszichológiai trükkökkel is, hiszen majdnem minden reklámban azt szuggerálják nektek hogy „egyél, egyél”... Még a kalandfilmekben is okvetlenül van olyan jelenet amikor a hős valami üdítőt iszik amelynek palackján jól látható a márkajelzés, vagy chipszes zacskóból eszeget... És ennek ellent kell állnotok! Az tényleg a legminimálisabb óvintézkedés ha egyszerűen elzárjuk a problémás úgynevezett „ételeket”, mert ha nem elérhetőek, akkor értelemszerűen nem csábulhattok el rájuk!

—Hát, ez igaz. Ami el van zárva, azt egészen biztosan nem ehetjük meg, s az is vitán felüli hogy amit nem eszünk meg az egészen biztosan nem hízlal!

—Úgy van! Tulajdonképpen, ha a végletekig le akarjuk egyszerűsíteni a dolgokat, akár úgy is fogalmazhatunk, hogy egyszerűen semmit nem eszünk meg, amin címke van.

—Na most elvesztettem a fonalat, felség, már bocsáss meg! Miféle címkére gondolsz?

—Hát arra a kis cetlire vagy mire, amin fel van tüntetve hogy az adott állítólagos „étel” egy adagjában mennyi a kalória, meg a szénhidrát, a fehérje, meg más ilyesmi mennyisége, és ezek hány százalékát teszik ki a napi „ajánlott mennyiségnek”? Amin ilyen cetli - vagy legyen neked, mondjuk hogy „felirat” - van, az majdnem száz százalékgig biztosan feldolgozott termék. A természetes ételeken ugyanis nincs se cetli, se felirat. Azért nincs, mert képzeld csak el ha te megölsz egy állatot - tegyük fel egy bárányt - akkor egyszerűen nem tudhatod, abban hány százalék a fehérje, a zsír, akármilyen. Hiszen minden bárány eltérő mértékig zsíros ugyebár. Sőt, egyetlen bárány esetén is ez mind attól függ, épp melyik testrészét eszed. Sőt attól is, nyersen eszed-e vagy megsütöd, és ha sütöd mennyi ideig sütöd, milyen hőfokon, milyen körülmények közt... elvégre sütés közben mégiscsak elég a zsír egy része. Tehát természetes ételek esetén egyszerűen foglalmad se lehet ezekről a százalékokról, grammokról, akármilyen adatokról! Kizárólag akkor lehet egy ételt efféle adatokra standardizálni, ha az az étel NEM természetes, hanem valami feldolgozott szarság, amit laboratóriumokban illetve ipari körülmények közt állítottak elő. Az ilyesmit jobb ha nem

esszük meg. Egyáltalán, remélem belátjátok hogy történelemelőtti őseink, a barlanglakók, a vadászok nem kalóriatáblázattal a hónuk alatt kergették a vadat, és nem számolgatták zsebszámológépen vagy okostelefonos applikációkat használva hogy most épp hány grammot szabad fogyasztaniuk ebből vagy abból az élelmiszercsoportból! Mégis sokkal egészségesebbek voltak mint a mai népesség!

—Ennyi, felség?

—Egyelőre ennyi jutott eszembe úgy hirtelenjében. De az biztos, ha ki is hagytam valamit netán, ezek a legfontosabb szempontok. Ha ez mind be van tartva, nagy baj már nem lehet.

—Volna egy kérésem. Tudnál valami könnyű definíciót adni arra, mi az ami a te fogalmaid szerint „feldolgozott étel”? Mert ugye, annyiszor kihangsúlyoztad hogy azokat nem szabad ennünk... De, én mint programozó úgy vélem, ha ez ilyen fontos fogalom akkor illik definiálni, egyértelműen!

—Igazad van. Nos a definíció tényleg egyszerű: Feldolgozott terméknek minősül minden, amiben 1-nél több összetevő van, az összetevők közé NEM beszámítva a vizet és a sót! Tehát a víz és a só nem számít. Az összes többi igen. Ha ezen „összes többi” összetevők mennyisége nagyobb mint 1, akkor máris feldolgozott termék...

—Hát, megbocsáss a szavaimért, talán egyszerűbb lett volna azt megmondani, mi az amit mégis ehetünk...

—Nem lepődök meg a szavaidon, mindenki így van ezzel aki először hallja e listát... De később rájönnek a fogyókúrázók, hogy nem is olyan unalmas és egyhangú a carnivore életforma! Gondolj bele, gyakorlatilag minden megehető ami hús, vagy tengeri herkentyű, mindössze nem készen, agyon-feldolgozva kell megvenned, hanem frissen. Vagy fagyasztva. Szóval nem konzerv formában, darálva, mindenféle gyanús vackokkal összekeverve... Tehát, ami úgy általában hús, mármint IGAZI hús, az megehető! A halak is. Mindenfajta tojás is. Nagy vonalakban úgy foglalthatom össze a dolgokat hogy nem eszünk semmit ami növényi alapú, különösen akkor nem, ha sok benne a szénhidrát; tilosak a tejtermékek is, valamint a húsokat se esszük meg, ha feldolgozott készítmények. Egyszerűen nem bízunk meg a feldolgozott készítményekben akkor sem, ha a címkén feltüntetett összetevők listájában nincs semmi ártalmas. Érthető okokból ugyanis azon a címkén a gyártók csak azokat az összetevőket tüntetik fel, melyek feltüntetése kötelező. Aminek a feltüntetésére nem kötelezi őket törvény, azt nem is írják ki, holott könnyedén lehet hogy az az ott nem szereplő összetevő ártalmas nekünk. Ezért van az, hogy egészen egyszerűen minden feldolgozott termék tilos!

—Tényleg ennyire kell félni a feldolgozott élelmiszerektől?

—Ha arra vonatkozik a kérdésed, indokolt-e a gyanakvás az élelmiszergyártókkal szemben, akkor nekem bizony egyértelműen „igen” a válaszom erre! Bár természetesen nem ismerem a ti világotok viszonyait még, de a magam világából elképesztő és döbbenetes példákat tudok hozni a gátlástalanságukra. Csak egyetlen példa: Életmódváltásom kezdeti időszakában, amikor még én is csak egy tudatlan zöldfülű voltam, azaz magam se voltam még tisztában mindennel, vajat akartam venni. Igen, akkoriban még fogyasztottam tejterméket - később leszoktam róluk. Szóval vajat akartam venni, és láttam az áruház polcán egy jókora dobozt, aminek az ára elfogadhatóan olcsónak tűnt a térfogatához mérten, és hatalmas betűkkel szerepelt rajta az a szó, hogy VAJ. Megvettem. Eszegettem is egy darabig, anélkül hogy jobban megvizsgáltam volna, s még finom is volt. Egyszer azonban valahogy mégis alaposabban szemügyre vettem, s akkor látom ám, van ott még más szöveg is... A teljes neve a terméknek ugyanis így hangzik:

„Nem tudom elhinni hogy ez nem VAJ!”

Igen, ez a hosszú szöveg a termék „neve”... Csakhogy e hosszú szövegből az a rész hogy „Nem tudom elhinni hogy ez nem”, ez egészen picike betűkkel szerepelt a dobozon, ellenben a „vaj”, az hatalmas, nagy, félkövér betűkkel pompázott ott!

És jobban elolvasva az összetevőket kiderült hogy ennek a terméknek kábé annyi köze van az igazi vajhoz mint a mackósajtnak a brummogáshoz... Ugyanis mindenféle növényi olajokból és adalékanyagokból pancsolják össze. Gyakorlatilag egy margarinféleségről van szó. Szóval

egyszerűen áldozatává lettem egy vásárlói átbaszásnak. Erre nincs szebb szavam. Vajat akartam venni, és rámsóztak egy egészségre ártalmas kotyvalékot, azzal a trükkel amit úgy nevezhetünk hogy „megtévesztő reklám”. Mert aki csak egy pillantást vet a termékre - ahogy én is tettem - csak annyit lát és olvas el hogy „vaj”, és megveszi, a cég meg ha beperelik azzal érvel hogy ő nem hirdette ezt vajként, mert egy sokkal hosszabb kifejezés a termék neve, ami világosan utal rá hogy ez NEM vaj... Pedig hát hogy a francba ne hirdette volna vajként amikor minden más szó azon a szarságon mikroszkopikus betűkkel van írva!

Szóval az élelmiszeripari cégektől úgy kell óvakodni mint pestises betegek csókolgatásától, mindenre képesek a profitjuk növelése érdekében, emiatt mélységesen bizalmatlan voltam és vagyok minden feldolgozott készítménnyel szemben.

—Tartok tőle hogy ennek alapján az élelmiszerek nyolcvan-kilencven százaléka tiltólistás.

—Túl optimista vagy, programozó barátom! Én nagyon boldog lennék ha az élelmiszereknek csak a kilencven százaléka lenne tiltólistás. De nem lesz ilyen szerencsénk. Csodálkoznék, ha az állítólagos „élelmiszerek” kevesebb mint 99.9 százaléka kerülne csak tiltólistára, s eképp elzárásra...

—A krumpliért azért fáj a szívem.

—Nekem is! Nagy kedvencem volt a sültkrumpli! - ismerte el Harald mosolyogva.

—És a kenyér... A frissensült kenyér illata... Főleg a kenyérhéjáért vagyok oda...

—Megintcsak azt mondhatom: Én is! Igen, ez nehéz ügy, de néha áldozatokat kell hozni... Amúgy meg, a kenyér alapanyaga a búza, mint ez köztudomású, és a búza a benne levő glutén miatt egy rém veszélyes és ártalmas növény! A bizonyíték erre az, hogy nemcsak nekünk embereknek árt (és nemcsak a búza de minden más is ami abból készül, tehát a kenyér is) hanem még a tehénnek is, holott a tehén nálunk messze-messze sokkal jobban adaptálódott a növényevéshez, így vélhető lenne hogy a búza nem árt neki, hiszen a búza is növény ugyebár! És mégis... köztudott a gazdák körében, hogy a tehénre nagyon kell vigyázni, be ne szabaduljon a búzatáblákba! Mert ha bemegy oda, annak nem annyi lesz csak a kára hogy lelehel és összetapos egy csomó búzát... hanem az, hogy a tehén MEGDÖGLIK! Mert bezabál egy rakás búzát, aztán a megrágott búza az abban levő glutén miatt - mely lényegében egy növényi ragasztó - egy szinte emészthetetlen masszává áll össze, ami mindent eltömít és összeragaszt a tehén gyomrában és bélrendszerében... Nyilván persze néhány szál kalász nem lesz a tehénnek halálos. De ha igazán tisztességesen teleeszi magát vele, akkor szegénykémnek VÉGE! Na most, ennek alapján mit várhatunk az efféle „tápláléktól” mi, akik még annyira se vagyunk hozzászokva a növények fogyasztásához mint a tehén?! Hiszen ha létezik állat ami a növényevés jelképe, az semmi más mint épp maga a tehén! És még ő is belepusztul ebbe az úgymond „táplálékba”! A tehén, ami pedig aztán tényleg kifejezetten épp a növényevésre specializálódott teljes egészében! Az a szomorú igazság, hogy a kenyér egyszerűen nem emberi táplálék. Sőt, nemcsak emberi fogyasztásra nem való, de még állatok etetésére is alkalmatlan, amint az előző példám bizonyítja.

—Na de hogy is ehetnénk meg azt a rengeteg zsíros húst kenyér nélkül?!

—Most ezt hogy mondjam el neked, egyszerűen ki kell próbálnod és rájössz, cseppet se szörnyű, és nem fogod kívánni a kenyeret a húshoz egy idő után... Gondolj bele, a ragadozó állatok se esznek kenyeret a prédájuk mellé! Szerencsére pár hét után különben az eddig túltelítődött édesíz-receptorok a szádban hogy úgy mondjam meggyógyulnak, alkalmazkodnak ahhoz hogy mostantól kevesebb édességet eszel, pontosabban semennyi édességet sem, így már a kevésbé édes ételeket is édesebbnek érzed majd, mint ahogy eddig volt! Ez azt jelenti hogy például a nyers borjúmájat elkezded édesnek érezni... Korábban nem éreztem én magam se édesnek azt, s el se tudtam képzelni hogy májat egyek, nem szerettem az ízét, de pláne nem nyersen, a gondolatára is rosszul lettem volna... most meg már egyenesen csemegének tartom! Azaz hogy úgy mondjam visszatért a normális ízérzékelésem, s ez veled is így lesz! Ennek az a haszna is megvan, hogy kevésbé csábulsz el a sok cukros szar után. Ha pár hónapja carnivore vagy, s valaki megkínál majd téged mondjuk egy agyoncukrozott gyümölcsjoghurttal, s te engedsz a kísértésnek és elkezded enni, jóeséllyel az első kanál után kifordul majd a szádból, mert annyira émelyítően édesnek érzed majd, hogy

ehetetlennek találod! Csak az elején lesz ez nehéz... Igen, az eleje, az átállás valóban nehéz lesz. Legalábbis nehéz, általában. Mert akad azért akinek könnyen megy... Nálam például a gyümölcsök azok, amik a legtöbbször károsítottak. De ki lehet bírni...

—Mégis, nehéz elképzelni hogy a gyümölcsök ártalmasak lennének. Elvégre azok mégiscsak természetes eredetű táplálékforrásnak tűnnek.

—Na de említettem már, a mai gyümölcsök nem azonosak a régiekkel, mert a maiakban sokkal több a cukor... Ráadásul, az a fajta cukor ami a gyümölcsökben van, a fruktóz, az a cukorfajták közül is különösen ártalmas. Egyrészt, nem érzel tőle jóllakottságot: a gyümölcssevést szinte a végtelenségig lehet folytatni, anélkül hogy elegendő lenne belőle! Így pedig könnyű elhízni... Ennél is nagyobb baj, hogy a fruktózt a tested egyetlen sejtje se képes semmire se felhasználni! Így aztán az csak úgy kering ott a véráramban, végül a májunk kénytelen kezdeni vele valamit jobb híján... a májunk, *mint minden mérgező anyaggal!* Ez már eleve gyanús kell legyen nekünk, mert azt bizonyítja hogy a fajunk eredetileg igenis húsevő volt, s akkoriban a fruktóz - tágabb értelemben a gyümölcsök úgy általában - mérgező volt neki! Na és hogy mit kezd a májunk a gyümölcscukorral? Nos, átalakítja zsírrá... Aztán a zsír már később esetleg fel tudjuk használni valamire, tudniillik a testünk üzemanyagául. Persze csak akkor, ha zsír-adaptáltak vagyunk már... Mert aki állandóan csak szénhidrátot zabál, az sose fogja a testén felhalmozott zsírt elégetni, azaz amikor gyümölcsöt eszik, annak cukortartalma is a kövérségét fokozza, mert zsír lesz belőle. Azt is ki lehet számolni pontosan, mennyi: A fruktóz energiaegyenértéke mint minden cukor körülbelül 4 kcal/g, a zsír ennek nagyjából kétszerese, tehát minden megevett 10 gramm fruktózból 5 gramm zsír kerül a testedre, ennnyivel leszel kövérebb!

De még ennél is veszélyesebb a dolog, mert a többi fajta cukrot a tested egésze képes felhasználni, a fruktózt azonban mint mondtam a májad kell kezelje valamiképp. Minden egyes gramm fruktózzal a májadat terheled! És bár a máj lényegében a legnagyobb szervünk, a test egészéhez képest csak egy kicsike valami, ugyanis a testtömegünknek csak körülbelül 2 százaléka. Azaz könnyedén túlterhelhető a sok fruktóz zabálásával. Ráadásul minthogy épp a máj alakítja zsírrá a fruktózt, emiatt, érthetően, ez az újonnan gyártott zsír a máj közelében raktározódik el, azaz vagy magán a májon, eképp nem alkoholos eredetű májelzsírosodást okozva, vagy a máj környékén... ami azt jelenti hogy a hasad tájékán! Épp ott, ahol a legtöbbször úgyis a legkövérebbek vagyunk! Szóval jobb ha nem esztek gyümölcsöket. De pláne nem az első időszakban amikor még csak nem is vagytok zsír-adaptáltak. Én tulajdonképpen egyetlen előnyét ismerem csak el a gyümölcsöknek, de ez a zöldségekre is igaz: Még mindig jobb ha ezeket eszi valaki mint az ezeknél sokkal ártalmasabb, erősen feldolgozott, iparilag összekotyvasztott szarságokat! Tehát nem azt mondom hogy a gyümölcsök és zöldségek evése helyes, hanem azt, hogy akadnak ezeknél sokkal de sokkal rosszabb, de mégis ételnek nevezett szemetek. Ennyi igaz. De ettől még igenis az a legjobb ha ezeket se esszük.

—Igen, persze, csak ahogy mondtad, az eleje, na attól félek, az első napoktól...

—Az első napoknak is megvan a maga öröme, hidd el! Ugyanis ezt az egész átállást úgy érdemes elkezdni, hogy eleinte nem törődsz azzal, MENNYIT eszel, hány kalóriát, és ne érdekeljen téged hogy te tulajdonképpen fogyni akarsz! Azaz, az első napokban, akár az első két héten is, nyugodtan egyél amennyit csak akarsz, még akkor is ha ez oly sok hogy már zabálásnak is nevezhető! Nem számít! Egyedül csak arra kell ügyelned, MIT eszel. Tehát amiket az előbb felsoroltam hogy tilos, az tilos és kész, azt nem eheted. Minden mást azonban igen, mennyiségi korlátozás nélkül! Így azért egészen más a dolog, hidd el... Gondolj bele, eddig elszántan igyekeztél NEM enni, túrni az éhséget meg minden... Most ennek vége! Nyugodtan pukkadásig eheted magadat! Igaz hogy nem akármivel, de mégis, mennyivel jobb érzés ez mint korábban, amikor egyetlen plusz falat miatt is lelkiismeretfurdalásod volt!

Na és ez jó arra, hogy ezen idő alatt hozzászoktasd a szervezetedet ahhoz, hogy mostantól más kajából kell nyerne az energiát... Természetesen ennyi idő messze nem elég arra hogy igazán áttérj a „ragadozó” étrendre, ennyi idő alatt nem leszel zsír-adaptált, de hatalmas lépést teszel ebbe az

irányba! És ezután lehet csökkenteni a napi kalóriabevitelt is a hatékonyabb fogyás érdekében... de nem kell izgulni, ez se lesz vészes, és éhes se leszel nagyon. Mellesleg, egészen biztos vagyok benne hogy már az átmeneti idő nagyjából két hete alatt is fogyni fogsz, s hozzá talán nem is keveset! Csodálkozásom nem ismerne határt, ha nem így történne! Ráadásul ha ezen kezdeti időszakban a fogyás sebessége kielégítőnek mutatkozik, akkor egyáltalán nem is kell csökkenteni a kalóriabevitelt, mert ugyan minek is! Igazából a legtöbben így vannak vele. De még amikor ez szükségesnek látszik, akkor is általában meg lehet úszni, azzal a trükkel hogy nem a napi kalóriabevitelt csökkentjük, hanem azzal kezdünk el játszani hogy naponta hányszor eszünk, és mikor... De ebbe most nem megyek bele mert ez nem a kezdeti idők témája, ez már az „erősen haladó ragadozóknak” szóló tanfolyami anyag hogy humorosan fogalmazzak, és nem helyes mindent egyszerre rátok zúdítani, mert úgyis elfelejtenétek.

—De - szólt ekkor Szinni - engem azért mégis érdekelné ez, mert eddig eszembe se jutott volna még álmomban se hogy még annak is lehet jelentősége hogy mikor eszünk! Legalább nagy vonalakban nem tudnád elmagyarázni? Ha nem is részletesen, de a lényegét?

—Jó, legyen ahogy kívánod... Szóval, a legtöbb esetben amint valaki átáll a *carnivore* diétára, beindul nála a fogyás, és minden rendben van. Mármint akkor indul be a fogyás, ha kövér, szóval nem kell félni, aki eleve normális súlyú az nem fog csontsoványra fogyni miatta... Akadnak azonban olyan szerencsétlenek akik már annyira inzulinrezisztensek, hogy még ez se segít rajtuk, vagy, ami még gyakoribb, egy darabig szépen fogynak ugyan, de aztán elérkeznek egy „plató”-hoz, amin megakad a fogyásuk, holott még bőven lenne mit leadniuk súlyban! Na ilyenkor drasztikusabb eszközökre van szükség a cél érdekében. Arról van szó, hogy mindennek amit megeszünk, van úgynevezett „inzulinválasza”. De különböző mértékben. A zsírnak alig valami, annyira kevés hogy szinte észrevehetetlen; a fehérjének azonban már jelentősebb, bár még annak is csak „mérsékelt”, legalábbis a szénhidrát okozta inzulinválasszal összevetve. Aki azonban nagyon inzulinrezisztens, annak az is túl sok lehet amit a fehérje okoz. Ilyenkor bizony nincs más hátra, és koplalni kell, böjtölni, persze csak egy darabig! Ha ugyanis semmit se eszünk, akkor a szervezetnek már tényleg semmi de semmi más lehetősége nincs, mint hogy igenis hozzájáruljon a zsírraktárainkhoz, akár tetszik neki akár nem. Na most a böjtölésnek rengeteg fajtája lehetséges, az egyik az amit én is elég gyakran csinállok, hogy naponta csak egyszer eszem... Nagyon sokan akik *carnivore* diétát folytatnak, csak úgy maguktól is átállnak erre, egyszerűen mert nem is éhesek gyakrabban. És eszükbe se jut hogy ők igazából böjtölnek, rendszeresen... Pedig, lényegében azt teszik! Szóval amikor böjtölésről meg koplalásról beszélek, nem okvetlenül kell arra gondolni hogy kínzó éhség gyötör bennünket amit fogcsikorgató elszántsággal, megfeszített akaraterővel tűrünk...

De rengeteg más módszer is van a böjtölésre, még az is egyfajta enyhe böjtölés ha valaki nem naponta háromszor csak kétszer eszik... De mondom most nem akarok belemenni ennek részleteibe, soká tartana... Egyetlen dolgot említek csak meg. Ez az ami szerintem a leghasznosabb e téren. És amiatt, mert ez megint olyasmi amire - mélyen hiszek ebben! - evolúciósan adaptálódtunk. Ez pedig az amit én úgy nevezek, hogy „koplalás - zabálás váltogatása”. Más néven: „Ünneplés és böjtölés”. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy csak minden második nap eszünk, eképp minden második nap pedig koplalást jelent amikor semmit se eszünk. Azon napokon amikor szabad ennünk, akkor azonban akárhányszor, akármennyit és akármit, persze ez az „akármit” úgy értendő hogy akkor is csak olyasmit amit a *carnivore* diéta amúgy is megenged... De nem kell számolni a kalóriákat, nem kell lelkiismeretfurdalást érezni hogy „jaj, alig húsz perccel ezelőtt zabáltam rengeteget de máris megkívántam még egy kis ételt!” Semmi gond. Minden második nap nyugodtan pukkadásig zabálhatjuk magunkat ha ehhez van kedvünk! De az egyéb, közbeeső napokon nem szabad enni semmit.

Na és hogy ennek mi az értelme? Arról van szó, hogy azt, hogy állandóan együnk de „mértékkel”, mármint minden nap de *keveset*, azt nehéz megállni. Az embernek állandóan azon jár az esze akkor hogy „úgy ennék még valamit de nem szabad... és ez így lesz már mindörökké, életem végéig, ó jaj nekem, miért is éljek ha állandóan éhezni kell, ha az egész életem egy merő

szenvedés...”

Idővel ezt mindenki megunja. Így azonban ahogy mondtam, egészen más. Amikor böjti nap van, nem annyira azon jár az eszünk hogy jaj de szar hogy ma nem ehetek, hanem hogy „á, ezt a kis időt már kibírom, milyen jó lesz hogy holnap végre zabálhatok, amennyit csak akarok, akár pukkadásig is!” Értitek? Pszichológia. Nem azon jár az ész hogy milyen szar hogy koplalok MOST, hanem hogy milyen jó lesz holnap, mert akkor ünnep van, dőzsölés... Persze ehhez az kell hogy azokon a napokon tényleg és igazán telezabáljuk magunkat. Ez biztosítja hogy a testünk metabolizmusa nem kapcsol

le

vész-üzemmódra...

A testünk ugyanis egészen másként értékeli ha állandóan eszünk de keveset, mint ha felváltva dőzsölünk és koplalunk. Ha mindig eszünk de keveset, azt hiszi, táplálékszegény környezetben élünk, s lekapcsol mindent amit csak lehet, minden nem létfontosságú funkciót, vagy legalábbis a minimumra redukálja őket, például ilyenkor lényegében eltűnik a libidó... Ha azonban felváltva koplalunk illetve zabálunk bőven, az neki más. Akkor úgy értékeli, hogy kaja ugyan ritkán van, de akkor aztán dögivel! S így amikor épp koplalunk, bátran nyúl a zsírtartalékokhoz, s emiatt tudunk fogyni... Ilyenkor egyáltalán nem kapcsol le semmi funkciót, sőt, ad energiát a zsírraktárakból bőven, mert úgy véli ez szükséges ahhoz hogy elejthessük a prédát amit aztán majd megeszünk... Egyáltalán, az ősidőkben nem volt olyan hogy minden nap ehattunk bőven. Ha elejtették az ősemberek a vadat, igenis *zabáltak*, és pukkadásig. Igen, pukkadásig. Megtehették. Csak gondolj bele, mennyi zabálnivaló van egy mammuton... Tehát zabáltak. Ez volt a legokosabb amit tehettek, hiszen a tartósítást nem ismerték még, s kár lett volna hagyni a húst megromlani. De zsákmány nem volt mindig, s amikor nem sikerült a vadászat, akkor bizony éheztek, mert mi mást is tehettek volna? Jó, lehet hogy akkor épp bekaptak valami kis gizgast ha találtak, de abban nem sok kalória lehetett, lényegében az is éhezés volt. Pláne, télen még ezt se tehették. Számukra tehát ez a két szélsőség létezett csak: a zabálás és a koplalás. A közbenső állapot, hogy mindig (minden nap) együnk de keveset, „mértékkel”, az egyszerűen *természetellenes*, s emiatt csakis ártalmas lehet. Ami meg a súly mérését illeti, azt mindig a zabálás napok reggelén kell csak mérni, még evés előtt természetesen, azaz minden második nap. A koplalás napok reggelén én nem állnék a mérlegre, mert az az érték úgyse lenne releváns, az csak azt mutatná mennyire megnőtt a súlyom a rengeteg szar miatt ami még az emésztőrendszeremben van az előző napi zabálás miatt... és ez a nagy súlyingadozás totál depresszióssá tenne, elrontaná a hangulatomat.

Viszont szeretnék eloszlatni egy tévedést, mondanivalóm egy esetleges félreértelmezését. Nem azt mondom hogy a zabálás napokon SZÁNDÉKOSAN TÚLEGYÜK magunkat erőnek erejével! Persze hogy nem mondom ezt. Nyilván, ha azon a napon annyit eszünk ami két napra is bőven elegendő, akkor nem fogunk semmit se fogyni. Tehát nem mondok ilyesmit. Én csak azt mondom hogy a nem böjtölős napokon nyugodtan együnk annyit, amennyi jólesik! Azt azonban nem mondom hogy szándékosan igyekezzünk annyit enni amennyi csak belénkfér, mert „jaj, kell az energia a következő koplalás napra”! Igen, akkor telezabálhatjuk magunkat ha ehhez van kedvünk, de az még ekkor se megengedhető hogy holmi „kötelességtudatból” együnk, vagy félelemből hogy másképp legyengülnénk, vagy hogy ránk ne romoljon a kaja vagy ilyesmi... Figyelni kell magunkat és tényleg csak akkor enni ha **igazán** jólesik. Ebből rögtön következik hogy például nem szabad enni unalomból. Tessék inkább találni magatoknak valami élvezetes hobbijt! Meg akkor se szabad enni miközben a tévét nézitek. Minek?! Akkor úgyse érzitek igazán az ízeket! Különben is, az ősidőkben nem volt tévé, ezokból olyasmi se fordulhatott elő hogy tévézés közben eszegessen valaki, vagyis ez természetellenes, tehát tilos, mert csakis káros lehet!

Mégvalamit kiemelek. Említettem az előbb, hogy a fogyókúrázó könnyen beleszaladhat egy „plató”-ba, azaz hogy egy darabig szépen fogy, de aztán a súlya stagnál, annak ellenére hogy nem csál, és kitart a diétája mellett. Nos, e „plató-jelenség” lényegében mindenkinél előjön, a kérdés csak az mennyire hamar vagy későn... S ennek oka az, hogy az elhízás igenis nem kozmetikai meg esztétikai kérdés elsősorban, hanem BETEGSÉG. Na most gondolatok csak bele, aki elhízott, az már sok éve, sőt, valószínűleg évtizedeken át rongálta az egészségét azzal, hogy szar dolgokat evett,

nem igazi ételeket hanem étel-imitációkat, amik tele voltak inzulinrezisztenciát fokozó szénhidrátokkal, ugyanakkor azonban vitaminhiányosak voltak... S ezekből a vackokból még túl sokat is evett. Aki tehát kövér, az szisztematikus, kitartó munkával éveken és évtizedeken át azért dolgozott, azon igyekezett, hogy minél betegőbbé tegye magát. Nyilván ennek nem volt tudatában, de akkor is azt tette. Egyszerűen nem várható el az - nem reális elvárás! - hogy amit évtizedeken át elrontott, azt most mindössze pár hónap alatt tökéletesen helyrehozza, meggyógyítsa! Erre egyetlen diéta se képes, aki ilyesmit ígér az csaló, sarlatán! Ez olyan, hogy ha eltörsz egy vázát, azt később esetleg összeragaszthatod csodálatosan, még használható is lesz... de azért az akkor is csak egy olyan váza ami egyszer már eltört, s nem egy olyan ami teljesen „egészséges”, azaz ami soha nem tört még el! Nyilván tehát jobban is kell vigyázni rá, mint egy ép vázára... Azaz, e carnivore diétával csodálatos és látványos javulást lehet elérni az egészségi állapotunkban, és hatalmas fogyást nagyon rövid idő alatt... Igen, ez igaz... De azt azért egyáltalán nem ígérhetem hogy amikor a fogyás megáll, amikor elértek egy „plató”-hoz, akkor az a súly amit éppen mutat majd a mérleg, az okvetlenül annyi lesz ami beleesik a doktorok és dietetikusok által holmi „ideális tartomány”-nak tartott sávba, azt meg pláne semmi se garantálja hogy a súly vagy a testalkatotok úgy általában olyan lesz amit ti magatok tartanátok ideálisnak és kívánatosnak! Eleve, a fogyókúrázást a legtöbben középkorúan vagy még később kezdik el, márpedig még a carnivore diétára is igaz, hogy sajnos ő sem az örök élet csodaszere, pláne nem az örök ifjúságé! Az öregséget senki nem kerülheti el, s ennek bizony vannak jelei a külsönket illetően is. A carnivore diéta csak annyit ígér, hogy az egészségeitek hatalmas és mondhatni drámai mértékben fog javulni eleinte, igazán szembeszökő mértékben (eltekintve a zsíradaptációra való átállás kezdeti kényelmetlenségeit), javulni fog a hangulatotok is, energiaszintetek is, eltűnik egy rakás betegségetek vagy legalábbis lényegesen enyhülnek majd a tünetek... De ismétlem, azt senki nem várhatja el, hogy szó szerint MINDEN betegség elmúljon TELJESEN, és rövid idő alatt! Aki még fiatal, aki még nem régóta mérgezte magát szemét ételekkel, annak jó eséllyel valóban megszűnik minden betegsége, és elérheti hogy egy deka túlsúlya se legyen, erős, ruganyos, szinte „sportos” testalkata legyen... Aki azonban évtizedek óta mérgezte magát, ott bizony vélhető hogy a „tökéletesség elérése” csak egy álom marad. Ettől azonban még ő is jól teszi ha áttér erre, mert az állapota bizonyosan rengeteget javul majd. Ezeknél az illetőknél úgy szokott lenni hogy jön egy gyors, szinte drámai egészségjavulás, majd jön egy „plató”, azaz megáll a súlycsökkenés. E platót lejjebb lehet szorítani mindenféle trükkökkel, mint böjtölés, stb, de mindenképp lesz plató akkor is, ám ekkor is megéri kitartani e diéta mellett, egyrészt hogy vissza ne térjenek a betegségeink, másrészt mert ezután is javul majd fokozatosan minden egészségügyi paraméter - sőt, még a súly is tovább csökken - csak sokkal lassabban már.

—De megbocsáss hogy ellenkezek, úgy tudom a gyümölcsök egészségesek, mert tele vannak vitaminnal! - kérdezte a programozó.

—Annak aki fogyni akar, ezen előnyt fel kell adni azért, mert nagyobb súllyal esik latba, hogy tele vannak szénhidráttal! Nem mellékesen, nincs is annyi vitamin a gyümölcsökben, mint hiszed. A mai nemesített gyümölcsök nem mások mint szénhidrátbombák. A nemesítés során egyedül csak arra figyeltek hogy a gyümölcs szép legyen, nagy, ellenálló a betegségeknek, jól tűrje a szállítást, hatalmas legyen a termés hozam, és minél előbb beérjen. És legfontosabbként arra, hogy minél édesebb legyen! A vitamintartalomra azonban nem ügyeltek, mert minek is, az nem látszik kívülről... Azaz, a mai gyümölcsökben nemritkán SZÁZADANNYI vitamin sincs, mint amennyi eredetileg benne volt az őseikben! Jól hallottad, századannyi se! *MEGMÉRTÉK*... Ráadásul a helyzet ennél is rosszabb, mert ami vitamin van bennük, az is főleg a gyümölcshéjban vagy közvetlenül alatta helyezkedik el (nem véletlenül, hiszen az a terület kapja a legtöbb napfényt...), márpedig épp e réteget jó ha lehámozzuk róla fogyasztás előtt és nem esszük meg, mert tele lehet mindenféle permetezőszer-maradvánnyal. Szóval a mai gyümölcsök csodálatosan és étvágygerjesztően néznek ki az igaz, de az értékük táplálkozásitanilag alig több mint a nulla!

—De gazdám, ha semmi más nem marad meg csak a hús meg a zsír, akkor miként csinálhatunk

változatos, ínycsiklandó ételeket?! Mi lesz a szakácművészet remekeivel?!

—Változathatod hogy nyers húst eszel vagy főttet vagy sültet, hogy sósan eszed vagy sótlanul, frissen vagy szárítva, hogy mennyi zsírral sütöd ki, illetve hogy melyik állat húsát eszed... és emellé ott vannak még a halak, a tojások... Ami ezen felül van azon a címen hogy „szakácművészet”, az felesleges, mert nem is művészet hanem becsapás. Eleve, az egy tévhit hogy annál finomabb egy étel minél több összetevőből áll, s minél bonyolultabban és több idő alatt lehet elkészíteni. Igenis tévhit. Rájössz majd hogy a jó carnivore kajában ugyanakkora élvezettedet leled mint korábban a szakácművészet úgynevezett „remekeiben”. Ez utóbbiak lehet hogy vizuálisan szebben mutatnak mint a carnivore ételek, igen, az lehet, de az ízüket illetően cseppet se jobbak. Egyáltalán, az úgynevezett szakácművészet 99 százalékban nem más, mint annak tudománya, hogy a nem embernek való, ehetetlen és ártalmas vackokat miként lehet elfogadható ízűvé hamisítani, hogy becsapjuk vele a természetes ízelelőnket... A szakácművészet valami olyasmi, amire tulajdonképpen semmi szükség nincs is, mert bár elismerem hogy bizonyos értelemben művészet, de annak művészete hogy miként kell rávenni az embereket arra, hogy többet egyenek mint ami szükséges nekik, s akkor is egyenek amikor felesleges lenne, és többször egyenek mint ahányszor az szükséges és egészséges!

—De, hogy is mondjam csak... Teljesen kizárni egy ételcsoportot az étkezésünkből... Ugye, a szénhidrátokat... Ez, hogy is mondjam... nagyon szélsőségesnek hangzik...

—Mondd csak, te szoktál szeszes italokat fogyasztani?

—Én?! Dehogynem! Nem iszom el a józan eszemet, hiszen az kell a munkámhoz, abból élek mint programozó!

—Nagyon helytelen pedig hogy kizársz egy teljes italcsoportot az életedből, hogy lehet ilyen szélsőségesen élni?! Igenis a kiegyensúlyozott folyadékfogyasztáshoz hozzátartozik a szeszes italok fogyasztása is, sőt, rendszeres fogyasztása! Természetesen nem szabad belőlük túl sokat inni, de mértékkel fogyasztva igenis szükségesek, és ismétlem minden nap, rendszeresen! Napi folyadékbevitelünk körülbelül fele kell hogy alkoholos italokból álljon. És ez igaz nemcsak rád, de a gyerekekre is, nehogy visszamaradjanak a fejlődésben, s megkapja a szervezetük mindazt a szükséges mikrotápanyagot ami ezen italokban van, például a jótékony hatású flavonoidokat! Bárki aki mást mond, szélsőséges és extrém folyadékbeviteli életstílust akar rád kényszeríteni!

—Értelek mester, értem hogy ezt gúnyból mondtad...

—A dolog úgy áll, hogy akadnak olyan szerencsés genetikájú egyedek, akik gond nélkül ehetnek szénhidrátokat - persze azért ők se akármennyit - és nem híznak el. Aki azonban hízásra hajlamos, ott nem lehet mit tenni, és igenis ki kell zárni ezt az egész „ételcsoportot”. Ez van. Tekintsd úgy, mintha allergiás lennél a szénhidrátra. Aki például allergiás valamelyik mosószerre, az is kizárja azt az ételéből, és nem panaszkodik miatta hogy jaj most mi lesz, enélkül kell élnie.

—Ezt mind értem és elfogadom... De akkor is az van hogy az evés réges-rég nem csak arról szól hogy energiával lássuk el a testünket, de emellett... hogy is mondjam... örömszerző tevékenység is... A csemegézés örömeivel mi lesz akkor?!

—Simán lehet az engedélyezett élelmiszerekből - azaz húsból, zsírból és tojásból - is mindenféle olyan ételt készíteni, amiket aztán lehet rácsálni, csemegézni, épp csak ezek nem édes ízűek lesznek hanem sósak. Meg persze zsírosak. Vegyétek elő a fantáziátokat, kísérletezzetek! Nincs abban semmi baj ha valaki csemegézni szeret... én is szeretek, bevallom! Igen, nálam is van úgy hogy néha kedvem támad rácsálni valamit, akár unalmamban is. Nos, elárulom, ilyenkor saját magam által kisütött, jó sós tepertőt eszegetek... Majd rájössz te is arra, hogy ugyanolyan élvezettedet tudod lelteni ebben, mint korábban a mindenféle édes vackokban!

De mondok mást is. Aki olyasmit szeretett eddig csemegézni amit kifejezetten ropogtatni lehet, gondolok itt például a mindenféle „sós pálcikákra” meg chipszekre, na arra is van megoldás. És ez nem más mint bizonyos szárított rovarlárva csemegézése! Például ilyen a liszkukac... tartok tőle hogy nálatok nincs, na majd meg kell szervezni a tenyésztését... De az én kedvencem mégsem ez, hanem az amit nálunk úgy neveznek hogy „superworm”. Ez a lárvája igen nagy, négy sőt öt

centiméteresre is megnő, s miután megszárítottuk, úgy lehet ropogatni mint a sós pálcikákat... És tényleg enyhén sós az íze. Ugyanakkor azonban jó zsíros is. És minden esszenciális aminosavat tartalmaz, emellett minthogy így sok kitin is kerül beléd, egy egész csomó egyéb jótékony hatása is van, tudniillik csökkenti a gyulladást a testedben, elsősorban természetesen a bélrendszeredben ami most egészen biztos hogy teljesen tropa a rengeteg cukros szar kajától amit eddig ettél, na ezek a fincsi lárvák majd segítenek azt meggyógyítani... A tápcsatornádban levő jótékony baktériumok pedig képletesen szólva imába foglalják a nevedet ha ilyen eszel mert a kitin nekik annyira csodálatos és hasznos finomság, és hálából e baktériumok egy egész sereg olyan anyagot termelnek amire a testednek óriási szüksége van...

—Bogarakat együnk...?! Brrr!

—Nézd, nem kötelező... Ez már semmi esetre se az „alap carnivore diéta” része, ez már hogy úgy mondjam a „mellékletek” közt van, az „utószóban”, vagy még helyesebb azt mondanom hogy a „posztgraduális carnivore képzés” része, hehehe, az „igen erősen haladóknak”... De nagyon ajánlom mindenkinek! Én rengeteget meg tudok enni belőle, ami jó mert eközben nem vagyok éhes, ugyanakkor viszont ahhoz képest mennyit eszem ilyen, ahhoz képest tehát kalória alig van benne tehát ezúton is segít a fogyásban... És tényleg egészen olyan mintha sós pálcikákat rágsálnál, azaz én ezt tekintem a „snack”-nak, a csemegének, desszertnek...

—Na de már megbocsáss gazdám, én emlékszem hogy nekem azt tanították az iskolában biológiaórán, hogy nem tudjuk megemészteni a kitint, ami persze érthető is hiszen nem vagyunk rovarrevők!

—Egyáltalán semmit se jelent hogy mit tanítottak neked az iskolában, mert ott tanították azt is miként kell étkezned úgymond „egészségesen”, gondolok itt a táplálékpiramisra, aztán nézz magadra mi lett belőled amiért megfogadtad az ott tanult hatalmas „bölcsségeket”... Amiatt híztál el! Amit tehát ott tanítanak az nem okvetlenül igaz... A kitinnel kapcsolatban ugyanis az az igazság, hogy igenis meg tudjuk emészteni. Legalábbis mi emberek igen, de gondolom ti is, mert állítólag a ti őseitek is rovarrevők voltak ugyebár. Nálunk embereknél is az az általánosan elterjedt tévhit hogy a kitin csak egyfajta „állati rostanyag” a számunkra és mi emberek nem bírjuk megemészteni, csak hogy ez ilyen formában nem igaz. Egyrészt, említettem már hogy a bélrendszerünkben élő baktériumok imádják, és ők igenis lebontják, közben egy rakás hasznos anyagot termelve a számunkra. De még az se igaz hogy e baktériumok nélkül meg ne tudnánk emészteni a kitint. Az emberi genom feltérképezésekor ugyanis kiderült hogy igenis rendelkezünk azzal a génnel ami a kitint lebontó enzimet állítja elő, bár az való igaz hogy ezen enzim hatásfoka az esetünkben jóval kisebb mint a kifejezetten rovarrevő állatok esetében. Nyilván mert ahogy a fajunk mérete megnövekedett, táplálkozási szokásaink megváltoztak és táplálékunk kevesebb százalékát tették ki a rovarok, így ezen enzim termelődése lecsökkent, takarékosági okokból. Manapság a legtöbb ember - az én kultúrkörömben legalábbis - nem eszik bogarakat, rovarokat. Ennek következménye az hogy ha mégis bekap pár rovar, az nagyrészt emésztetlenül ürül ki belőle pár órával később, mert hiába van meg bennünk a megfelelő gén, nem szokott hozzá az illető teste ahhoz hogy működtesse ezt az enzimet. És mert az emberek többsége többnyire valami cukros szart zabál, a bélsatornája is úgy néz ki mint egy atomháborút elszenvedett pusztaság, alig van ott valami hasznos baktérium ami segíthetne a kitin lebontásában. Tehát se savak, se baktériumok, vagyis a kitint az ilyen ember emésztetlenül kikakilja s aztán azt hiszi nem tudjuk megemészteni a kitint.

Ellenben mint mondtam én nagyon szeretem ezeket a „superworm” nevű szárított rovarlárvákat, és elkezdtem csemegeként majszolni őket. Eleinte én is azt láttam, hogy szinte egészben jönnek ki belőlem amikor felkelek az illemhelyről... De továbbra is rágsáltam őket mert olyan finomak, meg mert erősen hittem hogy ha a kitinjüket nem is tudom megemészteni, de a többi anyagot ami van bennük azt már igen, s az már hasznos és egészséges! És ha hiszed ha nem, pár nap után - mialatt rendszeresen ettem őket - az történt hogy immár egyáltalán nem találtam semmi rovarmaradványt a székletemben, kivéve ha a lárvákat nem egyedül ettem hanem jó sok mindenféle más akármivel együtt. Ekkor nagy ritkán előfordult hogy egy-egy darabot megpillantottam miután elvégeztem a

dolgomat, nyilván mert belekeveredett mindenféle más táplálékmaradványba és nem volt ideje lebomlani. De ami rovarat megettem, annak túlnyomó többségét igenis megemésztettem már! Mert a szervezetünk igenis csodálatosan van megalkotva, és __alkalmazkodik__ ahhoz, amit kívánunk tőle, s amivel etetjük! A szervezetem érezte hogy mostanában sok kitint eszem, a megfelelő gén bekapcsolt bennem egy idő után, elkezdte termelni a kitinlebontó enzimet, a tápcsatornámban is elszaporodtak a kitinlebontó baktériumok, s mindezek eredményeként végre sikerült megemészteni a kitint! Legalábbis túlnyomó többségében. És ez teljesen logikus is. Minek termelődjék a kitinlebontó enzim ha éveken és évtizedeken át egy szál rovar se fogyasztunk?! Pocséklás lenne. De HA elkezdjük fogyasztani, máris megindul az enzim termelődése... Ez épp olyan hogy aki nem fogyaszt alkoholt sosem, az ha mégis elkezdi inni, először kikészül egyetlen pohár szeszes italtól is. Később azonban ha rendszeresen fogyasztja, eljuthat odáig hogy két teljes litertől se lesz sok baja... Ezzel persze nem az alkoholfogyasztást szeretném népszerűsíteni, már amiatt se mert igazából az alkohol is egyfajta szénhidrát, én nem is iszom sosem semmi alkoholosat. De remélem érted mire akarok utalni: MOST még tényleg elég valószínű hogy nem vagy képes a kitin megemésztésére, de ha elkezded enni, csak idő kérdése és igenis képes leszel rá! De mondom, nem kötelező, ne ijedj meg. A rovarévás bár nagyon egészséges dolog, ebben mélyen hiszek, de ez tényleg és igazán nem az első lépése a carnivore diétának, csak amolyan „opcionális kiegészítő”.

—Jó, hát természetesen te vagy a „főnök”, úgy értem a gazdám, ez így lesz ahogy akarod, de megkülönböztet is nagyon reménykedem benne hogy igazad van, mert mindent megérne nekem hogy lefogyjak...

—Abban nem lesz hiba. Mármint, ha betartod amit mondtam. Ha azonban tényleg betartod, a fogyás garantált! Semmiben se lehetsz ennél biztosabb. Az igaz hogy az elején lehetnek mindenféle komplikációk, kellemetlenségek, ezek egy részét említettem is már, például hasmenés... Olyan is lehet hogy izomremegés, akkor ha kevés magnéziumot szedsz... meg mindenféle egyéb dolgok is, ezekkel majd megküzdünk sorra-rendre. De ami a fogyást illeti, az tényleg garantált! Na tehát akkor úgy tekinthetem, megértettétek mit óhajtok, leprogramozzátok a dolgot, át lesznek szállítva a tilos élelmiszerek külön raktárakba és így tovább?

—Természetesen, gazdám, ez mostantól a mi felelősségünk!

—Remek, akkor a dolognak ez a része kipipálva. Na most akkor drágám - fordult Harald Szinni felé - kérlek intézkedj hogy a többi alattvalónk is ideérjen minél előbb... így mondom hogy „alattvaló”, mert azért ezt mégis jobban szeretem mint azt a szót hogy „rabszolga”...

—Kiket óhajtasz még alattvalódnak, kedves férjem?

—Úgy döntöttem, egészen egyszerűen MINDENKIT befogadunk, akarommondani alattvalóul elfogadunk, aki vállalja, egyetlen feltételem van csak: legyen annyira mozgásképes, hogy képes legyen önmaga ellátására segítség nélkül!

—Akkor kivétel nélkül elfogadtál mindenkit, mert olyan aki még erre se képes, biztos hogy nem jelentkezik rabszolgának se, mert hiszen semmi reménye arra, hogy elfogadják rabszolgának. Elvégre, mi hasznot hajthatna úgy, hogy önmagát se képes ellátni?!

—Jó, akkor tehát jöhet mindenki, nekem az is megfelel.

—De bocsáss meg hogy szólok, akad köztük rengeteg vénség is, aki ha képes is önmaga ellátására, de ezen felül tényleg nem sok minden másra.

—Az lehet, de ne feledkezz meg róla, hogy még ezek is hasznunkra lehetnek: tudniillik, ha igaz amit apukád mesélt és van köztük rengeteg gyerek, akkor ezek fölé mégiscsak kell felügyelet. Majd az öreg muksók ügyelnek a gyerekekre, erre biztos képesek. Meg biztos akad egy rakás ülőmunka is itt az úrvárosban, a számítógépes melókon kívül is. Vagy olyan munka ami bár számítógépes, de nem igényel programozói végzettséget. Meg kell a dolgokat szervezni. Akarommondani szervezőNED, neked, mert te vagy a királynő! Persze nem szükséges hogy mindennel te pepecseljél, kinevezel néhány alvezért, azok további kifizőnököket, és így tovább... Szerintem az egyik legfőbb alvezérednek Kríli remekül beválna, de ez csak egy tipp a részemről, nem kötelező beleegyezned. Mindenesetre én igenis akarom ezeket a többieket alattvalóul mind, mert a belső hang azt súgja

nekem, annál nagyobb a biztonságunk, minél többen vagyunk!

—Máris engedelmeskedem neked szerelmem! - majd Szinni az apjához fordult:

—Apuci, tudod ugye mit kell tenned...

—Jó, akkor amíg apukád ezt elintézi, mondok mást is.

—Figyelek!

—Szerinted fel van-e töltve élelemmel a négyes, tizenhármas és ötvenkettes űrváros is? Gondolom ugyanis, azokban se lakik senki, igaz?

—Egészen biztos hogy senki se lakik bennük, és abban is biztos vagyok hogy fel van töltve mindhárom mindennel, teljesen szabályosan. Tudom, azt mondd megint hogy pocséklás... Persze hogy az a te szempontodból... De a mi hitünk szerint muszáj hogy így legyen, mert ha bármit is kihagynánk, lespórolnánk, a mindenféle gonosz erők azonnal megharagudnának hogy csalni akarunk, az nem is egy „igazi”, teljes értékű űrváros csak egy utánzat, valami látszat, valami imitáció, s máris nem az számítana mondjuk az ötvenkettesnek a szemükben hanem az azután következő, az ötvenhármas, és mindenki aki abban lakik valami iszonyú történe... szóval persze hogy fel vannak töltve mindennel, még szép! De csak nem arra célsz, vegyem meg azokat is?!

—Pedig naná hogy erre gondolk!

—Na de azok tényleg iszonyú régiek már. Ósdi kacat mindegyik. Elavultak.

—Gondolom azonban, repülni még tudnak?

—Végülis... - vonogatta a vállát Szinni.

—Na most tudnak vagy nem tudnak?! Mert ez hogy „végülis”, ez nem sokat mond nekem.

—Nyilván kell hogy tudjanak repülni, nem kétlem hogy minden tökéletesen működik bennük... Muszáj, meg kellett hogy kapjanak minden szükséges karbantartást, mert ugye másképp a Gonosz Erők... érted ugye... De akkor is több száz éves ócskaságok, azaz arra gondolok, persze hogy tudnak mindent amire építve lettek... de az akkor is egy több száz évvel ezelőtti technikai színvonal! Már amiatt se lakna bennük bárki szívesen, mert messze kényelmetlenebb ott az élet, mint mondjuk ebben amiben most vagyunk.

—Semmi baj. A lényeg, hogy tele vannak élelmiszerrel, s képesek a közelünkbe repülni. Tehát légy oly kedves és vedd meg mindhármat! Gondolom ezeket is odaadják neked potom pénzért... Meg, ugye, feltételezem nemcsak az ötvenkettes lehet elátkozottnak tekintett űrváros, de a kétszáznyolcas, is, hiszen az nem más mint négyszer ötvenkettő?!

—Így van szerelmem, végre kezdted érteni!

—És ugye ugyanez igaz e szám négyszeresére, tizenhatszorosára is, meg így tovább?!

—Ez csak természetes!

—Megsaccolom, az 1313-as űrváros is ilyen, hiszen a leírt formájában két darab tizenhármas van.

—Egyre jobban átlátod a logikánkat!

—Hát, ha erre te merészeled a „logika” terminust alkalmazni... Na de nem is sorolom tovább, biztos kitaláltad mi a célom: egyszerűen vegyél meg MINDEN olyan űrvárost amit a te fogalmaid szerint majdnem ingyen megkapsz! Ez elég sok űrváros lehet, azt hiszem... Ezután a frissen befogadott alattvalóink közül akik értenek az ilyesmihez hogy űrrepülés - remélem lesz köztük ilyen - azok dolga az lesz hogy ezekbe elmenjenek, és elröptessék ezen űrvárosokat a közelünkbe, majd a robotokkal áthordassanak azokból emebbe minden olyan élelmiszert ami nem tilos! Sőt az olyan használati tárgyakat is, amiket te értékesnek tartasz, úgy véled kár volna veszni hagyni mert jók lesznek nekünk tartaléknak vagy akármí. Gondolom akadhat ezekben jópár ilyesmi, akkor is ha ósdinak számítanak már nagyobbárszt.

—Azt hiszem értem a célokat szerelmem. De hadd javasoljak egy jobb megoldást! Ne vedd sértésnek, neked nem juthatott az eszedbe hiszen nem ismered még a technológiánkat...

—Mondd csak, ne aggódj, nemcsak nem sértődöm meg ha van valami jobb ötleted de még örülök is neki!

—Az űrvárosaink olyanok, hogy képesek egymásba kapcsolódni. Egyszerűbb lenne tehát, ha beleegyeznél, hogy ezen újabb egységek dokkoljanak a mienkéhez. Ez részben felülről meg alulról

történne, mintha a „tetejünkre” szállna rá egy másik űrváros például, részben meg úgy, hogy oldalról bizonyos pontokhoz hozzáilleszkednének. Kissé úgy néznénk ki, mint egy roppant fa, vagy bonyolult kristály, de miért is ne...

—Na akkor azt nem értem, ha ez ilyen egyszerű, minek nektek egyáltalán több űrváros, miért nem elég egyetlenegy, s akkor nem lenne ez a mizériátok se hogy melyik az ötvenkettedik meg így tovább.

—Jaj de naiv vagy, hiszen akkor is ugyanaz volna hogy az egyetlen óriási űrvárosnak melyik a negyedik, tizenharmadik, ötvenkettedik szegmense, és így tovább! Semmit se nyernénk az egésszel, ellenben meglenne e módszernek az a hátránya, hogy a középre került üregeségekből nem lehetne kilátni a környező világűrbe!

—Ha csak ennyi lesz a hátrány, ki fogjuk bírni. Rendben, akkor intézd így a dolgot, ez még jobban is tetszik, hogy lesz egy hatalmas űrbirodalmunk!

Végülis Szinni - pontosabban, Szinni apukája, a lánya parancsára - a következő sorszámú űrvárosokat vásárolta meg:

4, 13, 16, 31, 44, 52, 64, 100, 104, 134, 169, 208, 256, 301, 310, 413, 444, 676, 832, 1024, 1101, 1313, 1344, 2197

És ehhez jött hozzá saját első űrvárosuk, a 2704-es.

Hát ez már igazán jókora mennyiség volt!

—Miért szerencsétlen a 100-as és a 1101-es szám is szerintetek? - kérdezte Harald Szinnit.

—Hát mert a 100 szám, ha a számjegyeket a kettes számrendszer szerint értelmezzük, valójában nem más mint a 4-es... Hasonlóképp az 1101-es a kettes számrendszer szerint értelmezve maga a 13-as!

—És a 310? És a 31-es? Az mit vétett?

—Hát a 310-es olyan számjegysorozat, hogy ha négyes számrendszerben értelmezzük, akkor az eredménye éppen 52 lesz! Mert ugye, számold csak ki, mennyi $4 \cdot 4 \cdot 3 + 4 \cdot 1$ ... Emellett, tízes számrendszerben értelmezve, a számjegyeinek az összege pont négy! A 31-esnek is 4 a számjegyeinek az összege, 4-es számrendszerben értelmezve pedig az értéke $3 \cdot 4 + 1$, azaz épp tizenhárom...

—Hú de babonás fajzat vagytok! - sóhajtott a Harald.

—Én meg hú de örülök neki amikor ilyesmiket mondasz, mert látom hogy valóban és igazán hitetlen vagy! - örvendezett az apósa.

—Szerintem annál szebb bizonyítékát nem is nyújthatom a hitetlenségemnek, hogy magamra mertem venni mindazt a rengetegsok „átkot”, ami e temérdek űrvárosban összesen van.

—Ez így igaz ahogy mondd, abszolúte!

Időközben elkezdtek szállingózni hozzájuk az újabb „rabszolgák”, akik bár nem tudták még hogy legfőbb gazdájuk valójában egy ember lesz, de annyi eszük maguktól is volt hogy tudják: ha valaki egy olyan űrvárosba hívja őket aminek a száma épp ez, akkor az csakis egy hitetlen lehet! Na de hogy egy ennyire hitetlen akadjon a saját népükben, az maga is hihetetlen. Tehát nem a zem nép tagja...

S emiatt páran azt mondták, ők nem vállalják a rabszolgaságot, mert szerintük nem érvényes az hogy az átok semlegesítődik a hitetlen személy jelenléte révén, hiszen ez csak akkor igaz ha a hitetlen velük egy népből való... ilyenek, akik így gondolkoztak, kevesen voltak, ellenben annál többen akik azt mondták, ők elfogadják a rabszolgasorsot ennek tudatában is, de csak ha az általuk még nem ismert hitetlen gazdájuk nyilvánosan és ünnepélyesen be is jelenti, hogy magára vállal

minden rontást! Mert hát ugye ez igazán a legminimálisabb józan óvatosság, ha ilyen veszélyes helyre utaznak mint egy úrváros aminek a 2704 a sorszáma...

Szinni meg is ígérte ezt nekik Harald nevében, bár a „nyilvános” bejelentést úgy kellett érteni, hogy csak kevesen láthatták Haraldot személyesen, a többiek csak a monitorokon át. De azért ez is elég volt nekik. Pláne amikor meglátták, hogy Harald egy *ember*... A legtöbben úgy vélték azonnal, ezek után az se számít, ha Harald netán mégse hitetlen. Nincs jelentősége a dolognak... Elég már annyi is, hogy ember! Az emberek ugyanis annyira veszedelmesek és félelmetesek, hogy egy ember akár hisz, akár nem hisz, úgyse meri megtámadni őt semmiféle gonosz entitás, ha annak az entitásnak csak egy icipici kis józan esze is van, mert úgyis ő járna rosszul, és nem az ember, ez előre tudható a legkisebb kétség nélkül...

De Harald azért akkor is bejelentette nekik hogy ő az aki feleségül vette Szinnit, és hogy ő teljesen és totál és abszolúte és maximálisan hitetlen, de különben is profi harcos ami a Gonosz Erők ellen való küzdelmet illeti, mert temérdek erről szóló filmet megnézett, és így pontosan ismeri az ellenük hatásos technikák talán mindegyikét is! És kijelentette hogy ezennel magára vállal kivétel nélkül minden átkot, rontást, ilyesmit amit alattvalói és rabszolgái bármikor is elszenvedtek eddigi életük során, akár tudomásuk van efféléről akár nem, de ez még nem is minden, mert magára vállalja ezen átkok és rontások mindegyikét akkor is ha azok bármikor a jövőben következnenek be, mindaddig csak természetesen, amíg az illető munkájával és viselkedésével úgy általában ő maga elégedett, illetve amíg Szinni nem fog panaszkodni arra az illetőre! Bár azt amúgyse célszerű megkockáztatni hogy ő Harald vagy Szinni elégedetlen legyen, mert akkor a bosszúságot okozó illetőnek az átok lesz a legkisebb baja. Azért, mert onnantól kezdve már nagyon rövid ideig lehet csak holmi rontás alatt. Tudniillik nem soká fog már élni, mert ő Harald habozás nélkül agyon fogja verni... Reméli ezen senki se csodálkozik, hiszen mi sem lehet természetesebb ennél egy embertől ugyebár... De nem kell félni, mert őt alig is fogják látni, lehet olyan alattvalója aki soha életében nem is fog találkozni vele személyesen. Ha netán valaki mégis összefut vele, akkor se kell rémüldözni, elég annyi hogy gyorsan félreáll az útjából valahova a fal mellé, hogy fel ne tartsa őt Haraldot, aztán még az se kell hogy egyáltalán köszöntse őt, semmi baj ha néma marad, nem kell ijedezni, ez nincs udvariatságnak tekintve... Ha ő Harald nagynéha netán megszólítja valamelyiküket valamiért, udvariasan kell válaszolni, aztán kész, ennyi!

Ami az életmódot illeti: minthogy itt Szinni apján és anyján kívül mindenki rabszolga jogilag, ebből nyilvánvalóan következik, hogy az előbb említett két személyen kívül neki Haraldnak joga van bárkivel közöszlenni! Elvileg akár a férfiakkal is, bár ez nem fog előfordulni mert ilyesmire ő nem érez vágyat. A nők azonban tudomásul kell vegyék, hogy ez előfordulhat. Ha ilyenkor tiltakoznak, akkor ő Harald morcos lesz, és akkor akármi is megtörténhet. Reméli nem akarják őt felbosszantani... Igaz, még ilyen esetekben se valószínű hogy megölné a vonakodó nőt, mert ő az emberek közt egy egészen kivételesen szelíd példánynak számít, és különös perverzitása hogy nem szeret nőket ölni, még megverni se őket. Az azonban simán lehetséges, hogy a vonakodó nő azonnal valami rendkívül nehéz és undorító munkára lesz vezényelve, és reménye se lesz rá a hátralevő életében hogy annál jobbat kap...

Ugyanakkor azonban, Szinni kivételével a többi nő nincs arra kötelezve, hogy hűséges legyen hozzá! Ő Harald megengedi, hogy bárki lehet bárkivel, egyetlen feltétel az, hogy kizárólag olyanokkal, akik a „család” részének számítanak, gyakorlatilag tehát akik ebben a hatalmasra bővített úrvárosban laknak, amit amúgy tilos is elhagyniuk külön engedély nélkül. Nem szükséges ugyanis, hogy behurcoljanak ide netán valami cifra nyavalyát. Annak a nagy szabadságnak ami itt bent engedélyezve van a szex terén, ez az ára: hogy csak egymás közt szabad, de kívülállóval nem! Aki ezt megszegi, azonnal és haladéktalanul ki lesz végezve, ráadásul valami rém kínos halállal. Nem a hűtlenség miatt, hanem mert az egész közösség egészségét veszélyezteti a kilengésével! Akinek ilyesmi a tudomására jut, azonnal jelenteni köteles a feljebbvalójának a vétkes nevét!

Ami Szinnit, tehát az ő Harald feleségét illeti, ő természetesen mindenki úrnője a városban! Sőt, nemcsak egyszerűen úrnőnek, de királynőnek kell tekintse őt mindenki! Szinni igazából csak egy

hajszálnyival rendelkezik kevesebb joggal mint ő, Harald, tudniillik Szinni tilos hogy bárki férfival is legyen rajta Haraldon kívül. Ezekből jobb ha senki még csak nem is csábítja Szinnit ilyesmire, mert Szinni úgyse kockáztatna meg effélét, de meg már az erre való célozgatás is olyasmi, hogy ha ő Harald ilyesminek jut a tudomására, hát akkor... akkor azt egy felettebb ocsmány modortalanságnak tekinti, és a csábítást megpróbáló illető még nagyon boldog lehet ha gyorsan lesz vége, holott még erre se lesz reménye mert valószínűbb hogy napokon át fog irtóztos kínokat elszenvedni! Ugyanakkor azonban az teljes mértékben megengedett hogy Szinni akárki nővel vagy akárki rókadémonnal akárhányszor élvezze az intim örömeit, bár természetesen Szinni is csak a „családon belül”, azaz az úrvárosukon kívüli illetőkkel neki is tilos. Ezt illetően azonban Szinni nem csekélyebb jogú mint ő maga Harald, mert ő Harald is ezúton megígéri ünnepélyesen, hogy ő se fog soha senkivel intim dogokat művelni a családjukon - azaz az úrvároson - kívül! Nyilván, ezt senki nem tudná számonkérni rajta... de ő ezt magától megígéri!

Szóval ami a nőket és rókadémonokat illeti, Szinninek ezt illetően teljes a szabadsága, nem kell félni ha ő Harald ilyesmin kapja rajta valamelyikőjüket Szinnivel, ez az ő szemében nem megcsalás, tehát senkinek nem kell csak azért visszautasítania az effélét ha Szinni netán megkérné rá, mert fél tőle Haraldtól!

Továbbá, itt ezen úrvárosban mostantól kizárólag neki, Haraldnak van joga bárkit is megölni, továbbá Szinninek, és azoknak akiknek ők ezt külön megengedik, de perpillanat nincs senki akinek ez engedélyezve lenne. Mindebből az következik, hogy tilos hogy egy férfi megölje a feleségét, s az is tilos hogy egy apa, anya, mostohaapa vagy mostohaanya megölje a maga vagy más gyermekét. Vagy akárki mást! Ha valaki mégis effélét művel, automatikusan ki lesz végezve maga is, teljesen mindegy hogy a zem nép törvényei szerint lett volna-e joga gyilkolni az adott körülmények közt. Mostantól nincs joga, és azért nincs, mert ő Harald ezt megtiltotta és kész! A gyilkosság az emberek privilégiuma, s mert itt ő az ember, emiatt egyedül neki van ehhez joga. Még Szinninek is csak amiatt van joga ehhez, mert ő Harald megengedi ezt a feleségének, Szinninek. Természetesen Szinni is csak addig élvezheti e jogot, amíg ő Harald úgy nem dönt hogy a jogot visszavonta; ez olyankor fordulhat elő, ha Szinni olyasvalakit végez ki, akit ő Harald nem akart volna. Ilyesmire kevés az esély, de elvileg azért akkor is ez a helyzet, jobb ha tudja mindenki. De ezt csak a miheztartás végett mondta el, mert ő azt szeretné ha tényleg egy család lennének, amin belül a szeretet és nem a félelem uralkodik. Emiatt is hangsúlyozza ki hogy itt ölni csak és kizárólag neki szabad, mert így elkerülhető hogy egy tetszőleges alattvaló - azaz bocsánat: családtag! - másoktól féljen, sokaktól. Nem kell félni ugyanis senkitől se, mert mostantól az ölés egyszerűen tilos és kész! És jaj annak aki ezt megszegi, mert az akkor övele, Haralddal, az Emberrel kerül szembe!

—De amúgy tőlem se kell félni. - folytatta. —Én nem a zsarnokotok, hanem a szerető, bár kissé talán szigorú családfőtök óhajtok lenni! És látjátok, nagy hasznotokra vagyok: mostantól nem kell köszöntgetnetek a tükröképeteket például, nem kell félnetek rókadémonoktól, sem semmi egyéb ordas baromságtól amiben eddig hittetek... sőt, aki kövér, le fog fogyni! - azzal ismertette velük az új étkezési szabályzatot is.

A bevezetett új törvényeket mindenki tudomásul vette, sőt még csak meg se lepődtek rajta „rabszolgái” - kivéve persze az étkezést illető változásokat. De a többi nemcsak szörnyű nem volt de még csak meglepő se. Hogy Harald fenntartotta a jogot arra, hogy bárki nővel háljon? Ugyan már, hiszen ez teljesen természetes! Aki nő rabszolgának ment, nem is számított másra. Kivéve persze ha olyan ronda volt mint egy bányaré, és/vagy öreg. Na de ha meg olyan, akkor tudta hogy úgyse fenyegeti őt az a veszély hogy a gazdája vele háljon, mert joga ugyan lenne rá, de akkor se fogja megkívánni...

A gyerekek meg kifejezetten örvendtek neki, hogy őket nem lehet többé csak úgy megölni holmi légbőlkapott ürüggyel. Vagy épp anélkül... Jó, hát Harald persze ezt is megteheti, de először is minek tenne ilyesmit, másodszor meg tényleg könnyen lehet hogy soha életükben meg se pillantják majd őt... De különben se féltek már tőle, sőt, abban a pillanatban hogy megtiltotta a gyermekek

megölését, máris minden gyermek szemében ő lett a hősük, a Nagy és Erős Védelmező!

Persze, persze, egy Ember, az veszélyes, ez nem is vitás... de úgy tűnik legalábbis a gyerekek nem kell féljenek tőle, aztán meg még jó is ha az Ember veszélyes, mert akkor tudja megvédeni a gyerekeket meg mindenkit aki méltó rá!

Ez annyira igaz volt, hogy egy alkalommal az egyik gyerek valahogy mégis összefutott a folyosón Haralddal, és nemhogy félt volna tőle, de még csak félre se állt az útjából, hanem ehelyett azonnal hozzászaladt, átölelte a lábát, és azt tudakolta hogy akkor most szabad-e neki Haraldot úgy szólítani, hogy „apuci”, mert ő úgy érzi, mostantól hogy itt él, Harald az ő igazi apukája!

Akadtt a közelben pár felnőtt is, akik elszörnyedve figyelték, mit művel ez a szemtelen kölyök! Hiszen Harald azt mondta ha valaki meglátja őt, álljon félre oldalra, ne zavarja őt... De ez a szemtelen pernahajder... Na de biztos is hogy vége lesz, Harald agyonüti őt egyetlen csapással, ez nem is lehet vitás...

—Persze hogy szólíthatsz így, minden gyerek szólíthat engem apucinak, apának, vagy valami más efféle szóval ahogy neki tetszik! Mert jól látod: én valóban mindegyikötök apja vagyok mostantól! Nagyon okos vagy, hogy ezt így kitaláltad! - azzal megsimogatta a gyerek fejét, majd így szólt:

—De most engedd el kérlek a lábamat mert mennem kell.

Az esetnek persze villámgyorsan híre szaladt a népe körében, és ezentúl minden gyerek „apának” vagy „apucinak” nevezte Haraldot. A felnőttek közül is kezdte ezt tenni egyik-másik, de Harald gyorsan szólt, hogy ez azért már túlzás. Elvégre jól látszik hogy ő sokkal fiatalabb mint a legtöbbjük!

—Akkor hogy szólíthatlak? - tudakolta a kérdező. —Mondjam azt, hogy „királyom”, vagy „felség”?

—Nem vagyok király. Itt királynő van, és az Szinni.

—Akkor mit mondjak?

—Mit szólnál ahhoz, hogy „főnök”?

S ez így is lett.

Persze mire ilyen beszélgetések játszódtak le, két hétnél is több eltelt már. Ezalatt megszülettek az első eredmények a fogyókúrát illetően is! Nem is akármilyenek! Kiderült, annál látványosabb eredményeket produkál valaki hála a carnivore diétának, minél kövérebb... Kríli ujjongott, de ugyanezt tette a négy kövér programozó is, csak ők kissé visszafogottabban.

—Arra azért számítsatok - figyelmeztette őket Harald - hogy ami súlyt most elvesztettetek, annak nagy része egyszerűen víz. Nem zsír... Tehát, ha most visszatérnétek a korábbi étrendetekre, ezt pillanatokon belül vissza is híznátok! Ugyanis, amíg cukorégetők vagytok, addig a testszövetetek egy csomó cukrot tárolnak is önmagukban, bizonyos vegyületek formájában... nem megyek bele a részletekbe, úgyis elfelejtenétek. A lényeg azonban az, hogy a cukor tárolása csak úgy megy, ha van mellé egy csomó víz is tárolva. Most hogy nem esztek cukrot, az elején a szervezetetek még nem állt át zsírégetésre, előbb még reménykedik hátha nemsokára mégis zabáltok egy kis cukrot, így eleinte a cukortartalékokat használja fel, azt amit korábban eltárolt a szövetekben. Eközben azonban felszabadul az ezen cukormennyiség lekötéséhez elengedhetetlen víz is, amit gyakorlatilag kipisiltek. Ugyanis minden gramm szénhidrát tárolásához körülbelül 3 gramm vizet is tárolni kénytelen a szervezetünk... Szóval most e súlyvesztés nagyobb része még csak víz. De persze ez akkor is fogyás azért, lehet neki örülni, csak nem szabad visszatérni a régi életmódra...

Ez a veszély azonban nem fenyegetett, mert az összes tilos ételmisszer gondosan el volt zárva, ezt már elintézték a programozók Harald parancsára.

—Én annyira sokkal jobban érzem magam máris! Hihetetlen hogy öt teljes kilót leadtam már mindössze nyolc nap alatt! - lelkesedett Kríli, és összepuszlta Harald mindkét arcát.

—Persze hogy jobban érzed magadat. - válaszolta a fiú. —Ez egészen természetes. Egyszerűen nem

is lehet másképp! Mert gondold csak bele, hiába vizet vesztettél csak, akkor is az van hogy a súlyod ennyivel kevesebb. Azt mondtad 5 kiló lement. Gondold el, mennyi 5 kiló: EGY JÓKORA GÖRÖGDINNYE SÚLYA!

Képzeld el magadat úgy, hogy eddig egész életedben mindenhova magaddal kellett cipelni egy görögdinnyét, még akkor is ha csak pisilni mentél. Sőt még ha aludtál is, e görögdinnye ott volt a testeden. S most végre LETEHETTED! Naná mekkora nagy megkönnyebbülés ez, szó szerint megKÖNNYEBBÜLÉS!

Ráadásul a dolog veled rosszabb volt mint ha igazi görögdinnyét cipeltél volna. Mert nem egyetlen helyen nyomott téged a súly, hanem a sok víz miatt a testszöveteid meg voltak duzzadva, nyomták egymást s a belső szerveket, még az erek is összeszűkültek emiatt itt-ott, erősebben kellett dolgozzon a szíved, egyes szerveidben azonban ennek ellenére is pangott a vérrellátás, emiatt gyulladásos folyamatok indultak be mert a szerv ami nem kapott elég vért azonnal vészjelzésekkel bombázta az agyadat egyfolytában hogy „segítség, bajban vagyok!”... Bár még egészen biztosan nincs minden rendben a testedben, de most az 5 kiló leadása után tuti hogy a gondok jelentősen enyhültek! Csökkentek a gyulladásos markerek például... Még szép hogy jobban érzed magadat!

Az is eldőlt időközben, hogy Szinni anyukáját kinevezték „kommunikációs összekötőnek”. Ez Harald ötlete volt, de Szinni is támogatta, az anyuka meg aztán pláne nagyon örült neki! E munkára kiváltképp alkalmasnak tűnt, hiszen ügyvéd volt a végzettsége... az ő dolga lett ezentúl válaszolni a „külvilágból” érkező hívásokra. Mert hát az úgy volt, hogy alig vette meg e sok úrvárost Szinni, máris égni kezdtek a telefonvonalak, s mindenféle riporterek aziránt érdeklődtek, miért vette meg ezeket Szinni, hogy is lehetett ilyen bátor, nem fél-e, stb... akadtak akik valóban ki is találták hogy Szinni minden bizonnyal sikeresen „beszerzett” magának egy férjet, aki hitetlen kell legyen, ráadásul az is biztos hogy nem a zem nép tagja... és mindenki e férjre volt kíváncsi!

Harald azonban nem szándékozott megmutatni magát egyelőre.

—Anyukád annyit mondhat el - rendelkezett, szavait Szinnihez intézve - hogy te természetesen valóban férjhez mentél, még ha nem is a te néped szokásai szerint, és igen, a férjed nem a zem népből való, de azt nem áruljuk el, kicsoda is ő valójában! Igen, a férjed egy hitetlen. És azt is elmondhatod, hogy indulni akarsz a Gyilkos Futamon. Ha eddig netán nem jelentkeztél volna rá hivatalosan, tedd meg. Azt is elárulhatod, a férjed lesz a segítőd. Ez elmondható, egyszerűen azért mert úgyis kitalálná még a hülye is, amint ezt korábban magad is levezetted nekem. Szóval ez elmondható. Más nem!

És hogy biztosan ki ne derülhessen semmi titok, máris utasította a programozókat, hogy azonnal blokkoljanak minden olyan adatforgalmat ami az úrvárosaik bármelyikéből „kifelé” menne, és nem Holla anyuka termináljáról indul...

—Egyáltalán - szólt - a legjobb az lenne kedvesem, ha fizikailag is leszerelnénk minden úrváros minden antennáját vagy más eszközét ami külső telekommunikációra alkalmas! Kivéve ezét amiben most vagyunk.

—De miért?

—Nem tudom, de ezt mondja nekem a „belső hang”... a ragadozóösztönöm...

—Juj, ha erre hivatkozol, nemhogy vitatkozni nem merek de még csak habozni se, máris intézkedem!

Szinni valóban futott is hogy kiadja a kellő parancsokat, de apukája mégiscsak kíváncsiskodni kezdett.

—Nem akarok ellenkezni - kezdte óvatosan - de akkor ha ezt teszed nem marad lehetőség vészhívásra se.

—Az meg mi a szösz!

—Hát, ha egy úrváros bajba kerül, leadhat vészjeleket a többi úrvárosnak hogy azok a segítségére siessenek...

—Automatikusan?

—Van arra is mód, igen. Úgy értem, bizonyos hibák bekövetkezésekor ez magától megtörténik.
—És közli a helyét is a többiekkel gondolom!
—Hát persze, másképp mi értelme is volna...
—Na akkor az a parancsom hogy legelsőként épp ezt a mechanizmust kell kiiktatni, de amilyen gyorsan csak lehet! Semmi szükségem rá hogy a saját úrvárosom kémkedjék utánam! Ezt MINDEN úrvárosban ki kell kapcsolni, ebben is amiben most beszélgetünk, és úgy, hogy vissza se lehessen kapcsolni semmiképp se, azaz teljesen tönkre kell tenni e vészjelző eszközt fizikailag!

Az apuka nagy szemeket meresztett, de valóban nem mert vitatkozni, így a parancsot végrehajtották. Harald azonban nem állt le itt.

—Kedvesem - fordult Szinnihez - itt az ideje hogy visszavigyél engem a bolygómra!
—Mit vétettem hogy máris el akarsz hagyni?!
—Jaj butuskám - ölelte át őt Harald - szó sincs erről, ne riadozz! Csak, tudod... kéne néhány jó cucc az én népem, az emberek csinálmányaiból... szóval ideiglenesen kéne csak visszavinned! Te leszállsz valami néptelen helyen, én kimegyek egy kis „bevásárlókörrútra”... aztán visszatérek a holmikkal. De, ehhez pénz kell, s mert feltételezem nincs emberi pénzed, jó lenne néhány kiló aranyat szerezned... sőt, inkább néhány mázsányit...
—Mázsányi mennyiség biztos nem lesz.
—Jöhet arany helyett gyémánt is vagy más drágakő.
—Hát, majd meglátom mit tehetek... de mázsányi abból se lesz...
—Hát akkor annyi, amennyi akad.
—Mit akarsz venni?

—Elsősorban fegyvereket... még szép hogy azt, elvégre ember vagyok, hehehe... de, másodsorban, kommunikációs eszközöket! Gyakorlatilag az a célom, hogy minden alattvalónktól elkobozzuk a telefonját, a számítógépét is ha van neki, s ezeket mind megsemmisítsük... kapnak helyette emberi portékákat.

—Azok nem képesek lejátszani a mi zeneszámainkat, filmjeinket, nem kompatibilisek a...
—És épp az a célom, hogy ne legyenek kompatibilisek! Amire szükséges, arra a funkcióra majd írnak a programozóink valamiféle „köztes réteget”, „interfészt”, vagy tudomisen hogy hívják... elvégre ez a dolguk, erre vannak! Nehogymár munka nélkül lézengjenek...

—Jó, ez biztos megoldható, bár hatalmas munka... de mi célból?
—Megint nem mondhatok neked túl sok konkrétumot, mert a lényeg csak annyi, hogy ezt súgják az ösztöneim... gyanakszom, hiszen tudod... még mindig nem tudom, MIRE gyanakszom konkrétan, de gyanakszom! Na és ha gyanakszom, mindig, mindenütt és mindennel szemben bizalmatlan vagyok. Az efféle kommunikációs cuccokkal szemben aztán pláne, mert nem is ritkaság hogy valami titkos funkciót csempésznek ezekbe nálunk embereknél...

—De te épp emberi eszközöket akarsz venni!
—Igen, és biztos is hogy ezek tele vannak efféle „hátsó kapukkal”, amiknek segítségével távolról le lehet hallgatni a rajtuk folytatott beszélgetéseket, meg más effélék... de ne feledd el, ezeket itt a te társadalmadban akarom használni. Itt egyetlen ember van csak, én magam, azaz a világon senki aki ismerné az ezekbe esetleg beleépített kémfunkciókat. Azokat csak az emberek ismerik, közülük is csak kevesen, a titkosszolgálatoknál, meg hasonló helyeken... itt, a zem társadalomban tehát, ezek veszélytelenek ránk nézve. Egészen más a helyzet azonban azon titkos funkciókkal amik a ti zem készülékeitekbe vannak beleépítve... és holtbiztos hogy vannak ilyenek, ez mély meggyőződés! És nekem nem hiányzik hogy valaki szaglásszon utánunk...

—Azt hiszem értelek szerelmem. Bár el nem tudom képzelni, ki szaglászna utánunk... illetve, a riporterek persze boldogan megtennék ezt nem kétlem, de azok mit is érthetnek az ilyesmihez...

—Akadhatnak köztük is jófejű illetők... habár igazából én se tőlük tartok. De mi van például a ti titkosszolgálatokkal?!

—Nálunk olyasmi nincs.

—Na ugye milyen veszélyes a titkosszolgálatotok, olyan jól álcázza magát hogy még azt is elhiteti veletek hogy nem létezik!

Szinni elnevette magát.

—Milyen humoros vagy drágám!

—Cseppet se szántam humornak. Nem hiszem, hogy ne lenne titkosszolgálatotok. Az nem ellenérv a létére hogy nincs, elvégre egy titkosszolgálatnak épp az a leglényegibb lényege hogy titkos és kész... de menjünk tovább: mi van ha maga a királynő kezd kíváncsiskodni utánunk?! A királynőnek biztos megvan ehhez a hatalma és jogosultsága!

—De tőle miért is kéne félnünk, amikor épp arra készül hogy átadja a hatalmát, hogy lemond!

—Már ha ez igaz egyáltalán... ne feledd hogy gyanakszom, nekem itt valami bűzlik... de ha úgy van is hogy tényleg lemondana, esetleg nem mindegy neki, kinek a javára mondana le... akárhogyis, az információ mindig érték, s az a legjobb ha minél kevesebb dolgot tudnak rólunk!

—Jó, hát én nem vitatkozom veled, hogy is merném...

—Még most is félsz tőlem?!

—Jaj, dehogyis... én arra gondoltam, nem merek vitatkozni veled olyan értelemben hogy elismerem hogy ilyen dolgokban te vagy a szakértő, én meg csak egy buta liba... Hiszen te profi ragadozó vagy, én meg csak egy izé... hogy is mondjam...

—Tekintsd magadat „pályakezdő ragadozónak”, hiszen már te is azt eszed amit én!

—Jó ötlet, megtiszteltetésnek érzem! És igen, mennyivel jobban érzem magamat azóta, több az erőm, kipihentebben ébredek meg minden... szinte sajnálom, hogy nem tehetek ennél is többet a ragadozóvá válásom érdekében!

—Tehetsz. Nem tudom észrevetted-e már, de én elég sok nyers húst is eszem!

—Egyek én is?! - sápadt el Szinni.

—Hát, ez a te döntésed végülis, én nem erőltetem rád, de jó lenne... tudod akadnak azért mindenféle olyan anyagok a nyers ételekben, amik a főttben nem igazán... Tehát nyers húst enni előnyös. Nem azt mondom hogy valaki CSAK azt egyék, de azt IS. És ugyanez igaz a belsőségekre is, azokat is jó nyersen enni, mármint nyersen IS, s különösen igaz ez a májra, ami igazi vitaminbomba a szervezetünknek! Véték megfőzni, komolyan mondom, mert annyi sok vitamin pusztulásával jár a főzési folyamat! Igaz, sokan ki nem állhatják a máj ízét, még főzve vagy sütvé sem, nemhogy nyersen... De, hát ugye valamit valamiért... Jó lenne ha hozzászoknál, mert a Gyilkos Futam alatt lehet ám hogy rászorulsz hogy azt edd amit én vadászok neked, és nem biztos ám hogy módunkban lesz megsütni, főzni meg pláne nem, mert eszemben sincs fazekat magammal cipelnem...

—De nekem ott lesznek a tápanyagtablettáim.

—És mi van ha elveszted őket? Vagy valamiért tönkremennek? Vagy akármiért is de túl soká tart a Futam, és elfogynak? Tudom, ennek mind kevés a valószínűsége. Nagyon kevés. De akkor se nulla, azaz nem lehetetlen...

—Jó, hát te vagy a mesterem, rád hallgatok... Megpróbálok megbarátkozni a gondolattal...

—Azt jól teszed. Mert az úgy van, hogy amilyen szervet megeszel egy állatból, az épp annak a szerveidnek hozza a legnagyobb hasznot, amely szervet megettél... Mert ugye, a tehén egy emlősállat. A disznó is. A kecske is. A legfőbb táplálékállataink tehát emlősállatok, ezekből rendszertanilag közel állnak hozzánk, ami azt jelenti hogy az egyes szöveteik, szerveik vitamin- és ásványianyag-összetétele is nagyon hasonló ahhoz, ami a mi szerveink és szöveteink sajátja is! Oké, elismerem, nem TELJESEN azonos. De nagyon-nagyon hasonló! S ez amiatt fontos, mert azt jelenti, amikor valamit megeszel egy állatból, akkor bár azt felhasználja a te teljes tested nyilvánvalóan, de LEGINKÁBB mégis épp annak a testrészednek válik a javára, ami testrészt épp eszel...

Például ha agyvelőt eszel, az agyad örül neki a legjobban. Ez TUDOMÁNYOSAN IS IGAZOLT, mert az agy tele van Omega-3 zsírsavval, s milyen érdekes, a mi agyunknak is épp erre igen nagy szüksége van a helyes működéshez...

Ha közönséges húst eszel, azaz izomszövetet, jót tesz az izmaidnak. És tényleg, eleinte én se

ettem belsőségeket csak húst, s mégis, a bicepszem szinte kétszeresére nőtt, pedig még csak nem is sportolok semmit...

Májat enni tehát amiatt is nagyon javallott mert az eszerint a te saját májadnak is nagyon jót tesz majd, márpedig ne feledd hogy most a MÁJAD FOKOZOTT IGÉNYBEVÉTELNEK VAN KITÉVE, hiszen mondtam már, most a májad kell megtermelje a ketonokat amiket az agyad fogyaszt, hiszen a hasnyálmirigyed most pihen, mert nem eszel cukrot... Nagyonis megérdemli a májad tehát hogy kényeztesd, hiszen derekasan dolgozik, s e kényeztetés legegyszerűbb és egyben leghatékonyabb módja az, hogy elkezdesz májat enni! A legjobb ha nyersen!

Elárulok egy titkot: A NYERS MÁJ ÍZE ÉDES!

Azaz, tudom, az elején nehéz rászánni magadat... De utána MEGSZERETED, sőt FÜGGŐ LESZEL! Csemegének fogod tartani! Imádni fogod! S amiatt mert most hogy nem eszel szénhidrátot, nem élvezheted az édes íz örömét... de KIVÉVE ha májat eszel! Mert az ÉDES!

Nyilván nem annyira mint a kristálycukor. De igenis édes! Én majdnem fél kilót megeszem belőle minden egyes nap! NANÁ hogy nincs vitaminhiányom! Ez az én „természetes multivitaminom”, eszembe se jutna pénzt adni mindenféle gyanús bogyókért! Én kifejezetten akkor érzem már magamat rosszul ha NEM eszem májat valamelyik nap! Mondhatni szinte elvonási tüneteim vannak! MERT ANNYIRA MEGSZERETTEM!

—Szerelmem, nem is olyan rég olvastam arról, hogy létezik valamiféle „májvédő vitamin”, pontosabban vitaminkeverék, ami segít a májunk regenerálásában illetve egészségesen maradásában...

Harald erre úgy elkezdett nevetni hogy alig bírta abbahagyni.

—Ezt nevezem a vásárlók gátlástalan átbaszásának... Erre nincs szebb szavam! A májnak természetesen rengeteg mindenre szüksége van a helyes működéshez, ez így igaz, de biztos lehetsz benne, minden szükséges anyagot meg is kap pusztán abból, hogy egyszerűen májat eszel és kész. Természetesen nyersen. Ha a májadat akarod kényeztetni illetve gyógyítani, akkor az egyetlen dolog amit tenned kell hogy magad is májat eszel. Igen, nyersen. Ez igenis ilyen egyszerű. Semmiféle mesterségesen összekotyvasztott viaminkeverék nem vetekedhet ezzel. Valami úgyis hiányozni fog abból a vitaminkeverékből, vagy olyan molekulaformákat pakolnak bele aminek a felszívódása és hatékonysága kétségbeejtő, ellenben olcsók a gyártó számára. S akkor még nem is beszéltem arról, pár tablettában úgysem lehet annyi vitamin mint egy jópár dekás, méretes igazi májdarabban! Pláne ha friss, azaz lehetőleg még meleg és véres is!

—Ezt mind elhiszem... Csak azért, hm... Nyerset enni... Ismétlem, elhiszem amit mondasz, csak ez mégis olyan... olyan ízé... nem tűnik civilizáltnak...

—Na de hiszen épp arról van szó hogy ne „civilizáltan” étkezzünk, hanem úgy, ahogy az ősidőkben tették elődeink, amikor tényleg nem volt civilizáció!

—Persze, persze... nem jó szót használtam, hanem hogy is mondjam...

—Szerintem természetellenesnek érzed.

—Igen, igen!

—Pedig az a természetellenes ahogy eddig étkeztetek.

—Ezt én nem is vitatom, ez tiszta sor, igazad van szerelmem, nyilvánvaló hogy az ősidőkben nem voltak torták meg más ilyesmik... Csak valahogy azt próbálom kifejezni, hogy muszáj tényleg visszamennünk egészen a nyers hús evéséig?! Jó, jó, értem, a főzés elpusztít egy rakás vitamint. De nyilván beszerezhetőek azok a vitaminok máshonnan is, és...

—Honnan? Ha nem eszel se növényeket, se mesterségesen összekotyvasztott vackokat, akkor honnan szerzed be? Az egyetlen forrásod az állatok teste. Ha a belőlük származó ételedet megfőzöd, s elpusztítod a vitaminokat, miféle más forrásod maradna? De különben még ez nem is az egyetlen baj a főzéssel. Lássuk világosan, a főzés úgy ahogy van, természetellenes folyamat, egyszerűen mert nehéz lenne letagadni hogy lényegét tekintve a főtt étel nem más mint feldolgozott étel! És ez meg is látszik rajta. A nyers hús színe vörös, mondhatni hogy szinte még él. Ugyanez igaz a fagyasztott húsról is. A főtt húson azonban messziről látszik hogy teljesen halott, mert a színe fekete

vagy legalábbis erősen barna! Aztán, a főzés ugye úgy történik hogy bedobod a húst egy kondérba, vízbe, belepakolsz egy rakás zöldséget, fűszereket, mindenfélét, aztán elkezded főzni, azaz hőenergiát közölsz e kotyvalékkal. Millió és millió kémiai folyamat fog lejátszani a főzés során, és ezekről NEM TUDSZ SEMMIT, fogalmad se lehet róla ott miféle kémiai folyamatok játszódnak le, mert már azt se tudod pontosan mennyit is pakoltál bele ebből meg abból, sőt a kiinduló alapanyagok pontos összetételével se lehetsz tisztában. És ez az egész még attól is függ, mennyi ideig főzöd és milyen hőfokon. A végén amit eredményül kapsz, egy olyan kotyvalék ami lehet hogy étvágygerjesztően illatozik, de nem tudhatod hogy mi minden van benne. Megeszed mert bízol benne hogy ártalmatlan, és valóban, eddig még senki nem halt meg egyetlen tál húslevestől, még sok tényértől se. Arról azonban fogalmad se lehet, hosszú távon milyen a hatása rád. Az biztos, a főzés bár elég régi találmánya a fajunknak, de evolúciós időskálán nézve mégis aránylag fiatal valami. Az is biztos, hogy főzésről szó se lehetett amíg az ősemberek fel nem találták legalább a legkezdetlegesebb fazekasságot, hiszen ha nincs fazék, akkor nem volt miben megfőzni a húst ugyebár... És azért az ősemberek nem túl régóta készítenek ám fazekakat... néhány tízezer éve van csak ennek. Kétségtelen tény mert bebizonyosodott a gyakorlatban, hogy meg tudjuk emésztetni a főtt húst, a kérdés csak az hogy milyen áron?!

—De nem tiltottad el az alattvalóinkat a főtt hústól!

—Persze hogy nem, mert nem érdemes mindent azonnal rájuk ömleszteni a legszigorúbb változatban. És minek is... még ha főtt húst esznek is, akkor is milliószor jobban járnak mintha a szokásos, eddig üzött táplálkozásukat folytatnák továbbra is... De te mégiscsak a feleségem vagy és magad sopánkodtál hogy szeretnél még többet tenni az egészséged érdekében! Tehát elárulom, igazából nem is voltak még komoly vizsgálatok arról, ártalmas-e a főtt ételek evése. Néhány felületes vizsgálat volt azért, viszont amit kiderítettek cseppet se megnyugtató! Egyrészt, úgy tűnik, a főtt ételből több „kalóriát” azaz energiát tud „kitermelni” a szervezetünk. Ez már eleve nem jó hír a fogyni vágyóknak ugye... Aztán, mint említettem, egy rakás vitamint tönkretesz, a C vitamint például teljesen, de a többi vízben oldódó vitaminnak se használ. De még a zsírban oldódó vitaminok mennyisége is erősen lecsökken a főzés során! Emellett, denaturálja a fehérjét, márpedig e szó maga is óvatosságra int, hiszen „de-Nature” arra utal hogy természetellenessé teszi... Az emésztőnedveink nem efféle fehérjék lebontására lettek „kitalálva”... Lebontják ezt is, igen, de kérdés milyen áron, az biztos hogy sokkal nagyobb erőfeszítés a számukra... Emellett, olyan vegyületek keletkeznek melyek neve a mi nyelvünkön „Advanced glycation end-products”, röviden AGEs, amik siettetik az öregedést, és rákkeltő hatásúak, meg még egy egész sereg kellemetlen tulajdonságuk van. E vegyületek úgy jönnek létre, hogy a fehérjékhez illetve zsírokhoz egy vagy több cukormolekula tapad. És az ilyesmit bizony a testünk rém nehezen képes lebontani, mert a testünk ahhoz szokott hozzá hogy valami vagy fehérje, vagy zsír, vagy cukor. Az hogy egyszerre mindkettő, mondjuk fehérje is meg cukor is, az a testünknek valami szörny-molekula, amire nincs igazán felkészülve. Ugyanakkor viszont e vegyületek nemcsak barna színt adnak a húsnak, de ízletesek is... emiatt aztán eleve többet eszünk a főtt ételből, ami megint nem jó annak aki fogyni akar vagy csak szeretné elkerülni a későbbi elhízást, továbbá, mint említettem, erősen kérdéses hogy e vegyületek veszélytelenek-e - az biztos hogy én inkább arra fogadnék hogy ártalmasak, legalábbis hosszú távon! Ennek ellenére, én is szoktam főtt húst enni, mert még én is azon a nézeten vagyok hogy nem kell mindenáron elkerülni a főtt ételleket, de semmiképp se úgy értendő e véleményem hogy rendszeresen azt együk! Inkább arra gondolok, hogy vegyünk egy egész állatot, együnk meg róla mindent amit csak lehet nyersen, ami meg marad, a csontjai, amikor már azokról mindent levágtunk amit késsel le lehet vágni könnyen, na e csontokat akkor főzzük meg, s úgy már a maradék hús meg az inak könnyen lejönnek a csontokról, akkor azokat tehát együk meg, s van mellé egy fazék finom húslevesünk is... De ebből azért sejthető, elveim szerint a fő „evési módszerünk” mégis a nyers hús és belsőségek elfogyasztása kell legyen! A főtt, az maradjon meg ritka csemegének, mondjuk hogy ünnepnapokra, mintegy azért hogy semmit el ne pocsékoljunk, ezzel egyben megtiszteljük azt a leölt állatot is, hogy ha már kioltottuk az életét hát ez legalább ne

hiába történjen és ne dobjunk a szemétkébe belőle többet mint amennyit feltétlenül muszáj...

Aztán, ha így étkezel, eleve nem is kell egy rakás vitamint pótolnod mesterséges készítményekkel. Nem kell például:

- kollagén. Mert minek, épp elég kötőszövetet eszel ami miatt bőséges mennyiségű kollagén kerül beléd...

- vas se kell. Hiszen állandóan húst eszel, elő se fordulhat hogy vashiányod legyen, képtelenség ennek még a gondolata is.

- nem kell calcium se, az is van bőven a húspanban, meg a nagy ritkán fogyasztott húslevesedben.

- nincs szükséged A vitaminnal, az van bőven a nyers májban.

- B6 és főleg B12 vitamin is bőségesen van a nyers májban.

- Riboflavin (B2 vitamin) is rengeteg van a nyers májban.

- Réz is.

- Szelén is és foszfor is.

- C-vitamin is akad benne, meg a nyers húspanban is, igaz hogy kevés, de nekünk épp elég mert nem fogyasztunk szénhidrátot...

Általában véve a fentiekkel pótolni külső forrásból, vitaminkészítményekből teljesen felesleges, csak pénzkidobás. De tulajdonképpen semmi más vitamin vagy ásványi anyag szedése se szükséges, legalábbis ha úgy általában véve egészségesek vagyunk. Ha nagyon de nagyon beteg valaki, tényleg nagyon, akkor esetleg elképzelhető hogy érdemes valami efféle beszélnie, átmenetileg, de az más kérdés. Talán az egyetlen kivétel a D3 vitamin, mert manapság ritkán éri a bőrünket természetes napfény, mert eleve alig vagyunk a szabadban, s ha igen akkor is ruhában. Minden más azonban bőven van a nyers húspanban és a belsőségekben. Az én elvem tulajdonképpen a következő: Multivitaminom a nyers máj; csokoládém a nyers csontvelő; pudingom a nyers agyvelő; energiatartalom a friss vér; csemegém a nyers vese; jégkrémem a lehűtött nyers tojássárgája; ropogtatnivalóm a szárított superworm; zöldségeim az élő sáskák és tücskök; a tésztám az élő, friss lisztgubac; cukorkám a nyers faggyúdarabok. A gumicukorkám pedig az alvadt vér.

—Jó, hát igyekszem majd tényleg megbarátkozni a gondolattal...

—Fel a fejvel, ez is mint minden csak megszokás kérdése! Na de akkor most adj egy csomó aranyat és vigyél vissza a bolygómra ideiglenesen...

Szinni végülis csak alig ötven kiló aranyat tudott összeszedni nagy nehézségek árán. Persze, már ez is rengeteg pénz... Ebből jó sok mindent lehet már venni... Csakhogy ők is sokan voltak ám! Ne felejtsük el, Harald egy akkora úrvárosban akart lecserélni egy rakás mindenfélét, mely úrváros 10 km sugarú volt, és 51 emelettel rendelkezett!

Sőt. Nem is egy ilyen úrvárosa volt, hanem tucat számra...

Ha így nézzük, már nem is tűnik olyan rengetegnek az az ötven kiló arany, sőt, alig valaminek a szükségleteikhez képest!

Holott pillanatokon belül kiderült, még annál is messze sokkal több dolgot kell kicserélnie Haraldnak, mint azt eddig bármikor hitte, a legpeppesimistább pillanataiban is...

Mert épp azon tanakodtak Szinnivel, hogy miként is lehetne több aranyat felhajtani, amikor egyszercsak Kríli rontott be hozzájuk, halálsápadt arccal.

—Gyorsan, gyorsan! Harald, szerelmem, mesterem... Segíts! Nagy a baj! Rémületes dolog történt!

—Ugyan mi?! - pattant fel a fiú.

—Az egyik alattvalónknak elszökött a tükörképe!

—Hogy **MIHÉNY**?! - ámult Harald leesett állal.

—Itt történt nem messze, alig pár kajüttel arrébb... Ugyanezen a folyosón, a kilencesben, ami még csak nem is szerencsétlen szám, sőt a legszerencsésebbek egyike... Ott lakik az egyik alattvalónk, az a neve hogy Honka, és azért ott kapott szállást, mert...

De Haraldot ez már nem érdekelte, sőt már nem is hallotta Kríli további magyarázatát, mert

rohant a kilences kabinba. És bár rohant, de teljesen el volt képedve. Semmiképp se hitt benne hogy egy tükörkép csak úgy el tud szökni. Lehetetlen. Fizikai lehetetlenség. Abszolút képtelenség! Hiszen egy tükörkép, az nem egy élő entitás, nemcsak szabad akarata nincs, de még csak anyagi teste se - egy tükörkép, az nem más mint visszavert fény! Ugyan miként is szökhethetne el?!

Az ő kabinjuk volt az egyes számú - naná, még szép hogy az egyes számúban laktak Szinnivel, hiszen az egyes az olyan „főnöki” szám! - ettől tényleg nem volt messze a kilences, így a fiú pillanatok alatt odaért. De már sokkal előbb meglátta „alattvalóját”, Honkát, aki ott reszketett a kabin nyitott ajtaja előtt, pontosabban még azon ajtótól is távolabb valamicskét, mert a folyosó másik oldalának támaszkodott, de állni is alig bírt, reszketett a lába, falfehér volt az arca, s mindez annak ellenére, hogy bár Haraldhoz, az Emberhez képes csak egy girnyó kis seggdugasznak tűnt, de a zem nép körében ő mégis egy kifejezetten stramm, erős férfinak számított, még ha nem is élsportolónak vagy vasgyúrónak.

—Segíts, gazdám! - rebegte elhaló hangon, amint Harald melléje ért.

—Szedd össze magadat! - rivallt rá Harald. —Nem tudom mi megy itt de addig éljek hogy kiderítem!

—De... dedede...

—Ne hebegj, hanem mondd el, mi történt!

—Hát, ma reggel ahogy felkeltem, kimentem a fürdőszobába... pisilni... Minden reggel úgy indul a napom... El is végeztem amit kell... De nagyon álmos voltam... Meg akartam mosni az arcomat hideg vízzel... És akkor ahogy felnéztem a mosdó fölötti tükörbe, azt láttam hogy nem látom!

—A tükröt?

—Dehogyan, az ott van... legalábbis ott volt amíg ki nem rohantam onnan... De a tükörben nem volt ott a tükörképem! Jaj nekem most mi lesz!

—Biztos hogy nem nyeltél valami undok kábítószeret előző este vagy reggel pisilés előtt?!

—Ugyan már, mit is szedhettem volna be, hiszen minden mesterséges készítmény el van zárva a parancsodra, s én még programozó se vagyok hogy reményem legyen a jelszó feltörésére!

—Az ételek vannak elzárva, nem a gyógyszerek.

—A gyógyszerek is. Felséges feleséged, Szinni így rendelkezett. Mert itt sok a gyerek, és jobb semmit se kockáztatni. Azt mondta, ha valaki beteg, majd kap gyógyszert, a dokitól, de az nem jó dolog ha csak úgy mindenki szedegeti a tablettákat csak mert azt gondolja hogy miért is ne.

—Hm, erről nem tudtam, de remek ötletnek tűnik! Szóval azt mondd, biztos hogy józan voltál.

—Naná hogy az!

—Akkor pedig csak úgy lehetett hogy még félig álmos voltál, félig aludtál. Ébren álmodtál vagy valami ilyesmi. És ezt be is bizonyítom neked, mert olyan egyszerűen NINCS, hogy egy tükörkép elszökjön!

—De én láttam... illetve épp ez az hogy nem láttam... - nyöszörögte a szerencsétlen férfi.

—Majd most igenis látni fogod. Gyere csak!

—Nem, nem, kérlek, én nem merek bemenni oda ezek után...

—Velem se?!

—Hát izé...

—Ne feledd el, én ember vagyok, ráadásul abszolút hitetlen is! Épp az imént hallhattad hogy nem hiszek ebben az egészben, téged nézlek hülyének amiért ilyesmit állítasz! És azt mondjátok minden gonosz erő retteg a hitetlenektől!

—Hát ez a gonosz erő ami ezt okozta talán mégse retteg annyira, hiszen napok óta itt vagy az úrvárosban és mégis merészel kísértetni minket!

—Ha ilyen hülye ez a „gonosz erő”, az neki kurvára szar következményekkel jár majd most mindjárt, meglásd! - vágta rá Harald, szándékosan igyekezve durván beszélni, remélve hogy ezzel lelket önt a reszkető férfiba. Majd nem is kérve ki annak engedélyét, megragadta a kezét, és maga után húzva, belépett a kabinba. Honkának természetesen fikarcnyi esélye se volt ellenállni, muszáj volt követnie Haraldot, különben a padlón húzta volna maga után őt a fiú.

Harald pedig egyenesen a fürdőszobába vette az irányt. Be is lépett oda, s pillantása azonnal a mosdó fölötti tükröt kereste.

Meg is találta, ott lógott a tükör ahol annak lennie kellett. És kiválóan látszott benne minden... minden, ami a szemközti falon lógott. Vagy kissé oldalt állt, mint például a fürdőkád illetve a vécésze. Ott tükröződött a tükörben minden... minden... minden OBJEKTUM.

Kivéve épp magát Haraldot! Meg a mögötte álló férfit. Mintha bizony ők ketten láthatatlanok lennének...

—Még most sincs meg a tükörképem! Sőt, MÉG A TIED IS ELSZÖKÖTT! - sikoltotta Honka, azzal kiszaladt, mert már tehetette, ugyanis Harald annyira megdöbbsent maga is, hogy elengedte a férfi kezét.

Vagy tíz másodpercig állt döbbsenten, e lehetetlen helyzetet tanulmányozva a tükörben. Végül gyanakvóan vont össze a szemöldökét.

—A mocskos rohadékok! - suttozta, azzal megfordult. Legnagyobb csodálkozására Szinnit látta maga mögött. A leány olyan halkan jött be hogy nem hallotta a lépteit, a tükörben pedig nem pillantotta meg, mert úgy tűnt Szinninek is „elveszett a tükörképe”...

Szinni arca halálsápadt volt, de mégis jobban tartotta magát mint Honka.

—Elismerésem a bátorságodnak, hogy követni mertél! - biccentette meg a fejét a leány felé Harald.

—Pedig úgy félek hogy majdnem összepisilem magamat, de inkább vállalom a kockázatot hogy segítek neked mindenben amit csak módomban áll, mert ha neked véged, nekem sincs már semmi reményem, s együtt csak többre megyünk...

—Ne félj, ez még nem olyasmi ami a végzetünket okozza. Sőt, ha hiszed ha nem, de inkább örülök ennek ami történt, mert hirtelen egy csomó minden világos lett a számomra!

—Milyen értelemben?

—Erről majd később. Most csak az a lényeg hogy nyugodj meg bébi, mert ez az esemény nem a mi számunkra tragédia hanem az ellenségeinknek! Mindjárt be is bizonyítom neked!

Azzal Harald kilépett újra a folyosóra, Szinni pedig követte őt. Odakint megpillantották Honkát, aki már állni se bírta, a folyosón feküdt, és látszott hogy nem sok választja el a férfit a hisztériás rohamtól.

Harald lehajolt hozzá és a karjaiba emelte.

—Vigyük el ezt a szerencsétlent ideiglenesen a mi kabinunkba! - mondta. Azzal elcipelte a férfit az egyes számú kabinig, majd meg se állva ott is a fürdőszobába vitte.

—Tessék! - szólt hozzá. —Nézz csak oda a tükörbe! Íme, megint van újra tükörképem! Nekem is! Mit szólsz hozzá?!

—Tényleg! De... de... de...

—De ha visszamennél a kabinodba, megint nem lenne, ettől félsz, igaz?

—Igen, igen!

—És igazad van, ott valóban nem lenne tükörképem. De nem azért, mert a tükörképem elszökött, hanem azért, mert a tükör elromlott.

—De... de hát hogy is romolhat el egy tükör?!

—Mindjárt megtudod. Csak gyere velem, ha visszatért egy kis bátorságod!

Harald ezután a konyhájukba ment, és magához vette a legóriásibb húsvágóbárdot amit talált. Majd megindult újra a kilences kabin felé. Ekkor már nemcsak Honka és Szinni követte őt, de Kríli is ott loholt mögötte, sőt néhány rókadémon is. És még sokan mások, mert hamar híre szaladt annak, mi történt. És mindenki várakozóan, tiszteletteltjes tekintettel méregette Haraldot, az Embert, a nagy Hőst, aki láthatóan mélyen eltökélte magát, hogy mindjárt szembeszáll a Gonosszal, az őket kísértő misztikus hatalommal, ráadásul bármi igazán komoly fegyver nélkül, mindössze egy csupasz húsvágóbárdal a markában!

—Nyugodtan jöhet velem bárki akinek nem szállt az inába a bátorsága és befér velem együtt a fürdőszobába! - mondta nekik az ajtóban Harald. —Ígérem, senkinek se lesz semmi baja!

Azzal belépett oda ő maga. A helyzet mit se változott legutóbbi ittjárta óta: A tükör pompásan

mutatott mindent, de kivéve őt magát. Illetve senki mást se mutatott akiről pedig tudta hogy ott áll mögötte.

Most Harald felemelte a bárdot, és teljes erővel a tükörbe vágta. Az milliónyi darabra tört... De mögötte nem a csupasz fal lett látható, hanem bonyolult nyomtatottáramköri lap, mely persze maga is darabokra tört Harald ütése nyomán.

—Így ni! A „Gonosz entitás” legyőzve, mindössze egyetlen ütésemmel! - fordult a nézők felé a fiú.

—Remélem látjátok ugyanis, miről van szó: az egészben nem volt semmi misztikus, a világon semmi de semmi, mert misztikus erők igenis nem léteznek! Egyszerűen egy aljas, ocsmány trükk áldozatai vagytok! Amit tükörnek hisztek, igazából nem tükör. Hanem egy képernyő. Nyilván valahol van beleépítve egy icipici kamera is. Talán több kamera is. A kamera felveszi ami a tükör közelében látható, majd az elektronika megjeleníti azt a képernyőn, s így ti azt hiszitek, a tükörképet látjátok. Pedig nem azt látjátok. És ezek után már csak szoftver kérdése, hogy a kamera által felvett valóságnak csak egy részét mutassa a képernyő. Például miből se áll úgy programozni, hogy a mozgó objektumokat - még ha azok csak pár millimétert mozognak is - egyszerűen kihagyja a mutatott képből! S ekkor ti, csekélyértelműek, beszartok a félelemtől, mondván hogy „elszökött a tükörképetek”!

—De mi ennek az értelme?! - kérdezte Szinni álmélkodva.

—Az, hogy így bárkire rá lehet hozni a lágyfosást. Meg lehet ijeszteni. Babonássá lehet tenni! Nyilván különben nem csak a tükörrel trükköznek. Biztos vannak más aljas módszereik is. És aki efféle „misztikus élményt” él át, pláne hogy többet is, később már hajlamos mindent és bármit elhinni, akkor is ha nem tapasztalta meg azt a valóságban személyesen. És minél több a babonás alattvaló a társadalomban, annál könnyebb azon a társadalmon uralkodni... Mert hülyék fölött mindig könnyebb uralkodni, mint okos, józan, értelmes illetőkön!

—De ki csinálja mindezt?! Ki műveli mindezt velünk?!

—Még nem tudom, de azt igen hogy ezt épp a mi dolgunk kideríteni! És igyekeznünk kell, mert ezek után holtbiztos vagyok benne: ezek az „uralkodók”, ezek MINDENT TUDNAK RÓLUNK! Rólam is. Hogy ember vagyok, például... Mert ne legyenek illúzióitok: tuti, hogy a tükrök elküldtek nekik is minden képet amit felvettek! Nyilván a beszélgetéseinket is, mert lefogadom, van beleépítve mikrofon is. És nemcsak a tükrökről van szó. Kismillió egyéb más efféle kémholmi lehet mindenféle. Elvégre mióta mondom, nem lehet véletlen hogy a társadalmatok annyira babonás!

—De akkor most miért leplezték le magukat ezzel, hogy a tükör úgy tett mintha Honka tükörképe elszökne? Még ha téged vagy engem akartak volna megijeszteni, megértem, de Honka még csak nem is olyan fontos személy nálunk...

—Nem volt szándékos a részükről. Szerintem valami szoftverhiba lehet a dologban. Soha egyetlen program sem tökéletes, tudod. Például, könnyen el tudom képzelni, hogy „beragadt egy szoftverfrissítés”. Mert tudod az ilyen hálózatra kötött eszközök néha szoftverfrissítéseket kapnak. És hát ez nem minden esetben sikerül jól... S arra hogy valami beszarik közben, különösen nagy az esély akkor, ha a frissítési folyamat közben „elmegy a hálózat”, azaz megszakad a hálózati kommunikáció. Na és hát ez nagyonis illik a mi helyzetünkre, mert ne feledd, úgy rendelkeztem hogy kapcsoljatok ki minden effélét, még az úrvárosainknak azt a vészhelyzeti nemtudommicsodáját is, elfelejtettem hogy mi is a neve nálatok, tudod ami katasztrófa esetén aktiválódik és közli a helyzetünket a mittudoménkikkel akik akkor a segítségünkre jönnének... tehát így rendelkeztem, s feltételezem igyekeztek is végrehajtani e parancsomat! Na de nincsenek illúzióim, amennyi sok úrvárosunk van, s amekkora hatalmasak, egészen biztosan nincs még minden kikapcsolva mindenütt, gondolom azonban, azon alattvalóink akiket ezzel megbíztál azóta is szorgalmasan járják az úrvárosokat és kapcsolnak ki mindent... Na de ez időbe telik. És lehet hogy valamit épp akkor kapcsoltak ki, amikor az épp letöltött volna valami szoftverfrissítést. Félig már letöltötte, telepítette is, de a másik felét nem tudta letölteni mert ami letöltötte volna az ki lett kapcsolva... s emiatt itt-ott valami elromlott. Például ebben a tükörben is amit összetörtem. Nem lepődnék meg rajta, ha ma meg a következő napokban még jópár más tükör is így „elromlana”...

És Haraldnak igaza lett! Tíz perc se telt el, Szinni máris hírt kapott róla, hogy nem is kevés, de több mint kétszáz alattvalójuknak „elszökött a tükörképe”. Szerencsére, ezen alattvalók már nem ijedtek emiatt halálra, mert villámgyorsan híre ment annak, hogy uruk és parancsolójuk, Harald, az Ember milyen könnyen legyőzte a Gonoszt... s ezzel egyben azt is bebizonyította, hogy ebben az egész dologban nincs semmi misztikus.

—Csak azon csodálkozom, miért is kellettem ahhoz én, hogy ez így lelepleződjön! - töprengett Harald.

—Hát, mi nem szoktunk tükröket összetörni... - tárta szét a kezét Szinni. —Sőt, kifejezetten létezik nálunk egy olyan babona, hogy tükröt összetörni - még ha akár véletlenül teszi is valaki - nem bölcs dolog, mert hatalmas szerencsétlenségek zúdulnak az illető nyakába...

—Elég nagy pénzekben mernék fogadni arra, ezt a babonát épp amiatt találták ki ennek a titkos megfigyelőhálózatnak a tulajdonosai, hogy ezzel is a kémholmijaikat védjék... azt se tartom lehetetlennek, ténylegesen is érte mindig szerencsétlenség azt, aki összetört egy tükröt: tudniillik titokban likvidálták a szerencsétlent, nehogy észrevegye amit a tükör „mögött” talált, már ha érdekelte őt egyáltalán. De amúgy, mindez azt is remekül megmagyarázza, miért él az a babona, hogy a gonosz erők nagyon félnek attól, aki hitetlen, sőt a barátaitól is: aki ugyanis hitetlen, azt vélhetően nem nagyon merték megijeszteni azzal hogy „eltűnt a tükörképe”, vagy valami más módon, mert mi van ha tényleg hitetlen, s annyira nem hisz hogy nyomozni kezd a jelenség tudományos oka iránt... ez nem állt volna a Megfigyelők érdekében. Inkább békén hagyták azt a maroknyi hitetlent.

—Teljesen logikus amit mondasz, drágám!

—Remélem azt azért sejtet, mi most a teendő?

—Naná! Minden tükröt össze kell törni!

—Majdnem. Ugyanis nem összetörni kell, hanem kiszerezni a falból, és inaktíválni. Ezeket is össze kell gyűjteni valami helyiségben amit semmire se használtunk eddig. Jók lesznek bizonyítéknak adott esetben... Persze ha kiszerezés közben véletlenül mégis összetörik valamelyik, ne aggódjatok, nem leszek mérges emiatt. És mégvalami: jó lesz ha ezt a dolgot a saját úrhajódban kezded, bébi! És ott is ki kell kapcsolni mindent, MINDENT aminek bármi köze is van a hálózatokhoz... úgy értem, az úrhajón kívüli hálózatokhoz... hírközléshez... effélékhez! Illetve, mi az hogy kikapcsolni... cseppet se bízom benne hogy ha bármi ilyesmit is kikapcsoltok, az tényleg és igazán ki van kapcsolva! Mert szerintem olyankor csak úgy tesz MINTHA ki lenne kapcsolva... szóval, fizikailag meg kell semmisíteni mindet!

—Kezdek félni tőle hogy nem tudunk rábukkanni minden kémholmira. - sápitozott Szinni.

—Én is ettől félek, hidd el! De meg kell tennünk ami csak telik tőlünk. Szerencsére, azt kell mondjam, jó úton járunk, erre épp ez az „elszökött tükörkép” a bizonyíték. Mert már eddig is sok mindent kikapcsoltunk, s íme, ez alaposan megzavarta e kémholmik működését... Mégvalami. Parancsolt meg, hogy az alattvalóink adják le az összes telefonjukat neked, ezeket is kapcsoltsd ki, aztán legyenek kinyitva, szedjétek ki az akkumulátorokat is belőlük, s ezek is legyenek bezárva valami terembe! Legfeljebb nem telefonálhatnak itt a városon belül se egymásnak. Semmi baj, ki fogják bírni. Különben is, hivatalosan ugye rabszolgák, akkor meg ne nyafogjanak, ennyit igazán elviselhetnek a kényelmetlenségből. Akinek ez nagyon nem tetszik, annak mondd meg, hogy nem muszáj leadni a telefonját, de akkor jegyzékbe kerül a neve hogy ő telefonnal rendelkezik, s ezeket aztán felkeresem személyesen hogy megkérdezzem tőle, miért ilyen fontos neki az a kémholmi... Feltételezem, nem fogja senki se ezt az utóbbi opciót választani. Emellett, megparancsolom hogy a minden kabinba beépített televíziót is tegyétek fizikailag használhatatlanná. Leszarom, ha emiatt nem nézhetnek filmeket a belső hálózaton át. Olvassanak könyvet és kész! Minden hordozható számítógépet össze kell gyűjteni tőlük szintén, de ezeket majd visszakapják, de csak nagyon sokára, mert azt akarom hogy a programozóink meg mindenki aki ért ezekhez, e gépeket nyissák ki, és fizikailag szereljenek ki belőlük minden olyan áramköri modult, ami bármiféle vezeték nélküli kommunikációra lehetőséget nyújt!

—Ez nem fog menni. A számítógépeink olyanok, hogy minden bekapcsoláskor ellenőrzik hogy a hardware ugyanaz-e mint amire a szoftver eredetileg telepítve lett, s ha nem ugyanaz, nem fog működni... tudod, a szoftverkalózkodás megnehezítése érdekében ilyenek. Abban a pillanatban tehát hogy kiszereled belőlük bármit, vagy tönkretesz bennük bármi részegységet, azt fogják érzékelni hogy megváltozott a hardware-konfiguráció, és nem működnek tovább. Még azt se lehet megtenni velük hogy az egyik számítógépből kiszereelt akkumulátort beszereled egy másikba, akkor se ha ugyanaz a típusa a két számítógépnek, s természetesen az akkuknak is. Ezt azzal indokolják hogy így nem érdemes ellopni a számítógépeket, majd eladni alkatrészenként.

—A jó kurva életbe... Holott szerintem inkább arról van szó, hogy mindent megtesznek a profitéhes gyártók azért, hogy senki ne javíthassa maga a készülékét, és kénytelen legyen minél gyakrabban újat venni, ezzel is növelve a gyártó hasznát!

—Lehet szerelmem, de most akkor is ez a helyzet.

—Nos, akkor megintcsak az lesz mint a telefonokkal: be kell ezeket is gyűjteni, kikapcsolni, kiszerezni az akkumulátort, és elzárni mindet valahova! És akinek nem tetszik, annak azt üzenem, jobb ha nem kezd el panaszkodni mert akkor nemcsak a számítógépét nézem kémnek hanem őt magát is, és ő is darabokra lesz szétszedve: tudniillik letépem a fejét!

—Természetesen így lesz minden ahogy parancsolod. Van még valami egyéb kívánságod?

—Naná! Mindenekelőtt az, hogy... ugye, képesek az űrvárosaink így összekapcsolódva is térugrást végrehajtani?

—Természetesen.

—Akkor pedig azt akarom, hogy azonnal ugorjunk is amint ez lehetséges!

—Hová?

—Teljesen mindegy nekem, a lényeg hogy legalább kétszáz fényév távolságra legyünk a bolygódtól!

—Megkérdezhetem, miért?

—Most nem. Most csak intézkedj hogy ugorjunk minél gyorsabban! Siess, tekintsd vészhelyzetnek! Ha ugrottál, elmondok mindent!

Szinninek volt annyi esze hogy nem vitatkozott tovább. Megbízott Haraldban. Naná, s nem is azért mert Harald az ő férje, hanem mert Harald a profi Ragadozó. Ő a szakértő az ilyesmiben. Ha Harald azt mondja valamire hogy vészhelyzet, akkor az vészhelyzet és kész, további vitának nincs helye!

Azonnal a vezérlőterembe sietett, majd a mikrofonért nyúlt.

—Figyelem, figyelem, mindenkinek! Értesítek mindenkit, hogy térugrás következik! Remélhetőleg nem lesz semmi mellékhatása, de ki tudja, mert vannak itt az űrkomplexumunkban nagyon ósdi, elavult űrvárosok is... ezokból megparancsolom hogy mindenki sürgősen fekdüdjék le a legközelebbi ágyra, ha nincs a közelében ágy, üljön le egy székre, ha az se megoldható, üljön le a földre! És gyorsan! Vészhelyzet van! Térugrás harminc másodperc múlva!

A térugrás sikeresen lezajlott, semmi fennakadás nem volt, legalábbis Harald meg Szinni nem vett észre semmi különösét... persze, ők nem is egy ósdi űrvárosban voltak épp, hanem a legmodernebben.

Mikor mindezzel megvoltak, Harald megtörölgette a homlokát.

—Huh, de féltem!

—Minek, a térugrás nálunk eléggé biztonságos már.

—Úgy értem, attól féltem, nem tudunk elugrani időben.

—Miért, mi történhetett volna?

—Mit tudom én... Könnyen lehet azonban, sőt, nemcsak „könnyen lehet” de az esély rá majdnem száz százalék, hogy az Akárik tudomást szereztek róla, hogy lelepleztük a tükreiket. Na és ki tudja hogy akkor mit csinálnak... Lehet, van az űrvárosainkban valami titkos önmegsemmisítő berendezés, amit aktiválhatnak a távolból.

—Úgy érted, képesek lennének felrobbantani minket?!

—Még szép. Ha a helyükben lennék, szemrebbenés nélkül megtenném, mert bármi jobb mint a lelepleződés...

—De akkor miért nem tették meg tényleg?!

—Vagy azért mert nincs önmegsemmisítő berendezés az űrvárosban, vagy azért mert nem képesek azt már aktiválni, hiszen ne feledd, egy csomó mindent már inaktiváltunk, így elég kevés kommunikációs vonalon vehetik fel a kapcsolatot a kémholmijaikkal, már ha van módjuk erre még egyáltalán. Aztán meg, egészen egyszerűen sokkal előbb elszeleltünk annál, hogy ők észbekaphattak volna. Nagyon gyorsak voltunk. Bár vélhetőleg ennek ellenére is hírt kaptak arról hogy lelepleződtek, de az eszükbe se juthatott hogy rögtön el is pucolunk onnan. Hiába, nekem gyorsak a reflexeim, ebbe beleértve a gondolkodásomat is... mégiscsak én vagyok a Ragadozó, és nem ők!

—Még mindig nem értem már bocsáss meg, miért jó az ha itt vagyunk a nem is tudom hol, és nem ott ahol voltunk.

—Ej, hát gondolkozz egy kicsit, Bébi! Legkevesebb kétszáz fényévre ugrottunk. Azaz, bármi parancsot is akarnak küldeni a kémeszközeiknek, az a parancs kétszáz év alatt jut el ide hozzánk, már ha egyáltalán ideér. Az meg azért elég esélyes hogy kétszáz év múlva már nem leszünk itt, pláne mert én nem is élek annyi sokáig, hehehe... Azaz, most már az egyetlen amitől félnünk kell az az, ha van valami olyan eszköze is a népeteknek, ami alkalmas hipertéri kommunikációra. Vélelmezem hogy ez lehetséges, még ha az én népem nem is áll olyan fokon, hogy ismerje azt. Mindenesetre, ezzel még tovább csökkentettük a veszélyt, hiszen drasztikusan csökkentettük a lehetőségeiket arra, hogy kommunikáljanak a kémgépeikkel.

—Igen, lehetséges a hipertéri kommunikáció, de ettől nem hiszem hogy félnünk kéne. Iszonyatos mennyiségű energiába telik, nem is véletlen hogy csak vészhelyzetben alkalmazzuk. Tudomásom szerint az egyetlen eszköz ami e célt szolgálja nálunk, az épp az ami katasztrófa esetén közli az űrváros vagy űrhajó helyét az anyabolygónkkal, de ezeket épp nemrég tönkretettük a te utasításodra.

—Na ja, a baj csak az hogy ahogy fogalmaztál: „Tudomásod szerint”...

—Szerintem észrevennénk ha lennének más ilyen egységek, mert ezek akkora nagy, több méteres monstrumok.

—Naív vagy bébi. Azok ekkorák, amikről engedik hogy mindenki tudjon. Nem hiszem, hogy a csúcstechnológia minden fejlődési fokáról tájékoztatták a közvéleményt... Azt se hiszem amúgy, hogy valaha is bárki átvizsgálta az űrvárosok minden négyzetméterét, hátha ott is van egy ilyen hipertéri adó vagy minek nevezzem.

—De a munkások akik építették az űrvárosainkat, csak tudnának róla.

—Ne nevetess! Ugye nem akarod azt mesélni nekem, hogy kézzel hegesztettétek össze e rengeteg űrváros sok kilométeres szegmenseit?! Nyilván a legtöbb munkát robotok végezték. Amik természetesen távolról is irányíthatóak. Sőt irányítani se kell őket minden pillanatban: egyetlenegyszer kell csak olyan programot készíteni, hogy abban az esetben ha a robot űrvárost épít, erre meg erre a helyre szereljen be egy ilyen meg olyan modult. Aztán ha e program bele van égetve a robot memóriájába, onnantól kezdve az így fog viselkedni. Na de akárhogy legyen is, lényeg hogy a biztonságunk sokkal nagyobb mint ha ott maradtunk volna...

—Akkor most mit teszünk, drágám?

—Az az egy biztos, hogy mindaddig itt maradunk, míg le nem szerelünk, ki nem kapcsolunk, meg nem semmisítünk minden kütyüt ami kicsit is gyanús! Óriási munka lesz, mert hiába van rengeteg alattvalónk, de az űrvárosok is nagyok, és sok van belőlük. De muszáj.

—De, hm... már bocsáss meg hogy ellenkezek... biztos vagy te abban, hogy végzünk ezzel, mire indulnunk kell a Gyilkos Futamon?

—Bébi, gondolkozz kérlek: ezek után *nem* indulhatsz a futamon!

—De én királynő akarok lenni!!!

—Egy pillanat: az előbb még azért aggódtál hogy indulni tudj a futamon!

—Nem értelek! A kettő összefügg!

—Más nő számára biztos. Ne feledd azonban hogy a te helyzeted egészen különleges: te vagy ugyanis az egyetlen olyan leány a népetekben, akinek egy ember a férje! Én.

—Úgy érted, hogy....

—De úgy ám! Az az egy biztos, hogy nem indulhatsz a futamon. Én se. Együtt se mehetünk. Holtbiztos hogy mindent tudnak rólunk, s valahogy kicsinálnak. Nem lenne fair az a verseny. Előre készülnének arra hogy én ott leszek, és valahová - nyilván több helyre is - elrejtenenek valami nagyon erős fegyvert, és levadásznának engem a távolból. Azellen én se tehetek semmit, ha mittudomén két kilométer messziről is már becéloznak egy lézerágyúval, vagy ha rám lőnek egy hőkereső rakétát két tonna robbanóanyaggal!

—De hát ez tilos!

—Jaj te kis naiv... az talán nem tilos hogy lehallgassanak mindenkit, sőt, megfigyeljenek mindenkit egy rakás rejtett kamerával?! Ezek után te még azt hiszed, érdeklí majd őket, mi tilos és mi nem a Gyilkos Futamon?! És mielőtt megkérdeznéd, válaszolok neked arra is, miért tennének ilyet. Hát mi másért is mint hogy le ne leplezzük őket! Hogy el ne mondjuk az egész népednek, miként figyelik meg őket, s miként hülyítik őket babonaságokkal!

—Tényleg... Ha leszereltük a kémholmikát, menjünk vissza, s mondjuk ezt el mindenkinek!

—Ezt fogjuk tenni, természetesen... de azért nem olyan hamar.

—Miért nem akarod azonnal?

—Engem kérde!?! Nekem igazán mindegy volna... de azt hittem, királynő akarsz lenni! Vagy nem emiatt aggódtál még az imént is?

—Nem értem, hogy...

—Arról van szó kedvesem, hogy ha leleplezzük azonnal a mesterkedéseiket, akkor csak a kémholmik vannak leleplezve, s nem a megfigyelők. Vagyis ekkor az lenne hogy minden más úrvárosban is összetörik a kémholmikát, legalábbis azokat amikre rálelnek, aztán kész, vége, marad minden a régiben. Maradnak a Megfigyelők is, mármint élve. Mert miért is ne élnének tovább, hiszen nem tudjuk kik ők... és így idővel újra kitalálnak és elterjesztenek majd sok mindenféle trükkös holmit amivel mindenkit megfigyelhetnek. Nem tükör lesz legfeljebb hanem mittudomén lámpabúra vagy akármi más. És belőled se lesz királynő, mert a régi királynő is megmarad.

—Arra gondolsz, ő is része ennek a becsapásnak?! Tagja ezeknek a... a... a Megfigyelők csoportjának?!

—Vagy igen, vagy ha nem, akkor... akkor az áldozatuk. Nekem mindenesetre régóta gyanús volt hogy mi a csudáért is akar lemondani, s miért ilyen fura módon választaná ki az utódát, hogy a Gyilkos Futam győztese lenne az... Tudod jól, régóta mondogatom hogy ez nekem nem tetszik...

—Hát én örülnék neki ha lelepleznéd őket... Végülis nekem tényleg nincs kifogásom azellen se ha nem kell halálra fárasztanom magamat a Gyilkos Futamon, s anélkül leszek királynő... bár megmondom őszintén, nekem egyelőre úgy tűnik, ők nyertek.

Harald nevetett.

—Jaj, *dehogyan*, bébi! Hol van még az!

—Na de már gondolj bele kérlek, én nem hibáztatlak de akkor is úgy néz ki hogy ők sikeresen kiderítettek rólunk mindent, mi ellenben örülünk semmit, sőt, még gyorsan el is szeleltünk előlük, rémülten...

—Drágám, ilyesmin kár agyalnod, mert jó ha megérted végre: ez már nem egy sportesemény, ez már HÁBORÚ! A háborúban meg én, az ember vagyok a szakértő... és tudod mi a különbség egy háború és egy csata közt?

—Micsoda?

—Aki egy csatát elveszít, tanul belőle. Aki a háborút veszti el, az MEGHAL. Mi ezt az első csatát elvesztettük, az igaz. De hol van még a háború vége...! És én nem is bánom olyan nagyon ám, hogy ezt a csatát elvesztettük. Mert nem szeretek veszíteni az igaz, de ez most szerintem nekem nagyon

megérte, mert RENGETEGET tanultam belőle! Annyit, hogy igazából az is kérdéses, elvesztettem-e a csatát... mert igen, abban igazad van hogy elmenekültünk, s le kell mondanunk rengeteg kényelmi berendezésünk használatáról. Ám ezért a győzelemért cserébe az ellenségünk RETTENETES árat fizetett!

—Ugyan mit?!

—Hát hogy például minden alattvalónk hitetlenné vált! Megszabadultak minden babonáságuktól egy pillanat alatt! Mert ne hidd hogy ezek után bármi babonaságban is hinni fognak majd. Akkor se ha az nem a tükrökkel kapcsolatos. Mostantól mind úgy gondolja majd, az nem is igazi misztikus izémizé, csak egy piszkos kis technikai trükk! Ezt gondolják majd, és még igazuk is lesz!

De ez még mind semmi. Ez még a legkisebb baja az ellenségünknek. Mert ami az igazi tragédia nekik az az, hogy most már mint az igazi ragadozók ha vérszagot kapnak, most már én is NYOMON VAGYOK! - és Harald kihúzta magát, s olyan vérszomjasan nézett a távolba, hogy Szinni egészen megriadt, pedig a fiú nem is reá nézett így.

—Mire gondolsz konkrétan? - puhatolódzott a leány.

—Egy csomó minden világossá vált a népetekkel kapcsolatban. Már ami a történelmét illeti. A szokásaitokat. Az egész társadalmatokat. De annyira, hogy... hogy... hogy szerintem már azt is tudom, hol laknak ezek a „megfigyelők”.

—Máris tudod, kik azok?!

—Nem, azt még nem. De nem sok kétségem van afelől, hol találhatóak... és az nagyon, tényleg nagyon de nagyon rossz ám annak aki egy ember ellensége, ha az az ember megtudja az ő ellenségének a lakhelyét... De ne is beszéljünk tovább: cselekedjünk, mert az idő sürget! Hivasd ide mindegyik programozónkat! Loholjanak!

Pár másodperc múlva előtte lihegett mind a négy. Nem kellett sokat várnia rájuk Haraldnak, mert mind a négy a vezérlőterem közvetlen közelében kapott lakosztályt. Hiszen itt volt a munkahelyük...

—Mik a parancsaid, főnök? - kérdezték csaknem egyszerre.

—Gondolom minden úrvároshoz hozzátartozik egy rakás úrkomp is, igaz?

—Ez csak természetes!

—A szerencsétlen számú úrvárosokhoz is, ugye?

—Nyilván! Nem lehet másképp!

—Akkor üljetek le ide a pult mögé, és azonnal kérek egy kimutatást arról, melyik úrvárosunknak hány úrkomppal kellene rendelkeznie hivatalosan... és hogy hányal rendelkezünk ténylegesen! Azaz egy úrkomp-leltárt kérek! Gyorsan, nagyon gyorsan! Nem is titkolom, azt akarom tudni, hány úrkomp hiányzik!

Szinni álmélkodva nézett Haraldra.

—Csak nem arra gondolsz, hogy valamely alattvalónk megszökött?!

—Nem, dehogy, ugyan már! Minek szökne bárki is, az első nap talán megijedtek hogy kiderült, egy ember az uruk, de aztán rájöhettek hogy a világon semmi szörnyű nem történik emiatt velük, sőt, a legtöbbjük még soha meg se pillantott engem, legfeljebb a képernyőkön át... meg aztán, ugyan hányan érthetnek az úrkompok vezetéséhez közülük...!

—Hát akkor?!

—Csak pár pillanatot várj, kedveském, mindjárt megtudsz mindent! Ezek az okos fiúk már készen is vannak a leltárral! - mutatott a nyomtatóból előkúszó csíkra.

És azon Szinni elképedve olvasta, hogy bizony kivétel nélkül minden egyes úrvárosából hiányzik legalább egy darab úrkomp, néha kettő vagy három is, de akad olyan úrvárosa is - épp ez, amit legelőször vett meg! - ahonnan egyenesen negyvenhárom úrkomp hiányzik!

—De hát ez lehetetlen! - kiáltotta döbbenten. —Minden úrvárost mindennel fel kell tölteni teljesen, abszolúte, mert különben a Gonosz Erők... jó-jó, én már nem hiszek bennük. De régebben én is hittem benne, és most is hisz benne mindenki más is, az úrváros építetői is, elképzelhetetlen hogy kevesebb úrkomppal látták volna el e várost mint ami elő van írva!

—Egyetlen szóval se állítottam hogy itt eredetileg kevesebb úrkomp lett volna.

—De akkor miként tűnhettek el, ha egyszer azt se hiszed hogy az alattvalóink közül szöktek meg velük egyesek?!

—Pedig megszöktek velük... nagyonis... épp csak nem az alattvalóink... Aha, látom a tekinteteden, bébi, kezded már sejteni, mire gondolok! Na ugye, mondtam én neked, régen rossz az az ellenségünknek hogy megnyerte ezt a csatát... mert „szagot fogtam”... nyomon vagyok... és egyetlen csata megnyerése semmi. Akárhány csatát is elveszíthetünk, nem számít. A lényeg az, hogy a végén mi nyerjük meg a háborút... Na szóval - fordult Harald újra a programozók felé - most akkor kérek egy listát arról, ezen eltűnt úrkompok mikor startoltak! Ha épp az eltűnésük miatt ez ilyen formában nem lekérdezhető, akkor elég nekem annyi is hogy az a dokk ahol ezen eltűnt úrkompok voltak, mikor volt használatban utoljára.

S még mielőtt e listát megkapta volna Harald, így szólt a feleségéhez:

—Drágám, most mindjárt megbizonyosodhatsz róla, micsoda félelmetes ragadozóöszönökkel rendelkezem! Előre megmondom neked, kivétel nélkül minden úrkomp mellett ugyanazt a dátumot fogod látni ezen újabb listán, s e dátum az a nap lesz, amikor mi megvettük ezen úrvárosok mindegyikét!

—Hiszek neked a lista nélkül is... de én most nagyon megijedtem... - rebegte Szinni sápadtan.

—De miért, hiszen elhúzták a belüket már innen...

—De akkor is... ez biztos nem tetszik nekik... ez, hogy kitűrtük őket innen... most kezdem felfogni igazán, micsoda életveszélyben vagyok...

—Most már nem igazán. Ne feledd el, kétszáz fényévre vagyunk tőlük.

—De te úgyis visszamész.

—Pedig nem, ha nem akarod. Én a te papucsférjed vagyok, azt teszem amit parancsolsz... királynőm!

—Most rám akarod kenni a felelősséget!

—Naná, még szép! Hiszen te vagy az aki királynő akar lenni... emiatt is szólítottalak az imént így! Dönts el, mennyire félsz, illetve mennyire akarsz királynő lenni. Mit ér meg neked ez. Mekkora kockázatot. Az biztos, a veszély messze sokkal nagyobb mint amilyennek az elején becsülted, hogy majd jól kiizadsz a futamon, de valahogy csak túléled, pláne ha cipellek majd a hátamon, a többiek meg úgyse mernek a közeledbe jönni hiszen ott vagyok én... és egyáltalán, legrosszabb esetben nem te nyersz, hát semmi vész, úgy fogod fel hogy részt vettél egy fárasztó természetjáráson és kész ennyi! Na most már látod hogy messze nem ilyen egyszerű a dolog... amint ezt persze sejtettem is előre, túl szépnek hangzott... De, látod, én továbbra is kitartok melletted...

—Azt mondtad, előre sejtetted hogy nem lesz olyan egyszerű mint amilyennek hiszem.

—Sőt, hiszen említettem is neked hogy számomra itt sok minden bűzlik... mármint, gyanús...

—És mégis vállaltad.

—Naná, túl sokat vesztettem volna, ha megijedek és visszakozom.

—Túl sokat?

—Hát! Téged, bébi!

—Jaj de aranyos vagy... De, mit is mondtál, te sejtet hol laknak ezek a...

—Mi az hogy sejtet, igaz, nincs rá semmi bizonyítékom, de szikrányi kételyem sincs afelől hogy jól tudom! Meg is mondom neked, hol: A SAJÁT BOLYGÓTOKON!

—Főnök, kész a lista! - szólt az egyik programozó.

—Ugyanaz a dátum mindenütt, mi?

—Igen, uram.

—Akkor mindent tudunk amit kell. - legyintett Harald. Szinni pedig még ennyit se foglalkozott a listával. Sápadtan meredt Haraldra.

—Ez nem lehet igaz. Az vad vidék. Senki nem bírna ott élni... közülünk.

—Ne butáskodj. Építtetnek maguknak a robotokkal egy pompás földalatti kuckót, tele minden komforttal mi szem-szájnak ingere! Soha fel nem fedeznétek.

—De igen. Hiszen néha el kell azt hagyniuk. Például amikor jönnek fel ezekbe a... a... az „elátkozott” úrvárosokba...

—Miért, ki ellenőrzi, melyik úrkomp hova megy?

—Azt senki, de az úrkompnak kell leszállóhely...

—Nem olyan nehéz ám egy föld alatti ürrepülőter bejáratát egy hatalmas barlang torkának álcázni.

—Te mindenre tudsz magyarázatot, s egy pillanat alatt...

—Ez a dolgom bébi hogy erre képes legyek. Ezért választottál magad mellé egy embert. Hogy legyen valaki melletted aki jól ért a cselvetésekhez.

—De miért hagyták, hogy én megvegyem e városokat?

—Kevesen vannak, nem lehetnek ott mindenütt. Abban a hivatalban ahol jóváhagyták az adásvételt, nyilván épp senki nem volt közülük. Talán soha nem is szoktak ott lenni, mert minek is, fel se tételezték hogy lesz olyan örült valaki aki épp egy „elátkozott” úrvárost akar megvenni... pláne nem hogy mindet... és ebben teljesen igazuk is volt mindaddig amíg te alaposan „meg nem kavartad a szart”, már bocs a szóért, ez egy szólásmondás nálunk embereknel... azzal, hogy engem, egy embert idehoztál! Ez nekik olyan volt mintha alaposan tökönrúgtad volna őket váratlanul. Sőt annál is olyanabb.

—Szerelmem, akkor én döntöttem: Ha kész vagy kitartani mellettem, akkor én igenis királynő akarok lenni, most is, ezután is! Tudniillik, muszáj. Én ezentúl egyszerűen nem érzem magamat biztonságban amíg nem győzők végleg felettük!

—Vedd úgy hogy megdicsértelek. Most egészen emberhez méltóan gondolkodtál s döntöttél.

—Akkor mik a további szándékaid most, drágám?

—Az, hogy elmegyünk a négyes szint ötvenkettedik folyosójának ötvenkettedik kabinjába...

—Gondolod hogy még van ott belőlük valaki?!

—Á, dehogy! Nem olyan bátrak. Ha azok lennének, nem menekülnek el hanyatt-homlok... Amúgy, ez azt jelenti drágám hogy nem is mi menekültünk el elsőként. Az első menekülés kétes dicsősége őket illeti, hehehe... De odamegyünk, mert kíváncsi vagyok arra a helyre. Már amiatt is, mert hátha akad ott még valami kémholmi, amit nem kapcsoltunk ki. Feltételezem ugyanis, ott senki se járt még az alattvalóink közül. Nyilván úgy vélték, sok a dolguk, ráér az a szint legutoljára is... hiszen mégiscsak 4 a száma ugye...

Hamar odaértek. Amikor benyitottak a kabinba, Harald így szólt:

—Azt mesélted nekem, Szinni, ez a szint börtöncelláknak van fenntartva. Hát ez biztos hogy nem úgy néz ki!

Az ötvenkettes „cella” valójában tizenkét másik szomszédos „cellába” is átnyílt, s volt még benne külön úszómedence is, még ha nem is igazán nagy. Az egyik asztalon Harald még ételmaradványokat is talált, tányérokban, félig megpenészedve, s két poharat, amikben még ott lötyögött némi üdítő.

—Elég nyilvánvaló, hogy páni rémületben loholtak el innen! - vigyorgott a fiú. —Arra se volt idejük szegényeknek hogy befejezzék az ebédjüket! Vagy reggelijüket, mindegy.

—De egyáltalán mire kellenek nekik úrvárosok?

—Miért is ne? Gondold el, ti, csekélyértelműek, ti babonás fajankók megépítitek e sok „elátkozott” úrvárost... feltöltitek mindennel... aztán soha többé ide nem jöttök. Ők meg, a „megfigyelők”, röhögnek rajtatok, s közben megehetik e sok finom kaját ami itt van. És van itt nekik a kaján kívül is minden, szórakoztatóelektronika, fürdők, energia, konditermek, meg amit csak el lehet képzelni! Soha életükben nem kell dolgozniuk semmit, mégis megvan mindenük. Ez már önmagában is megéri!

—Arra gondolsz, hiányzik az élelmiszerből is egy csomó minden?

—A nyakamat teszem rá hogy igen, de azért akkor se olyan nagyon sok, az úrváros kapacitásához képest. Mert tényleg úgy hiszem, e gazfickók nincsenek sokan. Nem lehetnek sokan. Képtelenség. Az emberiség történelme arra tanít - s e szabály nálatok is igaz kell legyen - hogy a titkos

társaságok sose nőhetnek nagyon népesre, mert minél többen vannak egy titokba beavatva, annál nagyobb a veszély a lelepleződésre. Akár véletlenül, akár úgy, hogy áruló akad köztük.

—És akkor most megkérdezhetlek, mik a további terveid? Legalább a következő napokra vonatkozóan?

—Mondtam már: addig innen nem mozdulunk, amíg meg nem semmisítünk mindent ami gyanús hogy kémholmi! Illetve ha mozdulunk is, de az biztos hogy nem megyünk vissza a bolygókhoz.

—Jó-jó, persze, ez világos, és teljes mértékben egyet is értek veled, de minek alapján döntjük el, mi az ami „gyanús”?

—Mindenekelőtt, szólj a programozóinknak hogy jöjjenek le ők is ide e terembe, s nézzenek itt körül. Mély meggyőződésesem ugyanis, kell hogy legyen e lakosztályban valahol valami speciális komputer, ami egy csomó olyasmire alkalmas amire egy „átlagos”, az nem. A hardware lehet ugyanaz - bár nem biztos hogy ugyanaz! - de legalábbis a szoftver, az más. Ha nem találnak ilyen extra komputert itt, akkor a minden kabinban úgyis meglevő „standard” számítógépet vizsgálják át nagyon alaposan, mármint azt ami van itt e lakosztályban, sőt több is van belőle... Mélyen hiszek abban ugyanis, hogy e helyről is tudták irányítani a kémholmikát! Legalábbis egy részét bizonyára. Ha megfejtik, ez miként történt, máris tudunk majd egy csomó hasznos dolgot...

—Máris hívom őket! - és Szinni megnyomott egy gombot a telefonján. —Folytasd kérlek!

—Ennyi az egész?

—Ó, már régen tettem róla hogy gyorsan a közelembe lehessen hívni őket!

—Remek, de, izé... Tudod ugye, a te telefonodat is meg kell semmisítenünk...

—Ó hogy a csudába is...!

—Ne aggódj, hamarosan kapsz másikat.

—Hogyan?

—Mindjárt elmondom. Tehát, a programozók itt fognak felderíteni amit csak tudnak... Közben azonban... Szóval, remélem vannak a „rabszolgáink” közt mérnökök, műszerészek is! Nekik az a dolguk hogy néhány lakosztályt ahol senki se lakik, teljesen szétszerelnek. Milliméteres darabkákra! A csupasz falakig lebontanak mindent! Erőszakkal is, ha másképp nem megy! És egyszerűen MINDEN kémholminak minősül, amiről ők azt jelentik, hogy van benne BARMÍ elektronika! Az meg pláne, ami még kábellel is csatlakozik valahová, abban az esetben, ha józan logika szerint ahhoz a valamihez elvileg nem is lenne szükséges elektromosság. Mondok egy példát is hogy megértsd: Van ugye minden kabinban lámpa. A lámpához kell áram, ez oké. De ha a lámpa szétszereléskor azt látják hogy megy valami kábel a lámpa BÚRÁJÁBA IS, na akkor a lámpabúra már kémholmi, mert mi a fenének is kéne áram a lámpa búrájának is külön?! Értesz engem?

—Az elvet igen, de ez nem fog menni akkor se. Az a baj szerelmem hogy te most a te világod primitív technikai színvonalából indulsz ki. Mert például épp a lámpabúra nálunk igenis kell hogy „be legyen kábeleztve”, mert az nem egy egyszerű műanyaglemez. Változtatni tudja a színét megfelelő parancsra. Még külön, részletes mintákat is felvehet. Képeket.

—Ezesetben alapból nem bízunk meg a lámpabúrákban, az összeset le kell szerelni. - döntött Harald.

—Emellett, nemcsak a lámpabúrákról van szó. Nálunk majdnem minden magasan elektronizált már. Ott vannak például a képek a falon. Lehet hogy te azt hiszed, közönséges képek, de nem azok: ezek „digitális képkeretek”, mindegyik egy-egy képernyő, s nem okvetlenül ugyanazt a képet mutatják állandóan. Be lehet állítani, mit mutassanak, de arra is van lehetőség hogy analizálják a lakók hangulatát az arkifejezésük alapján, s olyan képet mutassanak ami illik azon hangulathoz, illetve ha szomorú a lakó, akkor felvidítsa...

—Ezeket is meg kell semmisíteni. Van még valami?

—Ó, sok is! Például... Szóval... szóval mondok egy példát amiről szintén nem tudhattál eddig, de el fogsz képedni mert gondolom nálatok ilyesmi sincs. Tehát, feltételezem, vécézni ezután is kényelmesen szeretnél?

—Csak nem ám hogy van valami elektronikus bizbasz a vécékagylókban is?!

—Abban nem. Mármost, a porcelán ülőkében nem. De ami rajta van, a lehajtható fedélben, meg azon amire a fenekedet teszed le... Méri a súlyodat amikor elkezdted a dolgodat ott, méri végig amíg rajta ülsz, így ki tudja számolni mennyivel könnyebbültél meg, erről és hogy mennyi ideig vécéztél és naponta hányszor, meg mikor jársz oda, erről statisztikát készít, amit le lehet kérdezni tőle a belső hálózaton át, s ez nagyon jó lehet egyes betegségek felderítésénél... van benne infravörös szenzor, amely észleli amint fölé telepedel vagy hogyan mondjam, megméri a feneked hőmérsékletét, s azon elenyészően kevés idő alatt amíg leülsz rá, gyorsan felmelegíti az ülőkét olyan hőmérsékletűre, hogy ne érezd hidegnek azt... emellett optikai szenzor is van benne, ami figyeli a végbélnyílásunkat és így észleli ha aranyérre gyanús elváltozások lennének ott. Ha hiszed ha nem, még a székletet és a vizeletet is analizálja, pusztán azzal hogy ezek színét figyeli, meg valami sugárzással aminek a nevét sajnos elfelejtettem, letapogatja...

—Beszarok rögtön! - kiáltott fel Harald elképedve de stílusosan, a témához illően. —Valahányszor ott ülök letolt gatyával, valami állandóan a seggemet és a pöcsömet kukkolja, és méregeti mennyi fekálit pottyantok ki magamból, aztán ezt mind feltölti valahová, a képeket is, és az csámcsoghat rajta aki csak akarja?!

—Hát, lényegében erről van szó, de azért nem akárki férhet hozzá ezen adatokhoz...

—Naná, csak úgy tűnik van egy titkos csoport aki mégis. Oké, a helyzet ezek után világos: le kell szerelni a vécéülőkét is! Majd üljenek a porceláncsészére, ha pedig túl hideg, előbb terítsenek valami rongyot a szélére. És egyszerűen MINDENT ki kell szerelni a kabinokból, abszolút mindent, a pusztá fűtésen és világításon kívül. De azokban se lehet semmi automatika. Sőt, még távirányítás se! Tessék átszerelni mindet úgy, hogy legyen rajta egy kapcsoló mindössze 2 állással: „BE” és „KI”. A „BE” esetén fűt. A „KI” esetén nem fűt. És kész. Aki fázik, bekapcsolja. Ha már nem fázik, kikapcsolja. Kézzel. És kész, ennyi! Nem fognak belehalni.

—Iszonyatos munka lesz. - sóhajtott Szinni.

—Legalább nem unatkoznak... Mégvalami. Tele vagytok hülye babonaságokkal. Ezek egy része valami tárgyhöz kapcsolódik, amint az hogy ha nem köszöntitek a tükörképeket, az elszökik, az a babonaság a tükörhöz kapcsolódik. Gyűjtsétek össze e babonaságokat egy listába, s minden olyan tárgyat amihez BÁRMI babonaság kapcsolódik, egyszerűen mind meg kell semmisíteni! Nem érdekel, mennyire tűnik ártalmatlannak az a tárgy.

—Úgy érted, hogy mert nekünk van olyan babonaságunk például hogy a küszöböt nem szabad bal lábbal átlépni, akkor ki kell szerelnünk a küszöböket?! - képedt el Szinni.

—Igen, pont így értem!

—De hát mit árthat nekünk egy küszöb?!

—Például figyelheti, hányszor mentetek el arrafelé. Azaz lehet benne helymeghatározó szerkesztő. Vagy mikrofon. Vagy mondok durvábbat: mi van, ha rejtettek bele valami sugárforrást amit adott jelre be lehet kapcsolni a távolból, így aki felette elhalad, azt teszemazt termékletlenné teszi?! Sterilizálja?! Aztán az illető majd azt hiszi megátkozta egy rókadémon, s emiatt nem áll fel a farka vagy ha fel is áll de nem képes senkit teherbe ejteni!

—Húha! - sápadt el Szinni.

—Megjegyzem, erre az előbb említett csodálatosan luxus vécéülőkék is képes lehet, sőt még sokkal inkább is, hiszen azon sokáig ülünk, nemcsak átlépünk felette.

—Megintcsak azt mondom: húha! De... de akkor ki kell dobnunk az ágyakat is...

—Abban is van elektronika?!

—Naná, nem is kevés, hiszen tud bennünket ringatni... altatódalt énekelni... meg sok minden mást is. Csak ezt te szerelmem nem tudtad eddig, mert amióta egymásra találtunk, mindig együtt vagyunk az ágyban, egymással foglalkozunk, így e funkciókat nem alkalmaztam...

—Ki kell dobni az ágyakat is, igen. Következetesnek kell lenni.

—De akkor hol alszunk?

—A földön, valami plédet vagy ilyesmit leterítve a padlóra.

—Iszonyatosan primitív lesz. És kényelmetlen.

—Majd megedződnek. Te is.

—Én ugyan nem, én mindig puhán fogok feküdni: a te testeden, szerelmem!

—Akkor meg pláne ne riadozz. Remélem, a takarókban már nincs elektronika?!

—Nem mindben. Mert némelyikben...

—Ne is mondd tovább, nem érdekel mit csinál: azok is megsemmisítendőek! Mi van a párnákkal?

—Attól félek, azokról is mind le kell mondanunk, ugyanis...

—Nem számít hogy miért. Lemondunk azokról is.

—Hát, ahogy látom, lényegében teljesen ki kell belezni mindegyik úrvárosunkat...

—Attól félek jól látod.

—De annyi rengeteg dolgot kell kiszerezni, hogy nem is lesz helyünk a tárolásukra. Óhajtod-e hogy ezeket csak úgy kiszórjuk a világűrbe?

—Jobb ötletem van. - vigyorgott Harald.

—És mi ez az ötlet?

—E tárgyak roppant mértékben fognak bennünket segíteni abban, hogy te királynő legyél, kedvesem!

—Fogalmam sincs mire gondolsz, de így első hallásra azért ez nem is hangzik ám olyan szörnyen! Ezek után mindenesetre messze több kedvem van kiszerezni e tárgyakat az úrvárosaimból! - mosolygott Szinni.

—Remek, látod, magukkal szúrtak ki hogy lelepleződtek... Tudod, jelképesen szólva itt olyasmi történt hogy váratlanul pofonütöttek engem, az Embert. Nyilván, ezt bárkivel meg lehet tenni, egy emberrel is... De ugye egy ember, az egy ragadozó, és ha egy ragadozót pofán ütnek, annak súlyos következményei szoktak lenni... Na és én garantálom neked hogy itt is ez lesz! De előbb egy gyors kérdés: hogy állunk „kajaügyileg”? Úgy értem, az élelmiszerek többsége „tiltólistára került”, elzárattam. Mennyi időre elég a többi a híveinknek?

—Ó, szerelmem, emiatt ne aggódj! Vagyunk úgy talán kétmillióan, ami ha soknak tűnik is, de egyetlen úrváros kapacitásához mérten is csekélység, nekünk meg rengeteg úrvárosunk van! Nem tudom megmondani neked így hirtelen mennyi időre elég az élelmiszerünk, de az a legkevesebb hogy egy teljes évtizedig nem kell emiatt aggódnunk! Könnyen kinézem azonban hogy húsz évig se!

—De véletlen nem olyanok-e a mélyhűtők meg más akármik, hogy leselkednek mikor üresek és akkor automatikusan értesítenek valami központot hogy küldjenek új kaját beléjük?!

—De bizony hogy olyanok, olyanok mind, ez nálunk egészen természetes... de emiatt se kell aggódni, mert az élelmiszert illetően lényegében minden úrváros önellátó. Emiatt ez a rendelés amit a hűtők leadnak, mindig az adott úrváros vezérlőtermébe megy.

—Jó, hát akkor rendben van... remélem legalább a fagyasztóknak nincs saját hipertéri kommunikációs egységük... De mi van a friss hússal? Úgy értem, ezek az úrvárosok elhagyatottak voltak amíg meg nem vetted őket. Honnan kerültek ide akkor a fagyasztott disznók, csirkék, egyebek? Mert ha van is valami tenyészhely ezeknek itt az úrvárosban, képtelenség hogy valaki itt gondozta volna az állatokat mert senki nem mert volna idejönni a babonás fajtákból!

—Ez teljesen igaz! Természetesen van tenyésztelep az úrvárosban ahol a vágóállatokat nevelik, minden úrvárosban van, igazából minden úrvárosban három teljes szint is kizárólag ezzel foglalkozik. De ezek mind használaton kívül lettek helyezve ezekben a babonás sorszámú úrvárosokban. Akarommondani, soha nem is voltak üzembe helyezve, bár rendesen meg lettek építve. Ettől azonban még kajánk van bőven, mert amint az úrváros fel lett építve, minden fagyasztót csurig tömtek más úrvárosokból hozott élelmiszerekkel.

—Jó. Akkor figyelj, a következőt találtam ki! Azt mondtad, a Világmindenség telis-teli van emberlakta bolygókkal, s akad köztük számos olyan is ahol az emberek még nagyon primitív szinten élnek. Keress egy ilyet, olyat ahol lehetőleg még a lőport se ismerik. Elmegyünk oda, és úgy mutatkozunk be nekik, hogy mi istenek vagyunk. És adunk nekik csodálatos isteni élelmiszereket... mindazt, amit elzártam, mert mi olyat nem eszünk többé, hiszen teli van szénhidráttal! Hohó,

csodálatos csemegének tartják majd! A krémcsokoládékat, tortákat, nápolyikat, egyebeket... De persze nem ingyen adjuk. Kérünk érte rengeteg állatot! Teheneket, disznókat, meg minden mást is. Élve. S ezeket a megfelelő szinteken tessék elkezdni gondozni lelkiismeretesen, tenyésztetni meg minden... Így lesz mindig friss húunk.

Aztán, aranyat is kérhetünk a csemegékért, az mindig jó ha van...

—Remek ötlet, drágám, lángész vagy!

—Á, ez még semmi, most figyelj! Amint ugyanis ezzel megvagyunk, elviszel engem vissza a bolygómhoz... De nem a te kis űrhajóddal, hanem ezzel az összes mind-a-sok űrvárosunkkal együtt megyünk!

—De hiszen akkor azonnal észreveszik az ottani emberek!!!

—Na és, kit érdekel!

—Engem nagyonis, mert abban a pillanatban löni fognak ránk atomrakétákkal!

—Ugyan már, teljes képtelenség! Annyi csak a dolgod hogy negyvenezer kilométernél jobban nem közelíted meg a bolygót, s máris lehetetlen hogy bármi bajod is legyen. Eleve, nem hiszem hogy be tudnának célozni, nálunk a rakéták még nem a világűrből támadó ellenségekkel szemben vannak kifejlesztve hanem a sok kis ország egymást akarja vele támadni... De ha célba is tudnak venni téged, a rakéták nem jutnának el hozzád. Érthető okokból, a létező rakétáink maximális hatótávolsága körülbelül húszezer kilométer, azaz a bolygó területének a fele. Ekkora távolság megtételére képes rakéta ugyanis, bárholnan lövik is ki, bármit el tud találni a bolygón. Ha te ennél kétszer messzebb vagy, a rakéta egyszerűen nem tud eljutni hozzád, mert nincs elég üzemanyaga a nagy útra...

—Hm... hát, logikus... Jó, még mindig nem értem miért mennénk oda, de már nem tiltakozom az ötlet ellen kézzel-lábbal... de azért azt hiszem, nem negyvenezer, de százezer kilométeres távolságot tartok majd a biztonság kedvéért...

—Nekem aztán az is mindegy, ha az űrkompjaink képesek olyan messziről a felszínre jutni és vissza.

—Az nem gond, körülbelül egy fénymásodperc a hatótávolságuk, azaz durván háromezer kilométer. De mondd már, miért mennénk oda?!

—Két dologért, kedvesem. Fegyverekért és híradástechnikai/informatikai eszközökért...

—Nem fognak nekünk az emberek fegyvereket eladni. És különben se lenne annyi aranyunk ami erre elég volna. Azt még én is tudom, hogy a fegyverek rém drágák. Még a mi bolygónkon is.

—Pedig naná hogy eladják majd a fegyvereiket! És azt se hiszem hogy sok aranyunkba kerülne. Sőt, egy szálba se, ha a legszebb terveim megvalósulnak... - vigyorgott Harald. —Bízd csak rám a tárgyalást, buksika!

—Az teszem, mert mást nem tehetek... de akkor ha szabad kérem, előbb ezt intézzük el, az emberekkel való üzletkötést. Mert arra a primitív bolygóra ahonnan meg a tenyészállatokat akarod beszerezni, oda szívesebben mennék el ha volna már pár hatékony fegyver a kezem ügyében... És azok az állatok úgyse olyan sürgősek, hiszen van kajánk még bőven... Bár, ez inkább csak a színhúsra igaz, attól tartok nyers máj már nincs elég. Illetve, van az is, de sokkal rövidebb időtartamra elegendő.

—Hm... - töprengett el Harald.

—Esetleg, ha pótolni tudnánk vitaminkészítményekkel... - javasolta bátoratlanul Szinni.

—Nem. Arról szó se lehet. Az nem megoldás hogy a hiányzó vitaminokat és nyomelemeket szedjük be vitaminkészítményekből. Kipróbáltam ezt az utat. Mindenekelőtt, ROHADTUL DRÁGÁK. Belesápadnál ha tudnád, mennyi pénzt költöttem ilyesmire. Mármost amíg a saját bolygómon éltem, s a fizetésemhez képest költöttem sokat... Ráadásul HIÁBA. Kidobott pénz volt... Bár kétségkívül segítenek valamennyit, de messze nem eleget. És még e keveset is csak akkor segítik e készítmények ha NAGYON éhszél vagyunk mit veszünk mert rengeteg a csalás, trükközés e készítményekkel! És hogy miért nem segítenek eleget? Mert egyszerűen nem lehet MINDENT megvenni. Tudom, tudom, nekünk semmit nem kell megvenni, van egy rakás efféle az

úrvárosainkban... De akkor is az van hogy minden ilyen kutyulmány maga is tartalmaz egy rakás adalékot ami nem egészséges. És egyáltalán, nincs szer MINDENRE. Rengeteg dolgot nem ismerünk még ami kell a szervezetünknek. Mindezen anyagokat a legegyszerűbb magából a táplálékból beszerezni, ehhez szoktunk hozzá az évmilliók alatt. Mert íme egy példa: tegyük fel, egy vegyülethez ami nekünk kell, s a szervezetünk képes is előállítani, szükséges az A, B, C, D összetevők mindegyike, egyforma mennyiségben. Te vérvizsgálattal megállapítod, neked a B-ből kevés van. Beszedsz belőle százszor annyit ami a „napi ajánlott mennyiség”. HIÁBA, ha emellett kell még a D is, amiről azonban fogalmad sincs, jelenleg senki nem is ismeri azt az emberiségből illetve a te népedből (és amennyi millióféle anyag kell nekünk ez simán lehetséges!), emiatt a vérkép se szól róla neked. Mégis kevés van belőle a testedben. Ez lesz a „szűk keresztmetszet”, így hiába pótolod az A, B, C vegyületeket akár fölös mennyiségben is, továbbra is hiánybetegséggel fogsz küszködni! A természetes források tehát most is a legmegfelelőbbek. Nem valami misztikus okból, hanem mert azokban jóeséllyel minden benne van ami nekünk kell, vagy legalábbis jobban megközelítik ezen „minden” fogalom eszményi tökéletességét, mint a mindenféle ipari pótlékok. Az se megoldás hogy növényekből próbáljuk megszerezni a kellő mikronutrienseket. Nincs meg bennük minden ami kell. De, eltekintve attól, hogy úgy nem jutnánk hozzá egy rakás olyan fontos vitaminhoz és nyomelemhez ami csak az állati termékekben van, nyers zöldségeket és gyümölcsöket amúgyse célszerű enni, mert ki tudja mivel fertőződtek meg amíg szüretelték, tartósították és szállították őket. És akkor még nem is beszéltem azon növényi mérgekről amiket a növény amúgy is termel saját maga, s károsak nekünk még ha nem is ölnek meg azonnal.

—Mi minden hiányzik a növényi táplálékokból?

—Ó, rengeteg minden... ne haragudj, nem emlékszem fejből a teljes listára, de így hirtelenjében ezeket említhetem neked például:

- **Vitamin D3**
- **Vitamin K2**
- **Vitamin B12**
- **EPA (eikozapentén-sav)**
- **DHA (dokozahexén-sav)**
- **Cholesterol**
- **Carnitine**

—Az "EPA" és "DHA" - folytatta Harald - olyasmi amit a szervezetünk ugyan elő tud állítani a növényekben megtalálható "ALA" nevű vegyületből (alpha-linoleic sav), de rém kis hatékonysággal. Meg is mondom neked fejből ennek mértékét: radioizotópos vizsgálatokkal ellenőrizték, hogy az ALA->DHA konverzió hatékonysága a testünkben csupán 3.8%, és az ALA->EPA konverzióé se sokkal jobb, mert az csak 6%. Továbbá, ha mégis ezt az utat választod, fogyasztasz egy rakás növényi olajat is, ami tele van Omega-6 -tal, így az egészségtelen túlsúlyba kerül benned az Omega-3 -mal szemben. Márpedig az agyunknak nemcsak hogy nagy része zsír, de e zsír kb 25 százaléka épp ez a DHA... A D3 vitamint megintcsak elő tudja állítani a szervezetünk ha napozunk, de ebből is sokkal több kéne mint amennyire a testünk képes, egyszerűen mert már rég nem vagyunk annyi időt a napon mint kéne, s amikor a szabadban vagyunk akkor is ruha van rajtunk azaz nem éri a napfény a bőrünket. Különben meg hiába vagy sokat szabadban ha az télen történik, a mérsékelt vagy hideg éghajlat alatt, mert ott és akkor ugye napozni eleve nem lehet, holott épp akkor volna a legnagyobb szükségünk D vitaminra... S ti itt az úrvárosban eleve olyan életet éltek hogy természetes napfény soha nem is ér benneteket! A K2 fermentált ételekben jelen van, de megintcsak elenyésző mértékben, és így ráadásul ki vagy téve az azon ételekben levő mindenféle (növényi) mérgeknek is. Pláne mert ez a „fermentált étel” legtöbbször szója alapú, amiről már rég bebizonyosodott hogy nemcsak nem egészséges, de jócskán káros. A koleszterin megint olyasmi amit a szervezetünk elő tud állítani, de mert említettem már hogy az agyunk szárazanyagtartalmának óriási hányada épp koleszterin, így egyszerűen nem hiszem el, ha ez ennyire fontos, akkor jó ötlet kihagyni a táplálékunkból, azzal a felkiáltással hogy „majd a szervezet

úgyis előállítja”. Épp az hogy elő tud állítani belőle valamennyit, azt igazolja a szememben hogy ez rendkívül fontos, ezért van valamennyi kapacitásunk hogy előállítsunk egy minimumot belőle, VÉSZHELYZETEKRE. E vész-üzemmódunkat azonban nem helyes permanensen túlterhelni, hogy állandóan csak erre szoruljunk rá, megfosztván a testünket a táplálékban található e fontos vegyülettől.

—Akkor mit tegyünk? Menjünk mégis az állatokért?

—Mennyire elég a májkészletünk?

—Hát, talán fél évre...

—Annyi idő elég kell legyen nekünk. Vagyis, legyen ahogy kívánod királynőm, azaz, megyünk a fegyverekért!

—Jó, gyere a vezérlőterembe, menjünk oda, aztán máris indítom az ugrási folyamatot.

—Csináld csak, nem kellek én oda, megbízom benned!

—Még szép hogy megbízol bennem, hiszen fogalmad sincs róla hogyan kell ezt megcsinálni! - nevetett a leány. —De gyere csak mégis, mert útközben kérdezni szeretnék valamit.

—Jó. Látod, elindultam, engedelmes kutyuskád vagyok szerelmem... kérdezz akkor!

—Bevallom, hiába kóstoltam meg a nyers húsokat meg a nyers májat, de alig vagyok képes lenyelni őket! Még a kacsamáját se. A borjómáját se. Pedig szeretném, mert elhiszem neked hogy hasznos volna ilyet is ennem. De nem megy! A kérdésem az, mit tegyek?

—Mindenekelőtt: NE AGGÓDJ! Aztán: NE LEGYEN LELKIFURDALÁSOD! Semmiképp se. Ismétlem: Ne aggódj! Mondtam már talán, én is FOKOZATOSAN nőttem bele ebbe. Eleinte én se ettem nyerset. Egyáltalán nem. Azaz nagyjából úgy kezdhettem talán mint Te. Kell egy kis idő, míg a korábban megevett rengeteg édes szarral elrontott ízlelőbimbók visszanyerik normál érzékenységüket. Addig persze hogy nem érzed majd okésnak a nyers kaják ízét. Aztán, a kacsamájhoz nem tudok hozzászólni, bevallom azt még nem ettem nyersen - szimplán mert nem is vettem még olyat (mármint ugye amíg nem találkoztam veled). Egyáltalán, még semmi kacsát nem ettem amióta e diétát követem. Annyi biztos, elismerem, a baromfik húsát veszélyesebb nyersen fogyasztani, mert több a fertőzés amit elkaphatunk úgy, de ez amúgy nem a baromfi hibája, hanem a körülményeké ahogy feldolgozzák. Ennek ellenére, a csirkehúst megkóstoltam már nyersen, de nem ízlik... abból tehát nem csinálok én se rendszert, ne aggódj ha neked se megy, nem kell hardcore-bbna lenned e téren neked se mint én vagyok... A borjómáj esetén, mindenki agyondicséri és nagyon drága, de én nem vagyok oda érte. TUL ÉDES. Nem lehetetlen hogy neked is emiatt nem ízlik. FELNÖTT tehén máját próbáld, ha teheted! Az keményebb, és egészen más az íze, mint a borjúé! Nekem az a kedvencem... Persze ettől még simán megeszem a nyers borjómáját is ha más nincs. Csak nem az a kedvencem. Emellett, kipróbálhatod egyszerűen a sertés máját is. Más az íze mint a többié, de szintén nagyon egészséges, és hátha neked az jönne be. Amúgy, nem kell egy egész májat megenni naponta, mit is gondolsz! (bár lehet hogy félreértettelek). Ha minden nap megeszel 10 dekát, az épp elég. És ha végképp nem nagyon akaródná, vannak trükkök rá. Például egészen vékony szeletekre vágod, beteszed a szádba, és gyorsan, rágás nélkül lenyeled. Minthogy a máj egészen sima, puha, ez könnyedén megoldható, „jól csúszik”. Vagy összeturmixolod vízzel, és gyorsan leslukkolod. Ha még így se megy semmiképp se, hagyd a fenébe, s először a nyers disznóhússal próbálkozz. Abból is csak 10 vagy 20 dekát naponta. Azt is lehet úgy hogy húsklopfóval laposra vered, majd egyszerűen lenyeled egészben. Nyilván akkora darabokat csak hogy a torkodon ne akadjon. Én így kezdtem. Körülbelül 1 hét után voltam vele úgy, hogy nem éreztem már a nyers hús fémes ízét, sőt megszerettem. Nálam a nyers máj csak ezután kezdődött. De még akkor is rém fura volt a nyers máj íze eleinte, talán úgy 3 napig, bevallom! Szóval ebbe bele kell jönni. Tetszik vagy se neked szerelmem, de tudomásul kell venned hogy BETEG VAGY, legalábbis az ízlelőbimbóid okvetlenül betegek: elrontotta őket a sok cukros szar amit eddigi életedben ettél! És a gyógyulás nem megy egyik napról a másikra. Türelmesnek kell lenni. Nem szabad azonnal a legmagasabb tökéletességet rájuk erőltetni, de azért következetesnek kell lenni, és minden nap szoktatni őket egy kicsit. Nem kell aggódni, idővel belejössz! Mert hát hogy a fenébe is

így ne lenne... Ez a mi TERMÉSZETES táplálékunk, erre „teremtődünk” az evolúció által, teljesen lehetetlen hogy képesek ne lennénk nemcsak megenni de még élvezni is! Épp csak születésünk óta mindenféle undoksággal mérgezték minket táplálék címén, igazi kaja helyett, így elrontották az ízlelőbimbóinkat, de még az agyunkat is: megfertőzték az ízlésünket! Te jelenleg még ahhoz a sok junk food-hoz vagy szokva. A „szemét kajához”, igen. Amikkel még csak jól se laktál soha... Mert a legjobb ebben a carnivore étkezésben az, hogy az ember rájön milyen jóllakni! Ugyanis aki ezt követi, az rengeteg zsírt eszik. A zsírtól pedig hirtelen jön a jóllakottságérzés! Nem az van, hogy csak eszel-eszel-eszel, és még megkóstolsz ezt meg azt, aztán jöhet az utóétel, ilyen meg olyan csemege, desszert, de még azután is hogy „hivatalosan” befejezted az étkezést, már fél óra múlva „nassolhatnékod” van, vagy legalábbis megiszol még némi édes üdítőt, elropogtatsz pár sósperecet, benyalsz egy(-két...) fagylaltot meg ilyesmi! Nem ám! A zsír nagyon laktat, és nemcsak nagyon erősen de nagyon hamar is, és akkor a következő falatot már be se veszed a szádba, mert inkább taszít, mint vonzana. Bizony, a mai zsírfóbiások már nem is tudják, mit jelent jóllakni! Pedig elképesztő mennyiséget zabálnak, sőt, gyakorlatilag állandóan csak zabálnak, megállás nélkül, de sose laknak jól! És ez még csak nem is okvetlenül az ő hibájuk. Van ugyanis egy olyan sanda gyanúm, hogy az élelmiszeripar pontosan kiszámolta, hogy csak annyi zsír legyen a kajában, hogy ne lehessen jóllakni tőle soha! De legalább annyi szénhidrát legyen azért benne, hogy meggyógyulni se tudjunk soha! Szóval ezért kell szakítani a „megszokott” étkezési stílussal. Az nem ellenérv hogy a messze többség azt eszi és úgy étkezik. Mert ezzel az erővel, ezen érven alapulva igazi szart is ehetnénk, hiszen biztos jó az mert lám mennyi sok milliárd légy száll rá és szereti, biztos is tehát hogy a szarevés csak jó dolog lehet mert annyi rengeteg légy nem tévedhet... Na de elkalandoztam. A lényeg, hogy semmi esetre se érezz lelkifurdalást ha még nem megy a nyers máj! Elárulom neked a titkot: én lényegében fél éve már carnivore voltam, s csak akkor kezdtem el a nyers hússal barátkozni! S még akkor se a májjal csak a hússal... Érted? ÉN MAGAM, és csak fél év után! Ehhez képest hogy te már az első hónapban megkóstoltad, az a részedről egy NAGYON BÁTOR TETT VOLT, gratulálok érte, le a kalappal előtted! Ezzel tulajdonképpen leköröztél engem bizonyos értelemben. Ha minden nap csak egy kis falatkát megeszel belőle, hogy szoktasd magadat, már teljesen oké, mert máris fél évi előnyben vagy velem szemben... A lényeg hogy az irány jó, a mennyiség meg majd szépen beáll a megfelelő szintre, idővel. Az egyetlen amit mindennél komolyabban kell vened, hogy SZÉNHIDRÁTOT NE! Azt nem, nem, soha, sehol, semmiképp! A legkisebb szénhidrát is amit megeszel, pláne ha édes, megakadályozza hogy zsír-adaptált legyél, és késlelteti hogy visszatérjen a normális íz-érzékelésed!

—Bevallom azért, aggódok kissé a nyers húsféleségektől. Tudod, a lehetséges fertőzések miatt.

—Nézd bébi, azt én se tagadom hogy ha nyersen eszel húst, májat vagy akármit akkor ennek esélye nagyobb mintha sütvé vagy főzve fogyasztanád őket... Másrészt viszont ugyanez igaz a nyers zöldségekre és gyümölcsökre is, azok nyersen való fogyasztását azonban általában nem ellenzik, sőt javasolják! Ez nekem logikátlanak tűnik. Különben meg bár a fertőzésveszély tényleg nagyobb a nyers mint a főtt/sült húsok és belsőségek esetén, de messze nem akkora mint amit beledramatizálnak. Jó ha tudod, a gyomrunk több EZERSZER savasabb, mint legközelebbi majom-rokonainké! Nem tévedés, több ezerszer! És épp amiatt alakult ki ilyenné mert fajunk sokáig dögevő életet élt, legalábbis gyakran evett döögöket IS, és e savasság szükséges volt a patogének semlegesítéséhez. Valójában épp olyan savas a gyomrunk mint a hiénaké, vagy az óriáskígyóé amikor az emészteni kezd, holott abban a kigyóban egy egész krokodil is feloldódik a páncéljával együtt... Na ilyen savas közeget nem sok baktérium visel el! Tulajdonképpen még akkor is nyugodtan megeheted a nyers húst ha már érezhetően bűzölög, valószínűtlen hogy fertőzést kapj tőle, a fertőzésre nagyobb az esélyed ha valami romlott tejből készült fagylaltot eszel... A vadhúsok fogyasztása valóban lehet veszélyes nyersen, de az se a fertőzések miatt elsősorban, hanem mert azok gyakran tele vannak parazitákkal, azaz mindenféle férgekkel, amik már képesek lehetnek elviselni a gyomrunk savas közegét. Na vadhúst nyersen én se ennék szívesen épp emiatt, csak végszükség esetén, ha például eltévedek valami vad vidéken... nyilván akkor megkockáztatnám

mert inkább az mint az éhhalál. Ha azonban olyan húst eszel amit ipari körülmények közt állítottak elő, azaz tenyésztett állatokból származik, akkor ennek esélye majdnem nulla. Na de ne is beszéljünk most erről többet, itt vagyunk a vezérlőben, indítsd az ugrást, mert ne késlekedjünk, neked is úgy lesz a legjobb ha mielőbb elvégzünk mindent ami kell a királynővé levésedhez...

2. fejezet

Annak hogy Dorin egy életre kiábrándult a vallásból, egy gyerekkori kalandja volt az oka. Ettől kezdve tekintett másképp a hitre, de még a rabszolgaság egész intézményére is.

Tényleg nagyon kicsi volt még, alig tíz esztendő, és az a sorsdöntő nap is úgy kezdődött, mint minden normális nap. Korán reggel kelt, bekapott valami kis reggelit, szokása szerint lassan majszolva a falatokat, emiatt megint későn indult, a fele utat végigrohanta az iskoláig... de még épp beért csöngetésre. Aztán jöttek sorra a hön utált órák, mindegyiknél alig várta a kicsöngetést... Akkor aztán nekiiramodott minden gyermek, és rohantak ki az udvarra, játszani!

Persze, csak azután, hogy előbb felöltöztek. Ugyanis tél volt épp, s ráadásul kemény, csikorgó fagyokkal terhes az időjárás, s ha a szünet alig tíz percig tartott is, mégis ajánlatos volt kabátba bújni, sapkát a fejre felhúzni, de még a sálát is a nyakunk köré tekerni! Ennek Dorin nem örült, mert nemcsak az evésben volt lassú, de az öltözködésben is, márpedig annak az ideje is az amúgy is rövid szünetet kurtítja meg. Mégis felöltözött maga is, mert nem szeretett fázni, odakint pedig volt legalább mínusz tizenöt fok. Olyan hideg volt, hogy a hó is úgy megfagyott, hogy nem lehetett hógolyózni – lehetett azonban annál kiválóbban csúszkálni! Márpedig a csúszkálást Dorin nagyon szerette, jó simára is kopott emiatt a cipőtalpa... élvezte, ahogy száguld a jégen, s közben olyasmikről fantáziált, hogy ha felnőtt, nagy hős lesz, lesz saját légpárnás járműve, talán helikoptere is, és mindenki csodálja majd őt, és ezekkel még sebesebben fog száguldani...

Elérkezett a nagyszünet ideje. Elvileg ekkor kellett megenni a tízórait, ezért ez hosszabb szünet is volt mint a többi, nem tíz- de húszperces, ám Dorin nem kellett hogy az étkezésre pazarolja az idejét, mert a leghátsó padban ült, és suttyomban már az óra alatt megette mindhárom szendvicset. Nem félt attól, hogy elkapja őt emiatt a tanár, mert épp vallásóra volt, amit az öreg Ajuvasz tanár úr tartott, az meg nem szokott kimozdulni a tanári asztal mögül, márpedig onnan nem lehet jól ellátni addig a padig, ahol Dorin ült.

Most tehát nem kellett a kajálásra pazarolni a drága időt, és Dorin loholt az udvarra. Elhatározta, hogy csúszkálással tölti az egész nagyszünetet.

A szép, sima jégsáv egyik végén már állt pár fiú és lány, mire Dorin odaért. Illedelmesen beállt a sor végére. Előle gyorsan fogytak a gyerekek, amint mindegyikük nekifutott majd ráugrott a jégnyelvre. Mikor rákerült a sor, Dorin is így tett, nekirugaszkodott ahogy csak bírt, majd már ott is volt előtte a jégpáncél... s már csúszott is... sebesen csúszott, tudta, hogy kitart a lendülete a jó tíz méteres pálya végéig...

Aztán mégsem ért el odáig. A sáv közepe táján járhatott épp, amikor valami reccsent egyet, Dorin megbotlott, elterült a jégpáncélon, majd még egy reccsenés, azt érezte hogy csúszik, de nem vízszintesen hanem függőlegesen, és zuhan, zuhan... majd belepottyan egy bűdös, iszapos tócsába. A lé majdnem a válláig ért, és még szerencsésnek mondhatta magát, hogy nem fejjel lefelé zuhant bele. Tulajdonképpen semmi baja nem esett eltekintve néhány horzsolástól s az ijedtségtől, de ez nem vigasztalta, mert azt hamar megállapította, mi történt vele: beszakadt alatta a jégpáncél, sőt, az azalatti betontető is, és ő lepottyant az iskola pöcegödrébe! Márpedig az efféle esemény nem alkalmas rá, hogy bárkinek is a jókedvét fokozza!

Felnézett a magasba, s egyetlen pillantással rájött, hogy innen bizony ő nem tud egyedül

kimászni. Legalább öt méterre volt a feje fölött a kék ég fényfoltja, a falak meg természetesen teljesen függőlegesek.

Odafent kíváncsi gyerekfejek kezdtek feltűnedezni, amint a nebulók odasündörögtek a hirtelen támadt szakadék széléhez, és lekukucskáltak a mélységbe. Megkérdezték azt is, Dorin egyáltalán él-e még. Dorin felkiabált, hogy él, csak nagyon fázik. Mert bár a pöcegödör tartalma nem fagyott be még most télen sem, de semmi esetre sem volt melegebb mint plusz öt-hat fok, azaz Dorin alaposan didereghetett emiatt! Bár kicsi volt, de tudta, ha nagyon hamar ki nem húzzák innen, simán vége lesz a kihűléstől. Kiabálta is, hogy valaki szóljon már gyorsan a tanároknak, a felnőtteknek... ez meg is történt, s még vége sem volt a szünetnek, de máris meghallotta fentről Ajuvasz tanár úr hangját.

—Hát te aztán nagy pácba kerültél, Dorin fiam!

—Nem tehetek róla, tanár úr kérem, én csak szépen nyugodtan csúszkáltam, és akkor egyszer csak beszakadt... Bárkivel megeshetett volna! Nem én vagyok a hibás, hanem az, aki ennek a gödörnek a tetejét építette! Elvégre ez betontető, annak nem lett volna szabad csak úgy beszakadni, mindössze egy kis csúszkálástól!

—Hát pedig a világban nincsenek véletlenek, tanultad te is vallásórán fiacskám, hogy minden ami történik velünk, előző életünkben elkövetett cselekedeteink jutalma vagy büntetése! Te nyilván valami nagy disznóságot követtél el előző életeid valamelyikében, emiatt kaptad most e büntetést!

—Tanár úr kérem, nagyon fázom, nem húzna előbb ki, s majd ezután szídna le?

—Fiacskám, látod ez a baj veled, hogy a jó szándékú felvilágosítást leszídnak tartod, s ezért valószínűleg oda sem figyelsz rá! Mert amit mondtam, az magyarázat volt, nem szidalom! És nem, nem húzlak ki. Épp én?! Ne nevetess! Járnai is alig bírok, olyan vén vagyok, hogy is húzhatnálak ki, de meg aztán kötelem sincs hozzá!

—Akkor tessék szólni egy másik tanárnak, aki erősebb mint maga!

—Felesleges hogy szóljak, két okból is. Egyrészt, mert sokan tudják már hogy mi történt veled, másrészt, mit gondolsz, miért mégis csupán egyedül én jöttem ide hozzád?

—Miért?

—Mert teljesen felesleges bárki tanárnak is idejönni, úgysem tehetnek semmit.

—Hogyne tehetnének, ledobnak például egy kötelet, a tornateremben van sok kötél ami elég hosszú és vastag, azok, amiken a kötélmászást tanuljuk... sőt, még kötél sem kell, emlékszem, van az udvar sarkában egy nagy létra, az elég hosszú lenne ahhoz, hogy leérjen idáig, és elbírná azt egyetlen felnőtt is! De akár a gyerekek is idehozhatják a létrát, szerintem már két fiú is elbírná, négyen meg már könnyedén, megfogják ketten-ketten a két végét, és...

—Még mindig nem érted, milyen helyzetben vagy. - vágott közbe odafent Ajuvasz barátságos, jóindulatú hangon. —Természetesen ki lehetne szedni innen téged, de ezt egyetlen tanár sem fogja megtenni, mert ezzel rossz példát mutatnánk a többi gyerekek.

—Miféle rossz példát?! - kiáltotta kétségbeesetten Dorin.

—Ajaj, fiam, attól tartok, ha túléled ezt ami veled történt, megbuktatlak a vallási tudnivalókból, mert látom már, semmi nem maradt meg a fejedben mindabból, amit én óráról órára magyaráztam neked! Sőt, most is nem azzal kezdtem-e, hogy ez ami most is veled történt, korábbi vétkeid jogos büntetése?!

—Nem igaz, semmi rosszat nem tettem!

—Nem-e?! Hiszen most a legutóbbi órán is mit tettél?! Nem a tudnivalókra figyeltél, hanem ettél! Óra alatt! Mert csak a lábam vén, a szemem nem, és láttam ám mindent!

—Akkor miért nem tetszett rám szólni?

—Minek? A büntetés úgyis elér, ha nem most, hát később, ha akkor sem, majd a következő életedben... S lám, ha akkor nem eszel, akkor most a szünetben eszed meg az ennivalódat, nem csúszkálsz, s ez az egész nem történik meg veled! Szóval nem, nem vagy te olyan minden hibától mentes, jó gyerek, mint azt hiszed magadról! Azt meg végképp nem tudhatjuk, előző életeidben miféle undokságokat követtél el. Mindenesetre, valami miatt most ez a büntetésed, ez, hogy

bezuhanál ide, és nyakig állsz a szarban és húgyban! Ez egy büntetés, amit el kell viselned, s ha idő előtt kihúznánk, azzal rosszat tennénk neked, mert nem volna módod a büntetés elviselésével levezekelned a vétkedet, s így később biztos hogy lesújtana rád valami másféle szerencsétlenség is. Ez tehát az egyik ok, amiért senki nem fog rajtad segíteni. A tanárok biztos nem, de a diákokat is lebeszéljük róla. A másik ok pedig az, hogy mint azt már számos órán is elmagyaráztam, mindig amikor teszünk valamit, azzal sorsot generálunk. Mert tetteinknek következményei vannak. Aki most neked segítene, az beavatkozna a sorsodba, s ezzel karmikus következményeket venne a vállára. Felelős lenne a további sorsodért, érted?

—És az olyan nagy baj volna?

—Hogyne! Hiszen mondtam már, hogy ezzel rosszat tenne neked, mert megakadályozná sorsod kiteljesedését, megakadályozná, hogy bűnhődj és vezekelj! Mindezzel a segítőd a saját sorsát is lerontaná, s ezt ugyan ki is kockáztatná!

—De hát akkor én meddig fogok itt maradni?!

—Amíg a magad erejéből ki nem mászol innen, vagy ha erre képtelen vagy, ami több mint valószínű, akkor addig, míg el nem jönnek érted a szüleid, akiket már biztos értesítettek is, vagy ha nem, hát hamarosan értesíteni fognak. Mert a szülők, ők már természetesen beavatkozhatnak a gyerekük sorsába, ez is a dolguk, emiatt szülők! Majd valamikor ideérnek, addig várj türelmesen!

—De hiszen az órákba is beletelhet, s addig nem bírom ki, addig megfagyok!

—Megfagysz, ha az a sorsod hogy megfagyj, s nem fagysz meg, ha az a sorsod, hogy e kalandot túlélj. Másban mint a szüleid, hiába is reménykedel, mert egy életmentés komoly dolog, eltéphetetlen karmikus köteleket hoz létre a megmentett s a megmentő közt, s ezt senki nem kockáztatja! Mindenesetre mást nem tehetek érted, mint hogy felvilágosítsalak afelől, miért sújtott le e baj terád, ezt meg is tettem, s most, mert az imént becsengettek, én is elmegyek, te meg várakozz csak nyugodtan fiam, s viseld el sorsodat azzal a tudattal, hogy mindezt magadnak köszönheted! Mindenki vállalja a sorsát méltósággal! Gyerünk, gyerekek – szólt odafent a vén paptanár a többi diákhoz – befelé, mozgás, mert már becsengettek, s itt úgyszincs semmi látnivaló!

A gyerekek levonultak az udvarról, a tanár is becsoszogott, Dorin pedig maradt odalent a szutyokban, a hidegben, s egyáltalán mit sem tehetett helyzetének jobbrafordításáért.

Eltelt így vagy negyed óra, és abban a helyzetben amiben Dorin volt, ez szörnyen sok időnek tűnt. Már a bűz sem volt kellemes, de ez igazán hagyján volt ahhoz képest, mennyire fázott. Remegett az egész teste a hidegtől, és minden végtagja elgémberedett. Tudta, hogy teljesen kizárt hogy kibírja így itt addig, míg a szülei megérkeznek hozzá. Legfeljebb a holttestét emelhetik ki innen. Apránként meg fog fagyni, és semmit sem tehet ezellen, még segítségért sem kiabálhat, illetve ezt megteheti ugyan, de minek, teljesen felesleges, semmit nem ér el vele, hiszen tudnak róla sokan, nagyon sokan hogy ő itt van, és mégsem húzzák ki! A vallás miatt nem húzzák ki, mert nem akarnak beavatkozni a sorsába!

És Dorin e pillanatban gyűlölte meg a vallást, s ami hite volt is eddig, az most a pöcegödör bűzének szárnyán messzire illant. De ha hitetlenné vált is, attól még nagyon rosszul és nyomorultul érezte magát, és kétségbeesésében a könnyei is kibuggyantak. S még csak le sem törölhette őket, mert azon nyomban még jobban összekente volna az arcát szarral.

Pár percig zavartalanul sírdogálhatott, míg aztán némi zajt hallott odafentről. Ahogy felnézett, azt látta, hogy a lyuk szélén egy létra vége imbolyog, majd a létra megdől, mind függőlegesebb lesz...

S ekkor hang is hallatszott fentről. Fiatal leány hangja.

—Hé te fiú odalent, mindjárt belököm oda a létrát, vigyázz hogy kupán ne vágjon!

Ezt hallva Dorin nagyon megörvendett, s ezt kiáltotta fel:

—Nyújtsd le a létrát szép lassan, akkor biztos nem történik semmi bajom!

—Ne viccelj, nem vagyok én olyan erős hogy elbírjam azt, ha zuhanni akar! Idáig is alig bírtam elhúzgálni! Na, kell a létra úgy hogy lököm, vagy maradsz odalent?!

—Kell, persze hogy kell! - kiáltotta Dorin, s megijedt, nehogy elszalassza a megmenekülésére az

egyetlen esélyt.

S a létra bezuhant a pöcegödörbe. Dorin próbálta figyelni, merre esik a vége, hogy elugorjon előle, épp csak azt felejtette el, hogy vállig érő iszapos vízben nem lehet fürgén ugrándozi! S így aztán bizony a létra egyik foka alaposan kupán kólintotta, el is kábult tőle. Belekapaszkodott a létrába, hogy össze ne essen, mert tudta, ha az megtörténik vele, simán belefullad a szaros lébe.

—Mássz már fel! - biztatta odafentről a leány.

—Mindjárt... mindjárt... - nyögte Dorin, akinek a létra ütésétől még mindig zúgott a feje.

—Igyekezz, mert mindjárt kicsöngetnek, aztán ha kijönnek a gyerekek meg a tanárok, még a végén elzavarnak engem innen, s nem hagyják hogy beleavatkozzam a sorsodba!

Ez hatott. Dorin megrázta a fejét, és remegő lábakkal felkapaszkodott a létrára, majd fokról-fokra tovább, míg végül kiért a gödörből. Persze idefent még hidegebb volt mint lent a mélyben, s az átázott ruhájában didergett hogy jobban se kellett.

—Mindjárt megfagyok... - vacogtak a fogai.

—Gyere velem a kazánházba, ott jó meleg van! - intett neki a leány, s előresietett. Dorin szapora léptekkel követte, különben azt ő maga is tudta, merre van a kazánház, igaz, tudta azt is, hogy oda gyerekeknek szigorúan tilos bemenni. De most ez sem érdekelte.

A kazánház az iskolaudvar egyik félreeső sarkában állt, s mire ideért, majdnem csonttá fagyott. S a kazánház ajtaja zárva volt. De most a leány, Dorin megmentője kulcsot húzott elő a zsebéből, s kinyitotta annak ajtaját. Dorin mintha kergetnék, azonnal a jókora gázkazánhoz futott, s az oldala mellé telepedett. Idebent hőmérő is lógott a falon, s kellemes, harminc fokos hőmérsékletet mutatott, de Dorin még mindig reszketett a hidegtől.

—Vedd le a ruhádat, úgyis csurom víz mindegyik, meg kakisak, bűdösek. Előbb átmelegszel, ha azok nem lesznek rajtad. - tanácsolta a lány.

—De, izé... nem vetkőzhetek le előtted...

—Miért nem?

—Hát mert te lány vagy, én meg fiú.

—Lány vagyok, de láthatod hogy rabszolga. Szóval ne szégyenkezz.

—Rabszolga vagy? Tényleg, pedig fel sem tűnt eddig... - nézte meg jobban a lányt Dorin, és szégyenkezett. Valóban, első pillantásra észre vehette volna hogy a lány egy rabszolga, ez jól látszott abból, hogy a bőre narancssárga színű volt. Dorin bolygóján minden rabszolga ilyen színű volt, sokszor nem is rabszolgának nevezték őket emiatt, csak úgy, hogy „a sárgák”.

—Ha rabszolga vagy is, akkor is lány vagy. - vitázott Dorin tovább.

—Ilyen helyzetben amiben vagy, felesleges érzés a szégyen. Hallgass rám, és vetkőzz le de gyorsan ám, mielőtt még jobban lehűlsz, vagy tüdőgyulladást akarsz kapni?!

—De milyen ruhát vegyek fel?

—Semmilyen. Itt maradsz amíg meg nem jönnek a szüleid, s majd azok hoznak neked ruhát.

—Azt se tudják, hogy itt keressenek.

—De tudni fogják, mert én majd megmondom a tanároknak, hogy kihúztalak a gödörből, és itt vagy.

—És ha büntetést kapsz ezért?! - ijedt meg Dorin.

—Vállalom. Különben nem hiszem hogy megbüntetnének. Ami történt, inkább neked szégyen, mert egy rabszolga kellett hogy beavatkozzon a sorsodba.

—Én ezt nem érzem szégyennek. Nem tehetek arról, ami történt. Bárkivel megeshetett volna.

—Ez vallásilag igenis szégyen.

—De én nagy ívben teszek a vallásra! Amíg odalent voltam a gödörben, úgy döntöttem, egy szót sem hiszek többé a vallásból!

—Milyen érdekes! - válaszolta erre a lány, és figyelmesen nézett a fiúra. —Elárulod a nevedet?

—Dorinnak hívnak. Hát téged?

—Panca a nevem. Na, vetkőzöl vagy inkább megfagysz?

Dorin nagyot sóhajtott, majd nekikezdett, hogy levesse magáról az átázott, bűzös ruhákat.

Nehezen alkudott meg a szeméremérzetével, végül az alsógatyát le sem vette magáról. Pancsa nem szólt emiatt.

—Megyek és szólok a tanároknak! - mondta inkább, azzal távozott.

De visszajött egy fél óra múlva, s egy lavórban meleg vizet hozott, néhány szappannal.

—Tessék, mosakodj meg! - tette le mindezt Dorin elé.

—Ugyan, úgysem elég nekem egy lavórnyi víz...

—De legalább a nagyja koszt lemoshatod magadról.

—Hát ez igaz. És köszönöm amit értem tettél, irtó rendes voltál.

—Nem akartam hagyni, hogy elpusztulj.

—Te Pancsa... ugye így hívnak?

—Igen.

—Ugye te sem vagy nagyon hívó?

—Kicsit sem, nemhogy nagyon. Általában véve mi rabszolgák nem jellemző hogy vallásosak lennénk.

—Mi vitt rá, hogy megments?

—Az, hogy szeretem jónak tartani magamat.

—Hány éves vagy?

—Tizenöt.

—Akkor már nagylány vagy... én csak tíz éves vagyok. De ha akarod, lehetünk azért barátok!

—Persze, miért is ne! Már ha kell neked egy rabszolgalány barátnak.

—De hiszen inkább te legyél a barátom, mint bárki más, aki nem mentett meg! Ezek után senkiben sem bízom, csak benned!

—Ugyan már, felesleges a nagy hálálkodás, nem azért tettem. Különben is kicsi vagy, hamar elfelejted az egészet.

—De nem, de nem! Ha bármit tehetnék érted, csak szólj!

—Semmit nem tehetsz értem.

—Mégis... kinek a rabszolgája vagy?

—Az iskoláé. Talán már találkoztunk is korábban, csak nem emlékszel rám. Tudod, épp havat lapátoltam odakint az udvaron, amikor megtörtént a baleseted.

—Mégegyszer köszi hogy megmentettél. Nagyon rendes lány vagy. Ha nagy leszek, megvásárollak az iskolától.

—Ne hülyéskedj!

—De igen, miért is ne?! Hiszen jólelkű vagy, meg csinos is...

—De rabszolga. Ezt ne feledd.

—Nem feledem. Nem azt mondtam, hogy feleségül veszek... bár, végülis, ha nem volna olyan törvény hogy ez tilos, akkor akár, tulajdonképpen...

—Elment az eszed?! Te, feleségül, egy rabszolgát?!

—Tudom hogy hülyén hangzik...

—Nagyon hülyén. Mondd, nem kólintott fejbe téged a létra, hogy amiatt mondasz most ilyeneket?!

—Mi tagadás, jól kupán csapott.

—Sejtettem. Ilyesmit ne is mondj többet, Dorin, mert hogy te meg én, az halvaszületett ötlet. Még akkor sem lenne lehetséges, ha jogilag nem lennék rabszolga, ugyanis tudhatnád, mert tanulnod is kellett, hogy mi sárgák természetlenek vagyunk. Márpedig nem kellett neked egy olyan feleség, aki képtelen megszülni a gyermekedet!

—Igen, erről már hallottam, benneteket úgy csinálnak laboratóriumokban, mintha gépek volnátok...

—Ugy valahogy. Emiatt is van az, hogy jogilag mi nem számítunk veled egy fajba tartozónak. Egyáltalán, mi nem vagyunk "lények" a törvény szerint. Hivatalosan mi "tárgyak" vagyunk. Egészen pontosan az a szakkifejezés ránk, hogy "intelligens biológiai objektum". Röviden: IBO. Te ugye a „Homo Veganicus” faj tagja vagy, ezt már biztos kellett hogy tanuld, de én meg mindenki más is aki olyan mint én, mi nemcsak nem vagyunk „Homo Veganicus”-ok, de még csak valami

más tagja se a „Homo” nemzetségnek. Mesterséges készítmények vagyunk. Nekem sem volt se apám, se anyám. És hiába is feküdnék össze bárki férfival, nem lehetne tőle gyermekem. Emiatt aztán nem is melengetek magamban olyan vágyakat, hogy feleség legyek. Ez nemcsak lehetetlen, de értelme sem volna. Én legfeljebb csak... - és Pancsa elhallgatott, különösen meredve a távolba.

—Igen? - kérdezte tőle Dorin.

—Legfeljebb csak egy húsevőhöz mehetnék hozzá.

—Egy húsevőhöz?! - és Dorin arca megvonaglott az undortól.

—Most mit csodálkozol ezen, mi rabszolgák is megesszük a húst, már ha nagy ritkán hozzájutunk... és egyes bölcseink szerint nem lehetetlen, hogy egy húsevőtől már gyermeket foganhatnánk. De hát ez persze csak amolyan szertelen álmodozás, mert miért is jönne épp a mi bolygónkra egy húsevő!

—Fogalmam se volt róla eddig, hogy ti is esztek húst.

—Hát a saját rabszolgáitok talán nem eszik?

—A mi családukból nincsenek rabszolgák. Nem vagyunk olyan gazdagok. Illetve, azt hiszem meg tudnánk venni akár kettőt-hármat is... de azért az nekünk nagy kiadás volna mégiscsak, és nem volna sok értelme, nem élünk olyan fényűzően hogy sok hasznát vennénk, legalábbis régebben amikor kérdeztem erről a szüleimet, ezt mondták.

—Na ha akár két-három rabszolgát is meg tudnátok venni, akkor igenis gazdagok vagytok, sőt, a legkifejezettebben gazdagok! Vagy legalábbis az a minimum hogy „tehetősek”. Lehet hogy még nem tanultad, de törvény van rá hogy a népesség legfeljebb 10 százaléka lehet rabszolga. Tudod, amiatt hogy még ha mind egy szálig fel is lázadnánk, akkor se tudjunk győzni. Ebből máris következik, hogy a ti fajtátokból legfeljebb minden tizedik személy tarthat rabszolgát, és kilenc másinak már nem jut. Gyakorlatilag azonban ennél is kevesebb azok száma akiknek van rabszolgája, mert akad aki többet is tart... meg ugye, közintézmények is vesznek néha rabszolgát, lám én se egy magánszemély tulajdona vagyok hanem az iskoláé.

—Lehet - vonogatta a vállát Dorin - de mint mondtam az öregeim szerény életet élnek. Lehet az is hogy csak smucigok vagy mittudomén... Akárhogyis, de nekünk nincsenek rabszolgáink, és nem tudtam hogy ti esztek húst is.

—Márpedig mi megesszük a húst... ha hozzájutunk. De ez ritka. Inkább csak olyankor fordul elő, ha például sikerül elkapnunk egy patkányt... vagy ha megdöglik egy kutya, s azt parancsolják hogy ássuk el, na akkor általában az van hogy csak a csontjait ássuk el mert inkább megesszük... Persze ez tilos, mert ugye akkor nem adjuk meg a tisztességet az elhunyt állat lelkének. Legalábbis ezt mondják a papok... Holott nekem az a véleményem, aki meghalt annak már úgyis minden mindegy. Még akkor is mindegy neki ha van élet a halál után, mert akkor már nem fogja őt az imént levett porhüvelyének a sorsa érdekelni.

—Ebben teljesen egyetértek veled Pancsa, de akkor is borzalmas hogy dögöt esztek!

—Ó, csak ritkán, nagy titokban... nagyon megbüntetnek minket mindig amikor rajtakapnak... Holott a kísértés nagy mert a hús nagyon finom. És nemcsak csemege, de olyankor mindig erősnek érzem magam, a gondolataim is kristálytiszták, gyorsak...

—Hm... borzadok már a hallatán is... nekem le nem menne a torkomon egy falat se a húsból...

—Azt mondtad már nem vagy vallásos.

—Ennek ahhoz semmi köze. Gusztustalan és kész.

—Sajnálom ha gusztustalannak tartasz.

—Nem téged! Csak amit eszel!

—A macskákat is gusztustalannak tartod?

—Nem. Sőt, aranyos jószágok.

—Pedig a macska is húsevő. Ragadozó. Minden fajnak mások a szükségletei, Dorin. Én hiszek benne hogy mi „sárgák” azért vágyjuk a húst, mert szüksége van rá a szervezetünknek.

—Jó-jó, na, nem akartalak sértegetni, sőt hálás vagyok, hiszen... csak azt akartam mondani, hogy nekem le nem menne a torkomon.

—Ki tudja...

—Mire célzol?

—Semmire...

—Pedig valami jár a fejedben!

—Mondjuk úgy, nemcsak vallásos nem vagyok, de egy egész csomó más dolgot se hiszek mindabból amit ti - azaz a te néped - fennen hangoztat.

—Például?

—Ráérsz még ezt megtudni... még nagyon kicsi vagy. Már eddig is túl sokat mondtam. De elkapott a beszélhetnék, mert nekem sincsenek barátaim, hiszen egyedül vagyok itt rabszolga, s ugyan ki is beszélgetne egy magamfajtaival... de most már tényleg jobb lesz ha lakatot teszek a számra... megyek inkább és hozok neked egy újabb lavór vizet hogy még jobban megtisztálkodhass, meg gondolom kellemes is lesz neked a melegvíz!

Nemcsak egy, de még öt másik lavór meleg vizet is behozhatott Dorinnak Pancsa, tellett rá az időből, mert a kisfiú szülei csak jó három óra múlva érkeztek meg... holott helikopterrel jöttek. De nagyon messze voltak. Sőt, nem is azonnal lettek értesítve, bár ez nem az iskola hibája volt, egyszerűen mindketten kikapcsolták a telefonjukat. Muszáj volt kikapcsolniuk, mert madármegfigyelést végeztek, s nem akarták hogy egy váratlan hívás elriassza a madarakat. Pontosabban a baglyokat. Az volt ugyanis épp a dolguk hogy megszámlálják, egy adott körzetben hány bagoly található. Ezt nyilvánvalóan csak nappal lehet megtenni, amikor a baglyok a fákon gubbasztanak, s alszanak...

Persze amikor megkapták végül a hívást, azonnal repültek is Dorinért, teljes sebességgel... És fogadkoztak hogy nagyon leszídják a gyermeküket, talán néhány nyaklevest is lekevernek neki, mert hát igaza van a tanároknak, ha a szünetet arra használja amire való, a tízórai megevése, akkor ez mind nem történik meg vele... Igaz, az iskola felelőssége se elhanyagolható, mert miért is szakadhatott be a pócegödör betonteteje?! Dorin apja azt is megfogadta hogy beperli az iskolát... De, ettől még tény ami tény, Dorin is vétkes! Szabályt szegett! Megérdemli a büntetést!

Mindebből azonban semmi se lett, mert mire megérkeztek a szülők, Dorin már komolyan köhögött, arca vörös volt a láztól... és Pancsa mondta is a szülőknek hogy attól tart, Dorin tüdőgyulladást kapott. Bár Pancsa természetesen semmiféle orvosi képzettséggel nem rendelkezett, sőt már az is hatalmas pofátlanság volt hogy rabszolga léte bármiben is véleményt mond kérdés nélkül, de a szülőknek most eszükbe se jutott emiatt megsértődni, mert hát valóban hálások lehetnek a lánynak... Igaz, az valóban roppant szégyen hogy a gyermeküket egy rabszolga kellett megmentse. De akkor is megmentette... Mindenesetre arról szó se lehetett ezek után hogy Dorint megpofozzák, de a szídnak se lett volna sok értelme. Itt most azt kellett kitalálni, miként mentsék meg Dorin életét megint - ezúttal a tüdőgyulladástól!

Márpedig ez cseppet se volt egyszerű feladat. Amiatt nem, mert bolygójukon, Vegániában az orvostudomány roppant alacsony szinten állt. Gyakorlatilag semmi mást nem tudtak megtenni az orvosok, mint hogy törött végtagokat sinbe tegyenek, érzéstelenítsenek, illetve operáljanak. Értettek a foghúzáshoz is, fogtöméshez is, meg pár más aprósághoz is - de a fertőző betegségekhez nem!

Amiatt nem, mert minden efféle betegség kezelése azzal járt volna, hogy elpusztítanak több millió élőlényt - tudniillik a betegségokozó vírusokat illetve baktériumokat. Azt pedig nem volt szabad, hiszen az hatalmas vallási vétek! Ők nem gyilkolhatnak!

Különben is: abban a pillanatban hogy bárki is elkezdené gyógyítani a beteg illetőt, ezzel beleavatkozna annak sorsába, karmájába! Ami nem lenne okos dolog, mert hát a betegség nyilván amiatt támadta meg, mert ezt kiérdemelte valami előző életében elkövetett vétkekkel. Ki is merné márpedig megkockáztatni, hogy ilyesmibe avatkozással elrontsa a beteg illető sorsát, de még a saját magát is?!

Orvosságaik tehát egyáltalán nem is voltak a fertőző betegségek ellen, egyik ellen se, de ha lett is volna, hiába, mert külön törvény is volt rá hogy ilyesmit beszédni tilos. A hivatalos nézet az volt, hogy hagyni kell a dolgokat a saját természetes medrükben folyni. Akinek az a sorsa hogy meg kell

halnia, az meg fog halni, de ez nem is baj, mert a bolygó másképp túlnépesedne.

Persze, azért akadtak dolgok amiket szabad volt megtenni a beteg illetőkért, például megetetni, megitatni, tisztába tenni ha szükséges volt, meleg helyre vinni vagy hideg borogatást tenni a homlokára ha épp ez látszott szükségesnek, és így tovább. Tehát minden megengedett volt, ami nem kifejezetten arra irányul, hogy a vírusokat vagy a baktériumokat meggyilkolják. Ha a beteg illető szervezete öli meg őket, az más eset: azt a vírusok és baktériumok is nyilván kiérdemelték, ez az ő karmájuk... de ez kettejük dolga, a megtámadott szervezeté és a vírusoké/baktériumoké. Más ebbe ne avatkozzék bele!

Dorin szülei természetesen tisztában voltak e szabályokkal, de ettől még nagyon aggódtak, nem szerették volna elveszteni a gyermeküket. Már amiatt se mert cseppet se volt biztos hogy ha Dorin meghal, kapnak engedélyt egy újabb gyermek „életre hívására”... Aggódtak tehát, mert azt tudták, a tüdőgyulladás olyasmi, ami igen könnyen halállal végződhet, sőt, az az igazság, nagyobb az esély a halálra mint a gyógyulásra... És pláne akkor nagyon rossz a prognózis, ha mint most is, a betegség ilyen gyorsan támad: hiszen néhány órával ezelőtt is még Dorinnak semmi baja se volt, most meg köhög is, és már olyan forró a homloka hogy szinte tojást lehetne sütni rajta - már persze ha bárki is elkövetne Vegániában olyan iszonyúságot hogy elpusztít egy tojást. Hiszen az is él, mert élet keletkezik belőle, a tojás, az tulajdonképpen egy embrionális kismadár! Iszonyatos vétek lenne megölni őt!

A lényeg azonban az, hogy a betegség hihetetlenül sebesen hatalmasodott el Dorinon, és ez aztán semmi de semmi jóval nem kecsegtetett.

Ezt Dorin is tudta.

—Hát nem sokáig tartott a barátságunk, sajnálom... - mosolygott rá Pancsára két köhögőroham közt.

A leány idegesen járkált fel- s alá a kazánházban.

—Én se így képzeltem...

—Gyere fiam, ha tudsz még járni... - kérte Dorin apja.

—Nem mehetek ki így, megfagyok a hidegben.

—Ugyan már, itt van az ajtó előtt a helikopter. Vagy vigyelek?

—Nekem már mindegy, csak kibírnám azt az egy vagy két métert a hidegben, de nem akarom hogy így majdnem meztelenül meglásson bárki is.

—Siettünk, nem álltunk meg ruhát szerezni, de haza kell vigyünk...

—Minek, itt ugyanolyan pompásan meg tudok halni.

—Ne beszélj zöldet, hazaviszünk, főzünk neked finom ánizsteát... Ne ellenkezz!

—Semmi kifogásom azellen hogy hazakerüljek, úgyis gyűlölöm az iskolát... De nem akarom hogy bárki meglásson meztelenül!

—Hozok egy nagy pokrócot, azzal bebugyolálhatod magadat amíg kiszaladsz a helikopterhez. - szólt Pancsa, azzal távozott. De pár pillanat múlva valóban megjelent, egy jókora, bár kétes tisztaságú s itt-ott lyukas pokróccal a kezében.

—Tessék, uram... elnézést, hogyan szólíthatom? - nyújtotta a pokrócot Dorin apja felé.

—Az én nevem Drár, a feleségemé Drina. Köszönjük a pokrócot.

—Sajnálom hogy nem hozhattam jobbat... De nem hiszem hogy találtam volna bármi mást az iskolában, aztán meg lopni úgysem akartam... ez az én ágyamról való.

—Tényleg köszönjük. Holnap visszahozom, sőt, egy vadonatújat kapsz helyette!

—Ezt meg én köszönöm. De ami Dorint illeti...

—Igen?

—Ugy tudom csak nekünk nincs gyógyszerünk e betegségre... meg tulajdonképpen semmi másra se. De azoknak odafent, az úrvárosokban... nekik van...

—A bolondokra gondolsz?

—Ha bolondok is, de az én véleményem az hogy e téren okosabbak nálunk! Kéne szerezni tőlük gyógyszert Dorinnak...

Drár nagyot sóhajtott.

—Akkor se tehetném ha vállalnám a törvényszegést. Nem tartozom azok közé, akiknek bejárásuk van oda... vagy akik akárcsak hozzá is férhetnek egy úrkomphoz.

—De én attól félek, Dorin másképp meghal!

—Én is. De mit tehetnénk?!

—Azt - szólt Dorin a sok köhögéstől és láztól kimerülten - hogy teljesítsd az utolsó kívánságomat, apa!

—De fiacskám, ne is gondoldj ilyesmire, meggyógyulsz meglásd...

—Vagy igen vagy nem. De nem akarok úgy meghalni hogy adósságot hagyok magam után.

—Miféle adósságot?

—Tartozom Pancsának. Megmentette az életemet.

—Nem mentette meg, ha most meghalsz.

—De meg akarta menteni! Apa, én azt akarom hogy megvásárold őt az iskolától.

—Tudod jól, hogy nem akarok rabszolgákat, semmi szükségem rá, hogy...

—Csak hivatalosan lenne rabszolga. Gyakorlatilag azonban családtag. Azt akarom hogy jól bánj vele miután meghaltam.

—De hát...

—És különben is jobb dolga lenne nálunk mint itt az iskolában. Hogy mást ne is mondjak, nálunk sokkal kevesebb havat kéne lapátolnia mert hiszen messze nem akkora a házunk mint az iskola!

—És ha nem halsz meg?

—Apa, ezt úgy kérdezed mintha az olyan nagy baj lenne ha nagy mázlim lesz és túlélem!

—Úgy értem, nincs egy felesleges üres szobánk, holott tartok tőle nem úgy képzeld hogy ő majd odakint lakik a faskamrában.

—Elfér ő az én szobámban, apa, ne aggódj.

—Ez hatalmas szégyen, egy rabszolgával együtt lakni.

—Én is tudom, de nekem már mindegy, hiszen mindenki tudja, honnan kellett kiszedni engem.

—Na de mi van ha nem adják el?

—Hivatkozz arra, hogy eltéphetetlen karmikus kötelék alakult ki közte és köztem... ebbe senki bele nem köthet mert maga a vallástanárom mondta nekem hogy egy életmentés ezzel jár. Ha nem adják el Pancsát nekem, azzal beleavatkoznak a sorsomba, mert megakadályozzák hogy lerójam az iránta keletkezett karmikus kötelezettségeimet. Ha még ezután is makacskodnak, javasold hogy ha eladják, eltekintesz az iskola beperlésétől... Sőt, ha jobban belegondolok, egyenesen mondd azt hogy ajándékba követeled Pancsát, ingyen, mert csak akkor nem pereled be őket! Szerintem bele fognak egyezni, mert többet ér nekik az iskola jó híre... függetlenül ugyanis attól hogy nem kellett volna óra alatt megennem a szendvicset, a betontetőnek se lett volna szabad beszakadnia. Nagyon csodálnám ha meg ne kapnád Pancsát ingyen, ha ezzel fenyegeted meg őket. Szóval még pénzedbe se fog kerülni.

—Hm, ez tényleg jól hangzik! De az a baj hogy nekem kéne eladniuk, nem neked, pedig a karmikus kötelék közte és közted alakult ki.

—És mi lenne ha tényleg nekem szerezned meg? Ajándékba?

—Ilyen drága ajándékot se kapott még senki gyerek tudtommal...

—Miféle „drága ajándékot”, az imént mondtam hogy megkaphatod ingyen is ha kicsit is ügyes és határozott vagy...

—De egy rabszolga akkor is roppant érték.

—Nem is tagadom, de ingyen jutunk hozzá, szóval legalább nem minősül kiadásnak...

—Gyerekeknek nem szoktak rabszolgáik lenni.

—De te ugye megteszed nekem? Tényleg nem akarok úgy meghalni, hogy nem teszek meg érte mindent amire csak képes vagyok!

—Jól van fiam, de az is biztos ha túléled ezt a kalandot soha többé semmi mást nem kérhetsz tőlem ajándékba, ezzel letudtam minden ajándékozást nagykorúságodig mert ami sok az sok!

—Semmi baj, apa, elismerem hogy ez teljesen jogos kívánság a részedről.
—Jól van, megyek elintézni a dolgot. Asszony, te is gyere velem, ha többen vagyunk nyomatékosabbnak tűnik az óhajunk! Vigyázz addig a fiamra, Pancsa!
—Úgy lesz, uram.
—Nem vagyok az urad. A fiam lesz az urad.
—Ő aztán biztos hogy nem.
—Hogyhogy?!
—Úgy, hogy a barátom lesz.
—Ha ez mindkettőtöknek jó, nekem az is mindegy... bár másoknak jobb ha nem hangoztatjátok!

Alig távozott a kazánházból Dorin apja és anyja, Pancsa maga is eltűnt onnan szó nélkül, de már pár pillanat múlva visszatért, ezúttal egy bögre langyos vizet hozva. Bár a színe zavaros volt, mintha valami furcsa tea lenne.

—Ezt idd meg gyorsan, amíg a szüleid vissza nem térnek! De készülj fel rá, hogy ocsmány íze van!
—Orvosság?
—Az. Legalábbis remélem hogy beválik...
Dorin megitta.
—Hú, ez valóban pocsek volt...
—Pedig még gyakran kell majd innod... úgy hat óránként mindenképpen, de jobb lenne három óránként... És nincs is sok belőle, úgyhogy majd azt kell tennünk hogy mindig megiszod a pisidet amíg meg nem gyógyulsz...
—Micsoda?!
—Tudom hogy gusztustalan dolog, de a helyzet az, hogy a veséd nagyon gyorsan eltávolítja ezt a gyógyszert a véredből. Körülbelül a nyolcvan százaléka pocsekba megy. Pedig drága dolog... úgy értem, cseppet se könnyű hozzájutni. Szóval, újra fel kell használni... na erre való a pisiivás... Tudom milyen gusztustalan, igen. De talán még mindig jobb mint meghalni...
—Hát, talán...
—De el ne áruld a szüleidnek hogy gyógyszert adtam neked!
—Nem hiszem hogy ha el is árulom, aggódnod kéne. Az öregeim rendes muksók.
—De biztos vallásosak. Nem úgy, mint te, mostantól...
—Ha hisznek is de nem fanatikusak... Különben is, addig nincs baj amíg nem ők adják nekem a gyógyszert. Az nem az ő bűnük ha te adsz nekem valamit. És különben se akarnak elveszíteni engem mert nehezen kaptak nemzési engedélyt, ezt gyakran mondogatják nekem... Szerintem szedd össze a holmidat, Pancsa, mert mindjárt itt lesznek...
—Már megtettem, itt van minden egy nagy zsákban az ajtó mögött, összekavartam amíg ezt a gyógyteát melegítettem, nincs nekem olyan sok mindenem... Mert ugye, hogy is lehetne bármije is egy rabszolganak, azt a ruhát kivéve amit hord?! Sőt, szigorú értelemben véve még az se az övé... tulajdonképpen még a saját teste se az övé...
—Felesleges filozofálnod, Pancsa, nem kell hogy lelkiismeretfurdalást kelts bennem, mert amióta veled találkoztam, a rabszolgaságról is másképp gondolkodom mint korábban tettem. Akarommondani, korábban nem is törtem a fejem ilyesmin, de most... Illetve, most se akarom. Fáradt vagyok... a fejem is fáj...
—Reméljük, nemsokára jobban leszel a téamtól.
—Tényleg, megtudhatom mi a gyógyszered neve?
—Persze. Mi ezt úgy hívjuk hogy penicillin... amúgy, egy penészgombafajta.
—Akkor jó... a penész, az egészen kulturáltan hangzik azokhoz képest amikre gyanakodtam... titokban már attól féltem, valami olyasmit itattál velem hogy rothadt hús leve vagy hasonlók...
A leány elnevette magát.
—Mit is képzelsz te!
—Pedig halálkomolyan ilyesmi járt a fejemben. Mert látom már, te olyan vagy hogy tőled rengeteg

furcsa dolog kitelik.

—Naná hogy ki! És fogsz is majd kapni olyan dolgokat tőlem, hogy... de azért nem rohadtat, nyugodt lehetsz.

—Nem akarok húst enni.

—Pedig nagyon attól félek, muszáj lesz.

—Miért lenne muszáj?

—Mert girnyó vagy. Mármint a végtagjaid. A hasad ellenben máris kezd dagadni, ami aggodalomra ad okot ilyen fiatal korban. Csodálnám ha így bármi tekintélyed is lett volna a fiúk közt.

—Hát nem volt semmi az igaz...

—Na majd ezen változtatunk.

—Varázsló vagy, hogy erőssé tudsz tenni?

—Igyekszem megtenni az érdekedben, amit tudok. Nem lesz könnyű... de tényleg elkerülhetetlen, mert ugye tudod ha felgyógyulsz és visszatérsz a suliba, azonnal mindenki minden percben rajtad gúnyolódik majd, csak amiatt mert hova pottyantál?! Elneveznek majd téged kis szarosnak, olyasmiket mondanak majd hogy még mindig bűzlesz, stb... minden módon piszkálnak és gyötörnek majd téged... milyen jó is lenne ha legalább erősebb lennél mint ők!

—Nem hiszek a csodákban, Pancsa.

—Abban én se. De a csoda az lenne ha ez egyik pillanatról a másikra menne. Ilyet azonban nem mondtam. Annak azonban nincs akadálya hogy elindulj egy olyan úton, melynek a végén egy előre látható és vonzó cél lebeg!

Tovább nem beszélgethettek, mert megjöttek Dorin szülei. Velük volt az iskolaigazgató is.

—Pancsa - szólt az igazgató - eladtalak az itt látható Drár úrnak és feleségének. Amikor elhagyják az iskola területét, velük kell tartanod.

—Értem, uram.

—Dorin, a szüleid mondták hogy beteg vagy. Amennyiben felgyógyulnál, jó ha tudod, hogy Ajuvasz tanár úr arra készül hogy komolyan lefeleltessen téged a vallási tudnivalókból, mert kételkedik az ismereteid mélységében. Azaz ha már jobban lettél otthon, jó lesz ha olvasgatsz a tananyagot amíg lábadozol. Márpedig azzal remélem tisztában vagy hogy a tanár úr szigorú lesz veled szemben, és ha nem sikerül a feleleted, akkor mire számíthatsz?

—De hiszen feleltem már nála, alig egy hete.

—Lehet, de komoly gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy ismereteid sekélyesek. És nemcsak vallásból, de társadalmi ismeretekből is.

—Na abból ugyan miért!

—Mert egészen nyilvánvaló, hiába is tagadnád, hogy Pancsa igazából neked lett megvéve. Pontosabban, amiatt lett megvéve mert te ezt akartad. Még pontosabban, nem is megvéve lett hanem kikövetelve! És mi nem szeretjük az ilyen stílust. Senki se szereti ha fenyegetik.

—Én meg azt nem szeretem ha beszakad alattam egy betontető, s utána még csak ki se húznak onnan. - morogta Dorin.

—Tisztában vagyok vele hogy a látszat ellenünk szól, de a felelősség mégse a mienk, hanem az említett objektumot kivitelező cégé. - válaszolta az igazgató nyersen.

—Az efféle jogi huzavona engem nem érdekel, a lényeg hogy beszakadt alattam és aztán a tantestület hagyott volna engem megfagyni ott a hidegben és bűzben.

—Ez a te szempontod, a mienk meg az hogy aljas trükknek tartjuk hogy erre hivatkozással megfosztasz bennünket egy akkora értéktől mint egy rabszolga.

—Én meg azt tartom aljas trükknek hogy hagyatok volna meghalni. Mert én elismerem hogy hibáztam, amikor megettem azt az átkozott zsemlét óra közben, elismerem hogy ezért megérdemelttem volna valami büntetést, mondjuk szidást, esetleg egy intőt, vagy hogy behívják a szüleimet elpanaszolni nekik hogy rosszul viselkedem aztán majd ők szídnak engem le, talán meg is pofoznak... ez mind rendben lett volna. Na de hát azért mindennek kell legyen egy egészséges határa, azért mégiscsak túlzás talán hogy ilyesmi miatt hagyjanak megfagyni!

—Mintha nem ugyanarról beszélnénk. Mert én arról szóltam, hogy senki se szereti ha zsarolják, Dorin fiam! Még kifejezetten jóindulatú vagyok tehát veled amikor előre figyelmeztetlek a leendő felelősekre, s arra, hogy úgy általában véve jól teszed ha alaposan nekidurálsz magadat a tanulásnak, mert hogy ezek után itt senki nem lesz elnéző veled, azt ugye tudod?!

—Tudom. Tudom hogy vallásból nem lehet megbukni. Amit bukásnak mondanak, az ez esetben nem igazi bukás, mert kettest jelent.

—Azért az ám nagyon komoly dolog, ha az lesz a bizonyítványodban.

—Nem érdekel, teszek rá! Nem hiszek többé a vallásban, megmondhatja Ajuvasznak, igazgató úr! Nem hiszek benne hogy igaz vallás volna az, ami arra tanít hogy ne nyújtsunk segítséget a szükségben szenvedőknek. Nem érdekel ha „meg leszek buktatva”. Akkor se érdekelné ha igazi bukás volna.

—De kisfiam, milyen szörnyűségeket beszélsz! - sápitozott Drina.

—Ami a szívemen, az a számon, édesanyám. Annnyira így gondolom, hogy felelni se leszek hajlandó vallásórán, beírhatja a rossz jegyet az a fanatikus vénség akár azonnal is, előre!

—Fiam, csak a láz beszél most belőled, beszámíthatatlan vagy! Menjünk is azonnal mielőtt több hülyeséget fecsegnél! - szólt édesapja, azzal Dorin hóna alá nyúlt és felemelve a kijárat felé támogatta.

Hamar hazaértek a helikopterrel... Pancsa örömmel állapította meg, hogy új „gazdájának”, Dorinnak nemcsak hogy tényleg van külön szobája, de az igazán jókora, tulajdonképpen akkora hogy két szobának is simán elmegy akármikor, sőt eléggé úgy tűnik hogy eredetileg tényleg két szoba volt, csak aztán a válaszfalat félíg kiszedték - és csodálkozó pillantását látva Dorin maga mesélte neki, hogy hát eredetileg ez tényleg két szoba volt, jól sejtí ezt Pancsa, mert a szülei két gyereket akartak, de csak egyre kaptak engedélyt... így övé lett mindkettő.

E „duplaszobába” amúgy két ajtó vezetett: az egyik a házba nyílt, a másik a kertbe.

—Hát akkor itt laksz majd te is e szobában Pancsa - mondta Drár - majd egyezz meg a fiammal, hogy hol... ágyneműt mindjárt adunk neked, de külön ágyról ma még ne álmodj... holnap azonban majd veszünk neked azt is. Biztos kényelmesebb lesz mint az a vacak amin az iskolában aludtál.

—Köszönöm, de felesleges miattam költekezni, én tényleg nagyon jól érzem magam akkor is ha a padlón alszom.

—De hiszen az kemény!

—Megszoktam már. Nem baj ha kemény, csak hideg ne legyen. Ha nem nagy pofátlanság, örülnék egy jó meleg, duplaszemélyes hálózsáknak... azért kell olyan nagy, mert szeretek éjszaka forgolódni... meg valami párna a fejem alá... ha ez megvan, én már remekül elvagyok, tényleg. Szerintem még olcsóbb is lesz mint az ágy, és a takarítás is könnyebb, mert nem gyűlik össze a kosz az ágy alatt.

—Még vesszük. Na és akkor most jól figyelj: hallottad hogy lényegében nem én vagyok a gazdád hanem a fiam! Emiatt, de amiatt is mert én is így óhajtom, egyelőre egyetlen dolgod van:□ hogy ápolod őt!

—Nem is lennék hajlandó bármi egyébre amíg meg nem gyógyul, kötelességemnek érzem hogy minden pillanatban figyeljek rá.

—Remek válasz, ezt szeretem! Mert igaz hogy Dorin azt kérte hogy mintegy utolsó kívánsága teljesítéseként vásároljalak meg téged, de... hogy is mondjam... mégiscsak annak örülnék inkább ha módja lenne a jövőben is újabb meg újabb ajándékokért nyaggatnia engem...

—Uram, ha arra célozgat óvatosan, hogy hajlandó lenne akár törvényt is szegni csak hogy Dorin életben maradjon, akkor...

—Ilyesmit én nem mondtam! Én törvénytisztelő állampolgár vagyok! Lássunk azonban világosan: ez az egész ügy olyasmi ami rád és a fiamra tartozik. Semmi kétség, előző életeitekben is már ismertétek egymást így vagy úgy, másképp nem gabalyodhatott volna ennyire egybe a sorsotok e mostani életben se, mert véletlenek nincsenek! És rólatok „sárgákról” sok titokzatos dolgot

rebesgetnek. Tudom, tudom, minden józan elme azt mondja, az csak csupa babonáság. De hátha nem az... Egy biztos: én mást nem tehetek mint hogy most hívom a doktort, aztán ha az elment, minden rajtatok múlik, mert...

—Nem kell doktor. - vágta rá Dorin.

—Hogyhogy?!

—Apa, elárulom neked, még az iskolában Pancsa megitatott velem valami szörnyű teát. Volt benne valami aminek már elfelejtettem a nevét... mindegy. De most már aránylag egész jól érzem magamat... Persze tudom, ez csak ideiglenes, még soká tart majd mire teljesen rendbejövök... de a doktor ugyan mit is segíthetne, úgysincs semmije se ami használna a betegségemre... akkor mondtad jól amikor úgy fogalmaztál hogy ez kettőnk dolga. Adj Pancsának igazolást hogy szabad egyedül is oda mennie ahová akar, aztán kész, ennyi. Én megbízom benne. Végülis ki másban is bízhatnék meg...

—Hát, nem úgy képzeltem hogy a fiam legjobb barátja egy rabszolga lesz...

—Ilyen a karma. - vont vállat Pancsa nem is kicsit szemtelenül.

—Ilyen. - sóhajtott Dorin apja, majd legyintett egyet: —Megyek, megcsinálom azt az igazolást...

—Én pedig ágybabújok, mert úgy fájom mintha még mindig a hideg trutymóban állnék... - válaszolta Dorin.

Az elkövetkező jó két hétben Dorin alig volt magánál, nem sok mindenre emlékezett később ebből az időszakból. Amire igen, az nagyjából csak annyi volt, hogy lidérces álmai voltak, többször is visszatért például az a lidércnyomás hogy még mindig a pöcegödörben áll, kiabál hogy húzzák ki, de senki se segít rajta... közben a trutymó körülötte egyre inkább emelkedik, már betömi a száját is, orrát is, fuldoklik...

Ilyenkor köhögve, hánykolódva ébredt, de Pancsa általában ott volt mellette, s megnyugtatta. Néha meg is itatta valamivel, többnyire csupa fertelmes ízű langyos valamikkel, és Dorin óvakodott megkérdezni, mi minden lehet ez, mert talán jobb is ha nem tudja... egyetlen valami volt csak amit szívesen ivott, valami vöröses és émelyítően sós leves, de ez jólesett neki, talán mert a sok izzadással rengeteg sót veszített a szervezete. Néha lekászálódott az ágyról hogy a bilibe pisiljen, nagydolgoznia azonban nem kellett egyszer se. Aztán megint alvás következett...

Végül jó sok nap után mégis úgy tűnt, sikeresen leküzdötte a betegséget. De bár már tisztán lélegzett, csont és bőr volt, úgy legyengült. Az azonban már eléggé nyilvánvaló lett, hogy nem fog meghalni. A javulás szembeszökő, s majdhogynem egyetlen pillanat alatti volt: előző nap este még minden baja volt Dorinnak, másnap reggel meg mintha elfűjták volna a betegségét!

—Épp ideje is volt - mondta neki Pancsa - mert alig maradt már a csodaszeremből!

—A penicillinből?

—Abból hát! Örülök hogy megjegyezted a nevét... de jobb ha nem mondogatod senkinek se...

—Nem fogom. Bár a szüleim nyilván tudnak róla.

—Arról hogy a magam módján gyógyítalak téged, természetesen tudnak. Nem is tehetném a jóváhagyásuk nélkül, nem vagyok olyan helyzetben... de a részletekről nincs tudomásuk. De szerintem nem is akarnak tudni semmi részletet. Sejtik hogy valami illegális dologban mesterkedem, s jobb a lelkiismeretüknek ha hivatalosan semmit se tudnak. Elég nyilvánvaló ez a viselkedésükből. Például kértem tőlük néhány zsák búzát hogy úgymond megetessem a hideg miatt éhező madarakat... adtak, de azóta érdekes módon eszük ágában sincs kimenni a kert végébe, megnézni, miként etetem a madarakat... Okosak a szüleid, Dorin!

—Miért, mi lenne olyan szörnyű abban, megnézni, miként kajálnak a madarak?

—Abban semmi. Sejtik azonban az őseid, hogy nem csak erről van szó.

—Na most én is nyugtalan lettem, Pancsa.

—Mondjam?

—Naná!

—Biztos hogy tudni akard?

—A bizonytalanság a legrosszabb szerintem, annál minden jobb.

—Rendben, akkor elmondom. Emlékszel arra a vörös levesre amit itattam veled? Úgy láttam nagyon ízlett, igaz?

—Csak nem arra célzol, hogy...

—Friss, langyos madárvér volt. Mondjuk, kissé megsóztam előbb, bár a vér amúgy is sós, alapból. Muszáj volt hogy valami tápláló is menjen beléd.

—De... de... - sápadt el Dorin, és a gyomra le- s fel hullámozott. Végül mégse hánymta el magát hanem ezt kérdezte:

—És... és hogyan...

—Van ott az a nagy feketecseresznye-fátok... az egyik ágára felszereltem egy csigát, az arról lógó kötélre pedig egy nagy keretet ami egy hálót tartott. Ez alá magvakat szórtam, én meg messzebb ültem, kezemben a kötéllel. A madarak idővel odaszálltak és csipegetni kezdték a magokat. Amikor elég sokan gyűltek össze, elengedtem a kötelet... a háló rájuk esett. Ezek után csak oda kellett mennem, megfogni őket, s kitekerni a nyakukat.

—De hiszen akkor te gyilkoltál! Sokat!

—Ezt tettem. - ismerte el a lány.

—Iszonyatos vétek!

—Azt hittem, megegyeztünk már abban, hogy nem vagy többé vallásos.

—Ennek ahhoz semmi köze. Ez nemcsak vallásilag de erkölcsileg is bűn, mert te becsapod a szegény kismadarakat, azok azt hiszik végre itt az élelem, az ajándék, te azonban csapdába csalod őket, meggyilkolod mindet...

—Nem mindet. Mindig van egy csomó amelyiknek sikerül elmenekülnie, mert időben észreveszik hogy zuhan a háló, vagy nem túl mohóak és elrepülnek mielőtt elengedném a kötelet.

—Ez akkor is csalás, tehát becsapás, becsstelenség...

—Minden ragadozó faj azon képességeivel igyekszik boldogulni és fenntartani az életét, amije van. A medvének ereje van, a farkasnak gyorsasága és éles fogai, a kígyónak méregmirigye, és így tovább. Nekünk, embereknek eszünk van. Ravaszságunk. Miért lenne ez elítélendőbb, mint mondjuk a nyers erő alkalmazása? Amikor a medve megtámad egy nála nyilvánvalóan sokkal gyengébb őzet vagy más állatot, az nem becsstelenség? Vagy pláne amikor a farkasok egyszerre többen támadnak rá egy szarvasra vagy más állatra, az nem becsstelenség? Az talán holmi „becsületes küzdelem”, egyszerre támadni egyetlen valakire, vagy egy sokkal gyengébbre?! Dorin, a természetben nincs semmi becsületes meg tisztességes. Az nem így működik. Énnekem nem voltak szárnyaim mint a madaraknak, nem is voltam olyan gyors mint ők, volt ellenben sokkal több eszem, ravaszságom ha úgy tetszik, azt használtam ellenük.

—Na de akkor is!

Panca vállat vont.

—Ilyen az élet, Dorin! Az Élet törvénye a Halál. Nyilván a káposzta se örül neki amikor megeszed.

—Az más, az nem képes szenvedni, nincs tudata.

—Attól még élőlény.

—A madarak sokkal magasabb rendű élőlények mint egy növény!

—Fogjuk rá... De mi emberek a madaraknál is magasabb rendűek vagyunk. Vagy szerinted a te életed nem ér többet mint egy madaré?

—De... de...

—Mélyen hiszek abban, másképp meghaltál volna. Hát hogy is ne lett volna úgy, nézz a tükörbe, úgy nézel ki még így is mint egy járkáló hulla, csont és bőr vagy!

—És hogy tüntetted el a nyomokat?

—Hát minthogy neked csak a vért adtam, a húst megettem én magam... és nem titkolom boldogan! Végre finomat ehettem, s bőségesen... a beleket és csontokat pedig megkapta a macskátok, ő is élvezte.

—Anyá azt mondta, a macskánk is vegán.

—De szerintem erről nem kérte ki a cicusotok véleményét... Szóval azt megette a cicus, a tollakat meg egyszerűen bedobtam mindig a kandallóba és elégett... Ezentúl azonban másképp lesz.

—Miért, mit akarsz tenni a tollakkal mostantól?

—Azokkal ugyanazt. Ami másképp lesz az az, hogy neked is muszáj lesz húst enned!

—Nem lennék rá képes.

—Ne butáskodj, ha korábban mondom, a vért se ittad volna meg, aztán mennyire ízlett mégis, ugye?

—De miért ne ehetnék mostantól megint olyasmit, ami...

—Gizgazokat. - vágott közbe Pancsa szárazon.

—Normális ételeket.

—Ebbe ne menjünk bele mert tartok tőle teljesen mást értünk azalatt, mit jelent a „normális étel” fogalma.

—Érted te Pancsa mit akarok mondani: miért ne ehetnék olyan ételeket, amiket megszoktam?

—Megteheted. Ha továbbra is kis seggdugas akarsz maradni... girnyó kis senki, akinek se kezén, se lábán nincs egy szál izom se, a hasa azonban egyre nagyobbra húzik...

—Mások is vannak így, sokan.

—Nem is tagadom. De miért akarod hogy a te sorsod is olyan legyen?

—Miért hiszed azt Pancsa, hogy épp a hús segítene ezellen?

—Mert a ragadozók húson élnek, s ők az erősek. Lehet hogy egy vaddisznó vagy más állat nagyobb mint egy ragadozó, mert több a háj rajta, nehezebb... de akkor is ő lesz a préda és nem a ragadozó! Ő fog félni a ragadozótól, nem a ragadozó tőle a növényevőtől! Azaz, hogy nagyon leegyszerűsítve fogalmazzak, a növényevés arra predesztinál egy élőlényt hogy „szolga” legyen, préda, rettegjen egész életében, mikor kapják el, mikor ölik meg és zabálják meg... a húsevés azonban az uralkodó fajok tulajdonsága! A húsevők erősek, a húsevőktől fél a többi állat... Mondd, Dorin, te nem szeretnél nagy és félelmetes lenni? Hatalmas?

—Hát... De Pancsa, itt valami nem stimmel. Mert te se vagy ám valami jaj de félelmetes és erős, holott azt mondtad magad is megeszed a húst.

—Igen, ha tehetem. De eddig nem nagyon tehettem, csak ritkán, nagy titokban... Most azonban úgy tűnik jó helyre kerültem mert a szüleid nagyon óvakodnak attól hogy bármibe is beleszóljanak velem kapcsolatban, mert azt szeretnék ha felgyógyulnál, de nem akarnak tudni semmit ennek a részleteiről... szóval, én semmi olyasmit nem kívánok tőled Dorin amit magam is meg ne tennék, még hozzá örömmel! Igen, veled együtt fogok húst enni én is, látod majd! Nem csaplak be!

—És honnan szerzed be a húst?

—De hiszen itt kezdődik az erdő a kert végében... Különben, némi húsom máris van. Amíg betegeskedtél, mondtam a szüleidnek hogy kéne nekem egy saját fagyasztó... Ott van a másik szobánk sarkában! És máris tömve van!

—Mivel?

—Hát, valamelyik falusi lakos kutyája volt olyan bolond hogy elkódorgott a kertünkbe... és épp akkor, amikor madarásztam. Ott ment el a fa alatt... annyi volt csak a dolgom hogy elengedjem a hálókötélét...

—De attól még megharaphatott volna téged.

—Nem éppen, mert a közelben volt a kisfejsze... Kupán csaptam... de van a fagyasztóban macskahús is. Három cicust is odavonzott a sok madár látványa... illetve ötöt is, de ketten elmenekültek...

—Iszonyatos!

—Az. Amíg meg nem szokod. Hidd el, finom lesz a húsup!

—Még mindig nem tudom, mit szóljak ehhez.

—Dorin, emlékeztetlek rá, ha nem vagyok, ott fagysz meg a húgyban és szarban. De ezt nem azért mondom most hogy a jótét lelkeimmel hencegjek, nem azért hogy megalázzalak, nem azért hogy szégyenkezz, s azért se hogy hálás legyél nekem, hanem hogy eszedbe idézzem, senki mást nem

érdekelt akkor hogy te meg fogsz halni, ráadásul lassan, fagyoskodva, sokáig szenvedve. Engem kivéve egyáltalán senkit se érdekelt a sorsod, az életed és a haláloed, holott jónéhányszázan voltak az iskolában akkor, felnőttek is és gyerekek is. De hiába tudtak rólad, legfeljebb jót röhögtek magukban ha az eszükbe jutottál, mert milyen mulatságos is hogy most ott állsz nyakig szarban... Ja hogy meg fogsz halni? Nem számít, az a lényeg hogy ez olyan jópofa... Szóval, ezek után minek érdekeljen téged az, hogy állatok azért halnak meg mert te élni akarsz, ráadásul erősen?! Másokat nem izgatott a te életed, téged ne izgasson az állatok élete. Tőled annyi várható el, hogy ha enni akarsz, igyekezz a zsákmányodat minél gyorsabban, minél kevesebb fájdalommal megölni. Ez szerintem is jogos kíváncsi. Ennyit tehetsz a prédádért. Az azonban nem a te hibád hogy ragadozók fajába születted bele.

—Na helyben vagyunk, hiszen mióta azt tanulom az iskolában hogy az ember, az alapjában véve növényevő faj!

—Ha az lenne, nem tudta volna megemészteni a vért.

—Úgy értem, mindenevő, szigorú értelemben, de a mindenevésnek fokozatai vannak - tehát alapvetően növényevők vagyunk, csak éppenséggel, jobb híján, meg tudjuk emészteni az állati eredetű táplálékot is, rövid ideig, végszükség esetén.

—Na de gondolkozz már kérlek, ennek semmi értelme! Olyan helyzet előfordulhat hogy eljutsz egy olyan helyre a világnak ahol egyáltalán nincs semmi állat, csak néhány satnya fa, meg némi fű... De olyasmi nem lehetséges hogy olyan helyre juss ahol van egy rakás állat, de növény semmi! Mert ha nincs növény valahol, akkor ott nincs növényevő állat se; ha nincsenek növényevő állatok akkor ragadozók se. Azaz állati élet nem lehetséges növények nélkül. Növények ellenben simán élhetnek állatok nélkül is! Vagyis, egy állat lehet teljesen növényevő; lehet teljesen ragadozó is; és az is lehet hogy alapvetően ragadozó, de képes kis mennyiségű növényt is megenni, végszükség esetén, ha olyan helyre keveredik ahol csak növények vannak de állatok amiket megehet nincsenek. Annak azonban nincs értelme hogy alapvetően növényevő, de végszükség esetén állatokat is megehet. Ennek semmi értelme, mert egyszerűen nem fordulhat elő olyan eset hogy olyan helyre keveredjék ahol csak állatok élnek de növények nem.

—Hm... - mormogta Dorin.

—És én biztosra veszem, mi emberek olyanok vagyunk akik bár alapvetően húsevők, de elég sokáig el tudunk vegetálni növényeken is. Szó szerint vegetálni: azaz eltengődni! És milyen érdekes, még ez a szó is a nyelvünkben, a „vegetálás”, a vegánságra utal! Azaz aki csak növényeket eszik, az csak vegetál. Nyomorúságos állapotban van. Mint most éppen te is. Na ezen szeretnék én változtatni... és nem kell félned, a hús igenis finom!

—De miért gyözködöl engem ennyire, miért akarsz nekem ennyire jót?

—Hát a gödörből csak amiatt mentettelek ki mert mint mondtam is akkor neked, szeretem magamat jónak tartani. Azután azonban te elintézted hogy a te családodhoz kerüljek, sőt gyakorlatilag a te személyes rabszolgád vagyok, így alapvető kötelességem az uram szolgálata.

—Amennyire tudom, a rabszolgákban nem buzog ilyen hevesen a kötelességtudat úgy általában... De meg nem is szeretem ha rabszolgának tituláld magadat. Kérlek ezt csak akkor mondd ha valaki idegen is hallhatja. Azok után ugyanis hogy megmentetted az életemet, sőt tulajdonképpen kétszer is, mert először a megfagyástól mentetted meg azután meg a betegségből gyógyítottál ki, azután nem érzem úgy, hogy lenne erkölcsi alapom rabszolgának tekinteni téged.

—Mondjuk, szerintem amúgyse lenne joga senkinek se hogy bárkit is a rabszolgájának tekintsen... de, azért elismerem hogy rendes tőled hogy magadtól is így gondolsz. Na de látod épp emiatt igyekszem hogy a javadra legyek, ez a válasz a kérdésedre: hogy kedves, barátságos srácnak tartalak, akiben még erős az ösztönös igazságérzet is... Különben meg, te még az iskolában magad ajánlottad fel hogy legyünk barátok, és én beleegyeztem. Ezek után teljes joggal gondolom, hogy baráti kötelességem a segítesd, vagy nem?

—De, ez tulajdonképpen igaz... csak szégyellem hogy én magam semmit se tehetek érted...

—Hát már hogy a csudába ne tehetnél, sőt, már meg is tetted rég!

—Én?! Mit és mikor?!

—Amikor kiharcoltad hogy eladjanak engem ide, hozzád! Hiszen tényleg messze jobb nekem itt mint az iskolában. Amióta itt vagyok, lényegében semmit se kellett dolgoznom, ellenben pompás hálózásokot kaptam, gyakorlatilag külön szobám van mert ott abban a másik részben rendeztem be a szállásomat, a szüleid semmibe bele nem szólnak hogy mit csinálók, vadászhattam madarakra meg más akármikre is, életemben először annyi húst ehettem amennyit csak akartam s ez nekem csodálatos élvezet... És mindezt neked köszönhetem Dorin mert olyan bátor voltál és még félholtan is kiharcoltad hogy ide kerüljek! Naná hogy kötelességem mindent megtennem érted! Pláne, mert előre sejtem, e bátor tetteredért még nagy árat fogsz fizetni. Hiszen emlékezz csak, mit mondott az igazgató... és szerintem komolyan gondolta.

—Na ettől én is félek... De, hát legfeljebb kettes leszek vallásból, nem érdekel, kibírom... Másból meg úgyse húzhat meg, mert igazából az egyik legkiválóbb tanuló vagyok a suliban.

—Dorin, egy tanár szerintem azt húz meg akit akar. Legfeljebb talán a matekra nem igaz ez, mert ha kijött a jó eredmény, arra nem mondhatja hogy az mégse jó eredmény. Bár tulajdonképpen még igenis meghúzhatja a diákot ott is, mert akármikor kitalálhatja hogy nem elég részletes a levezetés, s emiatt gyanús hogy a jó eredményt csak puskázta a szomszédjáról. De, mondjuk, azért a matekban ez tényleg nehezebb. Nem lehetetlen, de nehezebb. Hanem, történelemből például akármikor mondhatja hogy nem meséltél eleget erről vagy arról a régi korról. Vagy hogy csak bemagoltad a tankönyvet de nem érted igazán az összefüggéseket. Irodalomnál még rosszabb a helyzet, akármikor beleköthet abba hogy nem elég művészi a fogalmazásod, vagy hogy a költő nem is azt gondolta amit te belemagyarázol a verselemzés során a költeménybe. Szóval ha rádszáll az iskolavezetés, neked ott véged. És igenis „rád lesz szállva”, ha még az igazgató is ezt akarja.

—De mit tehetnék?

—Ezt én se tudom, de egy dolog biztos: abban ne reménykedj hogy olyan lesz a bizonyítványod ami belépő egy előkelő társaságba, vagy amivel szívesen alkalmaznak majd téged valami megbecsültebb szakmában! Na és mert gondolom mégiscsak szeretnéd vinni valamire, emiatt erre csak egy út nyílik: s ez a sportkarrier! Egy élsportolónak teljesen mindegy milyen volt az iskolai bizonyítványa, a lényeg hogy ő legyen a legjobb az adott sportban. Ehhez viszont erős test kell. Mindegy milyen sportról legyen is szó, de erő, az kell. Na, érted már miért akarom hogy erős legyél?! Szóval idefigyelj, mostantól nem tűrök vitát, teszed amit parancsoltam és kész! Mégiscsak idősebb vagyok nálad jó öt évvel. Én leszek a főnök, legalábbis ami a kajálást és testedzést illeti! És mert tényleg én vagyok az idősebb, ebbe bele kell egyezz ha valóban a barátodnak tartasz. Ha rabszolgának, az más, akkor semmi jogom parancsolni neked mert akkor a te jogod a parancsolás, de akkor mondd ki hogy így gondold, s onnantól kezdve nagyon engedelmes leszek, befogom a számat meg minden, ahogy az illik egy rabszolgához...

—Tudod mit, szerintem legyél inkább te a főnök. Legalábbis amíg meggyógyulok teljesen. Szóval arra célzok, próbáljuk ki! Aztán ha látom hogy az eredmények meggyőzőek, akkor nem bánom, maradhat így határozatlan időre...

—Remek válasz. Na és akkor most máris hozom neked a finom húslevest...

És ezek után bizony Dorin jó három héten át lényegében mást se evett csak húst! Persze, zsírt is. Tehát „állati eredetű táplálékot”...

És érdekes módon ebbe se szóltak bele a szülei, holott, azért igazán illett volna hogy gyanús legyen nekik, miként is lehet hogy a gyermekük nemcsak a betegsége alatt nem evett semmit - ami már magában véve is majdnem pontosan két hét időtartam volt - de még utána se eszik semmit jó három hétig... mármint semmi „hivatalos” ételmezt, semmit amit apuci vagy anyuci adna neki... és mégis, gyermekük semmi jelét nem mutatja az éhenhalásnak!

Persze, Pancsa rendelkezett azért némi pszichológiai érzékkel. Tudta hogy fontos hogy Dorin szülei legalább önmaguk előtt megőrizhessék a látszatot. Hogy becsaphassák a lelkiismeretüket. És emiatt elmondta nekik mintegy mellékesen, hogy abból a sok búzából, kukoricából meg egyéb

magvakból amiket Drár és Drina neki adott hogy etthesse a szegény éhező madarakat most a télen, abból ő mindenféle tápláló ételeket kotyvaszt a gyermeküknek... És hogy ennek szaga ne zavarja a szülőket, kért egy külön villanytűzhelyet is a szobájukba. Adtak neki.

—Tulajdonképpen nem is hazudtam nagyot - mondta Pancsa Dorinnak - mert valóban a bűzából és kukoricából van a kajád, ha nem is közvetlenül. De ez kell ahhoz hogy megszerezhessem a mindennapi betevő húsunkat... Azaz, némi gúnnyal úgy fogalmazhatok, te Dorin most is vegán vagy, csak épp „indirekt vegán”, vagy más szavakkal élve „másodfokú vegán”, mert nem közvetlenül eszed a gizgazokat hanem közvetítő organizmusokon keresztül: az állat megeszi a növényt, s te az állatot...

Ami Dorint illeti, kiderült, tényleg nem olyan szörnyű ám a hús íze! Sőt, két nap is alig telt el, máris „farkasétvágya” lett, maga is megrémült attól, mennyi húst képes megenni. Sőt, „bezabálni”, ahogy ő nevezte. És az első hét után már a nyers hússal is megbarátkozott, bár csak amiatt mert Pancsa azt mondta, szerinté abban van egy rakás olyan vegyület ami a főttben nincs benne, mert a hő hatására elbomlana. De, azért a főtt húst Dorin mégis jobban szerette...

—De ezt nagyon titokban kell tartanunk. Ha kiderül, akkor... hát, nem tudom mit csinálnak velem... elméletileg nem vagyok büntethető, amilyen fiatal vagyok, de attól még valamit úgyis kitalálnának... - tűnődött.

—Egyetértek, ez nem szabad hogy kiderüljön. - bólogatott Pancsa is.

Eljött aztán az a nap is amikor újra el kellett indulnia Dorinnak iskolába. Természetesen nem helikopterrel ment, neki még nem volt helikoptere, sőt vezetői engedélye se rá, hiszen nagyon gyermek volt még ehhez. De az iskola a falu túlsó végén feküdt, igaz hogy bő két kilométerre, de ez akkor se volt oly nagy távolság hogy be ne járhatott volna oda gyalog naponta. Úgy döntöttek azonban, hogy az első néhány napban Pancsa még elkíséri őt, a leány viszi például az iskolatáskát, mert bár a húsos étkezéseknek köszönhetően Dorin egészen szépen megerősödött már, de azért akkor se volt még a „rég” az ereje.

A tél ekkor már a vége felé járt, mindenhol olvadt a hó, s minden teli volt kisebb-nagyobb pocsolyákkal. Lassan bandukoltak, de nem féltek attól hogy be ne érnének időben, mert korán indultak. Igazuk is volt, nemhogy elkéstek volna, de mire az iskolához értek, még több mint húsz percre volt az első óra kezdete is. Ennek ellenére se ők voltak azonban az elsők, néhányan már szállingóztak mások is, kisebb-nagyobb csoportokban jöttek a diákok, köztük volt Dorin néhány osztálytársa is. Persze azonnal észrevették őket.

—Na, megjött a kis szaros! - kiáltotta azonnal valaki feléjük - bár nyilván nem Pancsára gondoltak e „megtisztelő” cím használata közben, hanem csak Dorinra.

—Eddig tartott a jó világunk, fiúk, mostantól minden bűzleni fog a tanteremben! - hangzott máshonnan.

—És én épp előtte ülök, ó jaj nekem!

—Ugyan már, hagyjátok, ő nem tehet róla, ez a nemtudommilyennevű rabszolga a hibás, amiért kiszedte onnét!

—Pancsa a neve, hallottam valamikor korábban.

—Hát akkor Pancsa, mindegy. Akkor is ő a hibás. Nem lett volna joga hozzá. Mert hát hogy is lehetne megengedni hogy egy rabszolga egyénieskedjen?! Mióta van joga egy olyannak bármit is tenni amire nem utasítják? - és az ezt mondó fiú fenyegetően lépett a leány elé. Mások is a közelben álltak, elzárva az iskola kapujához vezető utolsó néhány métert. Most azonban megmutatkozott hogy Dorin lehet girnyó, lehet hogy már kövéredni kezdett a pocakja (bár amíg koplalt a betegsége alatt, ez a túlsúly szinte láthatatlanná olvadt rajta), lehet gyenge vagy akármilyen, de az biztos hogy nem gyáva: mert azonnal a leány elé pattant! Annak ellenére, hogy sokkal kisebb volt mint Pancsa, mert a leány volt a nagyobb mint ő, jó másfél fejjel. Nos igen: hiába Dorin volt a fiú, de az ebben az életkorban rengeteget jelentett hogy Pancsa öt évvel idősebb volt mint ő. Sőt inkább öt és fél

évvel...

—Ne merészed őt bántani, ő az én rabszolgám, semmi közöd hozzá!

—Kis seggdugasz, nekem te nem parancsolsz! És különben is, hogy lenne a tied, a pöcsöd a tied amivel játszol esténként már ha egyáltalán feláll már neked - gyerekeknek nem lehet rabszolgája!

—Teljesen mindegy, a szüleim rabszolgáját se bánthatod. Magántulajdon megkárosításának minősül. Amúgy meg most igenis az enyém, minthogy velem van, engem kísér el, tehát én parancsolok neki mindaddig amíg haza nem érünk. És ez teljesen jogos, te is tudod, sőt jogosabb mint képzeled mert még egyedül is mehet bárhová, van róla ugyanis igazolványa.

—Te csak ne oktass engem, különben is, az amiről beszélek, még akkor történt amikor az iskola rabszolgája volt! Mert nem lett volna szabad engedély nélkül hozzányúlania ahhoz a létrához! És pláne nem úgy, hogy megkárosította azt!

—Már ugyan miként!

—De hiszen belelökte a szarba! Aztán persze ki se húzta onnan, velünk cibáltatta ki onnan a tornatanár! És hiába is húztuk ki, ki kellett dobni végül mert szaros lett az alja, természetesen! Meg lettünk alázva hogy a szaros létrát kellett húzgálnunk, és ez a te bűnöd, de annál is inkább Pancsa bűne, igaz fiúk?! - nézett körbe.

—Igaz hát! - hangzott számos helyről.

—És igaz férfi nem tűrhet el efféle megaláztatást, most tehát tisztességre kell tanítsuk ezt a sárga férget... De téged is mert volt bőr a pofádon visszajönni közénk!

—Jobb ha nem ütöd meg Dorint, amilyen gyenge még meghal aztán ez rossz karmát okoz neked, de a tanároktól is kikapsz! - figyelmeztette valaki hátulról a kötekedő gyereket.

—Nem verem őt meg, de akkor ne álljon az utamba! Gyerünk srácok, lássuk el ennek az engedetlen rabszolgának a baját! - aztán már ugrott is előre, egy gyors mozdulattal oldalra lökte Dorint, majd...

Majd nyilván Pancsának esett neki, s nemcsak ő de sok más gyerek is, egyszerre. Ebből azonban Dorin nem sokat látott, mert amikor őt fellökte a kötekedő, akkor pechjére még meg is csúszott a jégen, s úgy, hogy egyenesen a járdát az úttestől elválasztó díszes téglasorra esett, ráadásul oldalra, a bordáira. A lélegzete is elakadt, és úgy fájt ott mindene hogy kiáltani se tudott, pedig igazából még csak meg se ütötték.

Hosszú másodpercekbe telt hogy egyáltalán moccanni tudjon, lélegezni legalább, és ekkor már igyekezett feltápáskodni is, mert jobb ha áll amikor őrá is rátámadnak... e feltápáskodáshoz természetesen a keze segítségét is igénybe vette. Nem is nagyon nézett oda, hova támaszkodik a tenyerével - támasztéka azonban kifordult a keze alól. Véletlenül ugyanis épp az egyik díszítő téglára tenyerelt, amit az olvadás kimozdított a helyéről.

Felnézett. Úgy látta, legalább négyen is Pancsát ütlegetik. A leány vissza se üt, csak a testét igyekszik védelmezni a kezével. Nyilván amiatt nem mer visszaütni, mert attól fél, ha ő a rabszolga megüt valakit, annak nem lesz jó vége...

Dorin mélyet lélegzett. Ezt ő igenis nem fogja hagyni! És mert nyilvánvaló hogy a támadóik sokszoros túlerőben vannak, egyetlen módon vethet véget ennek: elrettentéssel!

Felemelte a sáros téglát, majd felugrott, és teljes erőből fejbe vágta vele a Pancsát legjobban csépelő gyereket, azt, aki tulajdonképpen a hangadó volt. Az ütés a fiút a tarkóján érte, és azonnal össze is esett. Bár volt rajta sapka, de ez most leesett a fejéről, és a haja alól vér szivárgott. Dorin több mint bizonyos volt abban, hogy meghalt... De ha nem, hát legjobb esetben is meg kell őt operálni, s az intenzív osztályon fog lábadozni hetekig. És ha úgy lesz, s túléli, hatalmas szerencséje lesz... De Dorin még nem is hagyta abba a „közbeavatkozást”, hanem most megperdült, és még mindig a téglát szorongatva, azzal arcon sújtott egy másik fiút. Annak azonnal ripityára tört az orra, kitört több foga, és az aztán biztos hogy ezek után eszébe se jutott folytatni a verekedést mert inkább a maga ápolgatásával óhajtott foglalkozni... bár ez egyelőre kimerült abban hogy artikulátlan hangon sikoltozott a nagy fájdalom miatt.

A többiek azonnal szétrebbentek. Dorin pedig megállt Pancsa előtt, még mindig elszántan szorongatva a téglát, és így kiáltott:

—Ez az! Nesze nektek verekedés, ha ezt akarjátok! Jöjjetek csak ti rohadékok, megölök mindenkit aki bántani akarja Pancsát! Leszarom hogy milyen lesz emiatt a karmám, szarok én mindenre, de akkor se fogom hagyni hogy ártatlanokat kínozzatok! Jöjjetek csak ha mertek! - azzal egy hirtelen ötlettel lehajolt, bal keze ujjait belemártotta a földön fekvő, nem mozduló fiú tarkójáról szivárgó vérbe, majd látványos mozdulattal lenyalta azt.

—Mmm... finom! Na gyertek csak ellenem ti gizgaz-zabáló korcs senkik, majd én megmutatom nektek ki az igazi ragadozó! - azzal még lépett is előre egyet feléjük, a téglát fenyegetően emelve fel. Erre mindenki megfordult, és sikoltozva menekültek, jórészt az iskolaépületbe igyekezve. Sikoltozásaikból csak néhány szót lehetett érteni - már amikor bármi értelmeset is kiáltottak - s ez többnyire olyasmi volt hogy „Ez megőrült”, „Megbolondult”, stb.

—Köszönöm hogy megvédtél, Dorin... de szerintem jobb lesz ha most mégse az iskolába megyünk, hanem vissza, haza! - tette rá a fiú vállára a kezét Pancsa.

Hazaértek minden baj nélkül, de Dorin szülei nem voltak otthon. Dorinnak természetesen volt kulcsa a házhoz, bemehetett, s mert volt telefonja, úgy gondolta jobb ha értesíti őseit a történekről.

—Apa, szerintem jobb ha gyorsan hazajössz. - kezdett bele a hívás után a mondandójába.

—Mert?! - kérdezte apja rosszat sejtve.

—Hát mert több mint valószínű hogy megöltem az egyik gyereket. Egy másikat pedig... hát, az biztos nem halt meg, de hogy évekig járhat a plasztikai sebészhez az is bizonyos... Már ha meri egyáltalán.

Az utóbbi kitétel, a „meri egyáltalán”, arra utalt, hogy Dorin bolygóján, Vegániában bár létezett a sebészet, létezett műtéti érzéstelenítés is, de sterilizálás bizony cseppet se! Mert hát hogy is lett volna az lehetséges, amikor az mikroorganizmusok elpusztításával járt volna! S így aztán bár a plasztikai sebészetet ismerték náluk, de kevesen vállalták, mert a sterilizálás nélküli sebészi kezelés óriási kockázatokkal járt. Köztudott volt, hogy az ilyesmire vállalkozók legalább háromnegyede meghal, még ha nem is azonnal, hanem később, vérmérgezés miatt. Ha viszont a téglával orrba vágott gyerek nem vállalja a korrekciós műtetet, hát nem igazán mutat majd szépen élete hátralevő részében... de amikor erre gondolt, Dorin cseppet se bánta inkább mély elégedettséget és diadalt érzett. Győzött! Most aztán megmutatta! Elégtételt adott önmagának és Pancsának! Alaposan megmutatta ki is ő, igen! Bosszút állt! Hm, nem is rossz érzés úgy viselkedni ahogy a ragadozók teszik!

Édesapja természetesen azonnal iparkodott haza amilyen gyorsan csak képes volt erre a helikopter... Ott aztán Dorin és Pancsa elmeséltek a szülőknek mindent. Drárt és Drinát természetesen a legmélyebb aggodalomba kergették ezzel.

—Mi lesz most! - sóhajtotta Dorin apukája.

—Hát, még mindig igencsak gyermekkorú vagyok... - vonogatta a vállát Dorin. —szóval, nem hiszem hogy bármire is megbüntethetnek...

—Na de akkor is! Az biztos hogy kicsapnak téged az iskolából!

—Én aztán azt se bánom ezek után, gyűlölöm azt a helyet... de amúgy abban se vagyok biztos, hogy egyáltalán ennyit megtehetnek. Amennyire tudom, van kamera ami kukkolja a bejárat környékét, s a felvételeken nyilván jól látható, hogy nem én kezdtem ezt az egészet. Igazság szerint, nekem az a véleményem hogy én csak védtem a család tulajdonát, Pancsát. A magántulajdon védelméhez pedig jogom van. Ezt különben épp az iskolában tanultam erkölcsórán, hihhihi...

—De majd fizethetünk kártérítést a megnyomorított gyerekeknek... - aggódott Drina.

—Mire fel, anyám, jogos önvédelem volt... pláne ha figyelembe vesszük hogy micsoda túlerőben voltak...

—Egy haláleset akkor is komoly dolog, fiam. Nem olyan egyszerű ez ahogy te gondolod. - sóhajtotta Drár.

—Apám, előbb legalább hívd fel az iskolát ha megkérhetlek rá hogy tudjuk, tényleg meghalt-e az a rohadék, s aztán kezdjünk csak aggódni, ha kiderül hogy igen, vége van...

Nos, Dorin apja fel is hívta az iskolát... És kiderült hogy a tarkón ütött gyerek bizony valóban meghalt!

—Egyetlen ütéssel letaglózta a kölykük azt a fiút - mondta az igazgató a telefonba, mert Dorin apja vele beszélt.

—Önvédelem volt. - érvelt Drár.

—Nem, nem volt önvédelem, jól látszik a felvételen hogy Dorint senki se bántotta. Ellökték, az igaz, így kezdődött a verekedés, de azután senki nem is törődött vele. Ő meg csak úgy fejbevágtá az egyik osztálytársát, ráadásul HÁTULRÓL! Micsoda aljasság!

—Védte a rabszolgánkat.

—Mióta ér annyit egy rabszolga élete mint egy szabad emberé?! Ráadásul szó sem volt róla hogy bárki is meg akarná ölni azt a némbert. Megverték volna az igaz, és én habozás nélkül elismerem hogy nem lett volna szabad ilyesmit művelnie a diákoknak... meg is lesz büntetve mind egy szálíg nagyon komolyan aki ebben részt vett, ebben teljesen biztos lehet, ezt én megígérem, sőt, meg is esküszöm rá! Szülessék újjá patkányként ha nem úgy lesz! Nem ússzák meg, naná hogy nem, az aztán teljesen biztos! Mégis, ilyen esetben egyszerűen hagyni kellett volna Dorinnak hogy megtörténjen aminek történnie kell, na jó, hát szóban természetesen tiltakozhatott volna ellene, sőt, illik is hogy ezt megtegye... de nem azt hogy maga is verekedni kezdjen! Pláne fegyverrel!

—Miféle fegyverrel?

—Téglával. Az igenis fegyver, hiszen a többiek csak a puszta kezüket használták. És főleg nem úgy, hogy meg is öl valakit Dorin! Egyáltalán, miért is nem gondolt arra, hogy bár a többieknek nem szabad elkezdni egy verekedést Pancsával az igaz, de ha e verést a leány elviseli, azzal rengeteg múltbeli vétkét levezekeli... igenis nem szabadott volna Dorinnak közbeavatkozni, hanem miután a többi kölyök eltakarodik onnan, be kellett volna panaszkodnia a többieket az osztályfőnök előtt, sőt, énelőttem! Az én dolgom az intézkedés, az igazságszolgáltatás, és egyszerűen nem tolerálhatjuk a gyerekek körében az önbíráskodást, de különösen nem ha az halállal végződik!

—Nekem olybá tűnik, a többi gyerek is épp önbíráskodni akart. - szólt közbe Dorin szarkasztikusan, aki hallotta a kihangosított beszélgetést.

—Te ebbe ne szólj bele Dorin, nem veled beszélek hanem édesapáddal!

—Nem, maga nem az édesapámmal beszélget most igazgató úr, hanem az egész családdal. És talán jogom van nekem is elmondani, miként látom a helyzetet. Hogy is ne volna erre jogom, amikor én vagyok a vádlott!

—Semmit se kell mondanod, megvan a felvétel, minden teljesen világos, jól látható, hiába is magyarázkodol, úgyse tagadhatod le hogy megöltél valakit, ráadásul orvul, alattomban, hátulról...

—Nana, egy pillanat türelmet! Hátulról ütöttem az igaz, de cseppet se alattomban vagy orvul! Az egész verekedést nem én kezdtem hanem ő, már amiatt is mert ellökött, és ráestem a kiálló kövekre, most is kék meg zöld az oldalam ott, egy darabig levegőt se kaptam, csoda hogy nem tört el egy bordám se... bár nem tartom lehetetlennek hogy ha el nem is tört de megrepedt. Még nem volt idő megröngtenezni... de amúgy ez mellékes is. A lényeg hogy ő kezdte. Megtámadott engem. Na most ha valakit megtámadnak, akkor a támadó igenis számíthat rá hogy a verekedés esetleg úgy alakul, hogy a megtámadott az ő háta mögé kerül, s akkor bevisz neki egy ütést! Onnan, hátulról, igen.

—Aha, persze, téglával, mi! - gúnyolódott az igazgató.

—Akár azzal is ha kéznél van. Mert miért is ne - mindenki azzal védekezik amivel tud. Neki több izma volt, nekem meg volt egy téglám.

—Aljasabb vagy mint hittem, mert nyilvánvaló a beszédedből hogy még csak nem is sajnálsz őt, nem érzel semmi lelkiismeretfurdalást...

—Ha ez megnyugtatja magát igazgató úr, még azt is bevallom hogy kifejezetten örülök neki hogy megdöglött mert egy aljas rohadéknak tartom! És teljesen természetes emberi érzelmenek tartom hogy örülök annak ha végre megdöglött egy ellenségem! Miért is tagadjam le hogy így érzek, ha letagadnám, képmutató lennék! És csalódtam magában vegye tudomásul, mert maga is az ilyen kötekedő huligánokat védi, nem azt aki az áldozat!

—Az áldozat ő, mert meghalt.

—Nem, az áldozat mindig az akit elsőként megtámadnak. Különbözik meg, csak ne szídjon engem igazgató úr, mert ez az egész a maga iskolájának köszönhető.

—Hogyhogy?!

—Hát úgy, hogy említettem már talán, az egész úgy kezdődött hogy megettem azt a nyavalyás zsemlet az órán. Ezzel szabályt szegtem az igaz. De halált biztos nem érdemeltem volna efféle semmisségért... s erre amikor beszakadt alattam a betontető, mindenki hagyott volna meghalni, Ajuvasz meg ott prédikált nekem fent, hogy ezt magamnak köszönhetem, annak hogy megettem a zsemlet, azaz ez tulajdonképpen a büntetésem...

—De nem MI büntettünk ezzel téged, hanem a karma!

—Cseppet se, mert nem a karma kellett volna hogy kihúzzon engem onnan hanem Ajuvasz, vagy maga, vagy más tanár, vagy a többi gyerek! És kértem is Ajuvaszt hogy előbb húzzon ki, s utána szídjon le, mert másképp megfagyok. De ő nem tette csak nyomta nekem odafent a lelkifröccsöt. Holott nekem akkor nem szentbeszédre lett volna szükségem hanem egy kötélre amin kimászhatok... de senki nem segített! Egyáltalán senki! Pancsát kivéve természetesen. És ebből megtanultam hogy kizárólag magamra számíthatok baj esetén. Vagy legalábbis elenyésző az esélye annak hogy más segítene nekem. Ezt az iskolájában tanultam igazgató úr, mert ott történt az eset. Tudom hogy nem ez volt a hivatalos tananyagban, de ott tanultam akkor is. Ha ellenben akkor kihúznak ahogy kértem, s azután szídj le Ajuvasz, s elmagyarázza hogy ez a zsemle megevése miatt történt velem, ésatöbbi, minden bizonnyal megszeppenek és jól viselkedem a jövőben, mert hiába is tagadnám borzasztóan megrémültem úgyis, naná hogy minden módon fogadkoztam volna hogy jó leszek s be is tartottam volna... mert persze hogy nem akartam volna megint efféle helyzetbe kerülni... de nem ez történt. Maguk mind hagytak volna engem megdögleni. Persze hogy azt tanultam meg ebből hogy én kell megvédjem magamat... meg mindent ami a tulajdonom... vagy akit szeretek... És hát én épp ezt tettem: megvédtem magamat és Pancsát! Igen, a téglával. De ez amúgy mellékes. Ha lett volna nálam kés, azt is kész lettem volna használni. És előre szólok, jobb ha megmondja a többieknek, úgy kötekedjenek velem legközelebb hogy akkor se számíthatnak semmi másra és jobbra mint ami most történt! Ha megtámadnak: nincs kegyelem!

—Nem adok át semmiféle üzenetet, és ez nem is szükséges. Ugyanis nem lesz legközelebb. Ki vagy rúgva az iskolából, Dorin!

—Kétkedem benne hogy ez szabályos volna.

—Senkit nem érdekel hogy mit kétsz és mit nem, de még azzal se mész sokra ha a szüleid ügyvédek fogadnak. A kirúgásod ugyanis teljesen jogszerű, mert a kamera azt is felvette hogy te belenyúltál az áldozatod véérébe. Teljesen függetlenül attól, mi történt ezt megelőzően, az biztos hogy ilyesmit csak egy örült művel!

—Csak meg akartam őket ijeszteni.

—Nem érdekel a magyarázkodásod. Ilyesmit még ijesztgetésként is csak egy örült tesz, és nem lesz olyan bíróság úgyse, amely ne ekként értékelné a tetteidet, szóval hiába is pereskedne az apukád. Örült vagy. Bizonyíték van rá. Örülteket pedig igenis jogunk van kirúgni, sőt, ez egyenesen kötelességünk is a többi nebuló védelme érdekében! Vagyis holnap már be se kell menned az iskolába.

—Végre egy jó hír, örülök neki!

—Én is hogy megszabadultunk tőled. - azzal az igazgató letette a kagylót.

Ezután talán tíz másodpercig mindenki hallgatott, majd Dorin apja ezt mondta:

—Igazság szerint én teljes mértékben osztom a vélekedésedet, fiam, én is haragszom az iskolára, az igazgatóra, s a kötekedő gyerekekre is, és neked bevallom de ne add tovább: én se tudom sajnálni azt akit megöltél! Ettől még azonban az is igaz, hogy ezzel nagyon elrontottad a karmádat, ráadásul azt se tudom ugyan melyik másik iskola lenne hajlandó befogadni téged hogy folytasd a művelődésed - márpedig biztos hogy hamar híre szalad annak amit tettél! És nem lesz olyan, amelyik hozzájárulna hogy beirassalak oda téged!

—Ezt máris cáfolhatom. - hangzott az ajtóból. —Mert hogy mi lesz Dorin karmájával arról fogalmam sincs... de nem is érdekel. Hanem ami az iskolába járását illeti, azt én azonnal megoldom, és a legnagyobb öröömre szolgál ha ebben segíthetek... de ő is nagyon örül majd neki ha megtudja, miért jöttem!

Mind odanéztek. S a látványtól Drina felsikoltott. De a férje is. Az ajtóban ugyanis egy férfi állt, akin amúgy semmi ijesztő nem volt eltekintve attól hogy ritka erős embernek tűnt, mert csak úgy dagadoztak rajta az izmok, s a magassága is tekintélyt parancsoló volt, mert a legdaliásabb bajnokok se szoktak ekkorák lenni - meglehetett talán 150 centiméter is!

De amúgy tényleg semmi ijesztő nem volt a külsejében, sőt, barátságos, jóképű középkorú férfi volt, s még mosolygott is - ellenben a Végmunkások szokásos öltözkését viselte, ami azt jelentette, hogy egy teljesen fekete, sokzsebes kezeslábast. Most, mert tél volt, efölött egy pufajkát hordott, de az is szürke és fekete színű volt, s ruházatan több helyen is ott virított vörössel kihímezve a Végmunkások jelvénye: egy üres szemeteskosár.

—Bocsánat - szólt a férfi, válaszul az „összcsaládi sikolyra”, s megnyugtatóan mosolygott - senkit nem óhajtottam megijeszteni, és elnézést amiért ilyen váratlanul jöttem, de nyitva volt a kapu is, a bejárati ajtó is... én meg bejöttem, már amiatt is mert gondoltam hátha baj van, azért van tárva-nyitva minden... aztán meg hallottam hogy itt a teljes család ebben a szobában s épp telefonáltok, illetlenség lett volna megzavarnom a társalgást... megengedik hogy beljebb lépjek?

—Ööö... persze, hogyne... izé...

—Ó igen, bocsánat, még be se mutatkoztam - nevem Azázel, és én vagyok az Iskolamester. Ez tulajdonképpen igazgatót jelent, de mi inkább így mondjuk, iskolamesternek, hogy ezzel is megkülönböztessük magunkat a „többségtől”.

—Izé... miféle iskolának a mestere... igazgatója... már ha szabad tudnom... - érdeklődött Drár udvariasan.

—Természetesen a Végmunkásképző Iskola és Szakkollégium igazgatója! - és Azázel büszkén húzta ki magát. —Na és épp emiatt járok maguknál. Az az igazgató ugyanis akivel az előbb ön beszélt, tehát azon iskola igazgatója amibe Dorin e pillanatig járt, természetesen kihívta a rendőröket, orvosokat meg minden... érthető, ugye... jöttek a hullaszállítók is... ilyenkor e specialistákat pedig általában elkíséri egy-két Végmunkás is, mint ez köztudomású, mert hiszen sosem lehet tudni hova fajul az ügy... kockázatok mindig vannak... Tehát, az incidensről mi Végmunkások is tudomást szereztünk. Nyilvánvaló persze, az iskola hívása nem hozzám futott be közvetlenül, én sokkal magasabb rangban vagyok annál hogy minden pitiánerséggel magam foglalkozzam, de aki a hívást kapta hogy küldjön Végmunkásokat az iskolához kivonuló specialistákhoz, az mégis értesített engem, mert hiszen egy gyermek követte el a feltételezett bűntényt - és Azázel Dorinra nézett, sőt még kacintott is felé barátságosan. —Szóval, úgy tűnt, a gyermekük alkalmas alanynak látszik, ígéretes ifjú tehetség, s emiatt is vagyok most itt.

—Mármint... úgy érti azt hogy „alkalmas alany”, hogy... hogy...

—Pontosan, telibepontosan, úgy bizony! Felajánlom, hogy folytassa a tanulmányait nálunk, az én iskolámban! Máshol úgyse tudná... nemcsak mert más iskola nem fogadná be, hanem Végmunkásképzőből is csak egyetlen iskola van az egész bolygón, az amit én vezetek... na nem mintha ne volna szükség többre. Még sokkal de sokkal többre is. De hiába, ha nincs több jelentkező... nálunk óriási a létszámhiány. Hihetetlenül nagy, iszonyatosan nagy! Épp emiatt is siettem magas beosztásom ellenére személyesen ide, önökhöz, amikor megtudtam az esetet. Persze előbb magam is végignéztam a felvételt. A látottak fölöttébb meggyőzőek voltak. Dorin tényleg és igazán úgy viselkedett hogy magam se jártam volna el másképp a helyében, mondhatom egy igazi kis hős a szememben, és szerintem remekül fogja érezni magát a köreinkben! Nem kell félnie, szó se lehet róla hogy megbüntessük vagy akár csak megszidjuk a történetekért, sokkal inkább dicséretet érdemel! Hallottam mit válaszolt a régi igazgatójának, és szerintem maximálisan igaza van! Nekünk óriási szükségünk van Dorinra, mert mondom, nagy a létszámhiány, de ő is remekül érezné magát nálunk... bár ezt talán már mondtam. De semmi baj ha mondtam már, mert az igazság nem évül el

az ismétléstől. Szóval, Dorin nálunk csodálatos karriert futhatna be!

—Na de... hát azért... Végmunkásnak... már bocsásson meg, de én nem így képzeltem el a fiam úgymond „karrierjét”...

—Ó igen, tudom én hogy hatalmas a tévhit és információhiány a szakmánkkal kapcsolatban - vont vállat finom mosollyal Azázel - de hát mit lehet tenni, ez is egy olyan munkakör amire szüksége van a társadalmunknak mindenki érdekében, valakinek ezt is el kell végezni ugye... Valakinek dolgoznia is kell, nem élhet mindenki állandóan csak a szentségből, meg művészetekből, meg a helyes kis háziállatkák dédelgetéséből... És szerintem könnyen beláthatják hogy ez még mindig sokkal jobb Dorinnak, mint ha most végetérne a művelődése, tudatlan tahó maradna egész életében, s még a mindenféle szakképesítést nem igénylő munkákat is csak nagy könyörgés után kapná meg, hosszú megalázkodások árán. Ezzel szemben, remélem ön is tudja azt uram amit mindenki: akármit is gondoljanak rólunk Végmunkásokról úgy máskülönben, de igenis van bizonyos tekintélyünk! Sőt nem is kevés! És ez még semmi, mert emellé hihetetlenül gazdagok is vagyunk!

—Gazdagok? Ezt nem is tudtam! - szólt Dorin. —Igaz ez, apa?

—Nos igen, ez persze igaz, nem tagadható, valóban nagyon gazdagok...

—Fiacskám - nézett Dorinra Azázel - szerintem amint kitanultad nálunk amit kell, már az első évben is amit Végmunkásként dolgozol, simán megkeresed mindazt amit derék édesapád egész életében, túlórakkal együtt! Sőt, ha csak ennyit keresel, akkor kifejezetten hülye vagy, egy balek akiben nincs semmi érdekérvényesítő képesség, vagy rengeteg hibát vétesz mert rossz tanuló voltál az iskolánkban. Ennél ugyanis még a teljesen átlagos tanulók is sokkal többet keresnek a mi szakmánkban, ráadásul a legcsekélyebb megerőltetés nélkül.

—Na de milyen áron... - ellenkezett még mindig Dorin apja.

—Már bocsásson meg - szólt Azázel - de az adott helyzet miatt engem semmiképp se okolhatnak! Én csak felajánlok egy lehetőséget. Szerintem ez a legjobb, ami Dorin számára az adott szituációból kihozható. Sőt, az ön számára is, uram - mert bár ritkán kerül szóba a dolog, de azért az úgy van ám hogy törvény van róla, miszerint ha valakinek a kiskorú gyermeke vállalja hogy Végmunkás lesz, akkor a szülei azonnal kapnak egy új, rendkívüli engedélyt egy új gyermek életre hívására! Ez is amiatt van mert oly nagy a létszámbeli hiány köztünk Végmunkások közt...

Dorin apja és anyja egymásra nézett. Nem szóltak semmit, de Dorin azonnal tudta, 99 százalékgig máris eldöntötték hogy ők bizony nem fognak tiltakozni!

Ez annyira így volt, hogy most Dorin anyja szólalt meg:

—Tehát nem nekünk kell dönteni, hanem Dorinnak?

—Mindenkinek. Neki is, de a szüleinek is. Egyhangú döntés kell. Mert azért ez komoly dolog ám. Nálunk nagyon más az élet, mint ami, hm, hogy is mondjam... mint az „átlagpolgárok” élete. És ebbe bizony bele kell szokni. Emiatt, Dorin hozzánk kell költözzön. Nálunk kizárólag bentlakásos osztályok vannak. Nincs olyan, hogy valaki naponta bejár. Bár az iskolánk véletlenül épp közel van az önök lakhelyéhez, mert alig két faluval arrébb, amiatt is érhettem ide ilyen gyorsan, de ettől még rá is érvényes lesz a szabály, hogy tizennyolc éves koráig meg kell szakítson minden kapcsolatot minden korábbi ismerősével - beleértve ebbe a saját családját is! Tehát ha megegyezünk, én most elviszem őt, s ezután soká-soká nem láthatják, még fel se hívhatja magukat... Dorin most tíz éves ha jól tudom, szóval nyolc hosszú évig semmi hírt nem hallhatnak róla...

—Ez nem fog menni. - szólt Dorin határozottan. —Nem vagyok hajlandó lemondani Pancsa társaságáról.

—Róla nem is kell. Ő hivatalosan nem számít ismerősnek, hiszen rabszolga. Jöhet veled. Sőt, még az is megoldható hogy a tanórákon is veled legyen, nyugodtan tanulhat ő is, még le is osztályozzuk ha óhajtja... épp csak végbizonyítványt nem kaphat, mert rabszolgának hivatalosan nem lehet szakmai képzése. Előre szólok azonban, neki nem fog külön szoba járni...

—Hát külön szobám lesz ott is?! Ez jól hangzik!

—Nos, nem, az előbb rossz szót használtam - nem külön szobád lesz, hanem külön házad! Bár picit. Lesz benne egy szoba, egy konyha, egy fürdőszoba... De, ha te úgy döntesz hogy ezt megosztod a

barátnőddel, az a te dolgod, ebbe senki nem szólhat bele. Állampolgári joga elvégre minden felnőttnek, hogy mit csinál a saját házában, kit enged be oda...

—De én gyerek vagyok.

—Amint aláírod a képzési feltételeket, azon pillanattól kezdve nem. Onnantól te nagykorú vagy. Emiatt is van az, hogy a Végmunkásképzőbe csak kilenc évesnél idősebb gyerekeket toborzunk. Annál kisebbek csak sírnak és picsognak állandóan, nincs meg bennük semmi olyan tulajdonság mely kellene a felelős döntéshozatalhoz. Szerencsére azonban te tíz éves vagy...

—És mi lesz azokkal az úgymond „picsogókkal”, akik jelentkeznek, de később kiderül hogy nem válnak be?

—Hááát, ööö... - és Azázel nagyot nyelt - ebbe inkább most ne mélyedjünk bele...

—Ebből már sejtem hogy a sorsuk semmi esetre se lesz irigylésre méltó.

—Hát annyit elárulhatok hogy ebben maximálisan igazad van, fiacskám! Amúgy, a képzési feltételek közt szerepel, hogy az iskolánk egyáltalán semmiért se vonható felelősségre, ami a diákokkal történik. És nagyon elszántak vagyunk, ami... hogy is mondjam... szóval mindent elkövetünk azért, hogy kiváló Végmunkásokat faragjunk a jelentkezőkből. Büszkén jelenthetem ki, hogy idáig még mindenkiből sikerült is Végmunkást nevelni! Mármost azokból, akik túléltek a tanuloidót. Ez körülbelül a jelentkezők kilencvenöt százaléka, azaz a kockázat nem igazán nagy, mert nagyon gondosan válogatjuk meg, kinek ajánljuk fel e lehetőséget. Ez az ő érdeke is, de a mienk is, mert mi se szeretünk reménytelen esetekkel kínlódní. Sajnos, így is előfordulnak hibák... De, amint látod, ennek aránya nem olyan szörnyű, és kizártnak tartom hogy te beleessél e hibaszázalékba. Hosszú ideje nem találkoztam olyan ígéretes jelölttel mint te!

—Na de én bevallom, nem is nagyon tudom, mi egy Végmunkás feladata. Elmondaná, mielőtt döntök?

—Szívesen, de előbb hallani szeretném a szüleid véleményét.

Dorin szülei megint összenéztek.

—Hát, ha Dorin maga jó ötletnek tartja... - szólt Dorin édesapja.

—Végülis tényleg rajta múlik minden, mindigis olyan makacs volt, ment a saját feje után... - szólt Drina is.

—Aha, az az extra nemzési engedély nagy csábítás az őseimnek! - gondolta Dorin, de nem szólt.

—Jó, akkor elmondom a gyermeküknek miről van szó... de ezt önöknek nem kell végighallgatni kedves apuka és anyuka mert biztos vagyok benne csak unatkoznának, hiszen maguk már úgyis tisztában vannak minden effélével. Szóval hogy ne húzzuk az időt, javasolhatnám hogy addig készítsék össze pár zsákba, szatyorba meg effélébe a gyermekük személyes holmiját, ruháit, ilyesmiket? Egészen biztos vagyok benne ugyanis, Dorint nem kell soká gyözködnöm, és nemcsak beleegyezik de alig várja majd hogy elkezdhesse a tanulmányait, s elinduljon e csodálatos életpályán!

—Máris. - bólintott Dorin anyja engedelmesen, majd férjével együtt távozott. Pancsa azonban maradt.

—Na végre! - nézett a becsukódó ajtóra Azázel, majd Dorinhoz fordult. —Csakhogy elmentek a szüleid... most végre elmondhatok neked mindent, köntörfalazás nélkül, őszintén!

—Hát eddig hazudtál?! - kérdezte Dorin, felháborodásában átváltva tegezésre.

—Ó, dehogyis! Minden amit eddig elmondtam igaz volt az utolsó szóig! Nem mondhattam el azonban *mindent*...

—De hát mi az, amit megtudhatok én, a gyerek, de a szüleid akik felnőttek, azok nem?!

—Nem azért tudhatod meg, mert gyermek vagy, hanem mert közénk tartozol már magad is.

—Hogy is lenne ez igaz, még nem vagyok Végmunkás, sőt, alá se írtam semmit!

—Nincs jelentősége, minthogy nincs más választásod. Más gyerekek van, és mérget vehetsz rá hogy más jelentkezőknek nem mondok el semmit abból amit te mindjárt hallani fogsz... de neked nyugodtan elmondhatom mert okos vagy. Belátod magad is, tényleg ez a legjobb amit tehetsz. Idefigyelj öcskös, te is tudod hogy nem mehetsz vissza a régi sulidba. De más suliba se, még akkor

se ha befogadnának - holott ez úgyse történne meg. De ha mégis, nem sokáig lenne ott nyugodt tanulás a számodra, mert utolérne a rossz híred hogy emberi vért nyalogattál és gyilkoltál. Sőt ez neked még a jobbik eset mert ekkor legalább félnének tőled. De annak is híre szaladna az új iskolában hogy szarba pottyantál... Egyetlen perc nyugalmad se lenne! Vagy gúnyolnának, vagy verekednél. A tanulóidod tanulás helyett botrányokkal telne. És ha valami csoda folytán mégis kijárnád az összes sulit, s levizsgáznál, akkor is elkísérne ennek híre téged az egész felnőtt életed során, hogy téged a szarból húztak ki, ráadásul egy rabszolga húzott ki, és hogy már gyermekként is gyilkoltál. Egészen egyszerűen egyetlen jobb társaságba se fogadnának be téged soha, de még a kevésbé jó társaságokban is állandóan csak gúnyosan kacsintgatnának össze a hátad mögött. Hát kell ez neked?!

—Mennyivel lenne ez másabb, ha Végmunkás lennék?

—Hajaj, a különbség ég és föld! Kezdjük azzal, egy Végmunkástól mindenki fél. Neked talán nem tűnt fel ahogy a szüleid viselkedtek velem szemben? Ahogy beszéltek, sőt, inkább ahogy akár csak rám is pillantottak?! Aztán, a Végmunkások nem is járnak társaságba. Se „jobb”, se kevésbé jó, se semmilyen társaságba. Nyilván persze mi is szórakozunk néha, csak hogy magunk közt, nem ereszkedünk le a közönséges vegánok közé... Igazából mi felsőbbrendűnek tartjuk magunkat.

—De ettől még biztos híre szalad a Végmunkások közt is annak, hogy én belepottyantam a...

—Nem számít. - legyintett Azázel. —Mert ami azt illeti hogy öltél, azért nálunk senki nem vet meg téged, sőt ez inkább még dicsőség is a számodra a mi köreinkben, amire büszke lehetsz! Ami a szarba pottyantást illeti, az persze olyasmi amit mi is pikánsnak tartunk, amit megmosolygunk, de gúnyolódni senki nem fog veled emiatt. Mulatságos baleset és kész, nem tehetsz róla, ennyi oszt' jólvan. Gúnyolódni biztos hogy senki se fog, mert azt azért remélem te is tudod már rólunk hogy mi eléggé ki vagyunk közösítve a „hétköznapi” vegánok közül, na most emiatt nálunk az a szabály hogy körünkben erős az összetartás, egymás segítése, védelme, és erre erős esküt is teszünk! Neked is meg kell majd erre esküdnöd... na most ez nyilvánvalóan nem fér össze egymás gúnyolásával ugyebár.

—Ez jól hangzik... de megtudhatom akkor már végre hogy tulajdonképpen mi is a munkája egy Végmunkásnak?

Azázel elmosolyodott, minden eddiginél szélesebben.

—A rövid, tömör válasz e kérdésedre ez: a Végmunkás feladata TAPINTATOSNAK LENNI.

—Hogy micsoda?!

—Na most jön a hosszú válasz, ami megmagyarázza e tömöret... hallottam, hogy te magad is bevallottad hogy nem vagy már vallásos... amit mondjuk nem is csodálok a történetek után. Na elárulom neked: én se vagyok az... egyetlen Végmunkás se az. Egyáltalán semennyire se. Sőt, ez igazából még tilos is nálunk. Mindent elkövetünk azért, hogy az iskolánk tanulóit kigyógyítsuk ebből az elmebajból...

—Milyen elmebajból?

—Hát a vallásból. Az egy elmebaj. De ezt soha ki ne mondd mások előtt! Mármost olyanok előtt akik nem Végmunkások. Ne feledd: Tapintatosnak kell lenni! Ez a Végmunkás legislegelső, de egyben legislegfontosabb szabálya! Tapintat. Mindig, mindenhol! Ebből élünk, hogy tapintatosak vagyunk... és elképesztően jól élünk ebből, nagyon gazdagok vagyunk, mocskosul gazdagok, hihetetlenül és undorítóan gazdagok vagyunk... de csak amíg tapintatosak vagyunk.

—Még mindig nem értem.

—Semmi baj, folytatom. Ott tartottam hogy te nem vagy már hívő, én se, más Végmunkás se... de a többiek, azok igen! Egy közönséges vegán, egy hétköznapi átlagpolgár, az igenis hívő, és nem ám kicsit hanem nagyon! Tapasztaltad: annyira hisznek ezek a buggyant, agyatlan seggfejek hogy még téged is készek lettek volna feláldozni a bárgyú képzelgéseik miatt!

—Hm... Kezdek úgy vélekedni hogy tényleg veled megyek Azázel úr! Mert ha a te iskolában ilyen szavakkal beszélnek a vallásról, az nekem nagyon tetszik!

—Tudtam hogy megértjük mi egymást, látod... de azért folytatom. Szóval, egy átlagos polgár, az

mélyen hívő. A baj ezzel csak az, hogy az élethez más is kell, nem csak hit. Olyan dolgok is kellenek az élethez, amik bizony igenis összeegyeztethetetlenek a vallási tanításokkal... Ezeket a teendőket valakinek el kell végezni. Na és akik ezeket elvégzik, azok mi vagyunk, Végmunkások. Nyilvánvaló persze, aki kész megtenni olyasmit ami ellentétes a hittel, az nem lehet hívő. Ennek ellenére, elvárják tőlünk hogy úgy tegyünk mintha mi is hinnénk, sőt, egyenesen azt várják el hogy miközben megteesszük azt amit meg kell tenni, aközben úgy tegyünk mintha igazából nem is azt csinálnánk hanem valami egészen mást - teljesen mindegy hogy mit, a lényeg az hogy olyasmit ami nem sérti annak a vallásos hitét aki látja amit csinálunk! Tehát, képmutató társadalomban élünk, s nekünk az a dolgunk, hogy a hétköznapi emberek számára segítsünk fenntartani a látszatot, hogy megőrizhesse a hitét, és ne legyen lelkipurdalása!

—Mondanál példákat, hogy el tudjam képzelni mifélek a teendői egy Végmunkásnak nap mint nap?
—Nagyon szívesen. Hihetetlenül változatos ez az életpálya fiacskám, nagyon érdekes szakma! Na szóval... Mindjárt mondom egy elég kemény dolgot, ha ettől nem rohansz el sikitva akkor már semmi mástól se... tehát, tegyük fel valaki megbetegedett, és teljesen nyilvánvalóan a halálán van, de a betegsége olyan, hogy óriásiak a fájdalmai. Terhére van a környezetének, mindenki unja már hogy pelenkázni kell naphosszat, etetni, vigyázni rá, közben meg sikítozik is mert fáj mindene, aludni se lehet tőle éjszaka, ráadásul a helyzet veszélyes is mert lehet hogy összefertőz másokat is a nyavalyájával. Valószínű azonban hogy az illető maga is szeretne már meghalni, hiszen minden perc szenvedés a számára. Igenám, de az öngyilkosság hatalmas bűn vallásilag! Az meg pláne, ha valaki más megöli őt. Ilyesmit egyetlen hívő családtagja se tehet. Akkor se teheti ha a beteg illető maga könyörög a kegyes halálért. Na, ilyenkor van az hogy valaki elhív oda egy Végmunkást... Különbözik erről kapta a szakmánk a nevét: az Élet végével kapcsolatos teendőket általában mi intézzük... na de hogy befejezzem e példát: mint már sejted a mi dolgunk hogy véget vessünk az illető szenvedéseinek, átsegítve őt a halálba. Na de az nem lehetséges hogy odamegyünk s azt mondjuk hogy „Nyugi, tíz perc és mindjárt vége az egésznek”. Úgy kell tenni mintha nem azért mennénk oda, amiért megyünk! Eleve, az egész hívás ilyenkor úgy történik, hogy minket hivatalosan nem azért keresnek meg hogy megöljünk valakit. Hanem udvariasan megérdeklődik, hogy tudnánk-e segíteni valamiképp az ő szeretett hozzátartozójukon... Erre mi megígérjük hogy igyekszünk csökkenteni a szenvedéseit. Ezt az ígéretet be is tartjuk, hiszen aki halott, az nem szenved... de ez úgy megy hogy megérkezünk, s azt mondjuk van egy nagyon erős fájdalomcsillapítónk. Vagy altatónk. És tényleg van... annyit adunk belőle hogy az illető azonnal elalszik. Akár több mint egy napig is. Aztán adunk neki mégegy adagot, majd mégegyet... végül belenyomunk egy akkorát hogy többé már soha fel se ébred. De ezt nem lehet megtenni rögtön az első nap, mert akkor az nagyon gyanús lenne... úgy értem, úgyis tudja igazából mindenki hogy mi lesz a dolog vége, de a látszatot meg kell őrizni... Három nap után már általában megtehető hogy örökre elaltatjuk, akkor már lehet mondani hogy mi tényleg csillapítottuk a fájdalmait egy ideig, megtettük volna tovább is de a Természet erősebb volt, gyenge volt már a szervezete, mi is nagyon sajnáljuk, ésatöbbit... Tehát tapintatosnak kell lenni!

Vannak persze egyszerűbb munkák is. Például ha egy házba egerek fészkelik be magukat. Nyilvánvaló, egy igaz, hithű vegán nem követhet el olyan iszonyúságot hogy megöli az egereket! Ellenben hívhat egy Végmunkást... Mi felállítunk valami olyan csapdát, ami elfogja az egeret élve... aztán azt mondjuk, elvisszük a kis csintalan rágszálót valami szép helyre a természetbe ahol jól élhet... Nyilván persze eszünk ágában sincs ezzel fárasztani magunkat, már amiatt se tennénk mert ha elengedjük nagy eséllyel beszabadulna valamelyik másik házba ami az elengedési hely közelében van. Szóval az egeret hazavisszük, szétroppantjuk a fejét, és lehúzzuk a végén, vagy bedobjuk a kandallóba hogy égjen el... ami engem illet, én inkább a macskámnak adom, van egy helyes kis cicusom, ő imádja amikor egeret viszek neki... De ezt se szabad elmondani a megrendelőinknek! Elvárják, hogy úgy tegyünk mintha az egér életben maradna. Még dicsérni is kell az egeret hogy juj de kis aranyos, ennyire helyes egérként még sose láttunk, cuki jószág, remek sora lesz, ismerünk egy helyet ahol gazdagon nő a vadbúza, ott boldogan élhet, és így tovább...

Olyan eset is van amikor a kedvenc háziállat betegszik meg, a macska, a kutya vagy akármi. Addig bezzeg jó volt a gazdának amíg egészséges volt, de amikor már öreg, maga alá vizes, járni se bír, na akkor már csak tehetetlen, és ilyenkor is minket hívnak. Erre is vannak jól bevált sablonos füllentéseink. Hogy ismerünk olyanokat akik kifejezetten imádják a beteg cicusokat vagy kutyusokat gondozni, mert ezzel jó karmát teremtenek maguknak, és így tovább... nyilvánvaló persze, ebből semmi se igaz, az ilyen állatokat amint hazaértünk, máris elpusztítjuk fájdalommentesen. Nekik is így a legjobb... de hiába ez a legjobb nekik is, ezt nem mondhatjuk el a gazdáiknak. Persze sejtik ők... de akkor se szembesülhetnek vele, mert gyilkolni még ilyen esetben is vallási bűn. A látszatot fenn kell tartani!

Olyan eset is van igen gyakran, hogy a házi kedvenc nem is öreg, de mégis beteg, mert a hülye gazdája annyira komolyan vette a vegánságot hogy az amúgy húsevő macskáját is teljesen vegán táplálékra fogta. Na most ebből általában mégsincs baj, mert a macskáknak megvan a maguk józan esze, s ha kijárhatnak éjjelente vagy akármi vadászni, úgyis hozzájutnak a megfelelő húsmennyiséghez. Előfordul azonban, hogy a gazda bezárva tartja az állatot, s az nem tud vadászni. Ekkor vitaminhiányos lesz, meg minden más baja támad... betegeskedni kezd... na ekkor szólnak nekünk. Ilyenkor elég gyakori hogy nem kell megölni a cicust, mert lehet rajta segíteni: hiszen más se kell neki csak friss hús néhány hétig! Ekkor azt mondjuk, elvisszük az állatklinikákra s meggyógyítjuk, vannak csodálatos vitaminkészítményeink... És tényleg meggyógyítjuk, de persze nem vitaminnal hanem egyszerűen bezárjuk egy szobába hogy el ne szökjön, s adunk neki bőségesen húst meg zsírt. Aztán amikor újra egészséges, visszavisszük a gazdájának. De azt nem szabad elmondani, hogy az állítólag „vegán” kiskedvencét mivel etettük ezen idő alatt... Persze megint azt mondom: igazából tudja ő, tudja mindenki pontosan a trükkjeinket, de azt várják el hogy úgy tehesse nek mintha nem is úgy volna a dolog ahogy van...

De mondok még cifrábbat. Ugye, téged azért nem akart senki kihúzni a trutymóból, mert nem akartak „beavatkozni a sorsodba”. Nos, ha lett volna az iskolában egy Végmunkás, ez a történet nem így alakul, mert én például habozás nélkül kihúztalak volna azon nyomban, de bárki más Végmunkás is.

—De miért nem hívott akkor az igazgató egy Végmunkást?!

—Szerintem egyszerűen azért nem, mert előbb jutott eszébe apukádat hívni, aki rögtön jött is ugyebár... és egy Végmunkás se ért volna oda hozzád hamarabb mint édesapád. Mondom, kevesen vagyunk, óriási a munkaerőhiány nálunk... Na de ott tartottam, hogy amikor valami olyan helyzet néz ki ami kicsit is veszélyes, például valami tömegverekedés vagy katasztrófaelhárítás, akkor mindig megy a rendőrökkel, tűzoltókkal meg akárkikkel együtt egy vagy egypár Végmunkás is. Mert hátha valami cifra helyzet adódik, olyasmi mint veled is volt, hogy „bele kell avatkozzanak” valaki sorsába... akár mondjuk a rendőrökébe is. Mert senki se szeret meghalni. Bőségesen akadnak ám olyan élethelyzetek, amikor a legisleghívőbb vegán is boldog lenne ha valaki végre beavatkozna a sorsába... még akkor is ha tudván tudja hogy a beavatkozás abban az esetben vallásilag tilos. De akkor is erre vágyik, mert ő se szeret meghalni, vagy akár csak szenvedni is. Na ekkor is milyen jól jönnek a Végmunkások, akik nem félnek beavatkozni... persze még ilyenkor is kell valami ürügy. Igaz, ilyenkor már nem olyan nagy baj ha bevalljuk hogy minket nem érdekel a vallás és emiatt nem izgulunk amiatt hogy most épp beavatkoztunk... De azért még itt is jobban szeretik a nyárspolgárok ha mondunk valami ürügyet, ha mégoly átlátszót is. Például, tegyük fel hogy nem te estél volna bele a szarosgödörbe hanem az igazgatód. Elvileg ugye őt se szabadott volna onnan kihúznia senkinek se mert az beavatkozás a sorsába. De az is nyilvánvaló, szeretne onnan szabadulni... tegyük fel hogy épp ott vagyok a közelben és megtudom mi a szitu. Odamegyek és kihúzom. Na és ekkor nem illik azzal hancegni hogy „látod te vallásos bolond, én most kihúztalak mert nem hiszem azt a baromságot amit te, ugye hogy ez milyen jó neked”!

—Megérdemelné! - kiáltotta Dorin szenvedélyesen.

—Fiacskám, lehet hogy megérdemelné de nem ez a lényeg, hanem hogy bőségesen éljünk az ilyen ostoba faszkalapokból!

—Na legalább ez tetszik hogy így nevezed őt...

—De csak előtted. Mi Végmunkások merjük a dolgokat annak nevezni ami, őszintén, s akár durva szavakkal is. De szigorúan csak egymás közt... Szóval, ilyen esetben úgy illik csinálni, hogy kihúszom habozás nélkül a fickót, de közben bőbeszédűen lelkendezek, hogy mennyire örülök amiért rátaláltam az illetőre - e példa szerint tehát a bajba került igazgatóra - mert előző este álmot láttam, amiből megtudtam hogy ő - az igazgató - az előző életemben az én nagybátyám volt! És azt is megsúgtá az álom hogy most errefelé kell járkálnom mert szüksége lesz a segítségemre... mert ő, amikor még a nagybátyám volt, durván megsértett engem, emiatt most meg lesz büntetve, de annyira hogy bele is hal ha valaki nem segít rajta - és nekem természetesen illik segíteni az egykori nagybátyámon... Na és Dorin így máris megvan a jogalapom arra hogy megmentsem őt ugye, hiszen egykori rokonom, annak a sorsába szabad beavatkoznom. Nem árurom el neki hogy nagy ívben teszek az egész vallásos hülyeségre, sőt, megerősítem a hitét. Ugyanakkor azonban arra is megvan az ürügyem hogy jól megkopasszam, mert azután simán mondhatom neki hogy akkor most hogy rátaláltam ebben az életében, ugye remélhetem hogy visszafizeti nekem azt a hatalmas összeget amit akkor kölcsönkért tőlem, de nem adott vissza mert előbb meghalt?! És légy nyugodt, ilyen esetben kifizeti ha tönkremegy is bele anyagilag, mert ha nem tenné, vallásilag vétkezne, s kétségbevonná az álmomat amiben megtudtam hogy ő bajba fog kerülni, ésatöbbit... Szóval, egy ilyen helyzet óriási pénzt jövedelmezne nekem! De mondom, tapintatosnak kell lenni...

—Képes lenne ilyesmit elhinni?!

—Igen. Nem nagyon... de annyira igen hogy fizessen, mert minden erejével hinni AKARNA maga is! Naná! Abban a pillanatban hogy elismerné hogy ez hülyeség, hogy nem hisz, azt is el kéne ismernie hogy egész eddigi életében hülyeségekben hitt... erre nem sokan képesek. Szerintem te is csak amiatt ábrándulhattál ki ilyen könnyen a vallásból, mert nagyon fiatal korodban történt meg veled ez a kaland. De mondok még egy példát neked. Szereted a savanyú káposztát?

—Naná! És még egészséges is!

—Nem tudom egészséges-e, de az biztos hogy finom. De a lényeg nem ez, hanem hogy azt talán nem tudod, hogyan készül.

—Hogyne tudnám, apróra reszelik, aztán beleszórnak valamit amitől savanyú lesz és kész!

—Hát nem. Semmit se kell beleszórni. Megsavanyodik magától. Ezt mikroorganizmusok végzik. Amiből máris következik, hogy aki savanyúkáposztát eszik, az minden egyes falatnál milliónyi mikroszkopikus életet olt ki! Emiatt van az, hogy nem szabad azt tanítani a gyerekeknek, hogyan készül a savanyúkáposzta. Azt kell hazudni amit neked tanítottak, hogy „beleszórnak valamit”. Persze azonnal kiderülne a dolog amint valaki utánanézne hogyan gyártjuk a savanyúkáposztát... De senki se néz utána. Nem akarják tudni. S mint már biztos sejted, a savanyúkáposztát is mind Végmunkások gyártják. Emiatt is olyan eszméletlenül drága az az étel. Azért drága, hogy szépen keressünk rajta... De sok más étel is van ami ezért vagy azért de aggályos lenne vegán szemszögből, ugyanakkor viszont nagyon szeretik. Na, ezeket is mind mi gyártjuk, de nem szabad elárulni, hogy ezt nekik igazából nem szabadna enniük ha komolyan betartanák azt, amiben hisznek.

—Azt hiszem kezem már érteni, mi egy Végmunkás feladata.

Ebben a pillanatban sikoltózás hallatszott a másik szobából. Mindhárman felpattantak, de mielőtt átrohantak volna, kivágódott az ajtó, s azon át Dorin anyja rontott be. Halálsápadt volt az arca.

—Én... én... - hebegte.

—Mi történt, anya?!

—Pakoltam össze a cókmókjaidat... és kinyitottam a fagyasztót... és... és... el se akarom hinni amit találtam benne... hús... tele volt hússal... véres hússal... Hiszen te... mit tettél...

—Dorin, te talán húst eszel?! - kérdezte elképedve Azázel úr, felettébb szigorúan, sőt szinte fenyegető hangon. De miközben Dorinra meredt, a fiú úgy látta mintha az iskolamester kissé kacintott volna egyet. Ezt az édesanyja nem vehette észre. Különben is, anyukája nem a férfit nézte hanem őt, Dorint.

Magabiztosan legyintett.

—Ó, anyuci, ne izgulj, miféle dolgokat képzelsz te rólam?! Egyszerűen amíg betegeskedtem, Pancsa észrevette hogy néhány vadállat valahogy odakeveredett a kertünk végébe, s mind meghaltak. Valószínű ugyan hogy csak sokat zabáltak a búzából amit kiszórtunk hogy a madarakat etessük vele, s aztán ezek az állatok felpuffadtak és gyorsan végük lett, de én mondtam Pancsának hogy bár ez nagyon valószínű tényleg de akkor se teljesen biztos, hátha máshol valami mérget ettek mielőtt hozzánk jöttek, s akkor nem volna szép dolog otthagyni e dögöket mert hátha más állatok megeszik őket és azok az állatok is meghalnak, és ezért úgy döntöttünk hogy inkább feldaraboljuk az állatokat és betesszük a fagyasztóba, ott már semmi más állatnak nem árthatnak. Az volt a tervem hogy majd később valahol elégetem a tetemüket apránként. Én csak nem akartam hagyni hogy a többi állatot meggyilkolja valami méreg, anyuci.

—De, izé... korábban azt hangoztattad hogy már nem vagy hívő...

—Ahhoz ennek semmi köze, attól még szerethetem az állatokat. Különbözik meg igenis hívő vagyok, csak nem annyira mint a régi igazgatóm. Az igaz hogy neki mást mondtam, de csak mert haragudtam rá és fel akartam bosszantani.

—Huh... hát akkor félreértés volt... szégyelem magamat hogy miket tételeztem fel rólad... De, ha kérhetem, akkor ugye elszállítjátok a fagyasztót is mindennel együtt ami benne van mert én hozzá se akarok érni... már ha elmész Azázel úrral abba az iskolába...

—Elmegyek anyám. És persze hogy nem kell hozzányúlnod a fagyasztóhoz, nem is volna az okos dolog, hátha te is megbetegednél a méregtől mert van ám olyan méreg is ami a bőrön át felszívódik vagy akármi... elvisszük azt is, igen.

Anyja, még mindig sápadtan, távozott.

—Remek munka volt, öcskös, komolyan, úgy viselkedtél, olyan tapintatosan és olyan leleményes választ adtál, hogy egy sokadik osztályos Végmunkás diáknak is becsületére vált volna! Ugye mondtam én hogy nagyon ígéretes jelölt vagy te erre a pályára, hihetetlen ösztönös tehetséggel! - simogatta meg Dorin fejét az iskolamester.

3. fejezet

Azután hogy Dorin meghozta a döntését, bepakoltak mindent Azázel úr helikopterébe, befért oda a fagyasztó is... Dorin apja odaadta volna nekik a külön tűzhelyet is, de Azázel azt mondta az nem kell, Dorin egy teljesen felszerelt, bebútorozott külön házat kap majd, lesz benne tűzhely is, sőt, még fagyasztó is. E fagyasztót is csak amiatt viszik most el, mert ugye teli van bizonyos „gyanús eredetű objektumokkal”. Amikor az iskolamester ezen utóbbi szavakat mondta, Dorin szinte irigyen pillantott rá, mert lám, leendő igazgatója milyen végtelenül előkelően, micsoda mesteri tapintatossággal fejezi ki magát... még a húst se mondja húsnak, mert azzal megsértené a szülei érzéseit!

Miután mindent bepakoltak, következett a hivatalos iratok aláírása. Nemcsak Dorin szüleinek kellett aláírni egy csomó mindent, de Dorinnak is. Jó vastag paksaméta volt.

—Jogod van elolvasni, betűről-betűre - mondta neki Azázel - de az nagyon soká tartana. Javaslom tehát hogy egyszerűen annak alapján dönts, megbízol-e bennem! A lényeg ugyanis az, hogy ebben az áll bő lére eresztve, hogy amíg le nem vizsgálol nálunk, addig teljhatalmam van fölötted. Gyakorlatilag tehát te hivatalosan felnőtt leszel ugyan, de olyan felnőtt, aki ideiglenesen - a sikeres vizsgáig - mégiscsak a rabszolgám, olyan értelemben hogy akár meg is ölhetem. Nyilván persze nem ez a célom veled... senkivel se. Egyrészt, engem alig fogsz látni. Másrészt, arról szó sincs hogy bármely tanárod megölhetne téged ott, vagy akár csak meg is verhetne. Nekem megvan ehhez a jogom, de másnak nincs, más legfeljebb bepanaszolhat téged nálam, s majd én döntök. De nekem tényleg nem a bántásod a célom, tudniillik jó ha tudod, nem véletlen hogy ilyen gyorsan értelek jöttöm: nekem tényleg és igazán az az érdekem hogy te jó Végmunkássá válj, mert ebben a szerződésben az is szerepel, hogy miután sikeresen levizsgáztál, amíg csak élsz, minden

keresményed húsz százaléka automatikusan az iskoládat illeti - tehát, az én iskolámat! Ugye, más iskolákban előre kell fizetni a tandíjat. Nálunk tandíj nincs, de ez van helyette: hogy azután hogy a diák levizsgázott, élete végéig fizeti a megfelelő százalékot a keresményéből. Én pedig személy szerint az iskola minden bevételének tíz százalékát kapom fizetésként... Ha mindezt összeszorozod ebből az jön ki, hogy minden tanuló minden keresményének a 2 százaléka végső soron az én zsebembe kerül! Ti dolgoztok, én meg csak tartom a markomat! Bolond lennék tehát megölni vagy akár csak bántani is bárkit ha igen-igen komoly kényszerítő okok nem lépnek fel! Aki tehát normálisan viselkedik, annak egyszerűen nincs félnivalója. Ennek ellenére, úgy illik hogy tudd, mit írsz alá. Nincs értelme hogy átrágd magadat a nyakatekert jogi szövegen, amit talán meg se értenél. A lényeg ez amit most elmondtam neked. Nem hazudok, nem titkolok el semmit, ha titkolni akarnék bármit is akkor ezt se mondtam volna el, pedig tudom hogy elég rémisztően hangzik.

—Hát tényleg az... Mégis, mi a célja annak, hogy... hogy akár meg is ölhetsz bárkit?

—Ha olyasmi jár az eszedben hogy ezzel fenyegetjük a rossz tanulókat, tévedsz. E végső megoldást nem a sima rossz tanulóknak tartjuk fenn, hanem azoknak, akik rémségesen tapintatlanul viselkednek... Tehát, akik olyasmiben mesterkednek hogy bizonyos titkainkat elárulják arra illetékteleneknek. De még itt se arról van szó hogy valakinek csak úgy véletlenül eljár a szája, mert simán csak hülye, ugyanis még abban az esetben is ha ilyesmi történik, az esetek óriási többségében rendbe lehet hozni a dolgot utólag. Volt már ilyen eset a történelmünk során, több is. Ilyenkor mindenki közülünk összefog - vagy legalábbis azok akik kell hogy tegyenek valamit - és mentjük ami menthető. És eddig sikerült is rendbehozni mindent mindig, mert igazából senkinek nem is érdeke minket úgymond „leleplezni”. Hiszen már rég megtették volna ha ez lenne a cél, mert olyan végtelenül könnyű volna! De soha senki se tette meg. Nyilván persze ha ilyesmi történik, nem dicsérjük meg az illetőt, haragszunk rá meg minden... de azért ez még nem egy akkora tragédia hogy emiatt végezzünk vele. Pláne mert ha hülye is volt de nyilván tanul az esetből, legközelebb igyekezni fog meg minden... szóval, a „végső eszköz”, az olyan esetre van nálunk, amikor valaki kifejezetten szándékosan árulkodik. Ehhez nem kell okvetlenül hülyének lenni, inkább naiv idealistának, aki úgymond „fel akarja világosítani” a nagy tömegeket... mintha nem sejtenék úgyis, mi a helyzet... Remélem, világos már miért nevezem az ilyen viselkedést „rémségesen tapintatlannak”...

—Hm... azt hiszem kezdem érteni... bár szerintem helyesebb ha nem „rémségesen” hanem „szándékosan” tapintatlannak nevezzük ezen illetőket.

—Pontosan, igazad van, helyes az észrevételed, szeretem ha ilyen okos vagy.

—Nos, akkor azt hiszem nyugodtan aláírhatom. Nálam nem kell az említett veszélytől félni.

—Fel se tételeztem az esetekben. De rend a lelke mindennek, azaz akkor is alá kell írnod.

Dorin aláírta.

—Nagyszerű! Mostantól tehát felnőtt vagy, fiatalember! E pillanatban végetért a gyermekkorod!

—Ha felnőtt vagyok, akkor már hivatalosan is lehet rabszolgám, ugye?

—Természetesen.

—Akkor egy pillanat türelmedet kérem... Apuci, gyere kérlek, hagyd abba egy percre akármit is csinálsz épp!

Édesapja belépett hozzájuk.

—Csak épp összesöpörtem a szobádat... mi a baj?

—Baj, az semmi, sőt... gratulálhatsz mert az iménti pillanatban felnőtt lettem!

—Remek dolog fiacskám, gratulálok hozzá tényleg!

—Apuci, akkor légy oly kedves és írd át a nevemre Pancsa tulajdoni lapját. Elvégre már korábban megegyeztünk abban hogy ő igazából az enyém, s azt is kinyilvánítottam hogy csak akkor megyek el Azázel úr iskolájába ha ő velem tarthat.

—Jól van, megcsinálom neked... akarommondani, amíg anyád pakolta a holmijaidat, én már el is készítettem, mert számítottam rá hogy előrukkolsz ezzel az igénnyel. Tessék, itt van! Viszont emlékeztetlek rá hogy mostantól nem érvényes Pancsa igazolványa hogy felügyelet nélkül

elkódoroghat akárhova, azt ugyanis még én állítottam ki neki.

—De van ugye ilyen nyomtatványod kitöltetlenül?

—Persze. Adok belőle, ha te is ki akarsz állítani neki egy effélét.

—Szeretném megtenni, úgyhogy adj légy szíves.

Amint a megfelelő kartonlapot Dorin a kezébe fogta, aláírta ahol azt kellett, majd a következő oldalon ahol ez a pont szerepelt: „Engedély típusa”, így szólt:

—Hű de sok lehetőség van itt... Nos, én azt hiszem Pancsa a legutolsót érdemli meg, az X+ típusút! - és bejelölte a megfelelő négyzetet.

—De hát...! - képedt el édesapja.

—Tudom apuci hogy te csak B típusút adtál neki, de én teljesen megbízom benne. - és a leányra mosolygott.

Amit Dorin tett, jogosan képesztette el a szüleit. Nemhogy az X+ de még a sima X típusú engedély is olyan volt, ami bár létezett elméletileg, de erősen kétséges volt él-e vagy élt-e valaha legalább egyetlen olyan rabszolga Vegániában aki rendelkezik ilyen engedéllyel...

Az ennél egy fokkal gyengébb, W típusú engedély is elenyészően ritka volt már, ez volt az amit a köznyelv csak „feleségszerű engedélynek” nevezett. Nem véletlenül! Direkt úgy határozták meg az ezen engedélyhez fűződő jogokat, hogy az ezzel rendelkező rabszolga gyakorlatilag ugyanolyan jogokat élvezhessen mint egy feleség. Néhány kivétel volt csak, például nem örökölhette a gazdája halála után. De például egy W típusú engedély birtokában a rabszolgának ahhoz is joga volt hogy eladhasson vagy elajándékozhasson bármit ami a gazdája tulajdona, anélkül hogy erről megkérdezné külön a gazdáját. Mert miért is ne, egy feleség is eladhat bármit a házból... És később ha a gazdának ez nem tetszett, akkor se tehetett utólag már semmit: az üzlet érvényes volt, a megvett tárgy a vevőé maradt! Ezen W típusú engedélyt tényleg csak az adta meg a rabszolgájának aki elképesztően megbízott benne, aki tulajdonképpen tényleg a feleségének tartotta, s csak amiatt nem vette feleségül igazából, mert a törvény ezt nem tette lehetővé.

Az ennél is magasabb, X típusú engedély - amit „extra” engedélynek neveztek - már végképp hallatlan dolog volt. Az ezzel rendelkező rabszolga nemcsak eladhatott vagy elajándékozhatott bármit ami az uráé, s így, ha megharagudott rá, teljesen elszegényíthette, de arra is joga volt hogy érvényes szerződéseket köthetett az ura nevében, annak jelenléte nélkül! Például elmehetett akármiféle üzleti tárgyalásra, s ott amit ő mondott és aláírt, az épp olyan volt mintha a gazdája mondta volna vagy írta volna alá. Aki ilyet adott egy rabszolgának, az ezzel azt mondta tulajdonképpen, hogy ő és az a rabszolga lényegében ugyanaz a személy. Ez annyira így volt, hogy bármi bűnt követett is el egy X engedéllyel rendelkező rabszolga, azért sose őt büntették meg, hanem a gazdáját, mert az épp olyan volt mintha a gazda maga követte volna el. Egy X engedélyes rabszolga lényegében a gazda „másodpéldányának” minősült. Óriási felelősség volt ilyen engedélyt adni valakinek, és iszonyatos kockázat! Itt már nemcsak az volt a veszély hogy ha a rabszolga megharagszik a gazdájára, akkor elajándékozgatja annak mindenét amíg az távol van s így elszegényíti, de X engedély birtokában akár azt is megtehetette hogy direkt csinál valami bűntényt, ami miatt a gazdája aztán életfogytiglan börtönbe kerül! Épp emiatt természetesen nem is volt szokás ilyen engedélyt kiadni. Az elméleti lehetőség adott volt rá, de Dorin szülei még csak nem is hallottak arról, hogy bárki rabszolga valaha is a történelem során kapott volna ilyesmit. W engedélyt szoktak kapni néha rabszolgák, de már az is tényleg olyan ritka volt hogy talán ha évszázadonként két-három ilyen fordult csak elő az egész bolygón összesen.

Másrészt viszont az is biztos, az nem létezett, az elképzelhetetlen volt hogy egy X engedéllyel rendelkező rabszolgával valóban rabszolgaként bánjanak. Mert nemcsak az volt igaz hogy amit ő tett az olyan volt mintha a gazdája tenné, de az is igaz volt hogy amit vele tesznek, azt a törvény is mind úgy ítélte meg, mintha azt a gazdájával, azaz egy szabad emberrel tennék... Tehát bár ő jogilag továbbra is rabszolga maradt, de csupán egyetlen ember, a gazdája számára. Mindenki más számára lényegében szabad ember, mert hiába rabszolga ELVILEG, ha GYAKORLATILAG mégis mindenki kénytelen úgy viselkedni vele szemben mintha szabad ember volna... Ráadásul, a helyzet ennél is

komolyabb volt, mert azt mindenki sejthette aki ilyen engedélyt adott a rabszolgájának az nagyon a szívébe zárta, tehát ha egy ilyen rabszolgát megbánt valaki, akkor az a legkevesebb hogy elkészülhet a gazdája bosszújára de nagyon ám...

Na de Dorin nem is sima X engedélyt adott Pancsának, de egyenesen az X+ nevűt! Erre természetesen érvényes volt minden ami a sima X engedélyre, de még egy fontos dolog is: az ilyen rabszolga jogosult volt rendelkezéseket hozni a saját gazdája testével kapcsolatban is, abban az esetben, ha a gazdája valamiért öntudatlan állapotba kerül, vagy ha beszámíthatatlannak nyilvánítják!

Gondoljuk csak el ez mennyire komoly hatalom: tegyük fel a gazda lázasan hánykolódik, félrebeszél. Ott egy orvos a közelben, aki azt mondja, képes lenne meggyógyítani őt. Nos, ezesetben egy X+ engedéllyel rendelkező rabszolga megtilthatja a gyógyítást! És lehet hogy emiatt meghal a gazdája...

Aki tehát ilyen engedélyt ad, az ezzel azt mondja, jobban bízik a rabszolgájában mint a törvényes hatalomban, mint a hivatalos orvosi ellátásban, egyáltalán, mint BÁRKI MASBAN!

Az ilyen rabszolga akkor is jogosult volt rendelkezni a gazdája tulajdona felett, ha a gazdája valamiért börtönbe került. Ő gondozott mindent amíg a gazdája büntetése le nem járt. Épp emiatt, bármit követett is el a gazda, az ilyen rabszolgát nem lehetett elérverezni holmi kártérítés címén.

És ez még mind semmi - mert, abból következően hogy az ilyen rabszolga a gazdája „második testének” tekinthető - logikus volt hogy az ilyen rabszolga a gazdája halála után maga örököl MINDENT, még akkor is, ha a gazdának él a felesége, vagy akárhány vér szerinti gyermeke is! Onnantól kezdve tehát ő lényegében szabad ember volt, s olyan, akinek tulajdona is van. Hivatalosan persze továbbra is rabszolga volt, de ez egy merőben elméleti titulus csak, bármiféle valóságos következmény nélkül, mert hiszen mindent megtehet amit egy szabad ember, mert mindenki más számára ő szabad ember, a gazdáját kivéve. De a gazdája halott, így nem vonhatja felelősségre...

És még mindig nem elég a jogokból! Az X+ rabszolgáknál annyira szó szerint van véve hogy ő „a gazdája második teste”, hogy külön ki volt hangsúlyozva, ha megöli a gazdáját, az nem gyilkoságként van megítélve, hanem öngyilkoságként... mert hogy is lehetne másképp: a saját testét ölte meg... E kitéltet nyilván amiatt hozták, hogy ezzel is megfontolásra készítsék azokat, akik ilyen engedély kiadásával kacérkodnak.

Szóval, ezek után teljesen reális lehetőség volt - elméletileg legalábbis - hogy Pancsa vár amíg Dorin szerez némi vagyont, majd megöli őt, és emiatt semmi büntetést nem kap hiszen ez csak öngyilkosság volt hivatalosan, ami bár vallásilag vétek, de ez Pancsát nyilván nem izgatná. Ellenben megörökli Dorin teljes addig szerzett vagyonát, s él amíg csak meg nem hal, gazdagon, függetlenül, s lényegében szabadon...

Ez tényleg az abszolút és feltétel nélküli bizalom engedélye volt. S annyira példa nélküli, hogy maga Azázel úr is így szólt:

—Fiam, ezen engedély kiadásával te történelmet csináltál.

—Ki másban bízhatnék meg, mint abban aki megmentette az életemet, s hozzá kétszer is?

—Te tudod... mondtam: mostantól felnőtt ember vagy... ezentúl azonban azt hiszem magam is meggondolom majd hogy miként beszélek a... a bizalmasoddal. Csak hogy fel ne mérgeksélek, hiszen ő meg te, mostantól egyek vagytok... azt hiszem, ezentúl helyes lesz őt „kisasszonynak” titulálnom...

—Köszönöm hogy ilyen megértő vagy.

—Miért is ne, három ebből nem származik, de hasznom még lehet belőle.

—Megtudhatom hogy mi?

—Hát, mondtam hogy nálunk nagy a létszámhiány... Bár Pancsa még ezek után se kaphat hivatalosan végbizonyítványt, nem lehet belőle hivatalosan Végmunkás, de mert mostantól ő a te „másodpéldányod” jogilag, emiatt mégis lehetséges hogy ő is dolgozzon, már ha kitanul mindent ahogy azt kell, mert egyszerűen arról van szó hogy amit ő csinál, azt tulajdonképpen te csinálod

hivatalosan... s így kétszer annyi pénzt kereshettek! Ami nekem nagyon jó, mert úgy az én jutalékom is a duplája lesz... Szóval én nagyon meglepődtem azon hogy ekkora bizalmat szavazol neki, de ez végülis a te dolgod tényleg, nem is tilos, szóval ha neked ez így jó, nekem aztán pláne... s mert mindent meg is beszéltünk erről amit kellett, szerintem induljunk máris!

Indultak. És hamar célhoz értek a gyors helikopterrel, de azért már az út alatt is elmondott nekik néhány újabb dolgot Azázel úr. Különösen, mert Dorin megkérdezte, nem lesz-e neki nagy a lemaradása a többiekhez képest, elvégre ott nyilván mások a tantárgyak mint az eddigi iskolájában voltak, aztán meg most év közepe is van ugyebár...

—Semmit se félj. Igen, nálunk nagyon mások a tantárgyak. De ez semminemű problémát nem okozhat. A képzési idő nálunk tíz év, mindenkinek, akárhányévesen kerül is hozzánk, azaz aki kilenc évesen kezd, tizenkilenc éves korára lesz végzős. Te egy évvel idősebb vagy ennél, azaz húsz éves korodra végzel, mert te is a legelső osztályban kezded, épp mert nálunk nagyon mások a tantárgyak. És ezen legelső osztályt a letelejtől járod majd végig, de emiatt nem kell ez év őszéig várnod, mindössze nagyjából két hetet, ugyanis minden hónap elsején kezdődik nálunk egy új tanítási év, hehehe... Igen, hiába nézel ilyen csodálkozva, akkor igenis egy új osztály indul! Minden egyes hónapban! És nálunk nincs nyári szünet se vagy akármilyen szünet... Még hétvége se. Minden egyes nap tanulás van. És nem napi nyolc óra, hanem tíz. Viszont legalább nincs házi feladat... De hogy az osztályokra visszatérjek: azért indítunk ilyen gyakran osztályokat, mert egyrészt valószínűleg úgyse lenne elég jelentkező a szokásos huszonvalahány fős osztályokra hiába is várnánk erre egy évet; megtörténhetne az is hogy aki jelentkezik hozzánk az meggondolja magát amíg oly sokat kéne várnia az iskolakezdésre; ha megtudják róla hogy Végmunkásnak jelentkezett esetleg ki lenne téve a sok idióta többi kölyök gúnyának amíg az iskolakezdésre vár; másrészt nem is szeretjük ha az osztályok olyan zsúfoltak, mert akkor csak a hülyeség menne a gyerekek közt. Nálunk törvény van rá, hogy egy osztály sosem lehet népesebb mint maximum tíz fő, de még ilyen se volt soha, nyolc volt a legtöbb ami valaha létezett. A te esetében Dorin a legnagyobb esélye annak lesz hogy öt fő lesz az osztályban veled együtt, illetve esetleg hat, amennyiben a kisasszony is szeretne tanulni ott veled együtt...

—De még mennyire hogy szeretnék, a legkifejezettebben óhajtom ezt, nagyon örülök a lehetőségnek, és hálás vagyok mindenért amit megtanulhatok ott! - bizonykodott azonnal, élénken Pancsa.

—Na tehát akkor hat fős lesz az az osztály... hacsak persze hónap végéig nem jelentkezik mégvalaki. De ennek esélye elenyésző. Ha mégis, és heten lesztek, az azt jelenti hogy az osztálylétszám megdönti az utóbbi ötven év rekordját... Na de ez így nagyon jó, mert sokkal alaposabban meg lehet tanulni az anyagot, mert több ideje marad a tanárnak egy gyerekre, nincs lehetőség puskázásra, sűgásra, mert mindig mindenki szem előtt van, és annak esélye is elhanyagolható, hogy a gyerekek közt egymással civakodó csoportok alakuljanak ki, bandázás, verekedés és hasonlók. Az egyetlen hátránya e módszernek az, hogy sokkal több tanár kell hozzá, mi pedig úgyis létszámiánnyal küszködünk... Na de, ugye valamit valamiért, s a minőségre helyezzük a hangsúlyt... Na, már itt is vagyunk! Leszállunk!

—Ez megnyugtatóan hangzik - mondta Dorin Pancsának. —Ha heten leszünk az osztályban, s ez is csak nagyon talán, s e hétből ketten mi vagyunk, te meg én, akkor tényleg nem hiszem hogy a többiek verekedni kezdenének, mert még ha mind az öt többi is összefog kettőnk ellen, akkor se lesznek olyan óriási túlerőben, kockázatos lenne nekik az ügy nagyon. Mert te meg én, mi ketten biztos hogy mindig kiállunk majd egymásért.

—Ne fantáziálj ilyesmin fiam - szólt neki Azázel úr, bár nem nézett rá mert a műszereket figyelte inkább - a legelső óra mindig azzal kezdődik hogy a tanár elmondja, mindenhol kamerák vannak, amik vesznek mindent! Az udvaron is, tantermekben is, mindenütt! Még a házatok bejáratát is figyeli majd kamera, egyedül azt nem kukkoljuk, odabent mit csináltok, de az mindig visszakövethető lesz, ki mikor hova és kihez ment be! Muszáj, mert gyerekek vagytok szülők

nélkül, hiába felnőttek jogilag. És ha kiderül hogy verekedés van valahol, visszanézzük hogyan történt, és aki kezdte, azt iszonyatosan megbüntetjük! És itt nem rossz jegyre kell gondolni, hanem kökemény fizikai büntetésre, de olyasmire ám hogy egy alapos pofozás ahhoz képest csak egy jelentéktelen ejnyebejnye! Nem, nem vagyunk agresszív vadállatok, senkit nem verünk meg olyasmiért mert rosszul tanul. De azt nem tűrjük hogy valaki hatalmaskodjon más tanulók fölött, hogy visszaéljen az erejével. Nálunk ilyesmi nincs. Az ilyesmit alig ítéljük meg enyhébben, mint a „szándékos tapintatlanságot”... Mi arra nevelünk mindenkit, hogy számára minden más Végmunkás az ő szeretett testvére, s ennek megfelelő viselkedést várunk el! Na, leszálltunk, lépjetek ki, megmutatom a házatokat, aztán máris jön hozzátok az, aki majd a tanárotok lesz ha elkezdődik a sulis... Ő majd megismerteti veletek az alapvető dolgokat, hogy miként kaptok enni meg ilyesmi... iskolakezdésig tehát van körülbelül két hét szünet nektek, élvezzétek ki, mert aztán a legközelebbi szabadnapotok csak tíz év múlva lesz, az is csak akkor ha sikeresen vizsgáztok...

—Lesznek tankönyveink, amiket olvasgathatunk a tanórák után? - kérdezte Dorin.

—Természetesen. De tilos lesz kivinni őket az iskola területéről. És kísérletezni se ajánlatos ilyesmivel, mert mind meg van jelölve elektronikus chippel, ami jelez nekünk ha messzire viszik.

—Eszembe sincs kivinni őket, sejtem hogy úgyis olyasmi van bennük amit tapintatlanság lenne mutogatnom a közönséges vegánoknak... csak amiatt kérdeztem, mert örülnék ha már ma megkaphatnék pár tankönyvet, hátha lesz időm olvasgatni őket az iskolakezdésig.

—Örvendek a lelkesedésednek. Intézkedni fogok hogy soron kívül megkapjátok a tankönyveiteket!

Ez így is történt. Sőt, annyira jól volt megszervezve minden a Végmunkás iskolában, hogy mire a helikopterük leszállt, már ott várta őket attól nem messze az a tanár, aki Dorin osztályát kellett oktassa majd nemsokára... pontosabban, nem is tanár, hanem tanárNŐ! Ami azért mégiscsak meglepő volt, annak ellenére, hogy tanárnők léteztek bőven a közönséges iskolákban is, azokban, amikbe a „közönséges vegánok” jártak. Mégis, annak alapján amit Dorin eddig megtudott a Végmunkás szakmáról, hát volt egy olyan érzése hogy ez valami kemény és „férfias” dolog, így eléggé meglepődött azon hogy a tanáruk egy nő lesz. Amikor óvatosan szóba hozta meglepődését, maga a tanárnő válaszolta neki:

—Teljesen igazad van, bizonyos értelemben ez valóban egy „férfias” szakma... Na de épp ezért van az, hogy itt az iskolában a tanárok bő nyolcvan százaléka nő! Mert a tanítás, az lehet nőies, akkor is ha valami „férfias” dolgot tanítunk. Elvégre itt nem kell semmi nehezget megemelni; nincsenek veszélyek; nem kaphatunk el fertőzéseket az itt nem létező hulláktól vagy betegektől; és így tovább. De, azért akad ám néhány speciális tantárgy amit mégiscsak férfiakról fogtok megtanulni... na de arról ráértetek informálódni sokkal később, mert azok nem az alsóbb évfolyamoknak valók még.

Be is mutatkozott nekik, úgy hívták a tanárnőt hogy Lilith. Fiatal volt, de azért nemcsak Dorinnál hanem Pancsánál is jóval idősebb, lehetett úgy 30 körül is már... És barátságosan elmesélte nekik, hogy több mint tíz év tanítási tapasztalata van már, mert ő bizony épp 9 évesen került be maga is a Végmunkásképzőbe. Ment volna oda amúgy korábban is ha lehetséges lett volna fiatalabbnak, de azt nem lehetett. Ő azonban már pici korától ide vágyott, mert hat éves is alig múlt amikor talált egy döglött galambot, és azt felboncolta mert érdekelte, miként néz ki egy állat belül... Aztán persze a szülei rajtakapták őt boncolás közben, amikor csurom vér volt a keze... Nagyon megverték emiatt, s olyanokat kiabáltak rá szidalomként hogy úgy viselkedik mint egy gusztustalan Végmunkás... Na és akkor ő azonnal azt mondta hogy eszerint a Végmunkások azok akik az igazán érdekes dolgokkal foglalkoznak, s ő is Végmunkás akar lenni! Persze a szülei hallani se akartak erről eleinte, de ez nem számított mert egyelőre a túl fiatal életkora miatt úgyse mehetett volna el a Végmunkás iskolába; mire pedig meglehetett mert már kilenc éves lett, addigra a szülei is jócskán meggondolták magukat és már ők is alig várták hogy ide küldhessék, mert addigra lett Lilithnek még sokkal több botránya is.

Csodálkozott azonban azon, hogy Dorinék „ketten vannak”, mert Pancsa is tanulni fog. Ekkor azonban Azázel úr - aki még velük volt, hallgatta a kölcsönös bemutatkozást - elmondta Lilithnek,

hogy ezek ketten elválaszthatatlan barátok, mert Dorin épp most adott X+ engedélyt Pancsának...

—Ó, ó, naát... ilyet se hallottam még... hát ha valaki ilyesmit kiérdemel, akkor az igazán rendkívüli hölgy lehet! - és fokozott tisztelettel pillantott Pancsára, de annyira, hogy a leány elpirult. Sőt, bár a tanárnő semmit se szólt, mégis úgy érezte tiltakoznia kell.

—Barátok vagyunk. Én megmentettem Dorin életét, ő meg később megmentett engem attól, hogy az osztálytársai laposra verjenek. Tehát nem szerelmi kapcsolatról van szó!

—Én se kétlem hogy most még nem... - mosolygott Lilith még szélesebben. —Na de gyertek akkor, megmutatom a házatokat... Itt van a közelben, az a helyes kis zöld épület... Ott meg már az iskolaépületet láthatjátok, szóval nem kell messzire bandukolnotok majd, ha elkezdődik az oktatás. Ami az étkezést illeti, az úgy megy hogy minden házhoz külön csőpostavezeték tartozik, tehát csak be kell pötyögnötök az étel kódját a fal terminálra, s hamarosan megjön a kaja. Ami amúgy ingyenes, hiszen még semmit nem is tudnátok fizetni.

—Külön csőposta?!

—Persze, mit csodálkozol ezen, elég gazdagok vagyunk hozzá... A csőpostán ruhát is lehet rendelni, ha a régi tönkremenne. Sőt, a csőpostán elküldhetitek a régi de koszos ruhákat a központi mosodába, s egy nappal később visszakapjátok kimosva. Lényegében tehát ki se kell mozdulnotok a házból tanítás után. És nincs is értelme annak hogy bárhova menjete. Egyetlen dolgotok van, a tanulás. Persze ettől még igenis ki fogtok mozdulni, mert lesznek olyan tanórák is hogy természetjárás, gombaismeret, sőt túlélési gyakorlat télen is, nyáron is, barlangi mentés gyakorlása, síelni is megtanultok, és még rengeteg minden lesz... de egyedül elcsatangolni bárhová, na az teljesen felesleges. Most tehát elmegyünk hozzátok, megtanítom, hogyan kell kezelni a csőpostát hogy tudjátok enni...

—Rendelj nekik vele tankönyveket is, Lilith. - mondta Azázel úr.

—Máris?

—Nagyon lelkesek. Azon nyomban bele akarnak kezdeni a tanulásba. Ég bennük a kíváncsiság. Komolyan, a legígéretesebb jelöltek a szakmánkra évtizedek ha ugyan nem évszázadok óta! Szerintem ők lesznek a kedvenc tanítványaid, mert hasonlóak e téren mint te, aki már hat évesen Végmunkás akartál lenni... És rendelj valami finom pecsenyét is nekik vacsorára, nem fognak elájulni a látványtól, mert ha hiszed ha nem, de Dorin már igenis evett húst magától! Maguk vadászták! Pancsa esetén meg ez pláne nem gond, hiszen tudjuk hogy az ő fajtájánál ez kifejezetten csemegének van tartva... na most itt nálunk aztán annyi húst ehet amennyi csak beléfér! Szóval, ők nem is igazán kezdők e téren, inkább „erősen haladók”... Itt van a bizonyíték a fagyasztóban, a helikopteremben... igaz is, ki kell pakolni ami benne van, és bevinni hozzájuk. Szerintem kezdjünk is hozzá...

Amint vége volt a pakolásnak és Lilith magukra hagyta őket a csőpostán megérkezett könyvekkel, Dorin és Pancsa tényleg belelapoztak ezekbe hogy megtudják, miféle tanulnivalóik lesznek. Nos, ha azt hitték, a Végmunkás szakma könnyű, hiszen csak abból áll hogy valami jól hangzó ürügyet kell kitalálni s odafüllenteni a sok babonás mamlasznak, hát nagyon tévedtek! Kiderült hogy hihetetlenül komoly tanulnivalóik lesznek, még ha talán nem is az első évben. De mert mind a tíz év összes könyvét elhozatta a csőpostával nekik Lilith, így a későbbi évfolyamok anyagaiból is szemezgethettek. Volt ott minden: szerves és szervetlen kémia, biokémia, biofizika, aneszteziológia, evolúció, paleontológia, extraterresztriális ismeretek... sőt, még vallási tudnivalók is!

Azonnal ezt a könyvet nyitották ki elsőként. Mert hát meglepődtek. Minek nekik vallást tanulni amikor arról volt szó, hogy a Végmunkások nem hívők?!

Szerencsére e kérdést már a legelső bekezdés tisztázta.

—A Végmunkás egyik legfontosabb tudnivalója a vallási ismeretek. Jobban kell ismerje a vallást mint egy közönséges vegán pap. Ennek az az oka, hogy mindig pontosan kell tudnia, mi az amire hivatkozhat ürügyként, annak érdekében hogy elleplezze azt amit valójában csinál, azzal, hogy

olyasmit mond, ami legalább egy kicsit hihető a vegánok számára, de ugyanakkor nem is ellentétes a vallási rögeszméikkel.

—Hm, végülis logikus... - mormogta Dorin. —De egyelőre akkor is elegendem van a vallásból, nézzünk valami más könyvbe bele... Hm, „Táplálkozástudomány”! Ez ígéretesnek tűnik... Kinyitom próbaként középen, lássuk mi van benne!

Ahol kinyitotta, ott épp egy új fejezet kezdődött, ezzel a címmel:

—*Növényi mérgek.*

Alatta:

—A vegánok által egészségesnek tartott és nagy közkedveltségnek örvendő növények valójában cseppet se olyan ártalmatlanok, mint azt ők hinni akarják. Az lehet hogy egy vegán szereti mondjuk a kelbimbót, de az egészen biztos hogy a kelbimbó nem szereti őt. A növények hiába mozdulatlanok, attól még ők is igyekeznek védekezni a megevés ellen, de mert elfutni nem tudnak, ezt úgy oldják meg, hogy mérgeket termelnek önmagukban. A gyakrabban fogyasztott növényekben megtalálható mérgek és káros vegyi anyagok a következő főbb csoportokba sorolhatóak:

- Oxalátok. Megtalálhatók elsősorban a sósakában, spenótban, de rengeteg más növényben is. Jól ismert tény, hogy az oxalát hajlamos felhalmozódni a sejtjeinkben, különösen bizonyos szövetekben. Nézz meg egy oxalátkristályt mikroszkóp alatt: lényegében egy hosszú, hegyes tű. Szétroncsolja a sejtjeinket.

- alkaloidák. Megtalálhatóak a keresztesvirágúakban, a krumpliban, a tojásgyümölcsben, paradicsomban. DNS károsító hatásúak, és ártanak az idegrendszerünknek.

- Cianoglükozidok. Cseresznyében, barackban, mandulában találhatóak például. A „ciano-” előtag már eleve nem sok jót ígér, s valóban: ezek akadályozzák a sejtlegzést, gyakorlatilag tehát megfullasztják a sejtjeinket. Ez persze nem csoda egy olyan vegyülettől, aminek már a neve is a ciánra utal...

- Sulforaphane. A keresztesvirágúakban van főleg (például karfiol, brokkoli, kelbimbó hogy csak a leggyakoribbakat említsük). Sejtthalált okoz, indokolatlan apoptózist, károsítja a mitokondriumokat, és szabad, reaktív oxigéngyököket generál.

- lektinek és szaponinok. Megtalálhatóak a búzában, más gabonákban, a hüvelyesekben, lencsében, babokban, cukkiniban... Fokozza a belső gyulladás szintjét a testünkben, és áteresztőbél-szindrómát okoz, ami később autoimmun-betegségekhez vezet, beleértve az Alzheimer-kórt is.

- Fitinsav (Phytic acid). Megtalálható a gabonákban, mindenféle magvakban, paradicsomban... Csökkenti az ásványianyag-felszívódást, elsősorban ami a cinket, vasat és kalciumot illeti.

- fotoszenzitivizálók. A citrusfélékben bőven vannak, de akad a répákban is, meg még egypár helyen. Túlérzékenyvé válik tőlük a bőr a fényre, emiatt bőrrák alakulhat ki, meg gyulladások, hámlás, gyors leégés, bőrvizketés, könnyebben kapunk el fertőzéseket és gombásodást.

- terpenoidok. A citrusfélékben vannak főleg, citromfűben, borsban, paprikában... hogy csak a legfőbbekről szóljunk megint. Ezek tulajdonképpen illóolajok, amik magasan toxikusak, emellett heves helyi reakciókat váltanak ki a nyálkahártyákban.

- fenolok és tanninok. Megtalálhatóak a hüvelyesekben, a csokoládében, a borban, kávéban, ecetben... Cink és vashiányt okoznak.

- alfa-amiláz inhibitor. Bőségesen található a gabonákban, hüvelyesekben, a magvak héjájában, sőt a manapság oly divatos steviában is. Sejtthalál és áteresztőbél-szindróma a következménye többek közt.

- glutén, más néven „siker”. A gabonákban található. Áteresztőbél-szindrómát okoz és autoimmun betegségeket, de különben is egy rendkívül nehezen emészthető anyagról van szó, ami a legtöbb enzimnek ellenáll. Károsítja a bélnyálkahártyát, s ezáltal a többi tápanyag elégtelenül szívódik fel, ami hiánybetegségekhez is vezet idővel. Ha a krónikus bélgyulladás kialakul, az aztán leptinrezisztenciához vezet, ami elindítja az elhízás folyamatát (illetve ha már elindult valamiért akkor tovább súlyosbítja).

- goitrogén anyagok. Ez azt jelenti hogy olyan anyagok amelyek ártalmasak a pajzsmirigyünknek,

mert megzavarják a jódfelszívódást. Elsősorban (bár nem kizárólagosan) a következő növényekben találhatóak meg: szója, köles, káposzta, brokkoli, kelbimbó, karfiol.

—Hű a mindenségit! - ámult Dorin. —A felét se értem annak ami itt le van írva, de annyit nagyonis, hogy lényegében minden növénynek amit eszünk, van valami káros hatása ránk!

—Emlékeztetlek rá Dorin, hogy én nagyon hasonló dolgokat mondtam neked erről a betegség idején... nem ilyen tudományosan, nem ilyen részletesen, de a lényeg ugyanez volt! - válaszolta Pancsa.

—Ezentúl kizárólag húst eszem... szerencsére úgy tűnik, a Végmunkásoknál ez nincs tiltva.

—Pedig mennyire vonakodtál megkóstolni a húst!

—Elismerem, de hiszen gyerek vagyok, nem várhatod el tőlem hogy azonnal mindentudó legyek... az a lényeg, hogy képes legyek fejlődésre, mármint, észbelileg is!

—Elismerem hogy képes vagy rá, nagyonis! Csak amiatt említettem fel az ügyet mert jólesett hogy ilyen pompásan bebizonyosodott hogy akkor igazam volt, hogy érdemes volt rám hallgatnod.

—Na de hiszen azt hogy érdemes rád hallgatnom, már abban a pillanatban elismertem amikor X+ engedélyt adtam neked. Ennél jobban elismernem az igazadat még elméletileg is lehetetlen, mert ennél magasabb engedély egyszerűen nem létezik.

—Jaj, drága Dorin, én nem erről beszéltem! Te persze hogy elismerted hogy igazam volt illetve van... nem is tudom melyik igeidő lenne a megfelelőbb ide. De mégis más az hogy itt a tankönyvben olvasom ugyanazt, és így írásba van adva hogy igazam van, sőt, kiderül hogy az ami az én nézetem erről, az épp a kötelező tananyag itt, ahol e rém okos valakik élnek...

—Jó, hát nézzük tovább, milyen címek vannak még... Hm, „Az Omega-3 zsírsav jelentősége az agy fejlődésében”... „Miért áll messze az ideálistól számunkra a növényi táplálékok aminosav-összetétele?”, „A nyers máj, mint a természetes multivitamin”, „A tojásevés előnyei”, „Miért ennyire savas a gyomrunk”, „A napfénykerülő életmód káros hatásai”, „A rostanyag szükségességének mítosza”, „A táplálkozási ketózis előnyös hatásai”... Hm, egész érdekes címek! Azt hiszem, élvezni fogom a tanulást ebben az iskolában! Nézzük is meg mit ír a rostanyagról?

Az adott fejezet legelején máris ezt olvasta:

—Ellentétben azzal amit a vegánok hirdetnek, egyáltalán semmi szüksége az embernek rostanyagra. Némi elemi józan logikával ez nagyon könnyen belátható: Gondoljuk csak végig, ugyan mi haszna is lenne annak, miféle előny származna belőle a szervezetünknek, hogy naponta több kiló amúgy felesleges ballasztanyagot kell továbbítania a beleinknek, miközben a megemésztetlen növényi rostok végigsmirglizik az érzékeny bélnyálkahártyát, és felsértik a bélbolyhokat?!

Annyi igaz, hogy aki sok növényt fogyaszt annak a bélflórája, azaz a beleiben élő mikroorganizmusok faji összetétele eltér a húsevőkéétől, s ezen baktériumok némelyike képes arra hogy bizonyos növényi rostokat részben lebontson, s eközben keletkezik pár olyan vegyület is ami történetesen hasznos az embernek. Ezen vegyületekhez azonban hozzájutunk húsevéssel is. Továbbá, e lebontás közben egy csomó káros mérgezőanyag is keletkezik. Mindez tehát cseppet se érv se a növényi táplálkozás mellett úgy általában, se a rostfogyasztás szükségességére. Mert képzeljük csak el, ha hirtelen kitalálnák hogy jó dolog disznószart fogyasztani, s e divat elterjedne! Nyilván, a disznószart rendszeresen fogyasztók bélbaktérium-összetétele is megváltozna, s ha e baktériumokat megvizsgálnánk, minden bizonnyal találnánk köztük párat ami történetesen valami olyasmit is termel, ami hasznos az embernek akinek a belében élnek. Mindebből azonban cseppet se következik, hogy úgy általában véve előnyös disznószart enni, pláne rendszeresen! Sok rostot tartalmazó ételt - gyakorlatilag tehát valami zöltséget - egy esetben hasznos csak enni: ha korábban valami mérgező, ártalmas élelmiszert fogyasztottál, és ezt mielőbb ki akarod „pucolni” az emésztőrendszeredből. Ekkor valóban hasznos lehet a sok rost, mert fokozott működésre készíti a perisztaltikus rendszert, így előbb kitakarítja belőled a mérgező és/vagy romlott ételt. Minden más esetben azonban - tehát ha az ember egészséges - a rostanyag teljesen felesleges, sőt káros. Még vitaminhiányt is előidézhet a sok rostanyag, ugyanis a megemészthetetlen rost megköti a magnéziumot, tehát ha kevesebb rostot eszünk, azzal támogatjuk a magnéziumbevitelt, vagyis azt

hogy a megfelelő magnézium szinttel rendelkezünk.

—Ez remek, ez tetszik! Micsoda szókimondó stílusa van e könyveknek! - lelkesedett Dorin. —Na lássuk mi van még... hm, „Az orrától a farkáig”. Ez a cím vajon mire utalhat, lássuk csak!

Az említett fejezetben ez állt:

—Az ősidőkben az akkori embereknek nagyon kevés eszközük volt a vadászatra, lényegében csak valami husáng, kőkés, kőbalta és lándzsa. Ezokból a vadászat garantáltan életveszélyes tevékenység volt a számukra, ráadásul a siker se volt mindig biztosított, azaz, az hogy egyáltalán sikerült bármi zsákmányt ejteniük. Ez a helyzet még az íj-nyíl felfedezésével is csak kis mértékben javult. Azaz, a legokosabb amit tehettek az volt, ha az elejtett állatot megették teljes egészében, „az orrától a farkáig”. Azaz nem pocsékolnak! Amíg volt az elejtett prédából valami, addig azt ették és nem mentek újabb vadászatra, mert miért is vállaljanak újabb, szükségtelen kockázatot?! Nem válogattak hogy „az állat ezen részét megeszem de azt a másik részét nem”. Megették minden részét: a bőrt, inakat, agyvelőt, az állat szemét, a nyelvet, szívet, a beleket, vesét, gyomrot, lépét, tüdőt, csontvelőt, MINDENT! És mert ez millió éveken át így ment, a szervezetünk ehhez adaptálódott. A leghelyesebb étkezési stílus tehát beszerezni egy teljes állatot, aztán megenni azt „az orrától a farkáig”! Nyilván nem egyetlen étkezés során, de apránként. Mi már ismerjük a fagyasztást, nem úgy mint őseink... Ha azonban nem óhajtunk ennyi sok húst fagyasztva őrizgetni otthon, akkor is ügyeljünk rá hogy változatosan táplálkozzunk: egyik nap ilyen, másik nap olyan szervét együk az állat(ok)nak, és ne állandóan csak az izmait! Ne feledjük, minden testrésznek más a vitamin- és ásványianyag-összetétele, és testünknek mindegyikre szüksége van!

—Nézzük meg a történelemkönyvet is, mert van egy olyan gyanúm hogy a Végmunkások talán nem egészen úgy vélekednek mindenről itt se mint a... mint a többiek! - javasolta Pancsa.

Hát igaza lett. A tíz éves Dorin természetesen tanult már valamennyi történelmet a régi iskolájában, ha nem is sokat. Nagy vonalakban azonban tisztában volt a népe múltjával. Eszerint, ahogy ő tanulta, őseik réges-rég egy másik bolygóról érkeztek, aminek a neve úgy hangzott, hogy Zója. Azon a bolygón a legtöbb ember sokkal magasabb volt mint az ő őseik, mert az emberek ott többnyire 180 cm magasak voltak, de elvétele lehetett akár két méterest is találni köztük. Nyilván, egy ekkora ember messze sokkal erősebb volt mint az ő őseik. És hát ugye aki erősebb, az hajlamos rá hogy az erejével visszaéljen, állandóan bántották ezen nagy emberek azokat akik csak akkorák voltak mint Dorin ősei, így az utóbbiak ezt végül megelégtették, és elmenekültek egy űrvárossal. Legendáikban még azon ősi űrváros neve is fennmaradt: úgy hívták, hogy „Törpék Magaskultúrája”.

Az volt a tervük hogy egy lakatlan, de lakható bolygót keresnek, amin aztán háborítatlanul élhetnek. Ez azonban soká tartott, s ezalatt mindenféle problémák merültek fel a szűkös élelmiszerkészlet miatt. Növényi táplálék volt ugyan elég, de akkoriban az őseik még bőven fogyasztottak állati eredetű élelmiszert is, aminek a megtermelése sokkal nehezebb volt, hiszen a növényeket természetien egyszerű mert a növény nem mászkál el, de az állatok bezzeg másképp vannak ezzel... Vagyis, bár növényi eredetű táplálék jutott mindenkinek bőven, de hús már csak a kiváltságosoknak, sőt tulajdonképpen nekik is csak korlátozottan.

Kiderült azonban, hogy ez nem is olyan baj, mert remekül meg lehet élni hús nélkül is! E felfedezés őseiket megdöbbenettette mert addig azt hitték, állati eredetű táplálék okvetlenül kell az egészséges élethez. De íme, kiderült hogy ez nem igaz!

Na aztán rátaláltak erre a bolygóra, s úgy tűnt, e bolygó lakható ugyan, de nemrég szörnyű katasztrófát szenvedett egy hatalmas meteor becsapódásától, ami szinte minden életet kipusztított ami eddig itt létrejött. Persze azt hogy „nemrég”, geológiai léptékben kell érteni, azaz legalábbis néhány tízezer évre kell gondolni, de akár egy-két millió évre is. Akárhogy legyen is, itt bár volt élet, de alig. Őseik tehát leszálltak, mert úgy döntöttek itt fognak ezentúl élni. Igenám, de már az űrvárosban is nagy volt a lázongás hogy egyesek ehetnek húst, mások viszont, a többség nem, mert nekik már nem jut. Mert az igaz hogy hús nélkül is lehet élni, de azért a hús mégiscsak finom, amiről egyesek nem szívesen mondtak le. Mármint azok nem akik tényleg finomnak tartották, mert

addigra a többség már finomnak se tartotta a húst, elszoktak tőle, mert olyan hosszú ideje nem ehatték azt. Már borzadtak is néhányan a húsevésnek a gondolatára is, annyira vegánokká váltak. Igazság szerint számos nagy bölcsük kiderítette hogy hús nélkül élni nemcsak lehetséges, de ez még sokkal egészségesebb is mint a húsevő táplálkozás, mert a húsevésnek temérdek káros hatása van: az állati eredetű zsír eltömíti az ereket; a hús lebontása közben mérgező vegyületek keletkeznek amik rákot okoznak; büdösebbet szellent tőle az ember; lassú a hús megemésztése, sőt, meg se tudja emészteni azt teljesen a szervezet inkább csak elrohad bennünk; kifejezetten a végbélrák esélyét különösen felfokozza a húsevés; továbbá, a széklet akkora darabokban jön ki hogy emiatt aranyeret kapunk.

Mégis akadtak akik nem akartak lemondani a húsevésről, mert ők mint kiváltságosak eddig ezt megtehették, s hozzászoktak e mérgező táplálékhoz; akik eddig nem ehatték azok közt meg voltak olyan buta, oktondi egyének akik nem hitték el hogy a húsevés káros, s ők is enni akarták a húst mint a kiváltságosok, holott eddig nem tehették.

Mire a bolygóhoz értek, már mindennaposak voltak a villongások, veszekedések sőt néha verekedések az űrvárosban a vegánok és a kiváltságosak azaz a húsevők közt, akik pedig szerettek volna húst enni de nem tehették mert nem voltak kiváltságosok, azok mindkét fél ellen harcoltak, vagy legalábbis egyik oldallal se értettek egyet.

Mégis, addig amíg le nem szálltak Vegániára, úgy-ahogy sikerült fenntartani a nép egységét, de aztán kitört a harc. Ugyanis a többség már vegán lett, s ők úgy döntöttek, ők egyáltalán nem kérnek a húsevésből a jövőben sem. Ez még nem is lett volna baj a kiváltságosoknak, mert mit bánják ők ha más nem eszik húst, de ők megtehetik! Csakhogy a vegánok azt se akarták hagyni hogy mások egyének húst, mert bennük már ekkorra volt annyi erkölcsi érzék hogy felismerjék, micsoda gonosz dolog is megölni egy másik élőlényt pusztán néhány állítólag „finom” falat kedvéért. Ők tehát azt mondták, eresszék szélnek a bolygón az összes magukkal hozott állatot, s ezentúl senki ne egyék húst!

Ez azonban nem tetszett a megátalkodott húsevőknek, s harcolni kezdtek. Végül azonban a vegánok győztek, s a húsevőknek menekülniük kellett a bolygóról, vissza is repültek a bolygó körül keringő űrvárosba. Az volt a tervük hogy tovább repülnek egy másik bolygóra ami az övék lesz s ahol nyugodtan gyilkolhatják az állatokat a húsupért, de ebből nem lett semmi, mert kiderült hogy az az űrváros már nem tud elrepülni sehová, olyan rossz állapotban van, s nincs elég üzemanyaga se már. Így aztán csapdába kerültek, mert elmenni nem tudtak, a bolygóra meg nem mehettek le mert azt már a vegánok uralták. Másrészt azonban attól se kellett félniük hogy a vegánok majd feljönnek hozzájuk hogy végleg legyőzzék őket, mert ehhez a vegánoknak nem voltak már repülőeszközeik, meg lényegében semmi igazán fejlett technikájuk, mert mielőtt a harcok kezdődtek volna alig néhány effélét hoztak csak le a felszínre az űrvárosból.

Hamar nyilvánvaló lett tehát, hogy bölcs dolog lenne békét kötni mert a jelenlegi helyzet senkinek se jó. S így aztán abban egyeztek meg, hogy a bolygó a vegánoké marad, akik úgy élnek itt ahogy akarnak, azaz például nem esznek húst, ennek ellenére azonban élnek itt is állatok, mert addigra már minden állatból amit az űrváros hozott, sok példányt elengedtek a felszínen. Az űrváros azonban megmarad azoknak akik ragaszkodtak hozzá hogy továbbra is gyilkossággal szennyezhessek be az életüket, azaz ehessenek húst. Ők a továbbiakban egy külön népnek minősülnek, akik úgy élnek ott ahogy akarnak, de a bolygóra nem jöhetnek le. Ellenben kereskedhetnek a vegánokkal, akik adnak nekik nyersanyagokat, sőt gyártanak is nekik mindenfélét amit előnyösebb a felszínen gyártani, segítenek még újabb űrvárosokat is építeni, cserébe azonban megkapnak minden tudományos és technikai felfedezést amire a húsevők jönnek rá bármikor is. Őket különben, a húsevőket, úgy nevezték el a vegánok, hogy „dodó nép”, a „dodó” ugyanis azt jelentette az akkor beszélt ősi nyelven, hogy „gyagyás, gyógyós. együgyű, buta, ostoba”. Hiszen más név nem is lenne méltó azokra akik ragaszkodnak a húsevéshez, annak ellenére hogy teljesen nyilvánvaló ennek szükségtelensége, sőt ártalmas mivolta, s akkor még nem is említettük ennek erkölcsi bűnét!

Azóta sok évszázad eltelt, sőt, évezredek is, és a dodó elnevezés elterjedt az űrvárosokban lakók körében is, bár addigra elfeledték, mit is jelentett a „dodó” szó eredetileg. A vegánok pedig a bolygón - Dorin ősei tehát - azt a nevet választották maguknak hogy „Homo Veganicus”, megkülönböztetésként a dodóktól, meg azon emberektől akik Zóján maradtak s akik elől sok idővel ezelőtt elmenekültek.

Hanem, az igaz szívű vegánok nem tettek le róla hogy a dodókat jobb útra térítsék! Nem mondhattak le az átnevelésükről, hiszen iszonyatos vétek volna semmit se tenni azellen hogy naponta milliónyi állatot mészároljanak le valahol! De, természetesen nem alkalmazhattak erőszakot a dodók ellen. Igaz, a bolygóra érkezéskor történtek erőszakos cselekmények a vegánok s a későbbi dodók közt, de azért az erőszak alkalmazása mindenképp helytelenítendő, továbbá, amikor kiegyeztek egymással, a vegánok megesküdték rá hogy a jövőben békében élnek majd a dodókkal, azaz formálisan is lemondtak az erőszakról. Az az út tehát nem járható a számukra! Arról nem is beszélve, hogy időközben a dodók rettentően elszaporodtak, azaz az se biztos, ha megint kitörne egy háború, nem ők a dodók győznének-e benne.

Hanem a vegánok okosak voltak! Rájöttek, van más út is, mint az erőszak. Az ötletet a Természetből lesték el: Ha egy békát hirtelen bedobnak a forró vízbe, az azonnal kiugrik onnan (amennyiben képes rá), ha azonban először csak hideg vízbe teszik bele a békát, és lassan melegítik fel a vizet körülötte, akkor a béka egyáltalán nem ugrik ki, és hagyja nyugodtan hogy megfőzzük élve...

Na ilyesmit eszeltek ki a vegánok az aljas, állatgyilkos dodók ellen: nem hirtelen kell őket erőszakkal eltüntetni a húsevéstől, hanem apránként kell leszoktatni őket!

A dolgot megkönnyítette a számukra az a tény, hogy a dodók körében megmaradt az a társadalmi rétegződés amit a vegánok elvetettek már: azaz a dodóknál voltak kiváltságosak - a „nemesség” - és a többiek, a pórok. És hamarosan a két csoport köztük már annyira elkülönült, hogy a nemesek külön népnek érezték magukat, elnevezték magukat úgy, hogy ők a „zem” nép, s a „dodó” név maradt a pórok számára. Persze a vegánok továbbra is dodónak nevezték mindegyiket, mindenkit aki az űrvárosban él, hiszen megérdemlik mert olyan ostobák...

Mindenesetre, ez a helyzet a vegánoknak kedvezett. Ha van nemesség, akkor elég átvenni a nemesség fölötti uralmat, s onnantól mindenkinek ők diktálhatnak!

Ez apránként sikerült. Hiszen a dodók kereskedtek a vegánokkal, s így időnként előfordult hogy egypár vegán is felment valamiért az űrvárosokba, akár hosszabb időre is. Egy idő után már mindig élt ott egypár vegán, ők tartották a kapcsolatot a bolygón élő többivel. És minthogy egyre több mindent készítettek a vegánok a dodóknak, hamarosan meg tudták oldani, hogy a híradástechnikai, számítástechnikai berendezésekbe mindenféle „hátsó kapukat” építsenek be, azaz ezek bizonyos esetekben azt csinálták amit az akart aki ismerte e kódokat, s nem azt tette amit a gazdája várt tőle... e kódokat természetesen csak a vegánok ismerték.

Szép lassan így a vegánok átvették az irányítást az űrvárosokban minden fontos dolog fölött, de ebből a dodók semmit se vettek észre - ez is bizonyíték arra, mennyire ostobák. Apránként a vegánok még azt is elhitették velük hogy ők a vegánok nem is léteznek, hogy senki se él a bolygón, és hogy a dodók ősei ezen a bolygón születtek, hogy a bolygó egyetlen hatalmas természetvédelmi terület... s ez le se lepleződhetett, mert minden olyan berendezést ami képeket készíthetett volna a bolygóról, rég a vegánok irányítottak, s ha valaki a bolygóra volt kíváncsi akkor egy olyan képet mutatott neki az a berendezés amin semmi mesterséges építmény nem volt látható.

Mindennek az volt a köze a húsevéshez, hogy apránként egyre több olyan információt juttattak el a dodókhoz, miszerint a hús káros az egészségre; az állati zsírok szintén károsak; és hogy több növényi eredetű táplálékot illetve szénhidrátot kell fogyasztani. Volt a dodóknak egy „táplálékpiramis” nevű ábrájuk ami azt mutatta meg hogy az egyes táplálékfajtákból mennyit javasolt enni alkalmanként; ebben apránként egyre csökkentették a húsok és zsírok mennyiségét, s megnövelték a többi arányát, elsősorban a szénhidrátokét. Amiatt azt, mert az a legfinomabb, hiszen többnyire édes. Így kevesebben tiltakoztak az új meg új ajánlások ellen.

És mindezt e módszer be is vált, mert a hülye dodók valóban egyre kevesebb húst fogyasztanak. Néhány nemzedék, talán csak néhány évtized kérdése csupán és odafönt az űrvárosokban is mindenki vegán lesz! Milyen jó is mindez!

Ez volt tehát az a történelem amit Dorin ismert eddig. Kíváncsi volt, mit tesz ezen információkhoz hozzá az, amit a Végmunkások tanítanak. Nos, a Végmunkás történelemtankönyben olvasottak eléggé más képet festettek a múltból Dorinnak és Pancsának... Azonban az itt olvasott történelem nemcsak más volt mint amit Dorinnak korábban tanítottak, de kitért számos olyan részletkérdésre is, amiről a „hivatalos” történelem - az tehát amit Dorin eddig tanult - szemérmesen hallgatott...

Az eleje a sztorinak ugyanaz volt: őseik a Zója bolygóról származtak, s ott valóban kis termetűeknek számítottak. Szó sem volt róla azonban, hogy az űrutazás hosszú ideje alatt a „kiváltságosok” húst ehetek volna... Mindenki ugyanazt ette, s e táplálék valóban javarészt növényekből készült, kisebbrészt meg mindenféle teljesen mesterséges készítmények voltak. Húsról, legalábbis ha ezalatt „igazi” húst értünk s nem valami ahhoz nagyon hasonló kutyulékot, arról tehát szó se lehetett, mert az űrváros egyszerűen nem volt alkalmas állattenyésztésre. Nem volt ott akkora hely, hogy állatok legelészhessenek. De még ketrecbe zárva se lehetett ott állatokat tenyészteni, mert gondoljuk csak el mennyi rengeteg táplálék kell egy disznónak vagy tehénnek - azt mind meg kéne termelni! Ennyi rengeteg növényt se lehet termelni egy űrvárosban, örültek az emberek ha maguknak megtermelt a megfelelő mennyiségű növényi táplálék. Állítólag egy darabig tenyésztettek baromfikat, még ezeket se a húsupért hanem a tojásaikért, de aztán kitért egy váratlan járvány a tenyésztetben, minden csirke megdőglött, s onnantól kezdve az se volt többé.

Na aztán eljutottak e bolygóhoz. Ekkor természetesen sokan leszálltak a felszínre, elszórták rajta a mindenféle zójai növények magvait hogy legyen ismerős vegetáció itt, majd pár év múlva amikor a növények már elterjedtek, felélesztettek egy csomó állatot amiket eddig hibernálva tartottak, s ezeket is elengedték a bolygón. És egyáltalán, elkezdtek a felszínen házakat építeni, meg mindent ami kellett az élethez. Mindez teljesen logikus, józan ésszel belegondolva másra nem is lehet számítani!

Az volt csak a gond, hogy mire elértek e bolygóhoz, már rengeteghosszú időn át utaztak az űrben, azaz nem az a nemzedék szállt le a bolygóra amelyik akkor régen a Zója mellől elindult, hanem a nagyon sokadik nemzedék. Ez pedig azt jelentette, hogy nemhogy ők, de már a szüleik, nagyszüleik sőt dédszüleik is ahhoz szoktak hozzá hogy az űrvárosban éljenek, vagyis, lényegében elszoktak a kemény munkától, hiszen az űrvárosban nem sok mindent kellett csinálni. Ott a legnehezebb munka az volt hogy ha valami gép elromlik, megcsinálják - de ilyesmi ritkán adódott, sőt többnyire megjavítani se kellett mert egyszerűen bekapcsoltak helyette egy tartalék egységet. Emellett a legnehezebb munka a növénytermesztés volt, de az is jórészt automatikusan történt, szóval megizzadni azért abban se nagyon kellett. Itt a bolygó felszínén azonban minden nagyon más volt, például az is nagyon hamar kiderült, ha benépesítik e világot akkor nem lehet mindenkinek úgy megtermelni az élelmiszert mint az űrvárosban, kis, nagyrészt automatikusan működő „élelmiszergyárakban”, mert az eszméletlenül drága lenne, sőt nem is hatékony annyi sok embernek ahányan lennének. Itt bizony vissza kell térni a szokásos „szabad ég alatti” mezőgazdasághoz, hatalmas területeket felszántani, bevetni, trágyázni, öntözni, learatni... ami roppantul nehéz munka, ráadásul rendszeresen, évről-évre kellene ezt megtenni!

Ami az állattenyésztést illeti, az se tűnt sokkal egyszerűbbnek. Na és ekkor kezdődtek a bajok, mert két gyökeresen eltérő nézet terjedt el a telepeselek közt, arról, miként is tervezzék meg a jövőjüket.

Az egyik csoport - azok, akikből a vegánok lettek végül - azt mondták, hogy ha nehéz is a bolygó emberbaráttá tétele, s ha nehéz is az élelem megtermelése, de nincs más választásuk mint ebbe belevágni. Ők tehát akik így gondolkodtak, lejöttek az űrvárosokból mind a felszínre, s itt nekikezdték megcsinálni mindazt amit kellett, de az állattenyésztést kivéve. Azt mondták, azzal nem foglalkoznak mert felesleges, van anélkül is épp elég dolguk hogy ilyesmivel kínlódnának, de

különb is minek az hiszen az űrvárosban is növényeken éltek, azaz bebizonyosodott hogy a növényi táplálék elégséges. És különben se szép dolog megölni az állatokat ugyebár.

A másik csoport, a „dodók”, azonban azt mondták, hogy ez nemcsak túl sok és túl nehéz munka, de veszélyes is, kényelmetlen is, mi a csudának leköltözni a bolygó felszínére amikor olyan jól éltek eddig az űrvárosban, lakjanak tehát továbbra is ott, abban, azaz sokkal okosabb dolog ha az erejüket inkább arra fordítják hogy csak némi nyersanyagot bányásszanak ki a bolygóról, ebből aztán elkészítik azokat a gépeket meg más mindenfélét amik az űrvárosban már tönkrementek, illetve akár új űrvárosokat is építhetnek arra az esetre ha túlságosan elszaporodnának. És persze ezen új űrvárosok már nagyobbak és modernebbek meg kényelmesebbek lennének. Akár akkorák is, hogy azokban már igenis lehetne állatokat is tenyészteni, legalábbis bizonyos fajtájúakat!

A kétféle nézetet vallók hamarosan nagyon összevesztek és elkezdték egymást veszettül gyűlölni, mert a vegánok haragudtak a dodókra amiért azok nem segítenek nekik a bolygó lakhatóvá tételében, sőt nem is szállítottak le minden gépet fentről a felszínre s így a vegánok dolga nehezebbé vált; a dodók azonban a vegánokra haragudtak, mert azok szerintük mindenféle felesleges hülyeséggel foglalkoztak ahelyett hogy olyan gyárakat kezdtek volna építeni ami az űrvárosnak szükséges alkatrészeket meg más egyébeket gyártott volna, sőt akár újabb űrvárosokat is! És mindkét csoport kölcsönösen lustasággal vádolta a másikat, holott ez cseppet se volt igaz mert mindegyikük dolgozott nagyon szorgalmasan és keményen, épp csak teljesen más célokért. Csakhogy amikor a dodók megnyitottak pár bányát a bolygón azt a vegánok nem tartották értékes munkának hiszen az nem az ő céljaikat szolgálta, mert nekik nem kellett az újabb űrvárosok, a többi munkát meg amit a bolygón a vegánok végeztek, azt a dodók nem tartották értékesnek a maguk számára mert abból az ő űrvárosuknak nem származott semmi haszna.

Hamarosan egyre jobban kezdte gyűlölni egymást a két csoport, s már nemcsak azt vágták egymás fejéhez kölcsönösen hogy a másik fél lusta, de gonosznak is nevezték egymást, meg mindenféle más sértések is napirenden voltak. Na és hát ilyen hangulat esetén nem csodálható, hogy nem is sok idő múlva már nem azon a lényegében technikai illetve munkaszervezési kérdésen vitatkoztak hogy ki mit dolgozzon és ki milyen mértékig részesedjék a munka eredményeiből, hanem a nézeteltérés ideológiai színezetet kapott, lényegében már-már vallásháború jellegét öltötte: a vegánok elkezdték azzal vádolni a dodókat hogy azok gonoszsága nyilvánvaló, mert amiatt nem akarnak a vegánokkal a bolygón élni, hogy az újonnan épülő űrvárosokban nyugodtan gyilkolhassák, kínozhassák és zabálhassák az állatokat, hiszen ezt a bolygón élve nem tehetnék mert ezt a jóságos vegánok nem hagynák!

A dodókat ez a vád nagyon bosszantotta, a nagyobbik baj azonban nem az lett hogy ők emiatt bosszankodtak, hanem hogy a vegánok ezt annyira komolyan elhitték maguk is, hogy elhatározták, átalakítják a genetikájukat úgy, hogy ne csak ne legyen szükségük húsrá, de azt már meg se tudják emésztetni. Létrehoztak tehát egy tudóscsoportot akik ezen kezdték el törni a fejüket, s e tudósok hamarosan rá is jöttek arra, miként lehet embereket mesterséges körülmények közt létrehozni és felnevelni - „lombikban”, ahogy a köznyelv mondja, holott csak egészen rövid ideig vannak az embriók olyan körülmények közt - sőt, az emberek így történő előállítását annyira hatékonyan oldották meg, hogy még a tömegtermelést is kidolgozták! Ebben a munkában jelentősen segítette őket, hogy a technológia majdnem teljesen készen volt már, mert ezt már régen, a Zója bolygón kidolgozta egy „buzulmán” nevű embercsoport, és szerencsére ennek a leírását megtalálták egy ősrégi elektronikus feljegyzésben az űrváros komputerében. E technológián csak egészen kicsit kellett változtatniuk.

Amint azonban az első egyedek megszülettek, kiderült hogy valami érthetetlen okból mindegyikük nő, mindegyiknek a bőre narancssárga, ráadásul még jószerivel terméketlenek is. A „jószerivel” azt jelenti, hogy elenyésző az esély rá hogy egy vegánnal párosodva az ilyen nő megfogadjon és kihordja a magzatot. Azt ellenben nem sikerült elérni, hogy ezen mesterségesen előállított nők ne tudják megemésztetni a húst. Elviselték ők is a hús nélküli táplálkozást, de szó se volt róla hogy meg ne tudnák emésztetni a húst, sőt inkább még jobban is vágytak rá mint a

vegánok! Ezért a vegánok úgy döntöttek hogy az ilyen mesterségesen előállított nőknek nem adnak állampolgári jogokat, mert abban a pillanatban ők is elkezdenének állatokat gyilkolni a húsupért, inkább rabszolgának használják őket. Legalább több lesz a dolgozó kéz a bolygó lakhatóvá tételében!

Ez azonban még jobban feldühítette a dodókat. S mert eddig a vegánok nevezték gonosznak a dodókat a húsevés miatt, most a dodók nevezték gonosznak a vegánokat, mert azok rabszolgákat tartanak. A vegánok erre azzal vágtak vissza, ez is a dodók bűne mert ők nem segítenek a bolygó lakhatóvá tételében, s ezzel rákényszerítik a vegánokat a rabszolgotartásra, akik így pótolják a kieső munkaerőt.

Ez már tényleg annyira felbosszantotta a dodókat, hogy nyílt fegyveres konfliktus lett a dolog vége. Megtámadták az egyik olyan települést ahol a vegánok e rabszolgákat „gyártották”, és onnan minden rabszolgát felvittek az űrvárosukba, hogy ott szabadon éljenek. Később azonban kiderült, hogy elhamarkodottan cselekedtek, mert akiket így megszabadítottak, azok a rabszolgák nem is azok voltak akiket a vegánok tenyésztetni kezdtek, hanem egy korábbi genetikai kísérletük termékei, amit már abba is hagytak: ezen régebbi tervezésű rabszolgák ugyanis még a „sárgáknál” is rosszabbul sikerültek, amennyiben nemcsak hogy kívánták a húst, de még a bőrük se volt sárga, így fel se lehetett ismerni hogy egy „potenciális húsevőről” van szó, az egyetlen különös ismertetőjelük az volt hogy a hajuk színe olyan szép vöröses és hosszú is. Na de hát ez nem olyan látványos mégse mint a sárga bőr... Azaz ezeket hiába rabolták el a dodók, mert a vegánok már úgyse akarták e tenyészvonalat folytatni. Mindenesetre, e nők akiket aztán „rókadémonoknak” neveztek, idővel elkeveredtek a dodókkal, s később már a dodók körében emiatt maguktól, természetes úton is születtek „rókadémonok”, bár ritkán. Mert bár e mesterségesen létrehozott nők se a termékenységükről voltak híresek, de azért mégse voltak annyira terméketlenek mint a sárgabőrű rabszolgák.

A támadás azonban nagy ellenszenvet keltett a vegánok körében a dodók ellen, ők is fegyverkezni kezdtek, majd megtámadták a dodók pár bányáját, bosszúból. Erre a dodók is végrehajtottak még több agresszív cselekedetet, és mindkét fél egyre elkeseredettebben harcolt, a vegánok dühét különben már az is fokozta hogy időközben a dodók építettek egy újabb, nagy, modern űrvárost is, amiben már lehetett állatokat tenyésztetni, így a vegánok semmi esetre se akadályozhatták meg őket a húsevésben. Szóval komoly harcok robbantak ki, végül azonban győzött mindegyik oldalon a józan ész, és kiegyeztek, azaz innentől úgy folytatódott a történet ahogy azt Dorin korábban tanulta: megegyeztek hogy a dodóké az űr, az űrvárosokkal, a vegánoké a bolygó, de közben a vegánok titokban, mondhatni „alattomosan”, átvették az ellenőrzést az űrvárosokban is, a kémprogramokkal teletömött elektronikai berendezések révén.

Annak érdekében hogy a dodók leszoktatása a húsevésről könnyebben menjen, célszerűnek tűnt minél babonásabbá nevelni őket, s különösképp olyanná hogy a rókadémonoktól féljenek. A rókadémonok ellen uszítani a dodókat azért tűnt jó ötletnek, hogy kevesebb alkalommal párosodjanak velük, s így kevésbé terjedjenek el a húsevésre hajlamosító gének a dodók közt, hiszen a rókadémon még az átlagos húsevő dodóknál is jobban vágyja a húst, ráadásul párzani is kíváltképpen szeret. Az egyetlen jó dolog ebben az egészben csak az, hogy úgy tűnt, egy rókadémon annál terméketlenebb minél kevesebb húst eszik; valamint, annál kevesebb az esély rá hogy várandós lesz, minél kevesebb húst eszik a rókadémon nemi partnere! Valami ismeretlen okból ez negatívan befolyásolja a teherbe esés valószínűségét...

Persze ahhoz hogy a dodók, akik egyre szaporodtak, elférjenek az űrvároaikban, űrvárosokat kellett építeni, amihez rengeteg nyersanyag kellett. Ha ezt mind a bolygóról bányásszák ki, lelepleződtek volna a vegánok hogy ők mégiscsak léteznek, elvégre hiába hazudják azt a meghamisított történelemmel a dodóknak hogy a bolygó lakatlan, ha a tények mást mutatnak! Ezt azonban megoldották úgy, hogy a bolygó helyett a kisebb aszteroidákon szervezték meg a nyersanyagok bányászását, s még ezt is robotgépekkel.

Mindeközben pedig a vegánok berendezkedtek a bolygón ahogy akartak. Most már végre semmi akadálya nem volt annak, hogy megalapítsák a maguk életvédő, húsevésmentes életformáját! Na de

azt is tudták, egykettőre elszaporodhatnak ők is itt, hogy „kinövik” a bolygót, túlnépesedés lesz... azt nem akarták. Így aztán megegyeztek egyrészt abban hogy népességgkorlátozást vezetnek be, másrészt abban is, hogy a technológiai fejlettséget visszafogják egy olyan szinten, ami bár nem túl primitív, de nem is túl magas. Az volt ugyanis a véleményük, a túlzott kényelem elkorcsosuláshoz vezet. E nézetükben lehet is némi igazság, mert azóta már sok ezer év eltelt, s valóban, az űrvárosokban levők fizikai értelemben sokkal satnyábbak mint a vegánok idelent a bolygón. E döntés következménye volt az is, hogy betiltanak minden olyan orvosi kezelést ami mikroorganizmusok szándékos elpusztítására irányulna. Ez a döntés ugyanis egyrészt illeszkedik az élet védelmét elsődlegesnek tekintő filozófiájukhoz is, a vallásukhoz is, másrészt, így azok maradnak fenn akiknek erősebb az immunrendszere, így még kevésbé fenyeget az elkorcsosodás réme. A fejlett technológiából azonban megkegyelmezték a helikoptereknek, mert így kevesebb utat kell építeni, valamint alkalmaznak szél- és naperőműveket is, mert ez mind mérsékli a környezetszennyezést.

Közben amúgy a dodók is kísérletezgettek a génszűrésessel. Szerették volna úgy átalakítani a testüket, hogy megvalósítsák a telepátiát, azaz a gondolatok által történő kommunikációt, de ez végül nem sikerült nekik, csak annyit tudtak elérni, hogy a gépeik - azok is csak akkor ha a közelben vannak - érzékelik a gondolataikat, így azokat irányíthatják szavak nélkül. A vegánok úgy döntöttek, ezt se valósítják meg, mert akkor még inkább a gépektől kezdenének függeni. A bolygó népességét is 30 millió főben maximálták. Ez igazán nem sok a dodók létszámához képest, mert azok már egyetlen űrvárosban is sokkal többen vannak mint ez a harminc millió, holott nagyonis sok űrvárosuk van, s ezek száma egyre sokasodik mert szorgalmasan építenek újabbakat... bár a legelső, az amivel idejöttek az őseik, nincs már meg. Azt is kijavították idővel, és feltöltötték készletekkel, de azután egyszer csak térugrást hajtott vele végre néhány ezer fő elégedetlenkedő. Ezek bár nem akartak vegánok lenni, mégis a bolygón szerettek volna élni, de azt ugye nem lehetett, mert ott a vegánok nem engedték volna a számukra a húsevést. Ez persze még azelőtt történt hogy a vegánok elhitették volna a dodókkal hogy a bolygón senki se él. Hogy mi történt e „dezertálókkal”, azt azóta se lehet tudni, bár a csillagászok szerint esélyes hogy nem is mentek messzire, mert már mindössze négy fényév távolságra tőlünk van egy olyan csillag aminek van legalább egy olyan bolygója amely minden bizonnyal lakható mert az életövezetben kering, és folyékony víz is található a felszínén a műszerek szerint. Feltételezhető hogy oda mentek az űrvárossal, mert miért is mentek volna messzebb mint ami feltétlenül szükséges!

—Na legalább már tudom, honnan származunk mi „sárgák”... - mondta Pancsa.

—Ha jól értettem, ebből az következik hogy ti is lényegében ugyanolyan emberek vagytok mint én vagy bárki más, mert csak egészen keveset szobrászkodtak a genetikákkal. - vélekedett Dorin.

—Nekem is ez a véleményem.

—Tehát hazudnak amikor azt mondják, hogy nem vagytok vegánok.

—Nem, abban nem hazudnak... mert szerintem vegán az, aki a szabad akaratából nem eszik húst. Mi azonban ennénk, ha megengednék... bár, itt a Végmunkások közt szerencsére ehetek.

—Jó, de ha nem is vagy vegán, alapvetően mégiscsak ember vagy, mint én is.

—Úgy van.

—És ha jól értem a dolgokat, akár még gyermeket is szülhetsz nekem, mert hiszen erre megvan az esély ha te húst eszel, pláne ha én is.

—Kevered a dolgokat Dorin. Ezt a „rókadémonokról” írták.

—Igen, róluk, de nem hiszem én azt hogy olyan rém nagy lenne a különbség köztük és köztük.

—Most akkor ezt értsem úgy, hogy ágyba akarsz dugni?

—Hát hogy őszinte legyek egy idő óta már foglalkoztat a gondolat, milyen érzés is lenne a szex... nem nagyon, de egy ideje már hogy is mondjam...

—Feláll. - vágta rá Pancsa, a lehető legtömörebben összefoglalva a lényegét.

Dorin elpirult.

—Hát ha ennyire lényegretörően akarsz fogalmazni... És persze nem arról van szó hogy

megparancsolnék neked bármi ilyesmit, de most mégis, nem hiszem én azt hogy mással nagyobb kedved lesz bármikor is erre mint velem, az meg aztán teljesen biztos hogy nekem senki más nem kell majd mint te.

—Nem gondolod hogy tíz éves korban ez még túl korai?

—Jaj, hát persze hogy az! De valamit félreértettél ha úgy gondoltad hogy most óhajtanám máris... mert hát igen, feláll, persze, képes volnék rá, de ezt csak azért mondtam hogy jelezzem, nincsenek gondjaim e téren. Viszont azt is sejtem hogy még nagyon gyerekek tartasz és emiatt nem kedvelnéd a dolgot most még velem. Szóval nem erről van szó hogy most rögtön... csak úgy elgondolkodtam a jövőnkön!

—Nagyon úgy tűnik hogy te Dorin komolyan azt vitted a fejedbe hogy én legyek a feleséged.

—Cseppet se. Nemcsak mert törvényesen az lehetetlen, de azért se mert te máris több vagy mint egy feleség. Ha igazi feleségem lenne, s az megölne engem, semmit se örökölné, ellenben jó sok évre rács mögé kerülne. Ha te megölsz engem, semmi bajod se lesz emiatt... neked tehát máris sokkal több jogod van mint egy feleségnek!

—Na de te most komolyan azt akarod hogy egész életed során én legyek az egyetlen nő melletted, nem akarsz egy „igazi” feleséget magad mellé, később se?

—Na de mégis, mi a csudának?! Mire mennék vele?! Mi hasznom volna belőle?! Mit tudna nekem adni akármelyik másik lány is amire te képtelen vagy?!

—Gyereket szülni.

—Az imént mondtam hogy szerintem erre simán képes vagy te is, ha talán nem is most rögtön de néhány év múlva, amikor már hosszú ideje mindketten húson élünk.

—És azt hogyan magyarázod majd meg, hogy gyermeket szültem neked, amikor a feleséged se vagyok, és elvileg ez lehetetlen is volna?

—Miért kéne ezen bármit is megmagyarázni? Hivatalosan ugye mégiscsak rabszolga vagy. Lefeküdtél velem, mert ezt parancsoltam. Az hogy ebből gyerek lett, nem az én hibám. Én úgy tudtam ez nem lehetséges, te is úgy tudtad, mindenki úgy tudta, hiszen ezt tanítják is az iskolákban... mármint a vegánoknak. Ezek után egyikünk se nevezhető hibásnak...

—Hm... Végülis érdekelné engem is, milyen lesz a gyermekem... De mi lesz a státusa, rabszolga vagy szabad ember?

—Fogalmam sincs, de ez nem is az én dolgom, majd eldöntik a jogászok ha arra kerül a sor. Ha szabad embernek nyilvánítják, jó, ha ellenben rabszolgának, akkor sincs semmi baj mert akkor nyilván az én rabszolgám lesz, s ezesetben ha elég nagy lesz, majd adok neki is X+ engedélyt és kész. Különben is, nyilván belőle is Végmunkás lesz, s úgy látom errefelé nem nagyon törődnek olyasmivel hogy valaki rabszolga-e vagy sem.

—Jól van Dorin, én nem ellenzem az ötletet, mondjuk úgy hogy meggyőztél, de azért ezzel tényleg ne most kísérletezzünk, s nem is azért mert még nagyon kicsi vagy, hanem sokkal inkább mert egy terhesség nagyon akadályozná a tanulásunkat.

—Persze, persze, mondom én hogy csak úgy a jövőt tervezgettem... De, azt azért szeretném ha mellettem aludnál és átölelhetnélek!

—Kicsi ehhez az ágy.

—Na de Pancsa, hát mit képzelteél te rólam, komolyan úgy hitted hogy majd én az ágyon alszom miközben hagyom hogy te meg a padlón?!

—Odahaza is úgy volt.

—Igen, és megmondom neked őszintén hogy nekem már az se tetszett, csak nem vitatkoztam mert fáradt voltam ahhoz is a betegségem miatt, aztán meg épp mert tényleg nagyon beteg is voltam úgy véltem megengedhető hogy ilyen esetben én aludjak a puha és meleg ágyban. De mondom, igazából már akkor se tetszett. Ám most...

—Dorin, nem tűnik akkorának a szobának, hogy elférjen benne egy kétszemélyes ágy, hacsak ki nem dobunk belőle pár polcot vagy mást, de nem hiszem hogy ennek örvidenének a tanítóink. És különben se aggódj ilyesmi miatt, én tényleg és igazán hozzá vagyok szokva a keményen alváshoz!

—Nos, akkor nincs már megoldás mint hogy igenis kidobjunk valamit - tudniillik az ágyat! És akkor én is a földön alszom majd veled együtt!

—Ennyire szolidáris akarsz lenni velem? - nézett rá sok szeretettel a leány.

—Ez feltett szándékom!

—Nos, akkor szerintem hívd máris Lilithet, hogy megtudjuk mit szól az ötletedhez...

Amikor magukra hagyta őket, Lilith elkobozta Dorin telefonját, mert tilos volt az iskolából bárkit is hívnia aki nem Végmunkás. Ellenben volt telefon minden szobában, amivel persze csak az iskola területén belül lehetett hívni bárkit is. Most Dorin tárcsázta Lilith számát, s mondta neki hogy miről van szó.

—És ezt te magad találtad ki, magadtól? - kérdezte a tanárnő.

—Igen.

—Felettebb figyelemre méltó! Lám, igaza volt Azázel úrnak hogy nagyon tehetséges vagy! Ösztönösen vonzódol mindenhez ami illik egy Végmunkáshoz! Ugyanis elárulom neked, hogy bár nem kötelező a földön aludni, emiatt is van ágy minden házban, de minden diáknak javasolni szoktuk hogy aludjon inkább keményen, mert az edzi a testet, jót tesz a hátgerincnek, könnyebben elviseli később a kirándulások és táborozások fáradalmait hiszen ágy olyankor sincs... De ez tényleg nem kötelező, és javasolni is csak azoknak szoktuk akik már legalább egy éve nálunk tanulnak. Te meg már most rögtön, és magadtól, külön javaslat nélkül! Micsoda gyors és pompás fejlődés! Jól van, intézkedem hogy menjen hozzád két felnőtt, férfiak természetesen, akik elviszik az ágyat, és visznek nektek két nagy hálóságot is, meg néhány plédet! De most jut eszembe, hiszen neked fáj az oldalad ahol ráestél vele azokra a kövekre a régi iskolában - így azért elég kényelmetlen lesz ám, erre előre figyelmeztetek!

—Semmi gond, legalább megtanulom azt is idejekorán, miként viseljem el az efféle fájdalmakat férfiasan. Fog ez menni, pláne ha esetleg küldesz nekem még legalább egy vagy két extra párnát is. Bár - és elkuncogta magát - még anélkül is menne, legfeljebb majd mégse a padlón alszom teljesen, hanem félig ráfekszem Pancsára!

—Értékelem a humorodat, de mint tanárnőd kötelességem szóbahozni, hogy remélem ilyesmit csak nekem mondasz és másnak nem, mert jó ha tudod, úriember nem tárgyalja ki mások előtt a nőügyeit!

—Bocsánat!

—Semmi gond, kicsi is vagy még, meg „magunk közt is vagyunk” hogy úgy mondjam... csak tartsd észben a jövőre vonatkozóan! Na küldöm a cuccokat! - és Lilith bontotta a vonalat.

—Na, akkor ma este már tényleg egymás mellett aludhatunk, úgy, hogy átölelhetlek! - mosolygott Dorin, de nem is várt estig hanem már azonnal átölelte a leányt.

Valóban kényelmetlenebb volt Dorinnak a földön aludni mint az ágyban, ahogy eddig tette, de Pancsa azzal biztatta hogy hamar megszokja majd. Mindenesetre másnap reggel ahogy felébredtek, reggelivel kezdték a napot, és ahogy Dorin odalépett a csőposta nyílása elé hogy megrendelje az ételt magának, így szólt:

—Anyám mindig azzal szekált hogy levessel kell kezdeni az étkezést mert úgymond „az csinál helyet az ételnek a gyomrunkban”... na de neked bevallom Pancsa ezt mindigis hülyeségnek tartottam mert szerintem a gyomrunknak van egy bizonyos maximális köbtartalma s ha ennek egy részét folyadékkal töltjük tele, akkor kevesebb hely marad benne másnak... szóval én nem is szeretem igazán a leveseket, sose tudtam igazán jóllakni se velük, s ha mégis hát hamar éhes lettem utána. Most azonban nincs itt anyám, s úgy döntöttem bizony valami más ételt rendelek már reggelire is ha lehet...

—Ha akarnál se rendelhetnél levest - mosolygott Pancsa - mert én már átböngésztem a választékot és egyetlen levest se találtam a menüben!

—Na, ez viszont érdekes!

—Ha az oka érdekel, megtaláltam azt is az egyik tankönyvünkben. Azt írják, a leves egészségtelen,

mert a sok folyadék felhígítja a gyomorsavat, s így a szervezetünk csak nehezebben tudja megemésztetni a következő fogást.

—Na, ez nagyszerű! Egyre jobban tetszik ez az iskola, csupa olyan dolog derül ki az itteni életről ami kimondottan az én ízlésem szerint való!

—Nekem is tetszik egyelőre minden, remélem így is marad... Na, akkor válassz magadnak valami ételt!

Dorin kinyitotta a falra akasztott könyvet amiben az ételek neve és kódja volt található. Kiderült, hogy három vastag fejezete van, ezen címekkel:

—**Kezdőknek**

—**Haladóknak**

—**Profiknak**

—Hát ez meg mi a szösz, ez mit jelent?! - képedt el a fiú.

—Szerintem arról van szó, hogy kezdő az aki most kezdte el az iskolát... ennek fényében a többi érthető.

—De hát egy szakácskönyvet vagy étlapot - nem is tudom minek nevezzem - nem ennek alapján szoktak összeállítani!

—Ha megismerled az ételeket - ahogy én már megtettem - rájössz kedves Dorin hogy itt arról van szó, hogy a kezdőknek nagyjából hasonló ételeket ajánlanak mint amiket ők addig megszoktak... néhány kivétel azért van, például sehol nem látok olyasmit abban a fejezetben se hogy cukor, csokoládé, torta, sőt kenyér se... meg leves se, ahogy már mondtam neked. A „haladóknak” már azért az étkezése, hogy is mondjam, „keményebb”...

—Szerintem hivatalosan mi is „kezdők” vagyunk, de én akkor is a profik kajái közül rendelek valamit! - kiáltotta Dorin elszántan, s ott nyitotta ki a könyvet. Nos, ott minden ételkód a 9-es számjeggyel kezdődött, s ilyesmiket látott az ételek nevei közt:

—nyers disznóagyvelő

—friss borjúvér

—disznóvér, fagyasztva

—borjúszív

—disznószív

—sertéstüdő, fagyasztva

—tehénbendő, apróra metélve, nyersen

—nyers borjúmáj

—nyers tehénmáj

—nyers disznómáj

—nyers csirkemáj

—egész disznófej, sós lében főzve

—frissen olvasztott marhafaggyú

—nyers disznóhús

—főtt disznóhús

—vegyes vékonybél-darabok, nyersen

—vegyes vékonybél-darabok, főzve

(lábjegyzetben a magyarázat hogy a „vegyes” azt jelenti, különböző állatokból való, mint tehén, disznó, kecske, borz, szarvas, sőt patkány...)

—főtt hal, egészben, kivéve a vastagbelet

—nyers epehólyagok, teli epével, az emésztés megkönnyítése érdekében

—tepertő, sósan

—tepertő, sótlanul

—egész kecske, megnyúzva, de ki nem belezve

—velőcsont, darabolva

—pirított csirkebőr

- főtt csirkefejek
- főtt csirkeaprólék
- tehénfarok
- tyúktojás, nyers
- kacsatojás, nyers
- libatojás, nyers
- élő lisztkekacok
- szárított lisztkekacok
- szárított lisztkekac, porrá őrölve
- egész malac, leperzselve
- disznósír
- kacsasír
- nyers, fagyasztott polip
- apró, nyers tengeri rákok fagyasztva
- élő földgiliszták

És rengeteg más mindenféle is. Az ételek többsége Dorin szerint igazából meg se érdemelte az „étel” nevet, legfeljebb az „étel-alapanyag” címkét, még akkor is ha eltekint attól, hogy a hús illetve az állati eredetű táplálék úgy általában is már eleve tilos volt Vegániában.

—Úgy tűnik, a profiktól elvárják hogy magukra főzzenek. - mondta.

—Már amikor főznek magukra egyáltalán. Mert bár ez lehetséges, fel van szerelve hozzá a konyhánk nagyon szépen, de szerintem az alapfeltételezés az, hogy ennek java részét mégiscsak nyersen fogyasztják el. - válaszolta a leány.

—Hm... hát ha ehhez hozzászokom, nem lesz gondom vele hogy adott esetben miként éljek túl a vadonban ha eltévednék ott...

—Ebben teljesen igazad van.

—Mindenesetre én még valóban „kezdő” vagyok, hiszen ez az első teljes napom ebben a suliban, így bár kitartok a szándékom mellett hogy a profiknak való kajából eszem valamit, de azért azokból mégis valami... hm... legalább viszonylag ismerősebb ételt választok egyelőre. Azaz legyen az egész disznófej, sós lében főzve.

—Nem akarlak lebeszélni róla, de elég különös megállapításnak tűnik hogy ez az étel „ismerős” lenne a számodra. Mert nem túl régen eszel húst, lényegében csak azóta hogy velem megismerkedtél, azóta is csak titokban, nem sokat, és még ez a hús se disznóhús volt.

—Teljesen igazad van, de az ismerősséget én arra értettem hogy legalább főtt étel...

—Nos igen, ilyen értelemben valóban mondhatjuk annak. Elismerem, ismerősebbnek tűnhet mint a nyerskoszt. De nem fog téged elszörnyeszteni a látvány, hogy ott van előtted egy jókora állat egész feje?

—De, minden bizonnyal. Ugyanakkor viszont, csakis előnyömre válhat azt hiszem ha mielőbb hozzászokom az efféle látványhoz, tehát rendeljük csak meg!

A malacfej megjött, s az első pár perc vonakodását leküzdve, azután már egész finomnak tűnt Dorin számára. De még jól se lakott, máris látogatót kapott: Lilithet!

—Csak azért jöttem - mondta nekik a tanárnő - mert az iskolamester úr úgy rendelkezett hogy nem várunk mégse a következő hónap elsejéig az oktatás megkezdésével, már ha hozzájárultok a korábbi kezdéshez. Mert a másik négy gyerek már itt van, veletek együtt tehát hatan lesztek ami egy teljesen korrekt osztálylétszám nálunk, az meg erősen kérdéses jön-e legalább egy fő még a hónap végéig. Ha jön, majd ő vár amíg indul egy újabb osztály, mert jobb és igazságosabb ha csak egy fő vár mint ha hatan is... de csak akkor kezdünk előbb ha vállaltátok, mert elvileg jogotok van a hátralevő két hetet végigpihengelni. Nem hiszem azonban hogy bele ne egyeznétek, mert állítólag ég bennetek a lelkesedés. A másik négy diák már beleegyezett a korábbi kezdésbe.

—Naná hogy hozzájárulok, ez remek ötlet! - ujjongott Dorin. —Különben is, ha előbb kezdek,

előbb végzek!

—Pontosan ez a véleménye az igazgató úrnak is, emiatt javasolta... Meg aztán, nálunk tényleg óriási a létszámhiány, azaz csakis jó lesz ha előbb kezdhet el dolgozni néhány új Végmunkás. Bár, az az igazság, hogy azok akik egy ideje már tanulnak nálunk, és jók az eredményeik, azok időnként - és egyre gyakrabban! - el is kísérik egy-egy felnőtt dolgozót a „terepmunkára” ahogy mi mondjuk, azért hogy lássák, miként megy ez a gyakorlatban. Muszáj, mert a mi munkánk rémségesen gyakorlati jellegű. Majd meglátjátok, emiatt is van hogy nálunk meglehetősen csekély óraszámban tanulnak a diákok például matematikát. Meg elméleti fizikát és más ilyesmit. Irodalmat aztán pláne semmit, bár mindenkit biztatunk az olvasásra, de olyasmi itt nincs hogy mondjuk „kötelező olvasmány”... Matekból például alig tanítunk többet mint a másodfokú függvények megoldása... bár valószínűleg nem tudod még hogy ez mi. Mindegy, szóval nálunk a matek nem olyan szörnyű nehéz azért, és még amit tanítunk abból se vagyunk nagyon szigorúak, elnézzük ha a diák „gyengélkedik” belőle... feltéve hogy a többi, fontosnak ítélt tantárgyból, a „gyakorlati” jellegűekből megfelel a tudása. Jó, persze azért van ám matekból is egy megkövetelt minimum... de mondom, nem egy szörnyű valami az mifelénk. Ennek a diákok mindig örülni szoktak amikor elmondom nekik.

—Hát köszönöm szépen ezt a hírt, de olyan nagyon azért én amúgyse félttem volna tőle, mert a régi iskolámban én egy nagyon jó tanuló voltam, még ha talán nem is a legkiválóbb. De sose volt gondom a matekkal se. Azonban az igaz hogy alig várom hogy elkísérhessek valakit egy igazi küldetésre!

—Nagy kalandra ne számíts, nem érdemli ki a „küldetés” szót.

—Nekem az lesz, hiszen számomra még minden vadonatúj. De ugye jöhet majd velem Pancsa is?!

—Hát, elvileg ő egy másik felnőtt mellé lenne beosztva, aminek nincs is semmi akadályja hiszen adtál neki olyan igazolványt amivel elmehet akárhová nélküled is...

—Mégiscsak annak örülnék a legjobban ha velem maradna. Ki tudja, talán még féltékeny is lennék másképp! - kacagott Dorin, azzal kacér pillantást vetett a lányra. —Különbén is, ha velem marad, akkor ugyanazt látja mint én, és később itthon megbeszélhetjük a tapasztaltakat, a tanultakat...

—Jó, hát szokatlan lesz, de majd elintézem hogy együtt maradhassatok.

—Köszönöm szépen!

—Megemlítem azt is, hogy mindig amikor elkísértek valakit egy ilyen „küldetésre” ahogy te nevezted - bár a szakkifejezés rá a „terepmunka”, szóval ezt jegyezd azért meg - akkor siker esetén - de nagyon ritka hogy egy Végmunkás kudarcot valljon - a diák megkapja annak az összegnek az egy százalékát, amit a rá vigyázó Végmunkás kap! Ettől még amúgy nem lesz kevesebb pénze a felnőtt Végmunkásnak se, mert nem annak a pénzéből van levonva, hanem ezt az iskola adja a diáknak. Ez célprémium tulajdonképpen, ezzel ösztönözzük a diákokat hogy jobban tanuljanak. Mert nem minden diák mehet ám terepmunkára... mi tanárok szeretnénk ha minél többen mehetnének, mindent elkövetünk ezért, szóval nem smucigság a részünkről ha valakit nem engedünk, de hát ezt semmi esetre se lehet megengedni amíg a diák nem rendelkezik valamekkora tudással maga is, minimum annyival hogy teljes hülyeséget azért ne műveljen, tudja mit válaszoljon ha valaki megkérdez tőle valamit amikor nincs mellette a felnőtt Végmunkás, s úgy általában is, a viselkedése nem szabad hogy teljesen gyerekes és felelőtlen legyen...

—Ez remek hír, de mire költhetjük el mi azt a pénzt itt az iskolában?

—Itt nyilvánvalóan semmire se, de milyen jól jön majd a sulis végeztével, ha nem üres zsebbel kezditek az életeteket!

—Mennyi ideig kell tanulni azért, hogy reményünk legyen az első terepmunkára, még ha csak kísérővel is?

—Hát, első évfolyamosnál fiatalabbakat nem szoktunk oda küldeni. Úgy értem ezt hogy olyanokat nem, akik még nem járták ki az első évfolyamot. De az is számít hogy a diák életkora is... hogy is mondjam... szóval a nagyon fiataloknak még „nem nőtt be a feje lágya”. Nagy a kockázat. Tizenhárom évesnél fiatalabbakat nem szoktunk oda küldeni. De ez tulajdonképpen tőlem függ, én

kell mérlegeljem hogy mehetsz-e. És Azázel úr rengeteg nagyon szép dolgot mesélt rólad, az is hatalmas előnyöd hogy már az iskolába kerülés előtt ettél húst, és hogy magadtól szóbahoztad hogy keményen akarsz aludni... szóval nekem most rém komoly előítéleteim vannak ám veled szemben... de pozitív értelemben! Aztán ugye, ha Pancsával mész akkor nem is olyan veszélyes hogy még nagyon fiatal vagy mert Pancsa már bőven megvan olyan idős hogy elmehet terepmunkára... szóval elvileg már holnaptól is mehetnél, amennyiben megígéred hogy ha a felnőtt Végmunkás valamiért nem lesz épp a közeledben - bár elvileg ott kell legyen, de ha netántán és esetleg mégse - akkor mindenben Pancsára hallgatsz. Egyszerűen mert ő az idősebb. Amennyiben ezt megígéred, eltekintek attól hogy fiatal vagy az ilyesmihez, és ekkor az van hogy kizárólag azon múlik csak minden, miként tanulsz! Ha a legminimálisabb alapismereteket elsajátítod, engedélyezni fogom.

—Nagyon szépen köszönöm!

—Akkor holnap reggel nyolc órára legyetek az iskola kapuja előtt, és el ne késsetek, mert van nálunk egy olyan szólás, hogy "A pontosság a Végmunkás udvariassága"!

Egészen természetes ezek után, hogy Dorin és Pancsa már jó tizenöt perccel nyolc előtt az iskola előtt állt... de sokan mások is. Mert bár csak négy másik diák kezdte ugyanazt az osztályt mint Dorin és Pancsa, de akadt ott még jópár más évfolyam is... És ezen felsőbb osztályos diákok azonnal észre is vették hogy „új arcok” érkeztek közéjük, kérdezték őket hogy miként kerültek be ide meg ilyesmi... Dorin pedig azt mondta, Pancsával ment iskolába mert egy nagy betegség után még nagyon gyenge volt, a lány vitte az iskolatáskáját emiatt, aztán a régi osztálytársai gúnyolódni kezdtek, őt a földre lökték, Pancsát verni kezdték, de ő Dorin felpattant, és egy kövel betörte a legundokabb kötekedő fiú fejét aki meg is halt. Emiatt kicsapták abból az iskolából, s ekkor jött érte Azázel úr. De nem is bánja, mert bár csak egyetlen napja van még itt de máris látja hogy a Végmunkások iskolája messze sokkal érdekesebb, tehát neki nagyon tetszik itt!

Vagyis semmi olyasmit nem mondott hogy ő beleesett volna a pöcegödörbe. Úgy döntött ha ez kiderül valamiképp, nem tagadja le, de azt senki nem várhatja el tőle hogy ő maga kösse e tényt mindenki orrára! Biztos volt abban is, hogy Pancsa se fog erről kérés nélkül beszélni mással.

Pontosan nyolckor kinyílt az iskola ajtaja, mindenki ment abba a tanterembe amibe mindigis szokott, persze Dorinék nem tudták melyik lesz az ő tantermük, de ez se volt gond mert várta őket Lilith, aki intett nekik hogy kövessék.

Dorinék tanterme hatalmas volt, messze sokkal nagyobb mint ami illett volna egy hat vagy akár tíz fős osztálylétszámhoz. Lilith mondta nekik a csodálkozásukat látva, hogy minden tanterem ilyen hatalmas, mert mindegyikben van vízcsap, mosdó, jókora pult a kémiai vagy fizikai kísérletekhez, audiovizuális eszközök, és így tovább.

—Nálunk nincs olyan, mint a vegánok közt, hogy minden óránál másik terembe kell elbandukolnia a diákoknak, úgymond holmi „szaktantermekbe”. Nálunk minden tanterem „szak”. Ez a tanterem lesz a tietek, ennek az osztálynak a tanterme, mindaddig amíg csak ebbe az iskolába jártok!

A másik szokatlan dolog az volt, hogy nem akadt a tanteremben egyetlen szál szék se amire leülhettek volna, de még asztalok se voltak. Mármint a tanári katedra meg a kísérletezésre használt jókora pult kivételével, de kérdéses hogy az mennyire érdemelte ki az „asztal” nevet. Akárhogyis, ilyesmi nem volt a diákok számára. Nemhogy asztal, de iskolapad se volt ott.

—Ne ijedjete meg, nem kell végigállni az órákat! - mosolygott a zavarukon Lilith. —Ott van abban a sarokban egy rakás szőnyeg, mindegyik mintegy másfél négyzetméteres, és mind különböző mintájú. Mindenki válasszon belőlük egyet amelyik tetszik neki, s ezentúl az lesz az ő szőnyege, le kell terítse a padlóra, s azon fog ülni. Amikor vége a napnak, össze kell göngyölje s visszaviszi a sarokba. Nem szabad hazavinni. A szőnyegetek hetente az iskola tisztítja, de korábban is ha valamiért nagyon bepiszkolódna. Ez így sokkal jobb mint az iskolapadokban ülés, mert nincs ami támassza a hátatokat, így állandóan dolgozik a derékizmotok, azaz nem satnyul el a derekatok. A lábatok is rugalmasabb marad mintha állandóan csak lógna lefelé a padokból, végezetül pedig ha valamire nagy hely kell, például amikor azt gyakoroljuk hogyan adjunk elsősegélyt valakinek,

akkor nem foglalják a padok a helyet feleslegesen, mert csak beállítjuk a sarokba az összegöngyölt szőnyeget, és máris van hely bőven elég! Különbözik meg van nekem is saját szőnyegem, azaz általában én is azon fogok ülni veletek szemben, nagyon ritkán fogok beülni a katedra mögé, kizárólag akkor amikor valami audiovizuális anyagot kell leadnom nektek. Olyankor ott kell lenni mert ott van a vezérlőpult. De mondom, általában én is a földön ülök majd, azaz ne gondolatok valamiféle megszügyenítésre vagy ilyesmi.

—Na de min fogunk írni? - kérdezte Dorin.

—Ott az a szekrény a másik oldalon, abból mindjárt kiosztok mindenkinek egy íróasztalt - persze ez nem közönséges tábla hanem egy speciális tábla inkább, van benne hely az írószereknek is, ráadásul az egész inkább egy képernyő, azaz nemcsak arra jó hogy a füzetet rátegyük hanem nézni is lehet mint egy hordozható számítógépet adott esetben. Ezt kell a combjaitokra tenni amikor leültök a szőnyegre. Ha írni kell, ezen írtok majd, ha meg valami oktatófilmet kell megnéznetek, ezen nézitek majd, és hogy mit mutasson azt én vezényelem a tanári asztalról.

Miután a diákok leültek, Lilith elmondta nekik hogy verekedni nem szabad, de még gúnyolódni se. Nagyon reméli semelyikőjükben nincs ilyen hajlam, de jobb is ha nem kísérleteznek ilyesmivel mert akad az iskola területén igazi kínzókamra is, és aki kötekedik bárkivel is, az oda kerül pár napra... Persze senki ne ijedjen meg, nem ölnek meg ott senkit, még a nagyon rossz gyerekeket se, olyasmiről sincs szó hogy valakit ott megcsónkítanak vagy véresre vernének. Ellenben akad ott elektromos sokkoló, meg olyasmi is lehetséges hogy beleinjekcióznak valami vegyi anyagot amitől órákon át görcsökből fog fetrengeni. Vagy lekötözik hogy moccanni se tud aztán a meztelen testére fűznek egy permetet amitől őrjítő viszketés kínozza sokáig... de hiába, le van kötözve, nem tud vakaródnival... És akadnak még más módszerek is. Szóval jobb ha senki nem kezd hepciáskodni a diáktársaival. A tanárokkal és tanárnőkkel meg aztán pláne nem... Ő Lilith elnézést kér tőlük amiatt hogy most a legelső órán máris ilyen rémisztő dolgokról beszél, de jobb tudni ezeket a kétségkívül kellemetlen de kötelező dolgokat a legelején, nehogy aztán később bárki is azt mondhasse hogy nem volt kellőképp informálva! A Végmunkásképző egy remek iskola tényleg, hihetetlenül barátságos, itt nyugodtan lehet a tanárokat is tegezni, itt legjobb ha a tanárokat és tanárnőket nem is tanároknak hanem apjuknak vagy anyjuknak tekintik a diákok, vagy ha ez túlzás is de legalábbis a bácsikájuknak és nénikéjüknek, itt közvetlen és családias a hangulat, de épp amiatt mondja el ezeket a dolgokat most mert minden eszközzel meg is akarják őrizni ezt a jó hangulatot. Itt tehát nem megengedett a diákok közt az a vadállatias viselkedés ami sajnos oly igen jellemző a vegánok iskoláira!

E szavakra Dorin élénken bólogatott. Ő nagyon is tapasztalta azt már...

Lilith külön kiemelte, hogy az is a nemtetszésével találkozna - és most nagyon finoman fogalmazott! - ha valaki amiatt kezdené gúnyolni Pancsát mert ő - már bőrszínéből is láthatóan - rabszolga. Vegye tudomásul mindenki hogy Pancsa igenis nem rabszolga, itt legalábbis nem az, mert ő itt pontosan ugyanolyan tanuló mint bárki más! De különben is kérdéses mennyire lenne igaz őt rabszolgának minősíteni, mert Pancsa elméletileg Dorin tulajdona, de Dorin X+ engedélyt adott a leánynak... - és itt Lilith részletesen elmagyarázta a diákoknak, miféle jogokkal is jár ez.

—A lényeg tehát az - foglalta össze aztán - hogy nemcsak amiatt nem ajánlatos gúnyolódni Pancsával mert nekem ez nem tetszene (hogy a gúnyolódásnál komolyabb dolgokról ne is beszéljek ugye...) hanem mert teljesen hivatalosan is úgy szól a törvény, hogy - mert neki X+ engedélye van - akármit is követtek el ellene, az ugyanúgy van megítélve mintha egy szabad emberrel szemben követnétek el! Tehát nagyon de nagyon nem ajánlom az ilyesmit! Tudom hogy milyen szokatlan hogy egy... hm... szóval hogy egy az ő fajtájából származó személy is itt van köztetek és oktatásban részesedik, de el kell viselnetek, sőt elviselni nem is elég, elvárom hogy a legkifejezettebben baráti legyen a viszonyotok vele is, mert jegyezzétek meg hogy elvünk, hogy minden Végmunkás köteles az ő jó testvéreinek tartani minden más Végmunkást!

A diákok ezt hallva természetesen megmukkanni se mertek.

Ezután következett az első „igazi tanóra”, ami táplálkozástudomány volt. Amiatt az, mert mint arra

Dorin is rájött eddigre már, a Végmunkások meglehetősen eltérő dolgokat ettek mint a vegánok, s amikor így fogalmazunk akkor még nagyon enyhén fejeztük ki magunkat... márpedig nyilvánvaló hogy erről már a legelső nap tájékoztatni kell a diákokat. Bár biztos nem Dorin az egyetlen aki eddigre már rájött erre... de akkor is sort kell keríteni erre, hiszen az evés, az létszükséglet!

Most tehát Lilith elmondta nekik, hogy a vegánoknak egyáltalán nincs igazuk, mert a növényi alapú táplálkozás nemcsak nem egészséges, hanem kifejezetten káros, ártalmas. Jellemző hogy ő még csak nem is találkozott olyan vegánnal, aki igazi vegán lenne, abban az értelemben hogy kizárólag növényeket eszik, és semmi olyasmit ami mesterségesen előállított élelem lenne, többnyire valami szénhidrátdús akármilyen, mely majdnem mindig édes is. Erre amiatt van szükségük, mert a növényekben nemhogy zsír nincs, de még szénhidrátból is csak minimális mennyiség, márpedig az emberi szervezet két anyagból képes energiát nyerni: zsírból és szénhidrátból. Ezek közül a zsír az egészségesebb, de szerencsétlen vegánok a gízgazaikból nemhogy zsírhoz nem jutnak hozzá de szénhidráthoz is alig, emiatt rászorulnak hogy ezt mesterségesen pótolják. Ez a pótlás lényegében azt jelenti hogy cukorral tömik magukat, meg rengeteg kenyeret zabálnak, továbbá tésztákat, és mindenféle olyasmit is ami krumpliból készül. Ez mind szénhidrát. Még hozzá finomított szénhidrát a legtöbbször. Ők tehát nem vegánok ha „vegán” alatt azt értjük aki NÖVÉNYEVŐ, mert az ételük messze többsége nem igazi növény, hanem valami agyonfeldolgozott ipari pancs. Ha az emberi faj igazán növényevő volna ahogy a vegánok hirdetik, egyszerűen nem volna szükségük finomított cukorra, tésztára, édes italokra, csokoládéra s a rengeteg egyéb mindenfélére se, amiket ők a Végmunkások csak „szemét-ételeknek” neveznek, mert hiszen nyilvánvaló hogy ezek egyike se létezik a természetben. Nincs olyan növény ami kristálycukrot terem ugyebár. Olyan sincs ami tésztát terem, sőt olyan se ami kenyeret terem. Igaz hogy a kristálycukor a cukorrépából származik - többségében legalábbis - és igaz hogy a kenyér alapanyaga a búza, de ez akkor se érv a vegánságra mert próbálja csak meg a vegán megenni a cukorrépát vagy a búzát úgy ahogy az a természetben terem, anélkül hogy előbb egy hosszadalmas ipari feldolgozásnak vetné alá ezeket! Nyilvánvaló tehát hogy egyszerűen nem a növények fogyasztásához adaptálódott az emberi szervezet. Nyilván, képesek vagyunk növényeket is megemészteni kis mennyiségben, ezt senki se tagadja, a kérdés azonban az hogy mi legyen a FŐ ételmiszerforrásunk, amennyiben egészségesek akarunk maradni!

A válasz nyilvánvaló. Ez a HÚS. Persze a zsír is, mármint az állati zsír. Ez tényleg nyilvánvaló, következik abból, hogy mint azt kifejtette az előbb, a növények nem kielégítő táplálékforrások, mert egyszerűen nem lehet megélni pusztán növényevésből, hacsak mellé nem eszik az ember iparilag előállított mesterséges eredetű vackokat is. E vackok lehetnek finomak, de akkor is vackok, ártalmasak és természetellenesek. Az is nyilvánvaló, e mesterséges táplálékokhoz annyira se szoktunk hozzá mint a növényekhez, hiszen egyszerűen nem álltak rendelkezésre amikor a fajunk kialakult. Mi marad tehát? A HÚS és ZSÍR, azaz az állati eredetű élelemforrások!

Ezek mellé lényegében nem kell semmi, semmi iparilag előállított vacakság. Esetleg talán a sót kivéve, ami biztos hogy a fajunk kialakulásának kezdetén is rendelkezésünkre állt, nem is nevezhető mesterséges eredetű ételmiszernek épp emiatt. De amúgy még só se okvetlen kell, amennyiben valaki elegendő friss vérhez jut, mert a vér amúgy is kellően sós.

Szóval, a hús és zsír olyasmi amiben minden benne van amire a szervezetünknek szüksége lehet. És nem igényel semmi komoly ipari háttérrel az elkészítése, mert a főzés és sütés igazán egyszerű procedura, de akár még ez is nélkülözhető, ugyanis kizárólag nyers húson (és zsíron) is meg lehet élni egészen kiválóan, habár tagadhatatlan hogy a főtt illetve sült finomabb. Ugyanakkor persze ami főtt vagy sült, az elveszti vitamintartalma egy részét, például a C vitamint. A nyers húsban ugyanis igenis van C-vitamin, tehát a C-vitamin nem csak növényekben van, mint azt a vegánok hiszik! Igaz hogy a hús C-vitamin tartalma sokkal kevesebb mint a növényeké, de nekünk ez a mennyiség is elegendő, a szerencsétlen vegánok ugyanis amiatt kell hogy olyan rengetegsok C-vitamint zabáljanak, mert a C-vitamin ugyanazon sejtfelszíni receptorokért verseng a testünkben mint a cukor. Tehát ha valaki cukrot is eszik - vagy keményítőt, vagy bármit ami végsősoron cukorra

bomlik le a szervezetünkben - akkor rengetegsok C-vitamin is kell, azért, hogy abból a rengetegsokból egy csekélyke töredéknek esélye legyen bejutni a sejteinkbe a sok cukor mellett. Ha azonban nem eszünk cukrot, a C-vitamin semmi más molekulával nem kell versenyezzen a sejtekbe jutáshoz, így sokkal kevesebb is elegendő belőle. Na de a vitaminokkal kapcsolatos tudnivalók egy másik lecke tartalma lesz. Pontosabban sok másik lecke tartalma, ez most csak egy kis előzetes volt.

Ezután Lilith arról beszélt, a vegánok nemcsak tévedésben leledzenek a kizárólag növényi alapú táplálkozás egészséges mivolta felől, de még önmagukat is becsapják. A növények például nem rendelkeznek az embernek szükséges aminosavak teljes spektrumával, és a vitaminoknak se mindegyikét biztosítják ami kellene nekünk. Tipikusan ilyen a K2 vitamin. Ennek teljesértékű változatát csak erjesztéssel lehet előállítani, az erjesztést azonban baktériumok végzik - például a savanyúkáposzta is így jön létre - azaz amikor a vegánok ezt eszik, életet oltanak ki, a baktériumokét! De rengeteg más példát is lehetne felhozni erre. Az egész ideológia tehát amire a vegánság épül, a velejéig téves és hazug, sőt képmutató!

—Nekünk Végmunkásoknak tehát az a véleményünk, hogy az imént elmondottak miatt az úgynevezett „vegánok” nem is vegánok, a „vegán” szó egy velejéig hazug és megtévesztő név, mert sokkal helyesebb lenne őket úgy hívni hogy „industrian” vagy inkább „chemican”, mert fő táplálékuk cseppet se a növények amire a „vegán” szó utalna, hanem mindenféle vegyszerek, iparilag előállított kotyvalékok!

—Ennek ellenére - folytatta Lilith - azt ők a tanárok is elismerik, már pszichológiai okokból is nehéz lehet átállni egy korábban vegán (vagy inkább csak annak nevezett...) táplálkozást folytató diáknak a húsevő életformára, így a házaikban található szakácskönyben fellelhetnek olyan élelmiszereket is amik megszokottabbak a számukra. Nagyon javasolja azonban, hogy igyekezzenek mielőbb elhagyni legalábbis azokat amik a „Kezdőknek” szóló fejezetben van, bár ha azt követik akkor is már sokkal egészségesebben fognak táplálkozni mint a vegánok, mert a legártalmasabb kotyvalékok, mint például a finomított cukor (és az ezt használó élelmiszerek), a kenyér, a krumpli, a kukorica, a tészták és a növényi olajok, azok már e fejezetből is hiányzanak. Egy igaz Végmunkás ilyesmit egyszerűen nem fogyaszt és kész!

Ennyi volt az első óra, de ez adott is épp elég gondolkoznivalót a nebulóknak - Dorint és Pancsát kivéve, mert ők ezen már lényegében „túl voltak”. A következő óra már lényegesen „hagyományosabb” volt, általános egészségügyi ismereteket tanultak, elsősorban kötözést és vérzéscsillapítást. Ez ugyanis nagyon gyakori tevékenység volt a Végmunkások praxisában.

4. fejezet

Dorin hamarosan az iskola egyik legkiválóbb tanulója lett. Azért csak az „egyik” és nem a legislegkiválóbb, mert az iskolaelsőségért folytatott képzeletbeli versenyben félelmetes vetélytársra lelt - tudniillik Pancsa személyében! Igen hamar kiderült, Pancsának félelmetes esze van, szinte semmit se képes elfelejteni még akkor se ha csak egyetlenegyszer hallja vagy olvassa! Persze, ő alig tanult valamit amíg Dorin mellé nem került, épp csak az olvasással-írással volt tisztában, meg talán a négy alapművelettel, de azokat se gyakorolta sokat. Emiatt az első napokban még volt Dorinnak vele szemben némi soványka előnye, de ezt a leány pillanatok alatt „ledolgozta”. Mire tehát Dorin tizenöt éves lett, azaz a Végmunkásképző évfolyamainak felét maga mögött tudhatta, Pancsa már igazán mindenben az ő teljes jogú társa lett ami a tudást illeti, sőt akadtak dolgok amikben vitathatatlanul megelőzte Dorint - ide tartozott minden amihez fontos volt a „magolási képesség”, azaz, egyszerűen csak megjegyezni, fejben tartani bizonyos adatokat. Dorin nemegyszer incselkedett Pancsával, hogy ő már megunta a sertésagyvelő fogyasztását, de Pancsának nem kell

félnie, nem lékeli meg a leány fejét, mert úgyis tudja hogy abban nincs semmi ehető agyvelő, odabent a szép arc mögött valami nagyon komoly számítógép van agy helyett, hatalmas memóriakapacitással, azért nem képes a leány semmit elfelejteni...

Panca emiatt nem sértődött meg, inkább büszke volt a dicséretre. Kétségtelen tény, fejből fújta a mindenféle táblázatokat, például az egyes növények vagy állati élelmiszerek aminosav-összetételét, vitamintartalmát, kalóriaértékét és hasonlókat. De egyszer csak úgy próbatételképpen, szórakozásból, bemagolta a teljes logaritmustáblázatot is, és ehhez is elég volt neki mindössze két nap... pontosan egy évvel később Dorin kikérdezte őt, de hiába, a leány még akkor is emlékezett minden egyes számjegyre!

Dorinnak fogalma se volt róla, miként csinálja ezt a leány. Ő Dorin is nagyon szorgalmas volt, de ezt nem volt képes utánacsinálni.

Másrészt viszont az vitathatatlan, hogy bár eddigre Panca húsz éves lett, szép, sudár leány volt, még erős is, lényegesen erősebb mint a nők általában Vegániában, de az is biztos hogy Dorin még nála is sokkal jobban megerősödött! Persze, ez annyiból érthető hogy Dorin fiú volt... Nem volt már rég sehol se egykori épp-hogy-gömbölyödni-kezdő pocakja, hanem igazi vasgyúróként festett. Láthatóan jól tett neki a húsevés... Ez különben minden Végmunkástanulóra igaz volt, mindegyikük sokkal izmosabban festett mint a vegánok általában, de Dorin esetén a változás különösen szembeötlő volt, talán mert nagyon fiatalon került ebbe az iskolába. Mondta is Pancsának, most már nem sokan mernének kikezdeni vele egykori osztályából, de még azt is nagyon meggondolnák hogy bandában támadjanak reá...

Vagyis, Dorin nem volt féltékeny Panca sikerére, de nem is lett volna ennek értelme mert továbbra is együtt laktak, sőt, együtt mentek terepmunkára is...

Mert fél év se kellett hozzá hogy Lilith elengedje őket egy képzett Végmunkással együtt dolgozni, s mert jól viselkedtek, nem volt velük semmi baj, azután rendszeresen eljárhattak az efféle „gyakorlati oktatásokra”, nagyjából hetente egy alkalommal. De épp most, mire Dorin tizenöt éves lett, még újabb elismerést kapott a szorgalmáért! Persze Panca is.

Azázel úr, az Iskolamester hívatta maga elé őket, s mondta, hogy mert kétségkívül hatalmas buzgalommal tanulnak, emiatt ők, valamint nyolc másik fő az iskolából - a legjobb tanulók - ezentúl egyedül is mehetnek terepmunkára, persze, nem akármire, csak olyasmire ami illik az eddig megszerzett ismereteikhez. Ez azt jelenti, hogy amikor ő Azázel olyan hírt kap hogy valahova kell Végmunkás, de épp nem elérhető egy felnőtt Végmunkás sem mert mind „foglalt” épp azaz máshol dolgozik - és ez egyáltalán nem ritkaság mert náluk tényleg óriási a létszámhiány! - akkor, amennyiben úgy ítéli meg hogy az adott munka nem annyira bonyolult hogy egy „félidős” diák meg ne tudná oldani, telefonálni fog valamelyiknek. Ekkor azonnal abba kell hagyniuk a tanulást, azaz, kimenni az osztályból, odasietni az iskola előtti térre, ő Azázel oda fog menni egy helikopterrel, elmagyarázza a feladatot, aztán ő Dorin (Pancsával együtt) beül a helikopterbe Azázel helyett, és elrepül hogy megcsinálja az adott terepmunkát! Elrepülhet, mert eddigre már megtanult ő is meg minden más diák is helikoptert vezetni... Ami a dolog pénzügyi részét illeti, azt nem Dorin dolga letárgyalni, ezt megteszi ő Azázel, még a megbízás teljesítése előtt. Ez jó neki Azázelnek a jutalék miatt, jó az iskolának szintén a jutalék miatt, Dorinéknak meg duplán is jó: jó mert gyakorlatot szereznek, s jó, mert máris keresnek némi pénzt! Sőt, nemcsak némit, de egész szép összeget...

Dorin nagyon örvendett ennek. Micsoda megtiszteltetés! Ezzel abszolút hivatalosan el van ismerve hogy a tíz legkiválóbb diák közt van!

Mindjárt másnap meg is kapta az első feladatát... Ráadásul épp abba a faluba kellett mennie ahol a szülei is laktak! Akiket eddig még nem is látott...

De persze a megoldandó feladat nem a szülei házában rejtezett, hanem pár házzal arrébb. Ott is egy olyan család élt akinek egyetlen gyermeke volt csak, egy fiú, aki tizenhárom esztendő volt, azaz valamivel fiatalabb mint Dorin most. Dorin halványan emlékezett is a gyerekre a Végmunkásképzőbe kerülése előtti időből, bár sosem beszélgettek egymással, és különben se

ugyanabba az osztályba jártak, hiszen az két évvel fiatalabb volt mint ő. Na és hát történt, hogy ez a gyerek, akit úgy hívtak hogy Bregúz, ez valamiért felment a padlásra... de alig ment oda fel máris iparkodott le nagyon gyorsan, szinte ugorva, meg is rándította a lábát... kiderült ugyanis, hogy a padlásra beköltöztek a darazsak. Volt ott egy hatalmasnagy darázs-fészék, nem is messze a padlásfeljárótól, s ahogy a gyerek felért, rátámadtak a darazsak, össze-vissza szurkálták, mire Dorin megérkezett, a gyerek alig nézett ki emberformájának, az arca is úgy fel volt dagadva hogy csak az egyik szemével látott, a másikat kinyitni se bírta. És persze pokoli fájdalmai voltak.

Na de, legalább nem halt meg, és úgy tűnt túléli majd az esetet. Nem vele kellett foglalkoznia Dorinnak és Pancsának, hanem az volt a feladatuk hogy a darazsakkal kezdjenek valamit.

Dorin semmit se aggódott a darazsak miatt.

—Megoldjuk egykettőre! - nyugtatta meg a családot. —Most délután van, s világos még. De már két óra múlva sötétedni kezd. Megvárjuk tehát amíg beesteledik, addigra a darazsak mind hazatérnek a fészükre, mert ők sötétben nem látnak, meg mert akkor már hidegebb is van, amit ők nem szeretnek. Ekkor felmegyek a padlásra, s lefújom őket egy sprével, amitől pillanatokon belül mélyen elalszanak, de annyira ám, hogy még akkor se fognak megmoccanni ha a fészekről netán lepotyogókat megfogom, azért, hogy betegyem egy zacskóba! S természetesen a fészket is leszedem és beteszem a zacskóba. Azután az egészet elviszem valahova mélyre az erdőbe, s ott elengedem őket. Ott a természet lágy ölén nyugodtan élhetnek békében, ott már senkit nem fognak zavarni, oda valók nem ide, az ember közelébe...

—De én nem azt akarom hogy nyugodtan éljenek, hanem hogy dögöljön meg mind! Ne elaltasd őket hanem égesd el mind! Dögleszd meg a rohadékokat! - kiáltotta a szerencsétlen kölyök, akinek indulata teljesen érthető volt, elvégre úgy nézett ki mintha most lépett volna elő egy horrorfilmből - bár Vegániában nem léteztek horrorfilmek. De attól még úgy nézett ki, s nem is lehetett vitás hogy iszonyúan fáj mindene.

Dorin nem is csodálta tehát hogy ezt a véleményt hallja most a leginkább érdekelt fél, az áldozat szájából, és még egyet is értett vele, de annyira hogy épp ez volt a terve, a „megdöglesztés”, bár nem tűzzel, hanem idegméreggel. Mert még szép hogy nem altatót akart a darazsakra fűjni... Persze annyi igaz volt abból amit mondott, hogy a darazsak azon spré után is nagyon mozdulatlanok lesznek... Na de ezt, az igazat, nem mondhatta el a családnak. Az súlyos tapintatlanság lett volna... Másrészt azonban, mit mondjon most a fiúnak, kezdjen beszélni talán arról, hogy milyen szép is ha megbocsát a darazsaknak, hogy győzze le a bosszúvágyat, másképp elrontja a karmáját meg más effélék amikben ő maga Dorin se hisz?! S az még hagyján is hogy ekkor hazudna, hiszen réges-rég tudja hogy tőlük Végmunkásoktól kifejezetten épp azt várják el, hogy bizonyos élethelyzetekben hazudjanak! Csakhogy, ha ő most elkezd mondani ennek a jócskán összecsípett fiúnak - a szenvedő betegnek! - ezeket a magasztos agymenéseket, hát - ő Dorin úgy érzi - épp AKKOR lenne tapintatlan! Mert ez már-már áldozathibáztatás volna! Nem az, de valami nagyon hasonló!

Szerencsére e feladatot nem is kellett ellátnia... megtették helyette ugyanis Bregúz szülei. Apja is, anyja is elszörnyedt arcot vágott, meghallva gyermekük mit beszél. És azon nyomban leszídták, épp hogy csak meg nem pofozták - azt mégse illet volna a vendég azaz Dorin és Pancsa jelenlétében - másrészt azonban mondták is hogy szerencséje a gyerekek amiért ilyen beteg most különben megnézhetné magát amit kap azért hogy tömeggyilkosságra buzdítja a Végmunkásokat! Vagy bárkit. Mert hát itt több száz ártatlan darázs-életről van szó...

—Nem is olyan ártatlanok, nézzetek csak rám! - kiáltotta a fiú.

—Igenis ártatlanok, csak védekeztek...

—De én nem is akartam őket megtámadni, arról se tudtam hogy ott vannak!

—De ettől ők még megijedtek. Hiszen buták, nincs annyi eszük mint neked. És nekik is joguk van élni.

—De nem ahhoz hogy engem összecsípijenek!

—Félreértés volt, bocsáss meg nekik.

—És egyáltalán, ez a mi házunk, nincs joguk itt élni...

—Nyugodj már meg, majd Végmunkás vendégeink, Dorin és Pancsa elviszik őket valahova.

—Aztán majd visszajönnek!

—Nagyon messze visszük, nem fognak visszatalálni. - szólt Dorin megnyugtatóan.

—Na látod gyermekem, nincs itt semmi baj, nem jönnek vissza...

—És ha belehaltam volna?!

—De nem haltál bele, tehát...

—De megtörténhetett volna! Az hogy nem történt meg nem a darazsak érdeme, ők mindent megtettek azért hogy megöljenek, és ez igenis simán megeshetett volna, az hogy meghalok, mert tudjuk jól hogy vannak akik érzékenyek a mérgekre, némelyeknek már egyetlen csípés is végzetes lehet, hát még annyi amennyit én kaptam most!

—De mit akadékoskodol, nyilvánvaló hogy nem haltál meg hiszen akkor vitatkozni se tudnál!

—Azért „akadékoskodok” ahogy te mondod apám mert elképesztő hogy ugyanúgy véded a darazsakat ahogy engem kéne, akarommondani őket még jobban is mint engem! Te biztos akkor se akarnád a darazsak halálát ha tényleg meghaltam volna, mert halálra csípnek!

—Persze hogy nem akarnám akkor se. Nagyon szomorú lennék, de attól hogy magam is gyilkossá válok és kioltok egy csomó ártatlan életet te még nem támadnál fel.

—Miféle „ártatlan életet” amikor ők támadtak rám?!

—Mondtam már: buták, nem felelősek a tetteikért.

—Az lehet, de attól még nekünk jogunk van védekezni!

—Azt tesszük, amikor eltávolítjuk őket a házból. Ezt azonban lehet békés módszerrel is, látod.

—És a bosszú, az hol marad?!

—A bosszú egy barbár, atavisztikus érzelem, ami rossz karmát terem.

—De én szarok a karmára, nem érdekel! A bosszú igenis jó dolog, mert mélyen hiszek benne hogy egyetlen érzelmünk sincs ami alapvetően gonosz volna, mert valamikor régen mindegyik azért alakult ki az evolúció során, mert akkor épp hasznos volt! És ez a bosszúvágyra is igaz, mert az azért alakult ki hogy megöljük azt aki nagyot vét ellenünk vagy a szeretteink ellen, mert abban többé nem bízhatunk meg, lehet hogy a jövőben is ártana nekünk, tehát akkor leszünk a legnagyobb biztonságban ha mielőbb megöljük az efféle ártalmas egyedeket - legyenek akár emberek akár állatok - mert ez a stratégia az ami hosszú távon a legeredményesebb! A bosszúvágy tehát tulajdonképpen nem más, mint egyfajta „társadalmi immunrendszer”, valami ahhoz hasonló!

—Hát te teljesen megvesztél, elfeledtél mindent amit a vallásórákon tanultál?! - kiáltotta édesanyja.

—Anyám, a vallás lehet szép dolog, de semmit se szabad túlzásba vinni, a vallást se.

—Lázas vagy, menj aludni!

—Nem tudok most aludni, úgy fáj mindenem. Adjatok még fájdalomcsillapítót!

—Nem adhatunk többet, annyit kaptál hogy ha többet adunk akkor az nagyon veszélyes lenne. Próbáld inkább élvezni a fájdalmat, gondolj rá ezzel mennyi rengeteg karmikus vétkeidet semlegesíted, ami segít abban hogy majd jobb helyen szüless újjá, és...

—És különben is, biztos hogy csak amiatt történt meg veled mindez mert rászolgáltál valami előző életedben elkövetett ocsmánysággal! - vetette oda a fiának az apja is.

—Na helyben vagyunk - gondolta Dorin - következik az igazi áldozathibáztatás, mindig ez megy ha valakit baj ér, jaj de ismerős a dolog...!

—Semmi rosszat nem tettem! - állította a fiú.

—Most talán valóban nem, de ki tudja mit műveltél korábban!

—Azt ti se tudjátok csak feltételezitek!

—Igen, feltételezzük, mert így nyer logikus értelmet minden.

—Én azt tudom hogy ez az egy életem amit most élek biztos létezik, az összes többi pedig vagy igaz vagy nem, én tehát e mostani életemben akarok a lehető legjobban élni!

—Rendben van, na és?

—Ahhoz hogy itt jól éljek, el kell kerülnöm a veszélyeket. A veszély elkerülésének legbiztosabb módja pedig az, hogy megsemmisítjük a veszélyforrásokat. Pláne, ha nem is hiszem hogy lenne

igazi értelmük. Nem hiszek benne hogy a darazsak képesek gondolkodni, s az is erősen kérdéses számomra, képesek-e fájdalmat érezni. Mindenesetre én a magam életét többre becsülöm mint a darazsakét.

—Még mindig nem értem fiam miért ragaszkodol a darazsak pusztulásához, ha VAN MÁS MÓD IS.

—Talán amiatt mert te apám nyilvánvalóan akkor is a darazsak életét védenéd ha NEM volna más mód a tőlük való megszabadulásra csak az elpusztításuk.

—Mi értelme ilyen „mi volna ha” kérdéseken rágódnunk, ami teljesen felesleges elméleti vita?

—Talán mégse, mert ha Dorin elviszi a darazsakat, azok valahol máshol más embereket támadhatnak meg. De ha mégse mert nagyon messzire viszi valóban, akkor is, ott szaporodni fognak, s idővel valamelyik kései leszármazottjuk újra a közelünkbe pofátlankodik, s valakit megint megtámad. Akár téged is apám! Vagy engem, újra. És nekem ez nem tetszik.

—Nem érdekel mi nem tetszik neked, feküdj le aludni!

—Mondtam már hogy nem tudok most.

—Akkor borogasd hideg vízzel az arcodat és ne szólj egy szót se, mert most csak a betegség beszél belőled nem a józan ész!

—Akkor pedig neked se rám kell haragudnod apám hiszen azt a betegséget ami elvette az eszemet s ami ilyen bosszúszomjas szövegek kimondására készített, azt tehát szintén a darazsak fecskendezték belém, azaz haragudj te is rájuk és ne rám!

—Ne szemtelenkedj!

—Apám, ez a részedről most tekintélyelvű érvelés - már ha érvelésnek lehet nevezni egyáltalán - s nyilván amiatt hivatkozol a tekintélyre mert kifogytál az értelmes érvekből!

Az apa igazán bőszült orcát vágott ezt hallva, s már emelte a tenyerét - végül azonban csak legyintett.

—Nem verlek meg, csak rontanék vele az állapotodon, kis hülyém...

—Ez nem úgy hangzik mintha nagyon szeretnél.

—Pedig igenis szeretlek. Hát már hogyan szeretnélek, egy szülő a hülyegyerekét is szereti...

—De a darazsakat jobban.

—Fejezd már be, vagy tényleg ragaszkodol hozzá hogy megismerkedj a tenyeremmel?!

Ami Dorint illeti, tökéletesen megértette mindkét fél álláspontját. És - pusztán elméletileg - az apa nézetét osztotta, amennyiben a gyilkosságot - állatokét is - illik elkerülni, ha ez megoldható. A baj az, hogy nem mindig oldható meg... például ugyebár, kell az állati fehérje, azaz igenis szükséges állatokat ölni azért hogy kielégítően táplálkozhassunk... ez talán nevezhető valamiféle értelemben szomorúnak, de akkor is elkerülhetetlen szükségszerűség. A darazsakkal meg itt most hasonló a helyzet: nem, nincs olyan szer egyelőre ami elaltatná a darazsakat, csak olyan van ami megöli őket... de ezt az apuka nem tudja.

Másrészt azonban, a gyerek álláspontja is teljesen érthető emberileg. Érzelmileg. Mindenki így gondolkodna ha úgy nézne ki mint ő, még ha csak ideiglenesen is... de ez az „ideiglenesség”, ez eltarthat akár hetekig is az esetében mert jócskán meg lett szurkálva... és ez még mind hagyján, de mennyire fájhat neki! Igen, teljesen érthető hogy irtózatosan haragszik a darazsakra. Milyen jó is lenne megszűnni neki hogy ne bosszankodjék, a darazsak igenis meg fognak döglenni, ő Dorin elintézi! De nem teheti... még csak az kéne hogy valamiképp az apuka vagy anyuka fülébe jusson... hú de nagy botrány lenne belőle, hogy nem dicsérnék meg őt Dorint emiatt az iskolában az aztán teljesen biztos, az meg aztán pláne hogy még legislegjobb esetben is, hát soha többé nem engednék terepmunkára egyedül amíg az iskolába jár!

Így aztán tényleg nem is mondott semmit a fiúnak, hanem megvárta míg kellően este lett, aztán - biztos ami biztos - felvett egy méhész-öltözéket...

—Segítsek valamiben? - kérdezte Pancsa.

—Felesleges - és Dorin még meg is pusztította a leányt - nem hiszem hogy nagyon veszélyes lenne az

ügy. Maradj csak idelent, sőt a legjobb lesz ha beülsz a helikopterbe ideiglenesen, mert hátha mégis kirepül valamelyik darázs, aztán hát rajtam ugye ott a védőöltözék, de nem szeretném ha téged megcsípne és odalenne a szépséged még ha csak ideiglenesen is!

—Ő te, állandóan csak tréfálsz!

—Bátorkodom emlékeztetni ökisasszonyságát, hogy a fejében működő biokomputer szoftvere súlyos hibát tartalmaz: ez ugyanis amit mondtam nem tréfálgatás volt, hanem bók! - kacsintott Pancsára Dorin, azzal már ment is fel a padlásra a létrán.

A padlásajtót azért óvatosan nyitotta ki, és bekandikált. Körbenézett, ehhez az elemlámpája fényét hívta segítségül. Nos, a darázsak valóban közvetlenül a padlásbejáró fölött fészkeltek, egy jó háromtenyérnyi nagyságú fészekben. Tényleg, figyelembe véve hol voltak e rovarok, s milyen alacsony volt a padlásajtó, lehetetlen volt úgy bejutni egy embernek a padlásra hogy ne kerüljön a fészek két-három centis közelségébe, ami nyilvánvalóan kiváltja a darázsak rosszallását! Ő Dorin se juthat be!

Na de se baj, ettől a munka még elvégezhető... - azzal felemelte a rovarirtó-sprét és „tüzelni” kezdett vele.

Másodpercekkel később már potyogtak is körülötte a rovarhullák. De biztos ami biztos, nem hagyta abba a „tüzelést” amíg már fojtó párafelhő nem gomolygott körülötte, hogy látni is alig bírt valamit. Ekkor lemászott a létrán.

Tíz perccel később azonban visszatért. Nem látott élő rovar a közelben. A késével levágta a darázsfészket, betette a magával hozott fekete nejlonzacskóba, összeszedett minden darázsat amit csak látott, majd a létrán lemászva annak környékét is szemrevételezte, s onnan is mindent betett a zacskóba ami daráznak nézett ki - bár ott csak négy tetemet talált. A zacskó száját alaposan bekötötte. Nem mintha attól félt volna hogy a döglött darázsak kimásznak onnét, de jobb ha a megrendelői se kukucskálnak bele.

—A küldetés teljesítve! - lépett be a házba, a zacskót lóbálva a kezében. —Itt vannak a szatyorban a kis aranyosak. - azzal letette a zacskót a padlóra. —Mindjárt el is viszem őket valahová ahol senkit nem zavarnak. Kötelességem azonban előbb megkérdezni hogy akarja-e uram előbb megsejlelni az operatív területet, azaz a padlást, ellenőrzendő hogy tényleg végrehajtottam a feladatot?

—Nem, nem, köszönöm szépen a lehetőséget de felesleges, megbízunk önben fiatalember!

—Szerintem azonban a küldetés igenis nincs teljesítve! - szólt most Bregúz, azzal Dorin mellé lépett, és teljes erőből rátaposott a nejlonzacskóra, majd még ugrált is rajta egypárat. Aztán így szólt:

—Na MOST van teljesítve a küldetés! Vége a nyavalyásoknak!

Ami ekkor kitört, arra a „hatalmas botrány” szókapcsolat egészen biztos hogy túl enyhe kifejezés! A gyerek apja is, anyja is üvöltött - illetve az anyuka csak egyetlenegyszer üvöltötte el magát hogy „mit tettél”, azután inkább sikoltozni kezdett, magas, éles fejhangon, de olyan hangosan mintha a bőrét nyúznák vagy épp egy legkevesebb húsz fős haramiabanda akarná elvenni a maradék szüzességét. Ami Bregúz apját illeti, ő legelsőbbben is azt üvöltötte hogy „Gyilkos!”, majd felugrott és ütni-verní kezdte a fiát, közben teli torokkal bömbölte továbbra is hogy az egy rohadt gyilkos, sőt tömeggyilkos, hogy nem tiszteli az Élet szentségét, és sok minden mást is.

Tekintve hogy a fia amúgy is harmatgyenge állapotban volt, Bregúz már a harmadik pofon után a földre került. Nem ütött vissza, bár kérdéses hogy amiatt-e mert nem illik megütni a saját apánkat, vagy mert nem volt ehhez ereje. Mindenesetre, ekkor apja inkább néhány rúgással folytatta a fegyelmezést illetve gyermeke „erkölcsi érzékének ápolását”, de ekkor Pancsa odapattant Bregúz és az apa közé.

—Hagyja abba kérem, vagy meg akarja ölni őt?!

—Eredj onnan, nekem nem parancsol egy rabszolga, és...

Ekkor azonban már Dorin is úgy érezte hogy közbe kell lépnie. Kétségtelen, Vegánia törvényei szerint egy apának az AKÁRMIHEZ IS joga van a gyermekével szemben, emiatt se lépett közbe

eddig ő Dorin, mert a legfontosabb hogy megőrizze a Végmunkások feddhetetlenségét. Azonban Végmunkás ide, feddhetetlenség oda, azt ő nem fogja hagyni SOHA, SEHOL és SEMMIKÉPP hogy valaki Pancsát bántsa vagy akárcsak megalázza!

Tehát ő is Pancsa mellé pattant, s így szólt:

—Már bocsánat de bátorkodom emlékeztetni önt uram, hogy az itt látható hölgy X+ engedéllyel rendelkezik, amint ezt már rögvest az érkezésünkör is közöltük méltóságoddal, eképp amit ő mond azt nem úgy kell megítélni mintha egy rabszolga mondaná, hanem mint ha én mondanám! Nagyon kérem tehát én is önt, ne vakítsa el a tisztánlátását és önuralmát az indulat. Láss be kérem ha megöli a fiát, akkor épp olyanná válik mint a fiú maga, mert akkor maga se fogja tisztelni az Élet szentségét!

Ez kissé lelohasztotta a felbőszült apuka dühét. Különben is, eddigre a hatalmas üvöltözéseket és sikolyokat hallva számos szomszéd is odasereglett, többségük ugyan egy szót se szólt még, de páran azt kérdezték hogy „mi az, mi történt?”.

—De hát ez a galád, ez az aljas fiam, ez tömeggyilkos lett, megölte az ártatlan darazsakat...!

—Aha, ártatlanok, persze ám, amiatt nézek így ki! - nyöszörögte a földön a fia, aki úgy látszik a kapott verés ellenére is kitartott a véleménye mellett.

—Ha ez kiderül rólad, kirúgnak az iskolából, és egyetlen normális társaságba se fogadnak majd be téged soha a bűdös életben!

—De apa, hiszen te tettél meg mindent azért hogy kiderüljön, ha nem kezdesz el üvöltözni, senki se tudja meg de most nézz csak körbe mennyien báméskodnak itt!

—Hú de pofátlan vagy, na majd mindjárt...!

—Csillapodjék kérem! - és Dorin megragadta a férfi vállát aki ismét Bregúzhhoz akart közeledni, s aligha volt kétséges hogy cseppet se barátságos szándékkal. Méghozzá jó erősen ragadta meg Dorin azt a vállat. Bár sokkal fiatalabb volt mint a férfi, de erőben cseppet se maradt el tőle, sőt alig is lehetett kérdéses hogy ő az erősebb mert úgy kiizmosodott a Végmunkások fehérjedús étkezési stílusán. —Megértem az indulatait, de ami történt az megtörtént, most már csak a „kármentésre” gondolhatunk ha szabad így kifejezni magamat...

—De hát szégyent hozott rám, a családomra... Komolyan, hát úgy viselkedett mintha nem is az én fiam lenne... És egyáltalán, hiszen az még hagyján is hogy kicsapják az iskolából, de utálom azért amit tett, s ezentúl valahányszor csak ránézek, egy GYILKOST látok majd benne!

—Hát akkor ne nézzen rá. - mondta Dorin, enyhe mosollyal és vállat vonva.

—Hé, te is gúnyolódol rajtam?! - kiáltotta az apuka, áttérve a tegezésre.

—Ó dehogyis, kérem, szó sincs erről! De tényleg nem muszáj ránéznie. Tudniillik, meg lehet oldani, hogy lehetetlen is legyen ránéznie. Mert ugye, épp most mondta hogy kicsapják majd az iskolából meg minden... Na de, valami mégiscsak kell legyen a gyerekkel, elvégre mégiscsak élőlény, sőt, ember, valamiből élnie kell... Tehát, mit szólna hozzá hogy iskolát váltana, azaz Végmunkás lenne belőle?! Bár nem ígérhetem biztosra, de szerintem el tudnám intézni hogy befogadják közénk. Higgye el, mi aztán megnevelnénk ezt a rosszcsontot! Mi aztán nagyon értünk hozzá, elvinnénk a kedvét attól hogy ilyen felelőtlen hóbörgéseket rendezzen! Mert aki nálunk botrányoskodik, az... eh, azt hiszem jobb ha nem tudják meg mi annak a sorsa, elnézését kérem, nem adhatok ki szakmai titkokat, de hogy az ilyen felelőtlen egyén semmi jóra nem számíthat, abban biztos lehet! Tehát, képzelje csak el, a fiából Végmunkás lesz. Ez neki jó, mert lesz miből élnie sőt nem is rosszul, de amíg azt eléri rengeteget kell tanulnia, igen keményen, s ezalatt meg is lesz nevelve de alaposan ám! Nagyon alaposan! Szóval neki ez jó lenne. De magának is uram, és magának is asszonyom, mert attól kezdve hogy az iskolánkba belépett, legkevesebb tíz évig nem láthatják! Tehát nem kell egy gyilkos arcát nézniük! Utána meg pláne nem kötelező, hiszen ő már felnőtt lesz s maguk nem kötelezhetőek egy felnőtt ember vendégül látására, arra hogy holmi „kapcsolatokat” ápoljanak vele, de ha mégis megteszik, akkor is az már egy egészen más ember lesz mert mondom, megneveljük... Sőt, nem tudom tud-e róla, de ha valakinek a kiskorú gyermekéből Végmunkás lesz, a szülők azonnal kapnak egy rendkívüli nemzési engedélyt!

—Nocsak... erről tényleg nem tudtam...

—De ha most halálra rúgdossa a fiát, akkor ebből nem lesz semmi...

—Jól van, nem bántom, de akkor most azonnal vidd is magaddal mert látni se akarom! Kitagadom!

—Nem tagadhatja ki. Akkor nem a fia, s ha nem a fia az aki Végmunkás lesz, akkor máris nem jár az extra nemzési engedély.

—Jó, akkor nincs kitagadva de tűnjön el innen! Vidd máris, hallod!

—Bocsánat, de csak akkor vihetem ha ő maga is beleegyezik, aztán meg még abban az esetben is csak akkor ha a felettéseim hozzájárulnak ehhez, mert én hogy is mondjam... szóval, életkoromból adódóan a jogköreim még korlátozottak.

—Akkor hívd azonnal aki illetékes ebben!

Dorin azonban előbb a kezét nyújtotta a földön fekvő gyerek felé, s így szólt:

—Itt a mancsom, fogd meg és tápáskodj fel, aztán mondd hogy akarsz-e Végmunkás lenni!

—Hát most erre mit mondjak, gőzöm sincs arról igazából hogy ez mi... sok mindent mesélnek ugyan rólatok de élek a gyanúval hogy annak a fele se igaz... de, bármi lesz is, talán csak jobb lesz annál mintha agyonrúgdosnának... bár, igazából nem is az nekem a bajom hogy kaptam most egy kis verést. Mert őszintén, én nem csodálkozom azon hogy apa most úgy kiborult azon amit tettem.

—Hát akkor mi a baj ha nem a verés?

—Hát én azt nem tudom megbocsátani neki, hogy kevesebbre becsül mint a DARAZSAKAT! Kevésbé szeret mint holmi KIBASZOTT ROVAROKAT! - és a gyerek, holott fiú volt, sírni kezdett.

—Jó, hát azt hiszem ezt tekinthetem igenlő válasznak... - felelte Dorin, azzal a telefonjáért nyúlt, és Lilithet hívta. És mondta, hogy talált egy alkalmasnak tetsző illetőt, egy gyereket, akiből minden bizonnyal jó Végmunkás lesz, még ha kissé heves természetű is. De jöjjön érte valaki, mert az ügy sürgős, a fiú komoly botrányt okozott a családban emiatt gyorsan el kéne szállítani...

—De hiszen ott a helikoptered, Dorin.

—Hát persze, de akkor se intézhetem én el a hivatalos ügyeket, sőt, ha kapok is rá jogot netán, akkor sincsenek nálam a megfelelő papírok!

—Hm, igazad van, most szégyenkezem, erre nem is gondoltam! De akkor is ültess be a helikopterbe, nehogy valaki bántsa, én pedig repülök oda a kellő okmányokkal!

—Úgy néz ki nincs akadálya hogy megszabaduljon a fiától uram, mindjárt jön a főnökasszonyom, ő majd elintézi a hivatalos ügyeket, én azonban máris viszem a gyereket hogy addig se sértse a látványa az erkölcsi érzékét! - tájékoztatta Dorin az apukát kiváltképpen udvariasan, de valahogy olyan stílusban és hangsúllyal, hogy ebből a legfőbb érintett, a fiú, némi kajánságot vagy legalábbis ironiát vélt kihallani. Meglepődve pillantott Dorinra. Apja azonban semmit se vett észre.

—Jól van, vidd máris, igen...

Dorin kitámogatta Bregúzt a helikopteréhez. —Szállj be! - nyitotta ki előtte az ajtót.

Közben azonban hangot hallott hátul.

—Fiacskám, de jó hogy látlak végre!

Megfordult. Apját és anyját látta ott. Anyukája kiáltott neki. De, bár a hangot megismerte Dorin, de anyját csak némi szemlélődés után, mert édesanyja sokat változott az eltelt öt év alatt: mitagadás, jócskán meghízott!

Apja is meghízott, de ő azért még nem annyira hogy felismerhetetlenné váljék. Anyja azonban kis túlzással élve szélesebb lett mint amilyen magas. Az egykori csinos nőből telt arcú, holdvilágképű teremtes lett.

—Köszöntelek benneteket drága szüleim... hogyhogy most itt vagytok?

—Hát, épp a közelben jártunk, aztán a nagy kiabálás idecsalt bennünket... És akkor megláttuk Pancsát, őt ugye könnyű volt felismerni a bőrszínéről, s ebből rögtön sejtettük hogy akkor te is itt kell legyél... nem mentünk be hogy meg ne zavarjunk semmit, de gondoltuk hogy a helikopterhez majd csak kijössz te is valamikor, szóval itt vártunk rád.

—Hát, örülök hogy találkoztunk, bár tulajdonképpen ez nem volna szabad nekem, mert ugye a szabály az hogy tizennyolc éves koromig nem tarthatok kapcsolatot a családommal. Én meg még

csak nemrég múltam tizenöt.

—De nem is te kezdeményezted a kapcsolatot hanem mi...

—Hát nem véletlen volt hogy ti most...

—Az persze hogy véletlen volt, de már régebbóta azon tanakodtunk egymással hogy de jó volna találkozni veled... Ugyanis szükségünk volna a tanácsodra! Vagy a tanítóid tanácsára.

—Mi a baj apám?

—Hát csak az hogy nem titkolom - de úgyis kitaláltad biztos rég - hogy én elsősorban amiatt egyeztem bele hogy Végmunkás legyél, mert ugye az extra nemzési engedély... jó-jó, persze, a te érdekedben is bele kellett egyezzek, de hiába is tagadnám hogy az az engedély is nagy csábítás volt... ne vess meg érte, ettől még szeretlek, tudod hogy Pancsát is neked ajándékoztam mert ezt kérted, szóval tényleg és igazán szeretlek, de akkor is...

—Ne magyarázkodj apám, teljesen érthető hogy tetszett neked az ötlet hogy kapsz egy újabb engedélyt egy gyermek életre hívására. És ne legyen lelkiismeretfurdalásod, mert semmi rosszat nem tettél velem amikor hozzájárultál hogy Végmunkás legyek, sőt csakis a lehető legjobbat tetted értem, mert pompásan érzem magamat, látod azt is hogy mennyire megerősödtem, szóval nem kell mentegetőznöd mert nem illet meg engem a mentegetőzés, inkább én tartozom köszönettel neked. Azt mondd hogy mi a baj?

—Hát csak az hogy nem jött össze, na!

—Ha a hatóságok piszkoskodnak veled, azt garantálom hogy lerendezem, mert az iskolamester kedvence vagyok, ha szólok neki ő majd megoldja semmi perc alatt!

—Á, dehogyis, ami a hatóságokat illeti ott minden rendben van, készségesebbek nem is lehettek volna... az a baj hogy anyád nem akar újra teherbe esni! A „nem akar” alatt nem azt értem hogy tiltakozna, hanem hogy úgy tűnik nem képes rá!

—Nem csodálom. - válaszolta Dorin, és végignézett édesanyján alaposan, kissé talán udvariatlanul is. —Aki ilyen kövér, annak ez nehéz ügy. Minden külön vizsgálat nélkül is arra gyanakszom, s jelentős összegekbe le merném fogadni, hogy anyámnak PCOS-a van!

—Az meg mi a szösz, remélem nem fertőző! - hökkent meg édesapja.

Dorin elfojtott egy mosolyt.

—Az annak a rövidítése, hogy „policisztás ovárium szindróma”. Azaz nem érnek be a peték a petefészekben, hogy rém elnagyoltan fogalmazzak. Minthogy neked papus nincs petefészeked, ne aggódj, nem kaphatod el... amúgy, a nők közt se fertőző. Nem vírus vagy baktérium okozza, hanem inkább a nem kielégítő táplálkozás, bizonyos mikronutriensek hiánya, az elhízás, az inzulinrezisztencia, a cukorbetegség - még ha nem is olyan súlyos hogy máris legyen annak egyéb tünete - és más ilyesmik.

—Na akkor helyben vagyunk, látod anyjok milyen igazam volt hogy beszélnünk kell a fiúkkal erről... mintha szakértőnek látszana e kérdésben, jól kitanították őt a suliban! Szóval fiam - fordult Dorin felé - mi úgy érezzük nem kaptuk meg a jussunkat amiért elengedtünk téged a Végmunkásképzőbe, mert jó-jó, az engedély nálunk van, de az önmagában csak egy darab papír, az akkor ér valamit ha van hozzá gyerek is... de az nincs! Tudom hogy ez nem a Végmunkásképző iskola hibája, nem annak az Azázelnek a hibája, nem is a tied, de akkor is becsapva érezzük magunkat! És nekem eszembe jutott hogy te is milyen ramaty állapotban voltál amikor... izé... szóval amikor volt az a baleseted... de Pancsa hogy helyrerakta az egészségedet... azóta biztos megtanultad tőle mit meg hogyan csinált, meg biztos magadraszedtél egy rakás további furfangot is az iskolában... szóval gondoltam jó lenne talán megkérdezni téged hogy mit tegyünk mert hátha lesz valami jó ötleted...

—Hm... - tűnődött el Dorin. —Ezt alaposan át kell gondolnom. Ez nagyon komoly dolog. Egyelőre annyit mondhatok megnyugtatóan és előzetesen, hogy az ügy nem reménytelen. De most bocsássatok meg, látom hogy jön a tanárnőm a helikopterrel, most elintézem ezt a hivatalos ügyet vele, tájékoztatom meg minden, mert első a kötelesség... Menjetek is haza, az lesz a legjobb, majd én kérek tőle engedélyt hogy mégis felkereshesselek benneteket, s ha kapok rá engedélyt, úgy is

teszek s megbeszéljük a részleteket! Nem ígérek sikert még úgyse biztosra, de azért az ügy tényleg nem reménytelen!

—Jól van, köszönöm fiam, máris megyünk!

Dorin nem mondott semmit Lilithnek amíg vissza nem értek a Végmunkásképző iskolába, s ott külön el nem szállásolták Bregúzt. Amikor azonban négyszemközt maradt a tanárnővel - pontosabban hatszemközt, mert ott volt velük Pancsa is - elmondta, milyen kéréssel keresték meg őt a szülei.

—És mi a terved, Dorin? - kérdezte a tanárnő.

—Hát, szerintem annyi kéne csak hogy lefogyjanak. Vagy legalábbis anyámnak mindenképp le kéne fogynia, apámnak már nem muszáj, bár biztos jól tenne neki is.

—És miként képzeled a lefogasztásukat?

—De hiszen mi sem könnyebb annál, egyszerűen át kéne nekik is térni az állati eredetű táplálékokra, felhagyni a szénhidrátzabálással, ekkor beindul az ő testükben is a zsírbontás, a ketózis, rendeződik a felborult metabolikus egyensúly a hormonháztartásukban...

—Persze, persze. Ez világos volt a legelső pillanatban is, de nem erről beszéltem. Az a baj Dorin hogy te most csak a technikai oldalát látod az egésznek, a dietetikait, de amikor azt kérdeztem tőled hogy „miként képzeled”, azt én a dolog pszichológiai aspektusára értettem! Mert mit gondolsz, mi lesz az őseid reakciója ha holnap odamész és azt vágod a szemükbe, hogy „Lehet gyereketek, de akkor mostantól húst és zsírt kell ennetek. Állatokat. És nem is elég a színhús, mert hogy minden vitaminból és nyomelemből kapjatok eleget, kell enni belsőségeket is. Szívet, tüdőt, vesét, agyvelőt és főleg májat. Esetenként a vékonybél is nagyon ajánlott. Meg némi lisztkekacot is, mert azoknak az aminosavösszetétele és a mindenféle más előnyei olyan hiperszaperek, meg különben is olyan nyálcsorgatóan finomak megszárítva és porráőrölve. De nyersen is olyan cuki aranyosak amikor ott fickándoznak a szánkban. Ja, és májat nyersen is kell enni, mert főzve vagy sütvé elvész a vitamintartalma jelentős része. De semmi baj ha nem szeretitek, a nyers máj felszíne jó sima, elég ha apró darabokra vágjátok és egészben lenyelitek. Bár igazából édes az íze, szóval helyesebb ha megtanuljátok ÉLVEZNI a nyersmáj-evést. Az agyvelőtől meg végképp ne féljete, a nyers agyvelő íze leginkább semleges, az állaga meg mint a puha pudingoké, szóval ahhoz igazán könnyen hozzá lehet szokni. Édes italok meg gyümölcslevek helyett pedig ezentúl jobb ha friss vért isztok”. —Na mit gondolsz Dorin, mi lesz a szüleid reakciója? Mert én megtippelem hogy vagy sikoltozni kezdenek, vagy okádni, de a legesélyesebb hogy mindkettőt, csak nem egyszerre mert az ügy nem megy, de felváltva, hol egyiket hol másikat!

—Na helyben vagyunk, mert én is épp ettől félek... ennek ellenére, úgy érzem kötelességem felajánlani nekik. Mégiscsak a szüleim. Aztán ha visszautasítják, akkor legalább tudom hogy én megtettem ami tőlem telik, ez az ő döntésük volt, szóval legalább nem lesz lelkiismeretfurdalásom.

Lilith nagyot sóhajtott.

—Dorin... látod ez a baj, veled is bekövetkezett... emiatt nem hagyjuk hogy tizenhét éves korig a tanulók találkozzanak a szüleikkel vagy bárki régi ismerősükkel. Nálad most bekövetkezett, de nem hibáztatlak, mert nem te kezdeményezted. Ennek ellenére, ez nagyon nagy baj. Ez, hogy megtörtént, hogy találkoztál velük. Ez ugyanis egy jóismert bajforrás nálunk, Végmunkásoknál, ez, hogy amint felismeri egy diák hogy milyen remek dolog a húsevés, általában véve ez a „ragadozó diéta”, az állati eredetű élelmiszerek fogyasztása, abban a pillanatban felébred benne a „megváltó-komplexus”, azaz okvetlenül és azonnal segíteni akar a szülein vagy valamely más szeretett rokonán, azzal, hogy elmondja neki a „titkot”, hogy mitől lehet egészségesebb, erősebb, eszesebb, ésatöbbi! Na és hát ezzel csak az a baj hogy ez egyrészt kész lebukás, a titkaink kitergetése arra érdemteleneknek, másrészt még feleslegesen is történik a titkoszegés, mert akinek elmondja, az szinte ezer százalék hogy úgyse fogadja meg a tanácsot, hanem borzadva hőköl hátra. Különben meg ha szándékában is állna megfogadni, akkor se tehetné. Mert mégis, honnan a csudából szerezhetne be magának állati eredetű táplálékot Vegániában?! Nyilvánvalóan sehonnan se hacsak

el nem megy egyedül a dzsungel közepébe hogy ott egyedül éljen, vagy, a másik lehetőség, hogy maga is Végmunkás lesz. De egyiket se szokták vállalni. Az egyedülélést a dzsungelben nyilvánvaló okokból nem, hiszen az túl kényelmetlen, Végmunkásnak menni meg... nos a vegánok bizonyos értelemben megvetnek minket, még ha másfelől félnek is tőlünk. Ez keveseknek vonzó. De amúgy is, ahhoz hogy valaki Végmunkás legyen sokat kell előbb tanulnia. Gondolod a szüleid ezt vállalnák, csak azért hogy egy újabb gyerekük legyen?

—Miért is ne, tudom hogy nagyon szeretnék a gyereket.

—De biztos nem minden áron. Dorin, itt egyszerre több minden is van ami képtelenné teszi őket erre. Először is, a teljesen hétköznapi, közönséges UNDOR. Ismerem a történetedet, Dorin, tudok róla amíg beteg voltál a hozzánk kerülésed előtt, Pancsa madárvérrel táplált téged. Megetted, de csak mert nem tudtad mit eszel, s különben is félig öntudatlan voltál akkor. De nem etted volna meg ha előre tudod mi az amit le kell nyelned. S emlékezz csak rá, még utána is sokat vitatkoztál Pancsával mielőtt rászántad volna magadat hogy megedd életed első igazi húslevesét, azt amit szabad akaratedből, a saját döntésedből eszel! Nos, a szüleidnél ez milliószor rosszabb lenne, mert nincsenek annyira nehéz egészségügyi helyzetben mint te voltál akkor.

Aztán, itt a vallási kérdés. Te akkor már ki voltál ábrándulva a vallásból. A szüleid nincsenek. Félnék hogy elrontanák a karmájukat. Emellett komoly etikai aggályaik is lennének, a vallástól függetlenül is. Végezetül pedig, könnyen el tudom képzelni hogy ők már messze jobban hozzászoktak a sok cukros szar kaja ízéhez mint te, egyszerűen mert ők öregebbek, több ideje rombolják az ízlelőbimbóikat, az ízlésüket, stb. Gondolod hogy egyszeriben képesek lennének lemondani arról a sok ocsmányságról amiért odáig vannak, amit imádnak? Hogy máról holnapra ne egyenek olyasmiket hogy csokoládé, savanyú cukor, édes üdítők, jégkrém, fagylalt, torta, tészták, kenyér, pizza, agyonédesített gyümölcskonzervek, befőttek, hogy többé ne legyen az életükben sültkrumpli meg pattogatott kukorica?! És még hány de hány efféle lehetne sorolni, a végtelenségig! Erről mind mondjanak le?! És ÖRÖKRE?! Dorin, erre nagyon kevés ember képes.

—De nekik van egy nagy céljuk, a gyerek! És különben is sejtik hogy én húst eszem, mert hiszen tudod, anyám látta mi van a hűtőmben...

—De te kimagyaráztad.

—Kétlem hogy elhitte.

—Persze hogy nem hitte el, de nem ez a lényeg. Hanem hogy van egy jó ürügy, ami elnyomja a hitetlenségét. Ami miatt úgy tehet mintha elhinné. Hiszen mást se tanítok nektek pszichológiaórán mint ennek a mechanizmusát... Elfeleddet volna a leckéket?

—Nem, de azért az más hogy valaki látja is a húst.

—Nem más. A lényeg hogy legyen egy ürügy ha átlátszó is aminek hála letagadhatja önmaga előtt a valóságot. Anyád és apád persze hogy tudja a lelke mélyén hogy te húst eszel, naná hogy tudja! De görcsösen ragaszkodnak hozzá hogy e tudást elnyomják, nem akarnak szembesülni vele. Na de ha te most odamész és közlöd velük hogy ők is húst kéne egyenek, ennek vége lenne. Meggyülnének téged. Akkor is ha visszautasítják a javaslatodat - amit persze hogy meg is tennének. De onnantól kezdve nem tehetnének úgy, mintha nem tudnák hogy te húst eszel. Összeomlana a világképük. És hiába hoznád fel a legpompásabb érveket is a húsevés mellett, semmi se segítene. Hiába hivatkoznál mondjuk olyasmire hogy ez önvédelem mert joguk van az egészségre. Akkor is azt mondanák hogy nekik nincs „joguk” elvenni egy másik élőlény életét. Hiába válaszolnád hogy de más ragadozók is ezt teszik nap mint nap, azzal érvelnének hogy az ember magasabb tudatossági szinten van, nagyobb a felelőssége, magasabb erkölcsi szintet kell követnie mint mondjuk a farkasoknak, stb. Még arra se tudnád őket rábeszélni hogy legalább tojást egyenek, mert az csak egyetlen sejt azaz nem érez fájdalmat. Etikailag emiatt már igazán nehéz lenne érveket felhozni a tojásevés ellen, de a szüleid csak mellékesen állnak etikai alapon, mert valójában VALLÁSI alapon állnak, csak amikor lehetséges, inkább próbálnak mégis etikai alapról érvelni, mert az komolyabban hangzik mégiscsak mint a vallási. De a tojásevés se fér bele a világképükbe. Azzal érvelnek majd, meglásd, hogy azzal „kihasználnánk” az állatokat. Mintha nem használna ki minden élőlény úgyis minden másikat

amikor csak tud! A Természet egyszerűen nem etikai elveken alapszik, de e tény a vegánok nem hajlandóak tudomásul venni. Emiatt is tartjuk elmebetegségnek a vallást: mert a vallás egy olyan elmebaj hogy az ebben szenvedő illető egyszerűen ignorálja a való világ bizonyos tényeit, nem hajlandó azokat tudomásul venni. Mintha valaki mindenáron a hajszárítóval akarna borotválkozni, csak mert az is zümmög, s nem lenne hajlandó megérteni hogy az igenis nem borotvakészülék! Aztán meg hiába érvelnél azzal hogy a tojás is csak egy nagy sejt, mert hiszen tudod hogy a vegánok a betegségokozó baktériumok szándékos elpusztítását is tiltják, mert azok is élőlények. Holott azok is egysejtűek, s még kisebbek is mint a tojás. Szóval a tojás is „kilőve”, ha meg még az is hát hogy is képzelhetsz te olyasmit hogy majd kifejezetten húst fognak ők enni! Lehetetlen!

—Pedig nekem igenis eszembejutott valami. Elmondhatom?

—Naná, sőt, jó is lesz ha előbb nekem mondd el mintha megpróbálkoznál a saját fejed után menve valamivel... Amivel különben is azt kockáztatnád hogy szándékos tapintatlanságnak tartanánk, aminek tudod mi a következménye...

—Nem kell hogy fenyegezz, Lilith, épp emiatt nem mondtam a szüleimnek semmi konkrétumot amíg nem beszéltem veled.

—Na ez viszont nagyon bölcs dolog volt tőled. Tehát halljuk mi jár a fejedben!

—Hát csak az hogy azt a módszert kéne náluk leutánozni nagyban, amit annak idején Pancsa csinált velem kicsiben. Hiszen te mesélted az imént: megitatott engem friss madárvérrel, de nem mondta meg hogy mi az. Vagy legalábbis nem rögtön mondta meg.

—Na de Dorin, ez lehetetlen, a szüleid nem hülyék, nem is öntudatlanok, okvetlenül felismernék a vért, aztán meg az nem is lenne nekik elég, kéne hús is, zsír is, belsőségek is...

Dorin csak legyintett erre.

—Ez igenis mind megoldható és még csak nehéz se lesz! Hiszen mióta arról beszélsz nekem Lilith, hogy a szüleid igazából tudnak mindent, csak fenn akarják tartani a látszatot. És ez igenis könnyű. Annyi az egész, hogy nem kell mondani nekik semmit, mármint nem az igazat hogy mik ezek. Azt mondjuk majd, vannak bizonyos speciális élelmiszereink, amiket mi gyakran eszünk hogy elkerüljük az elhízást, meg hogy erősebbek legyünk. Hogy mi ennek az összetétele, azt nem mondhatjuk el mert üzleti titok, és különben is iszonyatosan drágák ezek az ételek, szóval nem is akarjuk elhíresztelni hogy nekünk van ilyesmi, de nekik adunk belőle mert ők az én szüleid, szóval protekciósok, kivételezettek... de elvárjuk a titoktartást! Na és ekkor elmondom nekik hogy milyen ételeket NE egyenek, ezek nagyjából azok lesznek amik már a „Kezdőknek” való ételcsoportban sincsenek benne itt nálunk az iskolában. Tehát el kell hagyniuk a sok cukros szart, meg a gabonafélékből készült ételeket, azaz elsősorban a kenyeret meg a tésztákat, a krumplit, kukoricát és a növényi olajokat. Lényegében tehát mindent ami mesterséges eredetű. Ezt még meg is lehet ideologizálni azzal, hogy így lesznek „igazi vegánok”, mert „természetesen” táplálkoznak majd... igaz hogy így továbbra is esznek majd zöldségeket, kivéve a nagy keményítőtartalmúakat, szóval messze nem táplálkoznak majd olyan egészségesen mint mi Végmunkások, de azért akkor is fényekkel egészségesebben mint egy átlagos vegán. Az az étel meg amit adok nekik ezek helyett, az igenis mind állati eredetű élelmiszer lesz, de nem fogják felismerni, mert előbb egy enyhe feldolgozási folyamaton megy keresztül. Például a húst vékony szeletekre vágom, megszáritom, porrá őrölöm, majd olvasztott faggyúval elkeverem...

Lilith elmosolyodott.

—Ezt ismerjük, ennek nálunk „pemmikán” a neve, csak te még nem hallottál róla mert később lesz csak tananyag. Hihetetlenül tápláló étel, akkor visszük magunkkal ha hosszú útra megyünk a vadonba valamiért.

—Na látod, akkor már előre ki van kísérletezve a módszer, sőt biztos van egy csomó pemmikán előre elkészítve is!

—És a máj?

—Azzal is meg lehet tenni ugyanezt, legfeljebb tovább kell szárítani.

—De akkor elveszti a vitamintartalma egy részét.

—Akkor is többet ér mint a semmi. De amúgy, szerintem az is megoldható, hogy a nyers májat megdarálom, darálok mellé valamennyi nyers húst is, a masszát alaposan összekeverem tojássárgájával, és hogy mégse legyen annyira húsízű, alaposan megborsozom... szerintem ha sok sót teszek bele, nem is lesz olyan romlandó, de majd különben is azt mondom nekik, tárolják a fagyasztóban s mindig csak annyit vegyenek ki belőle amennyit egy nap alatt el tudnak fogyasztani. És ezt kell tenni mindennel. Juteszembe, az előbbi keverékbe a nyers agyvelőt is bele lehet tenni. Rengetegféle ilyen krémet, pempőt lehet gyártani. És akkor már nem ismerik fel hogy húsból van, egyrészt nem is AKARJÁK felismerni, tudni se akarnak róla, másrészt tetszés szerint fűszerezhetjük bármi növényi anyaggal, ami elnyomja a hús szagát. Például hagymával. Sőt fokhagymával. Még jól is hangzik majd mert ugye az milyen egészséges a vegánok szerint, ugyanakkor azonban nagyon erős szaga van, az aztán garantáltan elnyom minden hússzagot! Egyedül akkor bukhatnék le ha valami laboratóriumban megvizsgálnák hogy mi van benne, de oda úgyse viszik, mert nem érdekük hogy lelepleződjek, hiszen te mondtad hogy sejtik ők, csak a látszatot akarják megóvni... biztos úgy gondolják, akármilyen is van ezekben az ételekben, amíg hivatalosan tudomást nem szereznek róla addig az mind az ÉN felelősségem és nem az ő bűnük, hiszen ők csak megbíznak bennem, az meg nem tilos vallásilag...

—Hm... Le a kalappal előtted Dorin, ezt ügyesen kitaláltad! Sőt, hiszen ebből mi Végmunkások óriási üzletet is csinálhatunk!

—Ahhoz én már nem értek...

—Ahhoz nem is neked kell értened, majd Azázel úr elintézi... nagyon fog neki örvendeni mert szereti a pénzt! De ne aggódj, bőségesen kapsz majd te is belőle jutalékot...

Így esett tehát, hogy Dorin szülei hamarosan elkezdtek húsételeket enni, gyakorlatilag mindenféle húskrémeket és májkrémeket, meg olyasmiket amik nagyon hasonlítottak a kolbászhoz, persze, azt hogy mi az a kolbász, azt már senki se tudta Vegánián réges-rég. És persze Dorin szülei azt se tudták hogy ez hús, azt hitték hogy ezek valamiféle speciálisan kezelt növények, illetve mesterséges kutyulmányok. Könnyű volt elhinniük, mert az állaguk nem hasonlított az igazi húséra, és az illatuk se, mert mind büzlöttek már messzire az olyan fűszerektől mint a hagyma, fokhagyma, bors, paprika, kömény, s rengeteg más mindenféle is.

Emellett a kedves szülők lemondtak - bár nem minden szívfájdalom nélkül - azon élelmiszerekről amelyeket a Végmunkások a legártalmasabbnak tartottak, tehát a finomított cukrokról, azaz a kristálycukorról, porcukorról, édes italokról, fagyaltról, jégkrémről, csokoládéről, tortáról és hasonlókról; meg a keményítőt illetve glutént tartalmazó termékekről, mint a kenyér, a tészta, a krumpli, kukorica, rizs, rozs, árpa, zab, búza, köles... és a növényi olajokat is megtiltotta nekik Dorin. Meghagyta azonban nekik a lehetőséget hogy egyenek friss gyümölcsöket meg zöldségeket. Nem mintha ezeket ne tartották volna ártalmasaknak a Végmunkások... de messze kevésbé, mint azokat amiket kihagyatott.

Az eredmény nem váratott magára sokáig. Apja is, anyja is rohamosan fogyni kezdett... illetve, alig fél év után anyja újra dagadni kezdett, de ennek örültek, mert ez amiatt történt hogy az anyuka újra várandóssá lett! És hamarosan egészséges kislányt szült...

Mindazonáltal Dorin figyelmeztette a szüleit, hogy óvakodjanak attól hogy „túleszik” magukat.

—Mert - mondta nekik - most ugyan szépen lefogytatok, de ez csak annyit jelent hogy a zsírsejtjeitek kiürültek. Ám tényleg csak kiürültek, de nem pusztultak el, mert a kettő nem ugyanaz a dolog ám... A szervezetünk takarékos. A zsírsejtjeitek élnek, csak „laposak”, nincs bennük zsírtartalék vagy csak egészen kevés van. Tehát e sejtek továbbra is léteznek, és mohón várnak minden csepp zsírt hogy elraktározhassák... És egy efféle zsírsejt élete rohadatul hosszú. A leghosszabb életű sejtek közé tartoznak a testünkben... Nagy átlagban - egyelőre úgy tűnik - a testünk zsírsejtjeinek körülbelül 8.4 százaléka pusztul el egy év alatt (de rögtön keletkezik is helyette új, ha van bőven táplálék amiből zsírt készíthet a testünk és elraktározhatja, e táplálék pedig elsősorban a cukor, na emiatt nem szabad sok cukrot enni...) és ez azt jelenti egyszerűbb

szavakkal hogy a testünkben levő zsírsejtek FELE körülbelül 8.3 év alatt cserélődik ki. Vagy pusztul el anélkül hogy új keletkezne a helyére, ha vigyázunk rá hogy ne együnk sokat. Szóval itt nagyon hosszú időtartamokról van szó. Aki egyszer elhízott, az ha le is fogy később, de utána NAGYON könnyen vissza tud hízni arra a súlyra ami korábban volt a maximális súlya, mert ehhez nem kell új zsírsejteknek keletkeznie benne, elég ha a meglevők újra „megduzzadnak”, azaz telítődnek zsírral! Emellett a zsírral jól feltöltött zsírsejtek kiváló búvóhelyei mindenféle vírusoknak is, mert az e sejtekből álló zsírszövetekben a testünk immunműködése nem megfelelő. Szóval elhízni már amiatt is veszélyes mert akkor könnyebben halunk bele mindenféle fertőzésekbe.

A szülei megígérték hogy óvatosak lesznek az étkezéssel.

Minden nagyon szépen és jól alakult tehát, sőt nemcsak addig a pillanatig hanem sokkal tovább is, egészen amíg Dorin hivatalosan is képzett, végzett Végmunkás lett, nem sokkal huszadik születésnapja után. Persze nemcsak ő de Pancsa is, épp csak a leány nem kaphatott hivatalos végbizonyítványt. Ez azonban nem zavarta őt olyan nagyon végülis, mert kiváló volt a kapcsolata Dorinnal, de annyira, hogy Dorin rendszeresen úgy nevezte már a leányt akár a nyilvánosság előtt is, hogy „a feleségem”. Így mutatta be őt idegeneknek is, adott esetben. S amikor azok csodálkoztak, s mondták hogy ez nem lehetséges hivatalosan egy rabszolgával, akkor Dorin nyeglén vállat vont és mondta hogy persze, de ő úgy értette hogy ő Pancsában a feleségét tiszteli, s elvárja ezt mindenki mástól is, emiatt is adott neki X+ engedélyt, de adott volna neki XXX+++ engedélyt is habozás nélkül ha létezik olyan...

Szóval minden nagyon szép és jó volt, de annyira hogy eddigre már jókora vagyont is megkeresett Dorin csak úgy mellékesen az iskolaidő alatt végzett extra munkáival. És ekkor, az ünnepélyes diplomaosztáskor félrehívta őt és Pancsát Azázel úr.

—Dorin - kezdte az iskolamester - volna-e kedved hozzá hogy valami igazán különlegeset tanulj?

—Hogyan? Mert kedvem az volna, engem a tanulás sosem riasztott inkább vonzott, de azt hittem épp most végeztem mindennel!

—Na emiatt mondtam hogy „extrát”... Posztgraduális képzés, ez a hivatalos neve...

—Nem is tudtam hogy létezik ilyesmi nálunk.

—Mert titokban tartjuk. Nem áruljuk el mindenkinek. Csak a legislegkiválóbb diákjaink tudhatnak róla... De te az vagy. Arról van szó, hogy kellenek néha Végmunkások az úrvárosokba is, a dodók közé. Nem sokan, nagyon kevesen... emiatt sincs értelme minden tanulónknak tudni erről. De ugye kellenek azért oda is belőlünk, mert akadnak ott fent is vegánok titokban, és néha velük is történhet olyasmi, amikor igencsak jól jön egy Végmunkás segítsége. De az ottani munka milliószor nehezebb, kockázatosabb mint itt a bolygónkon, mert nemcsak tapintatosnak kell lenni a vegánokkal kapcsolatban, de az se szabad hogy leleplezzük őket a dodók előtt... persze önmagunkat se. Szóval meg kéne tanulni mindent amit ott egy úrvárosban egy átlagos dodó tud... meg még annál is sokkal többet. Ez legkevesebb egy év újabb tanulást jelent. Nagyon izgalmas dolog egyébként, mert nem sokan mondhatják el Vegániában hogy tisztában lennének azzal, milyen az élet a dodók úrvárosaiban, a legtöbb ember csak homályos szóbeszédet tud erről... De valamire figyelmeztetnem kell téged. Pancsa nem mehet oda veled. Azonnal lelepleződné a bőrszíne miatt.

—Hú de nagy kár... Már majdnem igent mondtam rá, mert igazán vonzó kihívásnak tartom, de így...

—Vállald csak el, Dorin! - biztatta őt a leány. —Ki fogom bírni azt az egy évet nélküled, és te is kibírod nélkülem. Nem lesz addig semmi baj velem idelent, ne aggódj, mert addig ellakom majd a szüleid mellett, még örülni is fognak nekem mert állandóan ott él majd velük egy Végmunkás arra az esetre ha valami nagy baj adódna. De még az se lesz baj ha valamiért kiderül hogy mégse örvendenek nekem, mert van pénzed bőven, nekem van X+ engedélyem azaz akármikor vehetek egy saját házat is belőle, névleg ugyan a tied lesz de nem számít, élhetek benne ahogy akarok, és senki nem mer majd kötekedni velem... Szóval velem nem lesz semmi baj, te meg nagyon fogod élvezni hogy annyi érdekes új dolgot tanulhatsz!

—De azt cseppet se fogom élvezni hogy nem vagy velem.

—A tudásért néha áldozatokat kell hozni. És mennyire élvezed majd amikor visszatérsz hozzám! Ha most ezt visszautasítod, Dorin, életed végéig nyomaszt majd téged ennek tudata, sajnálni fogod az elvesztett Nagy Lehetőséget, idővel arra is gondolsz majd hogy miattam maradtál le róla, s ez megmérgezné a kettőnk kapcsolatát is. És különben meg én magam is azt akarom hogy vállald el, mert elég büszke vagyok ahhoz hogy úgy véljem, nekem egyszerűen JÁR az hogy az én férjem legyen a legokosabb ember Vegániában! - és megcsókolta a fiút.

—Hm, hát jól van, úgy is felfoghatom hogy egészen mostanáig mindenben rád hallgattam, legyen akkor most is úgy...

—Nagyszerű dolog fiam, akkor készülj, hogy holnap délben indulsz! - mondta neki Azázel úr.

Aztán minden másképp alakult mégis. Már másnap reggel telefonált nekik az iskolamester. A hangja nem is kissé volt zavart.

—Indulás elhalasztva!

—Mert? - kérdezte Dorin.

—Mert nincs hova menni. Most értesítettek csak engem, elfeledkeztek róla ugyanis korábban, mert jelenleg hatalmas a zűrzavar Felsőbb Körökben, a politikusok közt meg ilyesmi... de úgy tűnik akadt a dodók közt egy hitetlen, akarommondani nem babonás nőszemély aki képes volt megvásárolni mind az összes olyan úrvárost ami a mieink bázisa volt... oda bevonult néhány ezer „követőjével” vagy hogy nevezzem... aztán tegnap késő este a mi időnk szerint ezekkel ráadásul hiperugrott is, azaz nem tudjuk hogy most hol vannak! Jelenleg folyamatosan ülésezik a Válságtáb... Szóval nincs hova menni most hogy az úrbeli Végmunkáskodást tanuld. Nem tudom mi lesz ennek az egésznek a vége, de van egy olyan érzésem hogy Vegánia egésze került most rohadtul nagy bajba, mert a legfontosabbat még el se mondtam: azt ugyanis, hogy annak a nem babonás dodó nőnek aki megvette épp a mi bázisunkul szolgáló babonás-sorszámú úrvárosainkat, annak van egy férje is... aki maga azonban nem dodó, nem is vegán, hanem egy ember... mármint, olyan ember aki nem Homo Veganicus! Hanem olyan ember, akik elől akkor réges-rég az őseink elmenekültek a Zója bolygóról! Azaz egy óriás!

5. fejezet

Harald és Szinni minden baj nélkül elugrottak a rengetegsok úrvárosukkal Harald bolygójának viszonylagos közelségébe, s itt aztán maga Harald vette a kezébe az ügyet... és a mikrofont. Ugyanis rádióüzenetet küldött bolygója egészének, egyszerre számos gyakran használt frekvencián, mely üzenet bő lére eresztve a következőket tartalmazta:

—E sok úrváros tulajdonosa egy Szinni nevű nő, aki egy távoli csillagrendszer polgára. E nő nagyon gazdag, és hobbjá a régi korok és idegen népek használati tárgyainak gyűjtése, azaz bizonyos értelemben egy műgyűjtőről van szó a személyében, másrészt azonban mondhatjuk úgy is hogy régiségkereskedőről is, mert néha el is ad ezt-azt ha jó árat kap érte, még gyakrabban pedig elcserél egyes darabokat olyasmért amit értékesebbnek ítél, vagy ami őt jobban érdekli. Különösképp vonzódik azonban a fegyverekhez és a híradástechnikai eszközökhöz, e két terület az amire elsősorban specializálódott.

Mínthogy Szinni hallott róla sokat hogy errefelé él az emberek primitív és vad fajtája, elhatározta hogy szerencsét próbál e naprendszerben is, azaz most azért jött, hogy beszerezzen minél többet az emberek fegyvereiből, valamint számítógépeiből, rádióiból, televíziókészülékeiből, és így tovább. És nemcsak a legújabb példányok érdeklik, de azok is amiket az emberek már rég nem használnak e bolygón hanem a múzeumokban porosodnak, az egyetlen követelmény hogy mind használható legyen elvileg. Mert Szinni kizárólag működőképes darabokat gyűjt, neki az az elve hogy más

egyszerűen nem méltó hozzá.

Mindezért cserébe nem pénzt ajánl, merthogy nyilvánvalóan semmi hasznát nem vennék az emberek annak a pénznek ami Szinni bolygóján van forgalomban, hanem az ő népének használati tárgyait adná, amik bár többségében használt holmik, de szintűgy mind működőképesek. Elvileg legalábbis. Mert hát tudni kell őket kezelni. Használati utasítás azonban a legtöbbhöz nincs, épp mert majdnem mind használt holmi. Szinni azonban erősen hiszi hogy az emberek amilyen leleményesek, hamar megfejtik e holmik működésének elvét. Ez a cserelehetőség az emberek számára egyszeri és megismételhetetlen lehetőség, hiszen e bolygó lakói nyilvánvalóan sokkal fejletlenebb technikai szinten állnak mint Szinni népe, de így azonnal tanulmányozhatják egy fejlettebb civilizáció tárgyait, s nem kétséges hogy ez rengeteget lendít majd a tudásukon, ismereteiken, azaz felgyorsítja a fejlődésüket! Arról lebeszélné az embereket hogy megtámadják őt itt az űrben, vagy azon munkatársait akik lemennek a bolygóra a cserét elintézni, mert természetesen Szinni űrvárosai is fel vannak fegyverezve, és tragikus következményei lennének annak ha e fegyvereket elsütné... de ezt nem fenyegetésnek szánja mert céljai a lehető legbarátságosabbak, ő nem háborúzni jött ide hanem cserélni. És még a cserébe se kell beleegyeznie az embereknek, elég ha csak annyit üzennek neki hogy nem kérnek a felajánlott lehetőségből, s ő máris odábbáll egy másik bolygóhoz, szóval tényleg semmi szándéka nincs erőszakot alkalmazni, ő egy abszolút békés műgyűjtő, nem erőszak itt semmi, egyszerűen csak úgy véli jobb ha előre szól hogy képes megvédeni magát, s ezt is csak amiatt mondja mert akadtak már rossz tapasztalatai más bolygókon.

E Szinni nevű hölgy azonban nem megy le a bolygóra, e feladat rá, Haraldra hárul, akivel még korábban megismerkedett Szinni, ő tehát most az összekötő Szinni és az emberek közt, mondhatni a kereskedelmi megbízott. Akadnak-e tehát olyan országok a bolygón, amelyek hajlandók fegyvereket illetve híradástechnikai eszközöket adni egy eddig ismeretlen, kozmikus civilizáció használati tárgyaiért?

Naná hogy akadt olyan ország, és nem is kevés számban... tudniillik az ÖSSZES!

Mert hát Harald bolygóján még több ország is létezett. Jópár... tucatszámra... és ezek nem mindig voltak egymással a legbarátságosabb viszonyban, hogy nagyon finoman és udvariasan fogalmazunk. Nagy vonalakban olyan lehetett a technikai fejlettsége a bolygónak mint a Földé a huszadik század vége felé vagy esetleg a huszonegyedik elején, és pontosan ennek megfelelő volt a „politikai fejlettség” is - nyilván persze az országok nevei mások voltak, de az teljesen azonos volt a történelmi párhuzamot tekintve hogy mindegyik ország vagy kifejezetten ellenséges volt valamelyik másik országgal szemben - néha többel szemben is - vagy ha nem, hát legalábbis bizalmatlan. És mindegyik megragadott minden lehetőséget hogy előnybe kerüljön a riválisával vagy egyáltalán akármelyik másik országgal szemben!

Ilyen körülmények közt egészen egyszerűen szóba se jöhetett hogy visszautasítsanak egy efféle csereajánlatot. Mert tudták, amelyik ország szert tesz e kozmikus holmikra, s megfejtí annak technológiáját, az a többi amelyikbe nem jutnak e világűrűből érkezett tárgyakból, azokat pillanatok alatt leahagyja gazdaságilag. És ez még a kisebbik baj, mert a nagy baj az az hogy fejlettebb fegyverei is lesznek! Mert hiába hogy nem kap most fegyvereket is Szinnitől, de az a technológia amit megismer a hétköznapi tárgyakból, az nyilván alkalmas arra is hogy a fegyvereket hatékonyabbá tehesse... Amelyik ország ebből az üzletelésből kimarad, az lemarad!

Azaz percekkel azután hogy Harald befejezte a tájékoztatást, azonnal minden létező kormány azon a bolygón a legmelegebb szavakkal hívta Haraldot, Szinnit vagy bárkit a világűri vendégek közül a területére hogy mielőbb elkezdhesék a kölcsönösen előnyös csereberét.

Harald pedig lement az egyik űrkomppal, amit dugig tömött az űrvárosokból leszerelt ágyakkal, takarókkal, székekkel, laptopokkal, telefonokkal, lámpákkal meg más mindenfélével amiket ő „kémholmiknak” tartott, vagy ha efelől nem is volt biztos de legalábbis gyanúsak tartotta őket,

hogy elcserélje ezeket mindenféle amiket hasznosnak tart. Számos más úrkompot is útnakindított, olyan személyek felügyeletére bízva őket akiknek eszében a leginkább bízott - ezek többnyire rókadémonok voltak. De megígértette velük hogy senkivel nem szexelnek majd a bolygón, egyrészt mert az megcsalás lenne a maguk fogalmai szerint már, másrészt, ezesetben a bolygólakó emberek kevésbé becsülnék őket, mert az lenne a véleményük hogy világűri látogatóik közt minden nő kurva... és mondta nekik azt is hogy jobb ha most nem átlátszó ruhát viselnek majd... A rókadémonok megnyugtatták Haraldot hogy nem kell félnie, bőségesen van annyi önuralmuk hogy kibírják erre a kis időre a „szexuális elvonókúrárt”.

Az úrkompok útnak indítása előtt Harald azért még sugárzott egy újabb üzenetet a bolygóra, s ebben közölte hogy az úrkompok vezetői többnyire nők lesznek, akik ráadásul kis termetűek. És ismételten figyelmezteti az emberek vad faját, hogy nem lenne annak jó vége ha bármelyiküknek is baja esne, mert habozás nélkül kész elpusztítani egy sok millió lakosú nagyvárost is minden egyes megölt vagy fogságba vetett alattvalójáért, bosszúból! Egyben legyen mindenki udvarias de nagyon ám ezekkel a nőekkel, mert mindegyikük hercegnő, és náluk olyan szokás járja hogy egy nemeskisasszonyt nemhogy leszólítani nem szabad, de már az is halálbüntetést kap aki csak véletlenül hozzáér a kezéhez, kivéve a súlyos életveszély esetét! Ha valahol udvariatlanok lesznek Harald küldötteivel, csak mert ők nők és aprók, hát még a legislegjobb esetben is az fog történni hogy azonnal vége a csereberének!

Természetesen az összes kormány minden tagja fennen fogadkozott hogy szó se lehet semmi udvariatlanságról, külön miniszteri biztosokat neveztek ki az ügylet lebonyolítására, kirendelték a repülőterek környékére a katonaságot, rendőrséget, még a titkosszolgálatot is, mindenkit, mert annyira fontosnak tartották a kozmikus technológia megismerését... Sok helyen ahogy az úrkomp szállt, azonnal vörös szőnyeget gördítettek a bejárata elé hogy a Csillagok Küldötte azon lépkedhessen végig! A rókadémonok, akiket nem sokkal ezelőtt is még mindenki megvetett a saját társadalmukban, s többnyire koldusszegények voltak, ezt fenemód élvezték...

És igazán semmi akadály nem volt a cserének. Ezer- és tízezerszámra vitték nekik a legkülönbözőbb tévéket, laptopokat, asztali számítógépeket, rádiókat, zenelejátszókat és walkie-talkie-kat meg minden más holmit is, óriási kamionokban. A kormány egyszerűen mindent felvásárolt, az áruházak teljes tartalékát. Igen, írhatjuk így egyes számban hogy „a kormány”, nem érdemes megnevezni hogy melyik kormány, mert nem volt kivétel: mind így cselekedett. Most aztán nem számított semmiféle költségvetési hiány se!

És persze érkeztek fegyverek is, bőven. Na nem a legelején, de amint az első adag szállítmányt megkapták Haraldéktól, és látták hogy nincs itt semmi tréfaság, semmi becsapás, ezek valóban valami teljesen ismeretlen elven működő akármik, vagy ha az elv maga ismert volt is mert például nyilvánvaló volt hogy ez is elektromossággal működik, de már az elektronika méretéből is nyilvánvaló volt hogy messze sokkal fejlettebb technológiával lett legyártva. Ahhoz hasonló volt a helyzet, mintha abban a korszakban amikor a legfejlettebb elektronikai építőelem az elektroncső volt, valaki hirtelen kapna egy modern laptopot. Arra hamar rájönne hogy ez a masina is elektromossággal működik, még arra is rájönne melyik része az akkumulátor és az milyen feszültséget és áramerősséget ad le. Amint azonban kinyitja a laptop burkolatát, hiába keresne benne legalább egyetlen elektroncsövet is, mert olyan nincs benne. És csak nézné ámultan a rengeteg mikrochipet, és fogalma se lenne róla mi az, és hogyan tudtak ennyi okosságot belezsúfolni a készítőik ilyen mikroszkopikusan kis helyre.

Na ez volt a helyzet most egy magasabb szinten Szinni népének holmijaival is. Az emberek csak ámulnak, főként amiatt mert a legtöbb használati tárgy esetén konkrétan NULLA mennyiségű elektronikát láttak csak. Mégis működtek... és csak jó sokára jöttek rá, hogy amiatt nem találtak bennük semmi vezérlőegységet mert azok már olyan picik voltak, hogy egyszerűen a tárgy „falába”, a burkolatába építették be, annak is csak egy parányi részébe.

Heteken át üzleteltek, és valóban semmi atrocitás nem történt. Az emberek elhitték hogy akiknek ilyen használati tárgyaik vannak, azok félelmetes fegyverek birtokában is vannak. Pedig egyetlen

szál fegyvere se volt Haraldéknak...

Addig a pillanatig. Mert hála épp az embereknek, e helyzet rohamosan változott. Több százezer kézifegyverre tettek szert, a legkülönbözőbb pisztolyokból, géppisztolyokból, de voltak aknavetőik is, lángszórók, géppuskájuk is, kaptak több száz tankot, harci helikopterekből ezernél is többet, voltak kételtű járműveik is, és természetesen nem hiányoztak a vadászrepülőgépek és a bombázók sem... és ez utóbbiakhoz bizony jónéhány atombomba is járt „ajándékba”, azaz ezek mind ténylegesen feltöltött, azonnal bevethető fegyverek voltak!

Azt a szépséghibát kivéve, hogy a legjobb bombázórepülőgép se képes egy centit se haladni a világűrben ugyebár. De ha Szinniék le is viszik egy bolygó felszínére őket, ott még meg kell oldani hogy legyen nekik kifutópálya... Habár, kisebb számban ugyan, de volt olyan repülőgépük ami képes volt a helyből felszállásra is. Igaz viszont hogy ezeknek nem volt atombombája. Volt azonban minden más roppantul veszélyes fegyver rajta bőségesen...

Szinni különösen néhány nagy teljesítményű lézernek örvendett. Ezek tényleg akkora kapacitásúak voltak, hogy egyetlen lövéssel képesek voltak elpárologtatni egy repülőgépet, lényegében nyom nélkül.

—Ha ezeket felszerelem az űrvárosom külsejére, akkor már a világűrben se leszek védtelen, sőt képes leszek támadni is! Mert ezeknek nem kell levegő, ezek működnek majd ott is!

—Nem hiszem hogy világűrből induló támadástól kéne tartanunk. - legyintett Harald.

—Én se hiszem, de azért jó érzés hogy még ebben az esetben se leszek védtelen.

Jó három hónapon át üzleteltek, minek következtében űrvárosaik szinte minden kényelmi berendezése megszűnt létezni: mindet leszerelték Szinni alattvalói, s elcserélték az emberekkel. Ellenben ezen űrvárosok csurig lettek töltve félelmetes fegyverekkel, persze ezeket nem osztogatták szét a lakosok közt, hanem bezárták őket néhány olyan szintre, amit csak külön erre felhatalmazott illetők - Szinni bizalmasai - látogathattak. Viszont az emberektől megkapott híradástechnikai és számítástechnikai berendezéseket azonnal tanulmányozni kezdték az ehhez értők, és igyekeztek azokat minél előbb az űrvárosaik napi működésébe beintegrálni. Elég primitívnek tűntek, de így legalább hamar rájöttek hogyan működik - pláne mert a legtöbb vadonatúj termék volt az emberek valamelyik áruházából, így volt benne használati utasítás is. Sőt még jótállási papír is a legtöbb esetben, bár ezzel Szinniék nem sokra mehettek. A legfőbb előnye e gépeknek persze az volt, hogy remélhetőleg nem kémkedtek a gazdáik után... Az az egy teljesen biztos volt hogy egyik se volt képes hipertéri kommunikációra, egyszerűen mert az emberek Harald bolygóján még nem ismerték azt.

Aztán hogy ezzel megvoltak, úgy döntöttek, a fegyverkezés után itt az ideje a táplálkozásnak, azaz ideje feltölteni az élelmiszerkészleteiket is... De azt nem itt, hanem valahol másutt.

Céljuk tehát most az volt, hogy keressenek egy olyan bolygót, ahol emberek élnek, de primitív, az övékéénél sokkal barbárabb körülmények közt, azaz, elmaradott technikai színvonalon. Ezek bizonyára örvendenek majd a sok finom csemegének amit ők maguk még nem tudnak előállítani, s lehet velük érte háziállatokat cserélni.

Ehhez már csak találni kellett egy ilyen bolygót...

Szinni állította, hogy kozmobiológia-órán az iskolában ő tanulta, hogy a világmindenség telis-teli van emberlakta bolygókkal, melyek a legkülönbözőbb fejlettségi szinten vannak, sőt annyira sokan vannak az emberlakta bolygók, hogy bár akadnak más értelmes fajok által lakottak is, de ezek mindösszesen is csak elenyésző százalékát teszik ki az emberlakta bolygóknak.

—Mennyi ez az „elenyésző százalék”? - kérdezte Harald kíváncsian.

—Nem emlékszem már rá drágám, bocsáss meg, bevallom hogy én nem is voltam ám olyan hű de jó tanuló a suliban... de azt tudom, hogy mindenképp valami olyan számot mondott a tanár ami tíznél kisebb! És százalékban értette! De szerintem nincs is jelentősége a pontos értéknek mert akármit mondott is úgyis pontatlan a becslés hiszen nem ismerjük a Galaktika összes bolygóját. A

lényeg hogy az emberek iszonyatos túlsúlyban vannak, mert él bennük valami perverz terjeszkedési kényszer... Na és ezt csak amiatt mondtam hogy én nem tudom konkrétan hova menjünk, nincs adatbázisom róla melyik bolygón kik laknak, de biztos vagyok benne, hamarosan rábukkanunk egy alkalmasra.

—Jó, akkor kezd el azonnal a keresést! Szerintem jó lesz valami rendszert vinni a dologba, azaz ha javasolhatom előbb menjünk a bolygókhoz legközelebbi lakható planétára, s azután látogassuk meg a távolabbiakat.

Kiderült, nem kell elmenniük a távolabbi planétákra... Amint ugyanis ehhez az első bolygóhoz megérkeztek, Harald máris szemügyre vette azt a nagy teljesítményű teleszkópokkal a világűrből, s így szólt:

—Lakott! És amennyire látom, emberek lakják. Sőt... - és babrálni kezdett a teleszkóp beállításain - hát mindjárt eldobom az agyamat de nekem úgy tűnik e bolygón is törpék laknak! Akarommondani, olyanok mint a te néped, Szinni!

—Micsoda?!

—Hát gyere ide és nézd meg magad is... Itt egy pásztorlányka, ha feltételezem hogy a birkák mérete akkora amekkorának én ismerem azt az állatfajt, akkor ez a leány semmi esetre se lehet akkora mint egy emberi nő. De ha feltételezem is hogy a birkákat összetöporították hogy az ő méretükhöz igazodjanak, nehezen hinném hogy ugyanezt tették volna a mellette ülő vagy körülötte rohangáló kutyákkal... mert persze ki lehet tenyészteni törpe kutyákat is az igaz, de az olyannak mi haszna is volna a ragadozókkal szemben amikor meg kell védelmezni a nyáját!

—Hát ez nagyon érdekes! Szóval itt egy bolygó, amin eszerint él egy populáció az én népem tagjaiból... igaz, középkori szinten, ha egyszer pásztoroknak...

—Más is ezt bizonyítja, a ruháik primitívsége például... sőt, a városaik kinézete... de látok ám itt akasztófát is, épp rajta csüng valaki, szóval nem sok kételyünk lehet afelől hogy ezek olyan szinten állnak mint az én világomban az emberek a középkor folyamán.

—Akkor minden remek, mert lehet velük állatokat cserélni. És mielőtt elfelejteném, ne csak legelésző állatokat cserélj velük kedvesem, hanem tyúkokat meg más baromfikat is, mert nagyon szeretem a tojást. Bár megmondom őszintén, arra még nem tudtam rászánni magamat hogy nyers tojást egyek. És amiatt nem, mert hogy nagyon nyersen fejezzem ki magamat - de miért is ne mondhatnám „nyersen” amikor épp a nyers tojásról van szó - az állaga olyan - legalábbis a tojásfehérje állaga - mintha friss takony volna. Olyan a színe is, és ugyanolyan nyúlós is. Felesleges is lenne a számba venni, azonnal kihányám.

Harald mosolygott.

—Tényleg felesleges lenne úgy megenned a tojást, Szinni, mert a tojást a leghelyesebb úgy megenni, hogy csak a sárgáját esszük meg nyersen, a fehérje részét azonban főzve vagy sütvé!

—Nahát! Miért?

—Mert a tojás ugyan nagyon egészséges, de elsősorban a sárgája miatt, ami nemcsak pompás minőségű zsírt biztosít nekünk, de tele van létfontosságú vitaminokkal is. Például E vitamint tartalmaz, szelént, DHA-t is ami egyfajta Omega-3 zsírsav, valamint lecitint ami javítja a sejtmembrán működését és öregedésllassító. Van benne A-vitamin is. Viszont van benne biotin is, ami a B7 vitamin másik neve. Na és ez utóbbival az a baj, hogy ezt a vitamint, a biotint, a nyers tojásfehérjében levő egyik anyag képes megkötni. Holott a biotinra hatalmas szüksége van a szervezetünknek egy rakás funkcióhoz! Amennyiben azonban a tojásfehérjét hőkezelésnek vetjük alá, azaz megsütjük vagy megfőzzük, már nem képes a biotin megkötésére. Magát a tojássárgáját azonban jobb ha nem sütjük vagy főzzük meg, mert akkor az abban levő vitaminok részben lebomlanak. Azaz ha tojást akarsz enni, leghelyesebb ha feltöréskor különválasztod a sárgáját, s csak azt eszed meg nyersen - remélem azt már nem tartod takony-állagúnak - a fehérjét pedig külön megfőzöd és megsütöd. Vagy úgy főzöd meg a tojást úgyesen hogy a sárgája lágy maradjon. Tükörtőjást is csinálhatsz így, hogy a sárgája épp csak megmelegszik egy kicsit de lényegében lágy marad. Ó, és ha már itt tartunk, megemlítem, hogy amikor feltörök egy tojást, igyekszem a tojáshej

belső oldaláról lekaparni az ott levő vékony hártyát, s azonnal megeszem, csak úgy nyersen. Ez lényegében nem más mint egy óriási sejthártya, és ezért rengeteg olyan anyag van benne, ami nekünk is nagyon egészséges. Különösen jó hatású az ízületeinkre, legalábbis bizonyos vizsgálatok szerint.

—Hogy te miket tudsz szerelmem!

—Mert érdekel a téma, szeretek ugyanis egészséges maradni... és persze hogy hozok tőlük baromfikat is. Mindjárt le is megyek hozzájuk... bár egyelőre még nem állatokért, hanem hogy elraboljak egy magányos csellengőt, felhozzam ide....

—Miért?

—De hiszen te magad meséltél nekem róla hogy a csodasisakotok képes arra is hogy kiolvassa valakinek az agyából a nyelvet... márpedig nyelvtudásra szükségünk lesz.

—Ez igaz... végtére is valahogy el kell tudjuk mondani nekik, mit mire akarunk cserélni.

—Ugyan már - legyintett Harald - már eszem ágában sincs csereberélni.

—Hogyhogy?!

—Az addig érdekelt volna engem amíg azt hittem a lakosok mérete az enyémhez hasonló. Na de ezek ugyanolyan aprók mint te, Szinni, vagy bárki a népedből... ez pedig gyökeresen megváltoztat mindent. Vagyis hogy nagyon rövid legyek, arra gondolok, mi lenne ha egyszerűen ezen a bolygón lennél királynő, szerelmem?!

—Hogy... hogy úgy érted, hogy...

—Pontosan! Ennek rengeteg előnye van. Mindenekelőtt, itt nem is egyszerűen királynő lennél ezek szemében hanem ISTENNŐ, hála a fejlett technikáknak, sez nyilván még sokkal jobban is tetszene neked mint a sima királynőség. Ne is tagadd ezt le Szinni, úgyse hinnék neked, ne játszd a szerénységet, az nem menne neked... ismerlek, te egy rém nagyravágyó valaki vagy! De ne aggódj, nem haragszom emiatt, szeretlek téged ilyennek is... szóval, itt istennő lennél! Ezt a te bolygódon biztos nem érhetnéd el sosem. Aztán, ez az egész jóval veszélytelenebb itt, istennőnek lenni, mint a te bolygódon királynőnek lenni. És te nyilván nem szereted a veszélyeket. Amint én se, természetesen. De te biztos hogy még nálam is sokkal kevésbé.

—Hm... hát, nem tagadhatom, a bölcsesség maga szól a szádból drágám...

—Akkor ezt el is döntöttük. Szólok hogy készítsék az úrkompot kettőnknek. Persze biztos ami biztos, ne feledkezz meg feltenni az övedre valami hatékony kézfegyvert is...

—Egy pillanat drágám, azért ne olyan hevesen... én nem mondtam ígent a javaslatodra még, csak azt akartam jelezni udvariasan, hogy az érveid megfontolásra érdemesek.

—Most akkor nem értelek, úgy döntöttél hogy mégse, vagy csak habozol egyelőre?

—Sem egyik, sem másik. Amit kitaláltál szerelmem akkora óriási előnyökkel kecsegtet hogy természetesen így lesz minden amint mondtad: itt leszek istennő! Mert igazad van, mennyire sokkal másabb ám istennőnek lenni mint egy közönséges királynőnek! És igen, én valóban nagyravágyó valaki vagyok, jól tudod. Szóval ez persze hogy így lesz! Van azonban itt két aprócska „de”. Az egyik, hogy DE azért mégse azonnal. Mert előbb igenis vissza kell mennünk az én bolygómhoz, bár már nem azért hogy ott legyek királynő, de akkor is kötelességemnek érzem hogy a népem tudomására hozzam, hogy valakik csúnyán becsapják őket! Egyszerűen egy gyáva, mihaszna, beszari valakinek érezném magamat ha nem így tennék!

Harald átölelte aprócska szerelmét.

—Megértelek! És becsüllek azért hogy így érzel! Egészen emberi vagy most, szerelmem, sőt, kifejezetten olyan, mint egy hősnő valamelyik filmünkben!

Szinni kihúzta magát, s arca sugárzott a büszkeségtől a kapott dicséret miatt.

—Nem is sejted milyen sokat jelent a számomra hogy ennyire becsülsz, s ilyen meleg szavakkal beszélsz rólam... Na és akkor most jön a második „de”. Ez pedig az, hogy DE én nem megyek le e bolygó felszínére, se veled, se egyedül! Kivéve természetesen ha megparancsolod, de nem örülnék neki és nem hinném hogy jó ötlet volna így rendelkezned.

—Na de miként leszel itt istennő, ha le se mész oda?

—Természetesen lemegyek majd oda... de nem mostanában. Most ugyanis nem tehetem mert semmit se akarok kockáztatni. Mert képzeld csak el, történik odalent valami... még csak nem is kell bármi erőszakos eseményre gondolni, egyszerűen van ott valami jobbára ártalmatlan baktérium amihez azonban én nem vagyok hozzászokva... vagy valami fura illat a levegőben ami nekem szokatlan... és ettől esetleg elvetélek...

—MICSODA?! Szinni, ez KOMOLY?! Te gyermeket vársz?! És tőlem?!

—Na de ki mástól, csak nem tételezed fel rólam, hogy...

—Hé, hé, hé, ne induljon be a fantáziád, semmivel se gyanúsítalak, ez egyszerűen az elemi döbbenet kiáltása volt belőlem, mert hát az hogy te meg én... hogy kettőnknek gyermeke legyen... hiszen saját magad bizonygattad hogy külön faj vagyunk...

—Hát pedig ez akkor is így van... illetve lesz. Mert ugye, még nincs sok ideje annak, hogy... hogy is mondjam... hogy észrevettem bizonyos tüneteket, és... szóval, akkor meg is vizsgáltattam magamat... Nos, a laboreredmények egyértelműek. Gyermeünk lesz, igen. És ahhoz képest milyen fiatal a magzat, már tulajdonképpen nem is olyan picike, úgy értem több vizsgálatot is végeztettem az eltelt időben, mert magam is alig hittem annak amit láttam, mert az úgy tényleg furcsa... de a gyermek bennem nemcsak létezik, de elég gyorsan is nőtt ám az egyes vizsgálatok közt, szóval, ez is igazolja hogy tőled van... bár mástól úgyse lehetne mert hogy is képzelsz te olyat rólam hogy én mással... és még ha volnék is olyan hülye hogy megkockáztatok ilyesmit de akkor se MOST, a kapcsolatunk elején, amikor még nem is csináltál belőlem királynőt, hát ennyire idiótának már csak ne képzeld... mert ugye még ha nem is vernél agyon a megcsalásért de az a legkevesebb hogy azután nem segítenél nekem hogy királynő legyek, szóval az hogy én félrelépjek ilyen helyzetben, az egy abszolút irreális elképzelés...

—Mondtam már hogy nem gyanúsítalak, csak le vagyok döbbenve...

—Én is. Emiatt is vártam mostanáig arról hogy szóljak neked róla. Biztos akartam lenni benne. Egyelőre úgy tűnik nagyon gyorsan növekszik, azaz igazán méretes kisbaba lesz... már előre félek miként tudok majd megszülni egy ekkora kisedet... Remélem túlélem. Abban egészen biztos vagyok, sokkal magasabb és erősebb lesz mint bárki a népünkől, bár bizonyára alacsonyabb azért mint amekkora te vagy. De sebaj, akkor is méltó utódom lesz! De remélem érted már, miért nem akarok semmit se kockáztatni a szülésig, az a legkevesebb hogy nem kívánczodom ismeretlen, vad helyekre...

—Teljesen igazad van. Semmi baj, majd hívok másokat segíteni.

—Gondolom, olyanokat hívsz majd akiket ismersz, akikben bízol.

—Természetesen, még szép!

—Ebben az esetben javaslom, hívj csupa férfit, nőkkel meg rókadémonokkal kár is kísérletezned.

—Hogyan...?! Csak nem arra célzol, hogy...!

Szinni olyan szélesen mosolygott hogy az már arcátlan vigyorgásnak is beillett.

—Én tulajdonképpen hiába vagyok az első feleséged, de mégis szinte majdnem az utolsó vagyok azok sorában akik „lebabáztak” miattad... vagy legalábbis lebabáznak majd. Te persze ezt nem tudod mert életveszélyesen megfenyegettem mindenkit hogy egy szót se szóljanak neked erről, mert az én jogom hogy elmondjam neked a hírt az általam jónak ítélt pillanatban. És pláne nem akartam előbb, mint hogy én is... én magam is... érted ugye... mert hát az igaz hogy mi zem nők nem vagyunk féltékenyek ha a férjünknek van rajtunk kívül más felesége is, de azért az más, ha annak a nőnek születik gyereke, de nekünk meg még egy se. Az szégyen, na. Aztán meg ilyenkor egészen természetes hogy a férj azon nő iránt kezd el fokozottabban érdeklődni aki gyermeket vár tőle, és én nem akartam hogy az irántam tanúsított érdeklődésed megfogyatkozzék, drágám. De most már minden rendben van, mert nekem is lesz gyermekem tőled.

—És... és... Szinni... én még alig tudok magamhoz térni, ez akkora újdonság volt... szóval, hányan vannak, akik...?

—Hát, legutolsó információm szerint - de ez tegnapelőtti, azaz lehet hogy azóta még jött e számhoz néhány - szóval azon adat szerint kettőszáztizennyolc nő „kapta be a legyet” tőled, hogy ilyen

pajkosan fogalmazzak.

—Hogy MENNYI?!

—Kétszáznál is többen, jól hallottad. A pontos számot felesleges memorizálnod mert minden bizonnyal nőni fog úgyis. Egyelőre úgy néz ki, hogy akit csak egyetlenegyszer is megketttyintettél, az több mint 80 százalékos eséllyel terhes lett. Bár lehet hogy az arány ennél mégis kisebb mert elismerem, nem tudok minden alkalomról amikor másokkal kujonkodtál... de ezt ne tekintsd szemrehányásnak vagy féltékenységnek mert tényleg és igazán nem izgat a dolog! Engem a hatalom érdekel... meg persze hogy nekem is legyen gyermekem tőled. Megmondom őszintén ez olyasmi a részemről mint amikor a barbár királyok - igaz ugyan hogy ők férfiak voltak én meg nő vagyok - biztosítani akarták a vérük számára a trónöröklést. De mondom most már minden rendben van mert én is megfogantam, sőt azt is tudom hogy a magzatom fiú. Ezentúl azonban jobb ha tudod szerelmem, kis túlzással az úgy van hogy elég csak ránézned egy nőre, s abból azonnal kiesik majd egy újszülött! - és Szinni kislányosan vihogni kezdett.

—Ez mellbevágó hír volt...

—Akkor fokozom: nemcsak a közönséges nők lettek „felcsinálva” tőled, de a rókadémonok is! Kivétel nélkül minden rókadémonunk akit a legfőbb bizalmasainknak tartunk, mind, mind várandós... meg gondolom sok másik is akiről nem tudok.

—Pedig azt mondtad nekem, a rókadémonok majdnem mindig meddőek!

—Így igaz, de úgy tűnik épp most jött be az a „majdnem”...

—Mindegyiknél?

—Úgy van.

Harald lehajtotta a fejét és mélyen elgondolkodott.

—Haragszol tán? - bújt hozzá kedveskedően Szinni.

—Ugyan már, miért is tenném! - és Harald megsimogatta a leányt.

—Akkor mi a baj?

—Nincs baj.

—De hiszen szomorú vagy!

—Jaj dehogyis! Csak eszembe jutott valami.

—Megtudhatom hogy mi?

—Naná! Muszáj leszel megtudni... úgy döntöttem ugyanis, mégse szállunk itt le! Mármint, nem megyek a bolygóra le én se, és mást se küldök le.

—De azt mondtad, itt leszek istennő!

—Így igaz. Itt leszel. De nem most. Ráér, pláne mert egyelőre te magad se akarsz oda lemenni. És igazad is van, egy várandós anyuka jobb ha vigyáz magára. Ami meg a húst illeti, szerintem még simán kitart fél évig, beleértve a májat is meg mindent, azaz a tervem most az, hogy igenis azonnal visszamegyünk a bolygóhoz Szinni és lerendezzük ezt az ügyet... elmondjuk a népednek hogy miként csapják be őket meg minden... úgysem fog ez fél évnél tovább tartani, arra az időre pedig van kajánk bőven. Aztán meg majd persze visszajövünk ide hogy itt istennősködjél, hehehe...

—Úgy lesz ahogy óhajtod hiszen még mindig te vagy a hadi szakértőm...

—A „professzionális barbár”! - nevetett Harald.

—Úgy van. De áruld már el kérlek miért változott meg ilyen hirtelen a terved?

—Te okoztad, bébi.

—Én-e?!

—Te hát. Azzal hogy megfogantál. Illetve, azzal hogy ezt elmondtad. Meg hogy a többiek is, milyen sokan várandósok lettek. Még az amúgy majdnem teljesen terméketlen rókadémonok is.

—Mi köze ennek ahhoz, hogy...

—Az, hogy ez alapjaiban értékeli át a dolgokat. Ez ugyanis semmi esetre se jelenthet mást, csakis egyetlen dolgot, mégpedig azt, hogy TI IS EMBEREK VAGYTOK!

—Hogy... hogy mi... úgy érted hogy a zem nép...

—De úgy ám! Emberek vagytok. Igaz hogy kis termetű emberek, de ez nem jelent semmit, néha a

mi bolygónkon is születnek törpék, és szólnak legendáink, meséink is, egész törpe népekről, manókról, ilyesmikről. Különbben is, a méretet illetően széles lehet a változatosság egyetlen fajon belül is. Elég csak megnézni a kutyákat. Micsoda hatalmas nagy a különbség méretben a farkaskutya vagy a bernáthegyi, és a törpepincsi közt! Aztán mégis egyetlen faj tagjai.

—Na de ez akkor se lehet, mindenki tudja hogy mi azon a bolygón alakultunk ki, és a meteorbecsapódás...

Harald legyintett.

—Ez is csak olyasmi mint a sok hülye babonáitok: bemesélték nektek a Megfigyelők. Behülyítettek titeket. Könnyű, ha a teljes hírközlés és informatika az ő hatalmukban van titokban. Egyszerűen ellopták a régi történelmeteket, az igazi eredeteket, s ezt a hülye maszlagot mesélték be nektek.

—De hiszen ez akkor se lehet, mi nem vagyunk olyan vadak mint az emberek, sem olyan erősek, hozzátok képest silányak a reflexeink...

—Ez mind igaz, de ettől még igenis emberek vagytok, csak elkorcsosodott emberek. Nem azért korcsok mert kicsik, habár akár amiatt is lehetnek kicsik. Mindazonáltal a kis méret még nem bizonyíték az elkorcsosodásra önmagában. De mind a többi amit elmondtál, már igenis elkorcsosodás, mely abból fakad hogy egész nap csak ücsörögtök az űrvárosban, mint a hízlalt baromfik a ketrecekben, zabáljátok a rengeteg szénhidrátot és más mű-kaját, miközben egyetlen igazi próbatétel sincs az életetekben! Még szép hogy elkorcsosodtok apránként, sőt elég sebesen! Ez nem is lehet másképp!

—De drágám, hiszen hogy is lehetnének korcsok, az életkorunk a tietek sokszorososa, nálunk ritkán hal meg valaki 250 éves kora előtt, ti emberek meg...

—Bébi, ez semmit se jelent, én elhiszem hogy szobrászkodtatok egy kicsit a genetikákkal, és értetek is el némi látványos eredményt itt meg ott, de attól hogy egyes részterületeket sikeresen felfejlesztettetek, az egész úgy összességében egy tragédia! Mert ez tudod olyan mint amikor van egy ócska, majdnem széthulló rozsdás autó, te pedig kicseréled rajta a lökhárítókat és a visszapillantó tükröt egy vadonatúj és méregdrága példányra, aztán büszkén azt állítod hogy az már egy csodálatos és pompás autó! Pedig hát frászt!

—Hát nem tudom erre mit mondjak... tényleg azt hiszed hogy emberek vagyunk mi is?

—Ez mély meggyőződés. Más magyarázata egyszerűen nem lehet annak, hogy megfogantál tőlem. És nem is csak te hanem még annyi sok más nő is. Lehet mondogatni hogy persze mert már ti is egészségesebben kajáltok, s ez megnövelte a termékenységet. Hogyne, ez biztos igaz. Sőt erős a gyanúm, épp ez segített a rókadémonoknak hogy ők is teherbe essenek! Na de ez akkor se lenne lehetséges ha ti valami gyökeresen eltérő faj lennétek. Képtelenség. Tehát igenis emberek vagytok. Na és épp ez a lényeg, bébi: most visszamegyünk, s nemcsak azt vágjuk a néped képébe hogy a Megfigyelők miként kukkolják őket, de azt is hogy eltitkolták a néped igaz múltját, a DICSŐSÉGET, hogy ők is EMBEREK! Minthogy nálatok mindenki iszonyúan fél az emberektől, megtippelem hogy hatalmas büszkeségnek tartják majd hogy ők maguk is emberek valójában, az őseik révén. És ezt azok a rohadék Megfigyelők eltitkolták előlük! Hohó, akkora botrány lesz hogy még! Iszonyatosan haragudnak majd a Megfigyelőkre! S ennek nem is lehet más következménye, mint hogy téged tartanak majd királynőnek, téged, a jó hír hozóját... legalábbis ha kijelented hogy neked ilyen igényed van. Na de te ezt nyilván kijelented nekik... a szavaid igazát pedig a saját terhességed igazolja majd, meg a többi sok nő és rókadémon terhessége.

—És mi lesz a Megfigyelőkkel akik a bolygón laknak?

Harald vállat vont.

—Olyan nagyon már nem érdekelnek, minthogy te ezen a bolygón leszel királynő... sőt istennő.

—Úgy értem, mi van ha közbelépnek?

—Azt nem ajánlanám nekik, mert már vannak fegyvereink. Sőt, akkor se lenne jó ötlet felmérgetniük engem, ha nem lennének fegyvereink.

—Miért, akkor mit csinálnál?

—Hehehe... mondd csak drágám, ugye épp te mesélted nekem hogy volt egy meteorbecsapódás a

bolygótokon, ami rengeteg állatot kipusztított, majdnem mindent?

—Hogy jön ez most ide?

—Szerinted mekkora lehetett az a meteor?

—A tudósok szerint legalább nyolc vagy tíz kilométeres...

—Milyen érdekes, a mi űrvárosaink is épp tíz kilométeresek... mármint a sugaruk. Azaz az átmérő ennek duplája. Vagyis most képzeld el, hogy egy ilyen űrváros becsapódik a bolygóba. Kétszer akkora, mint az a meteor volt régen. Még ha nem is épp a Megfigyelők feje búbjára esik mert nem tudjuk hol a bázisuk - szerinted mi marad belőlük, hm?! És amennyi űrvárosunk van, simán feláldozhatjuk e célra az egyiket, a legócskábbat...

Szinni szeme tágranyílt, ahogy elképzelte a jelenetet.

—Micsoda pokoli ötleted van, szerelmem! Tényleg olyan iszonyatos, hogy csak azt mondhatom: méltó egy emberhez!

—Igen, csak azt ne feledd el hogy mostantól te is ember vagy!

6. fejezet

A zem nép királynőjét úgy hívták hogy Ziri. Ez a Ziri természetesen nem volt pornósztár mint Szinni, de a maga módján ő is épp elég nagy botrányhős volt, amennyiben cseppet se élt királynőhöz méltó életet!

Igazából annyi rengetegsok botránya volt már fiatal korban is, hogy senki se értette, miként is lehetett belőle egyáltalán királynő! Mármint, azt mindenki tudta ez miként történt: az előző királynő, amikor már nagyon közel érezte a halálát, Zirit nevezte ki utódául. Szóval, TECHNIKAI ÉRTELEMBEN világos volt hogy miként lehetett Ziriből királynő. Azt nem értette amúgy senki - maga Ziri sem! - miért épp őrá, pont őrá a rakoncátlan botrányhősre esett idős elődje választása?!

Eleve, túl fiatal volt e magas posztra. Igaz, épp abba az iskolába járt ahol általában azok szoktak végezni akiből később - esetleg - király vagy királynő lesz. Nem mintha szabály lett volna hogy uralkodó csak abból lehet aki oda jár. Nem volt ilyen szabály. De általában azért az úgy szokott lenni. Ezen iskola neve az volt hogy „Politikai és Gazdaságtudományi Főiskola”.

Ide járt tehát Ziri, de még épp csak huszonkét éves volt amikor királynő lett belőle, azaz nem végezte el az iskolát egyáltalán, még négy kemény éve hátralett volna... amit persze sosem fejezett be. Mert minek is ha már úgyis királynő!

Ez már magában véve is hallatlan: egy majdhogynem „taknyos kis csitri”, bármiféle komoly végzettség nélkül, és királynő lesz belőle!

A dolog azonban ennél sokkal de sokkal aggasztóbb volt. Már Ziri gyermekkorában kezdődött. Egészen fiatalon például olyan kifejezetten fiús játékok iránt vonzódott mint a nyilazás és a vívás. Rendszeresen elszökött otthonról, a vágóhídra, és ott órákig nézte ahogy az állatokat leölik és darabokra szedik a mészárosok. Ez aggodalomba kergette a szüleit mert hátha szadista a lányuk?! Bát olyasmin sose kapták rajta Zirit hogy kínozták volna az állatokat. Olyan viszont volt, hogy amikor megtanult olvasni, nem sokkal később heteken át csak mindenféle ősrégi meséket olvasott amikben boszorkányok szerepeltek, meg vámpírok és más efféle rémségek, sőt, még zombik is. S ekkor kitalálta hogy ő boszorkányosat játszik: megint elszökött a legközelebbi mészárszékre, és telemázolta az arcát friss állatvérrel, sőt, mindenki döbbenetére még pukkadásig is itta magát a friss vérrel! Tehette, az ott dolgozók ebben nem merték megakadályozni mert Ziri mégiscsak magas rangú nemesi család sarja volt, míg a mészárosok - érthető okokból - csupán pórok. Más nem vállalt volna el efféle munkát...

Sőt, Ziri is tudta hogy itt ő nagyon sokat megengedhet magának, így kikövetelte hogy az ott dolgozók húzgálják ki neki a megölt állatok szemfogait, majd ezekből nyakláncot készített

magának. Aztán így vérrel bemázolva és e nyakláncsal a nyakában sétálgatott fel- s alá, a kezében egy hatalmas combcsontot lóbálva, és azt kiabálta hogy ő egy szörnyűséges boszorkány és mindenki rettegjen tőle mert jaj annak akit megátkozik!

Persze, kisgyerek volt ekkor még... mégis, olyan félelmetesen nézett ki, hogy sokan elgondolkoztak rajta, hátha valóban boszorkány... ilyesmi igenis jónéhány polgár agyában megfordult, egyszerűen mert a zem nép amúgy is oly kiváltképpen babonás.

Aztán hogy nagyobbacska lett, az iskolából rendszeresen elszökdösött a szomszédban nyíló óvodába, persze pont akkor mindig amikor ott a kicsiknek csendes pihenő volt. De ő belopakodott oda amikor az óvónő nem figyelt, s mesét mondott a kicsiknek. De olyan mesét hogy azok hamarosan rémült sikolyokban törtek ki... Mert Ziri meséi arról szóltak, hogy a kicsik jobb ha lehunyják a szemüket, és betakaróznak, akkor nem lesz semmi baj. Nem kell félniük, ide NEM jönnek be azok a szörnyek amik odakint a folyosón meg a másik szobában vannak... hiába keresi a kisgyerekeket a vasfogú farkas hogy leharapja a fejüket, és hiába caplat odakint a nagy szőrös talpán a félszemű vámpír... És ha váratlan kaparászást hallanak odakint, azt igaz hogy a Roppant Űrpolip csápja okozza (ezt a lényt maga Ziri találta ki!) de az a hatalmas polip akkora hogy be se fér az ajtón úgyse, szóval csak a csápjait tudja bedugni, de a polip buta, azaz ha a gyerek elrejtőzik a paplan alá akkor megmenekülhet mert a polip nem fog rájönni amikor a takarót megérinti a csápjával hogy alatta egy gyerek van, tehát NEM KELL FÉLNI!

Persze hogy a gyerekek mégis megijedtek és féltek... pláne mert még ezeken kívül is sokat mesélt nekik Ziri... És hiába leplezték le, újra meg újra elszökött oda, a kisebbeket rémisztgetni.

Végül pszichológusok is megvizsgálták, és a pszichomuki azt találta ki, hogy alaposan meg kéne ijeszteni a kislányt, hadd kóssolja meg a saját fegyverét! Ha jól megrémítik valami ilyen mesés akármivel, talán belátja hogy ilyesmit nem szabad művelni mert másnak is rosszulesik!

S egy nap a pszichológus beöltözött valami zombiszerű lénynek, s amikor alvásidő volt, belépett úgy Ziri kabinjába. Még röhögött is a maszkjához vérfagyasztóan.

Az volt csak a baj, hogy két ajtaja volt annak a kabinnak. És mi sem természetesebb hogy Ziri azonnal felpattant az ágyból. Sikított is egy hatalmasat. Ez még nem volt baj, nem is számított senki se semmi másra... ekkor azonban a kislány azonnal kirohant a másik ajtón.

Még ez is rendben volt. Persze hogy egy kislány azonnal rohanni kezd ha egy ilyen rémületes jelenség lép be hozzá...

Igenám, de a pszichológus utánaszaladt... És amint átlépte az ajtót ami mögött a kislány az imént eltűnt, azonnal megbotlott egy lábban... természetesen Ziri lábában, aki eszerint mégse szaladt „világgá” rémületében, mindössze az ajtó túloldaláig, ahol lesben állt. S amint a pszichológus a földön elterült, felkapott egy széket, és azzal teljes erőből csépelni kezdte a férfit...

Aki végülis túlélte az esetet mert a kiabálására többen is odarohantak, de az is biztos hogy mindkét karja eltört, több bodája is, nem is beszélve arról, hogy hány foga bánta, és az orrát is operálni kellett.

Zirit természetesen nem büntethették meg emiatt, egyrészt mert túl kicsi volt, másrészt mert ugye teljes joggal hihette hogy egy valódi zombi vagy ilyesmi támadt rá. Az azért világosan kiderült az esetből hogy a kislány cseppet se szívbajos és nem pánikol be könnyen...

Sőt. Ezután széltében-hosszában azzal dicsekedett hogy ő bebizonyította hogy ő még a holtaktól se fél, ő már kisgyerekként is képes legyőzni egy zombit, tőle igenis minden túlvilági erő retteg... de nem azért mert ő hitetlen s a hitetlenektől rettegnek a Gonosz Erők a zem mitológia (azaz inkább babona) szerint, hanem mert ő Ziri olyan félelmetes hatalmú boszorkány!

A helyzet akkor se javult amikor Ziri még nagyobb lett. Tizenötéves korában például elment a Gyilkos Futamra... igaz hogy arra csak nagykorúak jelentkezhettek, de ő hamisított igazolást magának. Mire a szüleinek feltűnt hogy a lányuk nincs sehol, már késő volt minden, mert már Ziri is a célbolygón volt a többi játékosal együtt. És fiatal kora ellenére túlélte a nagy kalandot, igaz ugyan hogy nem ő nyert. De harmadiknak mégis befutott ami igen szép teljesítmény egy abszolút kezdőtől akinek ez az első versenye. És persze az is igaz hogy elég egyéni módszert választott: csak

egy nagy kést vitt magával meg egy szénszálas műanyag íjat, de ezeket aztán használta is, és nyolc versenyzőt is legyilkolt a Futam közben vele!

Tehette, ez szabad volt a szabályok szerint... A legjobban azonban mégse ez döbbsentett meg mindenkit, hanem az, hogy amikor a Futam után riportot készítettek vele, s megkérdezték azt is mit evett a Futam ideje alatt, ő vállat vont és nyugodt hangon azt közölte, hogy „mindig azt a játékost akit épp megöltem”. S látva az elszörnyedést, vállat vont megint, és mondta, hogy „az is csak hús, és így időt spóroltam mert nem kellett vadásznom”. Erre óvatosan figyelmeztették rá hogy vihetett volna magával tápanyagtablettákat is. Mire Ziri ennyit válaszolt:

—Persze ám, majd ha hülye leszek mint aki biztat! Az efféle pótmegoldások csak sápatag visszfényei az igazi, természetes módszereknek. Aki igazi erőt akar, annak igazi kaját kell ennie, és kész, ennyi!

Azt is megkérdezték tőle, miért ment el egyáltalán a Gyilkos Futamra. Ziri azt válaszolta, hogy egyszerűen csak kíváncsiságból. Őt úgy általában véve vonzzák a kihívások. Ő nem szereti az unalmas életet.

Ezek után persze nagyon vigyáztak rá a szülei, de nagykorúsága után már nem volt hatalmuk fölötte, s ekkor Ziri még két másik alkalommal is megmérgette magát a Gyilkos Futamon. Egyik alkalommal se győzött, de megint elért egy harmadik helyet, majd egy második helyezést is.

A boszorkánykodásról se mondott le. Valójában persze látszott rajta hogy nem hisz az egészben, de mégis, mindent elkövetett hogy minél különlegesebbnek tűnjék. Rengetegen azt mondták róla hogy „játssza az eszét”. Szeretett extravagánsnak lenni. Például a filmekben látott képek alapján csináltatott magának egy hatalmas koporsót, s abban aludt ágy helyett. Még arra is ügyelt hogy a teteje nyikorogva nyíljon... Megvetéssel fordult el a növényi eredetű élelmiszerektől, s kizárólag húst meg zsírt evett, ennek jelentős részét ráadásul nyersen. Amikor mások is jelen voltak az étkezéseinél, olyankor ráadásul direkt két kézzel marcangolva a nyers májat és beleket, vagy épp a nyers, véres agyvelőt, és morogva tömte a szájába, és szinte megrágás nélkül nyelte le mindet. Nem mintha bármit is tudott volna holmi carnivore diétáról, egyszerűen azért tett így, mert élvezte hogy másokat elszörnyeszthet vele. Persze ha nem is tudott semmit se e táplálkozás előnyös voltáról, attól még „bejött” neki a dolog, azaz kifejezetten erős, sportos nő lett belőle zem fogalmak szerint, aki úgy nézett ki hogy nem sok férfi mert volna kötekedni vele, mert bizony-bizony jóval erősebb volt a legtöbb férfinál! Meg gyorsabb és rugalmasabb.

Tudatosan törekedett az „eszközöktől való függetlenségre” is, ahogy ő nevezte ezt. Nyilván, volt egy rakás minden amiről ő se mondhatott le, pláne hiszen egy úrváros lakója volt mégiscsak... de például nem használt elektromos kést, csak közönségeset. Elektromos fogkefét se, csak közönségeset abból is. Az „okospoharakat” se használta - ezek az üvegek időnként szóltak a gazdájuknak hogy szerintük mikor lenne már itt az ideje hogy igyanak egy keveset megint, s így elegendő folyadékot vigyenek be a szervezetükbe. Ziri megvetően nyilatkozott ezekről, nem riadva vissza a trágárságtól se:

—Az is egy kibaszott idióta akinek ilyesmire van szüksége! Nekem még nem ment tönkre az agyam, én tudom magamtól is mikor vagyok szomjas, s majd akkor iszom! Engem ne utasítgasson egy masina még arra is hogy mikor igyak! Olyan gépet mikor csinálnak majd amelyik időnként figyelmezteti a gazdáját, mikor kéne már megint szarnia egy kicsit?!

Szóval, Ziri egy „zűrös” leány volt, nagyonis az! De annyira, hogy idővel a szüleinek is az idegeire ment, s így nem sokkal nagykorúsága után apja is, anyja is, azaz mindkét szülő teljes egyetértésben felszólította a rosszcsont leányszót, hogy fel is út - le is út! Azaz legyen olyan végtelenül kedves és költözzön el tőlük! De, mert mégiscsak a saját leányuk, nem elzavarták, hanem adtak neki a kezébe egy igazán tekintélyes összeget, amiből még egy igen jó környéken is bízvást tud magának saját házat venni - pontosabban, saját lakókabint. Az „igazán jó környék” azt jelentette, hogy bár úrvárosokban laktak, azért itt se volt mindegyik szint és mindegyik folyosó egyformán „keresett”. Mert akadtak olyan szektorok illetve útvonalak, ahol például nagy volt a forgalom, például gyakori az áruszállítás, így ilyen helyeken nem annyira szívesen laktak a zemek.

Aztán persze hiába volt a legtöbbeknek saját kabinja, kellett azért nyilvános WC is, minden folyosóra bizonyos távolságokra, mert hátha épp útközben jön rá valakire a szükség - na ezek közelében se lakott szívesen bárki is, érthető okokból. Volt hullafeldolgozó üzem is, muszáj volt hogy legyen hiszen ők se éltek örökké, na annak közelében meg aztán pláne senki se szívesen lakott! Azok a kabinok se voltak kelendők, melyek közvetlen az űrváros burkolata mellett helyezkedtek el, de ez esetben nem a babonáság volt ennek az oka hanem az a tökéletesen gyakorlatias megfontolás, hogy bár a meteoritok cseppet se olyan gyakoriak a kozmoszban mint a sok laikus hiszi, de ha MÉGIS eltalálja egy az űrvárost, akkor nyilván a burkolat közelében lakók vannak a legnagyobb veszélynek kitéve.

És még számtalan más oka is lehetett hogy egy „környék” úgymond „jobb” vagy kevésbé kedvelt volt a szemükben.

Ziri tehát megkapta a pénzét hogy vegyen magának valahol lakást, de hát persze hogy ez esetben is egyénieskedett: esze ágában se volt holmi „jobb” helyre költözni, ehelyett megvásárolta magának a 13-as szint 52-es folyosójának 52-es lakosztályát... azaz direkt kinézte magának a lehető legszerencsétlenebb sorszámút, a babonás szempontok szerint. Természetesen, e lakosztályt gyakorlati értelemben ingyen kapta meg, mindössze egy teljesen nevetséges, jelképes összegért, mintha valaki a XX. században a Földön egy felhőkarcolót kapna meg New Yorkban, egyetlen dollárért, mindössze mert annak oly babonás híre van!

És így a teljes összeg amit a szüleitől kapott, megmaradt neki mindenféle egyéb célokra, plusz most már teljesen jogosan dicsekedhetett azzal hogy ő milyen félelmetes boszorkány - ebben senki nem kételkedhetett, figyelembe véve hogy hol lakik!

Az már igazán mellékes volt ehhez képest, hogy majdnem minden barátja a rókadémonok közül került ki...

Persze valamit dolgoznia is kellett, akkor is ha ötletes lakásvásárlása által sok pénze maradt. Tudta, ez nem tart ki örökké. Nos, elment dolgozni a hullafeldolgozóba... nemesi származása ellenére! Persze épp magas rangja miatt azonnal főnöki pozícióba került ott, de hát ez akkor is mélységesen méltatlan volt nemességéhez, származásához... Viszont nagyon jól fizetett! És jól illett ahhoz a „boszorkányos imidzshez” amit felvett. Emellett, minthogy ő itt főnök volt, túl sok dolga nem akadt, elég volt bejárnia ide minden másnap, a közbeeső napokon meg tanulhatott a főiskolán. És így annak se volt akadályja hogy szerezzen magának pár emberi csontot, lábszárcsontot meg koponyatetőt, amikből serlegeket fabrikált magának, persze volt a szobájában teljes csontváz is, az asztalát emberbőr borította terítő helyett... Hát, az biztos hogy nem sokan merészeltek vendégségbe menni hozzá!

Így élt tehát Ziri, botrányt botrányra halmozva, míg egyszer csak az egyik tanítási napon megcsörrent a telefonja. Kiderült, nem akárki hívja ám, hanem maga a királynő! Akivel addig a pillanatig természetesen soha életében nem találkozott, még képernyőn is csak alig egyszer vagy kétszer látta az idős, de jelentős népszerűségnek örvendő hölgyet. A királynő bár őt hívta most, de csak szöveges üzenetet küldött neki, azzal, hogy haladéktalanul keresse fel őt. Ne aggódjon, bejuthat hozzá, beengedik, mert ő a királynő már intézkedett ez ügyben!

Ziri nem tudott hova lenni a meglepődéstől. Jobban meglepődött, mint amikor még akkor régen a pszichológus a zombiálarcban meg akarta őt ijeszteni. Igazából nagyonis sejtette akkor Ziri hogy az nem is igazi zombi. Sosem hitt az ilyesmiben. Ettől persze még alaposan ellátta a férfi baját a székkel, mert az volt a véleménye hogy jobb ha elrettentő példát statuál mert vele ne szórakozzon ilyen hülyén senki se a jövőben!

Most azonban tényleg nem tudta mit gondoljon. Ugyan mire kell ő a királynőnek?!

Tényleg beengedték a királynőhöz, minthogy már vártak rá. Az idős hölgy ágyban fekvé fogadta. Tekintve hogy a királynő már kétszázhetvenhatodik évében járt, ez nem volt udvariatlanság a részéről - de meg különben is, a zem népnél egy királynő nagyjából azt csinál amihez csak kedve

szóttyan!

—Ülj le kedveském! - mondta neki a királynő.

Ziri leült egy székre, amit az ágy mellé húzott.

—Tessék! - nyújtott oda neki egy díszes okiratot a királynő, mellette egy mágneskártyát is. — Emiatt hívattalak. Elmondom szóban is, de röviden, mert felesleges is a sok szócséplés: mostantól te vagy a királynő! Átadtam neked a hatalmat. Igen, mostantól. Nem kell megvárnod vele a halálomat, az úgyis akármikor bekövetkezhet, talán percekben belül is már. Igazából nagyon csodálkoznék rajta ha megélném a holnap reggelt... Nagyon rosszul vagyok. Persze ez nem csoda az én koromban... Hetek óta már azon töröm a fejemet - sőt inkább hónapok óta - hogy ki legyen az utódom... Gyermekem nem él, de meg az úgyse volna könnyű dolog, elintéznem hogy valamelyik gyermekem vagy más közeli rokonom legyen az utódom... Jó, persze, meg lehet oldani a világon mindent, igen... meg lehetne trükközni... de akkor se volna szabályos, aztán meg erről kár is beszélni mert nincs gyermekem... volt, de korán meghalt... na mindegy. Te azonban semennyire se vagy rokonom, se közeli, se távoli, szóval ha téged nevezlek ki királynőnek, az teljesen szabályos és törvényes. Szóval már te vagy a királynő, mert döntenem kellett ki lépjen a helyembe...

—De miért épp én?! - kiáltotta Ziri még mindig teljesen elképedve.

—Amiatt, mert bárki más csakis sokkal rosszabb lenne mint te. Ez ilyen egyszerű, kedveském. Ne légy önhitt: nem amiatt leszel királynő mintha oly kimagaslóak lennének az érdemeid, hanem egyszerűen amiatt mert mindenki más annyit se ér mint te. Mert neked érdemed semmi, nulla, még annyi se az igaz, de ugyanez elmondható bárki másról is. Igazából még rólam is... Ellenben tebenned legalább felfedezhetők olyan... mondjuk hogy „lélektani adottságok”... amik szerintem már mindenki másból hiányoznak a népemben. Szóval, hónapokon át egyre az a kérdés gyötört, ki legyen az utódom... aztán valahogy a fülembé jutott hogy neked micsoda botrányaid vannak... de hogy amellet bátor is vagy mert micsoda szerencsétlen sorsszámú kabinban mersz lakni... meg voltál már a Gyilkos Futamon, háromszor is... igaz, nem te voltál sosem az első, de mindháromszor majdnem! Bár azt nem tudom elhiggyem-e hogy olyankor a verseny alatt még kannibál is voltál mert a megölt ellenfeleket etted...

—Pedig ez így igaz! Most akkor ez kizáró ok?

—Ellenkezőleg, csak megerősít a döntésemben! Mert van egy olyan érzésem hogy nemsokára az új királynőnek nagyon kemény döntéseket kell meghoznia, s akkor bizony nem lehet szívbjajos... Szóval, a figyelmembe kerültél, Ziri... alaposan utánadérdeklődtem... És minél többet tudtam meg rólad, annál jobban meggyökeresedett bennem az a belső, zsigeri érzés hogy éppen pontosan neked kell királynőnek lenned utánam!

—Már megbocsáss de jól meggondoltad? Nem véled-e úgy, hogy a viselkedésemmel szégyent hozok majd e tiszteletre méltó pozícióra?

—Naná hogy így vélem! Persze hogy azt fogod tenni. Na de mi mást is tehetnék, ha akkor is rád van szüksége a népünknek...

—De miért? Mert amit az előbb mondtál indokként, az túl általános!

—Például mert te semennyire se félsz a Gonosz Erőktől. Még csak nem is hiszel bennük.

—Hogyne hinnék, amikor magam is boszorkány vagyok, és...

A királynő türelmetlenül legyintett.

—Elhallgass, ne kábíts effélékkel! Persze hogy nem hiszel bennük. Persze hogy nem vagy te magad se boszorkány! De szívesen híresztelsz ilyesmit magadról. Szereted megbotrántkoztatni az átlagpolgárokat. Nagy benned a kitünnivágyás... Na, királynőként erre lesz módod bőven... de a lényeg, hogy te annyira nyilvánvalóan nem hiszel semmi effélében hogy Gonosz Erők meg hasonlók, hogy játszol ezekkel a... a fogalmakkal... hiedelmekkel... nem is tudom hogy nevezzem... merészeled eképp kigúnyolni őket... Szóval nagyon más vagy e téren mint bárki más. Mint akár magam is.

—Te talán hiszel ezekben, királynő?

—Igen. Igen, természetesen! Nemegyszer konkrétan tapasztaltam is a működésüket. Épp alig fél

évvel ezelőtt is.

—Hogyan történt az eset?

—Hát, épp a fürdőszobában voltam... Nagyon betegnek éreztem magamat, és felsóhajtottam, hogy „Jaj, attól félek hamarosan meghalok pedig még azt se tudom ki legyen az utódom!” Na és ekkor hirtelen a tükörben a képem mögött felbukkant egy kegyetlen, sátáni arc, és egy felirat, egy névvel, mely név az egyik miniszteremet takarta, elárulom különben a nevet neked, mert minek is tartsam titokban, Grohik volt, ő az élelmezésügyi miniszter ha nem ismernéd... és ott volt alatta a szöveg hogy ő kell hogy az utódom legyen, és ne merészeljek mást megnevezni mert akkor nagyon rosszul járok!

—És te mégis...

—Ziri, én hiszek mindenben amiben mi zemek úgy általában hiszünk, de azért én igenis bátor vagyok a magam módján! Sőt, ez az esemény megerősített abban amiben már régóta törtem a fejemet, hogy... hogy is fogalmazzak... mondd csak, te ugye tanultál kozmobiológiát?

—Nem sokat, de egy keveset igen.

—Na de annyit azért csak tudsz, hogy a Galaktika teli van értelmes lényekkel.

—Főleg emberekkel.

—Főleg azokkal, valóban, de ez nem számít most. Akad sok más faj is azért. A lényeg, hogy egyikről se hírlík olyasmi, hogy annyira ki lennének téve a Gonosz Erők zaklatásainak, mint a mi népünk! Gondolj csak bele, például mennyi temérdek úrvárost kell építenünk feleslegesen, csak mert másképp ezek az „erők” megharagudnának ránk! Hát mitől van felettünk ekkora hatalmuk?! Ezen változtatni kéne mert ez egyfajta rabszolgaság! Vagy ha nem is az de valami nagyon hasonló! Tehát nekem igenis olyan utódot kell választanom akiben megvan a kellő képesség ahhoz, hogy felvegye ezen erőkkkel a harcot! Mert az micsoda dolog már hogy az összes többi értelmes fajt ezek a Gonosz Erők nem zaklatják, vagy csak alig-alig, elvéve, de bennünket bezzeg permanensen, furtonfurt, állandóan... hát kopjanak már le végre rólunk, azt akarom... tudom, most nem fejeztem ki magamat királynőhöz méltóan de nem érdekel, megengedhetem magamnak mert más nem hallja csak te, de meg nekem különben is mindegy már mert hamarosan végem van. Szóval, kell valaki aki felszabadítja a népünket a Gonosz Erők hatalma alól... de én nem vagyok rá alkalmas. És nemcsak most nem, de fiatal koromban se lettem volna az.

—Kezdem már érteni a tervedet királynő.

—Na végre! Akkor tudsz mindent. Menj most!

—Hova?

—Ahová akarsz. Mostantól királynő vagy. Azt csinálsz amit akarsz.

—Azért mégiscsak illene nyilvánosan bejelentened az eseményt. Az uralkodóváltást.

—Megteszem. Méghozzá azonnal, most, az ágyamból. Mert ki tudja meddig élek... De, ettől még igaz hogy mostantól te vagy a királynő, Ziri! Remélem, sikeres leszel. Tégy meg mindent a népünkért! Tudom, vélhetőleg nincs benned túl magas felebaráti szeretet... szeretsz bosszantani másokat... de méltóbb hozzád mégis, ha mostantól inkább a Gonosz Erőket bosszantod!

—Megtenném szívesen, csak az a baj hogy nem hiszek bennük. Miként bosszanthatnám azokat, akik létében nem is hiszek?

—Ziri, két lehetőség van. Vagy léteznek, vagy nem. Ha nem: akkor semmi baj, tévedtem és kész. Ettől még lehetsz jó királynő. Nagy tudás elvégre nem kell e szakmához, hiszen lényegében semmi kötelessége a királynőnek, azt csinál amit akar. Márpedig semmit se csinálni, arra a hülye is képes, nehogy már épp neked ne menne amikor hülye se vagy, sőt! Na most ha mégis léteznek Gonosz Erők, akkor megint két eset van. Vagy megijednek attól hogy te nem hiszel bennük és emiatt békén hagynak téged, vagy nem. Ha békén hagynak téged, akkor megintcsak semmi baj, mert akkor a te uralkodásod idejére az egész népünk is megszabadul tőlük, s ez jó. Ha azonban mégse hagynak békén téged, akkor igenis meggyőzőödöl majd a létezésükről magad is... Na és akkor ahogy én ismerlek téged, fellépsz ellenük valamiképpen, és... és ekkor... Ziri... ekkor... - és az idős királynő felkönyökölt az ágyon, s keményen Ziri szemébe nézve így szólt:

—És ekkor, Ziri, ekkor, én azt akarom hogy FINGASD MEG ŐKET de alaposan! - azzal visszahanyatlott a párnáira.

Ziri már azt hitte meg is halt a királynő s ezek voltak az utolsó szavai, de nem így volt. Elájult, de magához tért egy óra múlva, és bejelentette az utódváltást. Két nappal később azonban tényleg örökre lehunyta a szemét, amit Ziri nagyon sajnált mert igazán megkedvelte az öreg királynőt.

És mert tényleg megkedvelte, úgy döntött, megtartja magának emlékbe: azaz nem szállíttatta a hullafeldolgozó üzembe, hanem bebalzsamoztatta, gyakorlatilag tehát múmiát csinált belőle, és felállíttatta a saját lakosztályában. Ez persze minden eddigi tetténél botrányosabb aktus volt, de senki semmit se tehetett: Ziri már törvényesen királynő volt, és lényegében azt csinált amit akart...

Így lett tehát királynő Ziriből, és első dolga az volt, hogy felkereste Grohikot, azt a férfit akit az állítólagos rém a tükörben a korábbi királynő utódának szeretett volna látni.

—Miben lehetek a szolgálatodra, királynő? - kérdezte a férfi udvariasan, amikor Ziri belépett hozzá.

—Többé semmiben sem. - válaszolta nyugodtan Ziri, azzal előhúzta a lézerpisztolyát, s minden további magyarázkodás nélkül főbelőtte az illetőt.

Tehette. A törvény lehetőséget biztosított a mindenkori királynőnek arra, hogy akárkit is meggyilkoljon, s e tettet megindokolni se volt köteles. Persze, e joggal a királynők (és királyok) nem szoktak élni... De most Ziri úgy gondolta, ő nem tudja miért szerették volna épp e férfit uralkodónak bizonyos Gonosz Erők - vagy ha nem ők akkor holmi trükkmesterek - de eszerint e férfi jó lenne ezen „erőknek”. Kedves nekik valamiért. Vagy hasznos. Mindegy is melyik: ebben az esetben ő Ziri nem bízhat benne, s egyáltalán, a kivégzésével nyilván jól felbosszantja ezen „erőket”!

Ezután pedig belépett abba a fürdőszobába ami az egykori királynőé volt, és ugyanazt csinálta mint valamivel később Harald: összetörte a tükört!

És természetesen ő is azonnal megtalálta a mögé rejtett elektronikát...

Ezután természetesen a saját lakosztályában is összetörte a fürdőszobai tükört. Meg egy csomó minden mást is amit gyanúsnak tartott. És mélyen elgondolkodott...

Azt egykettőre belátta, hogy tiszteletreméltó elődjének, az idős királynőnek alapvetően igaza volt: Gonosz Erők igenis léteznek! Épp csak ezen „erők”, ezek nem misztikusak... de hogy valami „rohadtul nincs rendben” ahogy Ziri fogalmazott magában, az több mint bizonyos!

És az is hogy igazán jókora, s nem is veszélytelen küldetés vár rá, ha ezen az állapoton változtatni akar...

Na de most mit tegyen? Kürtölje világgá, hogy mire bukkant? Megtehetné... és hinnének is neki, hiszen ott van bizonyítéknak a rengeteg kémholmi. Igenám, de... de Ziri arra a következtetésre jutott, hogy ez nem oldana meg alapvetően semmit. Mert ebből még nem derülne ki, hogy kik azok akik a „Gonosz Erők” szerepét játsszák! És az se derülne ki, hogy MI CÉLBŐL játsszák e szerepet!

Ahogy tovább törte a fejét, arra is rájött, ez a titokzatos csoport nyilván több főből áll — miközben ő, Ziri egyedül van. Ez így sehogyan se lesz jó... ez így túl veszélyes. És az hogy veszélyes még hagyján is, ő Ziri nem igazán gyáva, sőt igazán nem az. De egyedül, sokak ellen, nos, ez a felállás csakis kudarchoz vezethet! Neki tehát bátor illetőkre van szüksége!

E gondolatmenet hatására megszületett benne a döntés. És ennek megfelelően a következő nap – holott még alig volt királynő pár napig! – bejelentette hogy lemond, s az lesz az utóda aki megnyeri a következő Gyilkos Futamot...

És elégedetten dörzsölte a kezét. Most egy darabig biztonságban van az élete. Azok az Akárik akik a kémholmikkal kukkolják őt, nem fogják kivégezni, amíg a Gyilkos Futam véget nem ér, mert minek is, egyszerűbb megvárni nekik ki lesz az új király vagy királynő. Csakhogy tévednek, mert ő igenis nem amiatt hirdette ezt meg, mintha oly nagyon buzogna benne a lemondás vágya... hogy is ne! Majd épp ő mondjon le?! És már most az elején?! Az megfutamodás volna, gyávaság!

Ellenben ez a mézesmadzag, hogy a Futam győztese királynő lesz (vagy király, férfi győztes esetén) ez minden bizonnyal rekordszámú jelentkezőt verbuvál a Futamra. Na és ez a lényeg!

Mert az aki indul a Gyilkos Futamon, az egészen biztos hogy bátor kell legyen... és neki Zirinek bátor segítőkre van szüksége...

Így történt tehát, hogy Ziri egyelőre megtartotta a felfedezését magának... egészen addig a napig, amíg a Gyilkos Futam ünnepélyes megnyitója el nem következett!

Volt azért olyan pillanat amikor megkísértette a gondolat előbb is hogy leleplezze a titkos Megfigyelőket. Ez akkor volt, amikor híre kelt annak, hogy Szinni, az egykori pornósztár, megvásárolta az összes „babonás sorsszámú” úrvárost, és beköltözött oda titokzatos férjével, akit még senki se látott, de az tudható volt róla hogy e férj lesz Szinni segítője a Gyilkos Futamon, mert Szinni maga is indulni akar azon!

Ekkor Ziri nagyon gondolkodott azon, hogy felveszi a kapcsolatot Szinnivel... hiszen nyilvánvaló, Szinni se lehet babonás, vagy ha az is ez nem sokat számít, mert legalábbis Szinni férje biztos nem az...

De aztán mégse szólt nekik. Nem időszerű! Majd ha mindenki együtt lesz, a Gyilkos Futam minden résztvevője!

Később persze sajnálta hogy nem beszélt Szinnivel már korábban is. Mert Szinni a rengeteg úrvárosával együtt elugrott valahová... Na de akkor is megvalósítja a tervét, úgy ahogy eredetileg tervezte!

A Gyilkos Futam olyan esemény volt a zem nép körében, olyan népszerű, olyan híres, mint a baseball bajnokság az USA-ban, vagy inkább mint az Olimpia... épp csak ezt minden évben megrendezték. És elvárták hogy a királynő nyissa meg, hogy ünnepélyesen fogadja a versenyzőket, valamiféle beszédet mondjon nekik meg a nézőknek, kiemelve a verseny jelentőségét, stb...

Persze simán megethette a királynő hogy kimarad ebből, hiszen a királynő nagyjából azt csinált amit akart. De a zem uralkodók nem szokták lemondani ezt az eseményt, mert hiszen minek is, nem egy nagy fáradság, aztán meg uralkodó úgylis abból lett általában, aki szeretett szerepelni...

Ziri aztán pláne úgy gondolta hogy részt vesz a megnyitón! Naná! De nem a szereplési vágy miatt elsősorban, hanem mert meggyőződése volt hogy ez nagyonis szükséges a terveihez.

Abban az úrvárosban amiben a királynő lakott - s ez a 777 sorsszámú volt - az egyik teljes szint az efféle nagy fontosságú eseményeknek, az ünnepeknek volt fenntartva, berendezve. Ez magától értetődően a hetedik szint volt...

Minden csupa fényben úszott itt, s különlegesen volt berendezve, amennyiben volt itt egy hatalmas, üvegből épült emelvény, szinte úgy nézett ki mint az Üveghegy a mesékből, s a tetején volt a mindenkori uralkodó trónusa.

Az „üveghegy” lábánál hosszú sorokban székek, de ezek is átlátszó üvegből készültek, s az alakjuk virágokra és gombákra hasonlított. Ezeken most természetesen a zem nép legfontosabb tisztségviselői ültek, gyakorlatilag tehát a „kormány”, mármint, elöl, mert hátrébb jutott hely azért rengetegsok kevésbé fontos nézelődőnek is, elsősorban természetesen azoknak akik megvették a jegyet e méregdrága eseményre.

E székek és a „hegy” közt álltak most a Gyilkos Futamra jelentkezők. Ezek száma most valóban rekordot döntött: száznegyvenketten voltak! Pontosan nyolcvan volt férfi, azaz bár ők többen voltak mint a nők, de túlsúlyuk nem volt jelentős. És természetesen már a megnyitóra is teljes „harci díszben” érkeztek, magukkal hozva a fegyvereiket meg minden mást is amivel a Futamra akartak indulni. Még szép hogy így tettek, ez így illett, mert így mutattak a leglátványosabban!

Ziri fellépdelt a trónusához. Nem ült le, az most még neki a királynőnek se illett volna, legalábbis amíg az első néhány mondatot el nem mondja. Közvetlenül a lába előtt a földön (ami „föld” persze maga is üvegpadló volt) láthatta egy oda beépített hatalmas képernyőn épp azt, amit

ezen eseményről népe minden tagjának közvetítenek. Figyelemmel kísérhette tehát magát a közvetítést is, ha akarta. Most azonban a tekintetét a versenyzőkön járatta végig.

Majd mélyet lélegzett, s így szólt:

—Szeretett népem... hát eljutottunk ide, hogy megint indul a Gyilkos Futam... Nagy nap ez a mai... nagyobb mint hiszitek, mert ez hogy „nagy nap”, ez bizony nem csak egy sablonos udvariasság most a számból! Ez tényleg és igazán egy nagy, nagyon nagy nap... vagy legalábbis azzá válik, percekben belül!

Na de hadd kezdjem az elején. Ugyebár, itt most összegyűlt ez a remek bajnokcsapat, ők, akik a Gyilkos Futam versenyzői. Azért jöttek, hogy bizonyosságot tegyenek kitartásukról, bátorságukról, s persze hogy ha kell, lemészárolják egymást a győzelem érdekében... mert mindegyikük győzni szeretne, azért, hogy belőle legyen majd az utódom: a király vagy királynő!

Na de mondok én egy meglepőt most. Ez nem így lesz! Nem fogják egymást lemészárolni, s egyikük sem lesz az utódom!

Meglepő tényleg, ugye? Most mindenki felhördül mert hazudtam, igaz? Nos, ezt nekem szabad. Egyrészt, mert egy királynő úgyis jobbra azt tesz amit akar, másrészt külön is van róla törvény, hogy a mindenkori uralkodó ha jónak látja hazudhat, megtévesztést alkalmazhat, információkat visszatarthat, tudniillik nemzetbiztonsági érdekből! Na és én épp így cselekedtem.

Persze most azonnal arra kíváncsi mindenki, miféle érdek készítetett engem erre, s mi a köze ennek a Gyilkos Futamhoz! Megmondom. Nagyon röviden, arról van szó, hogy ezek a derék bajnokok amiatt nem fogják egymást lemészárolni, mert nem is indulnak el a Gyilkos Futamon! Ha úgy tetszik, idén a Futam elmarad! Még pontosabban, nem ott lesz megrendezve ahol a Rendezőbizottság akarta, hanem ott ahol én akarom, és nem is sportesemény lesz még ha vad sportesemény is, hanem sokkal inkább igazi háború! Mert népünket rettenetes veszély fenyegeti, s e veszély elhárítására nekem bátor és strapabíró hősökre van szükségem, s ki is lenne e célra alkalmasabb mint aki a Gyilkos Futamra is jelentkezni mer?!

Na de hadd kezdjem az elején. Biztos mindenki nézegetett már képeket a bolygónkról, a bolygónkról mely állítólag egyetlen természetvédelmi terület, mondhatni a háborítatlan békesség szimbóluma... Nos van szerencsém közölni mindenkivel, nem is olyan régen bátorkodtam beülni egy űrsiklóba egymagam, s én is elrepültem a bolygónk közelébe, nem voltam távolabb a felszínétől mint hatezer kilométer, ami igazán semmiség... És ilyen közélről vettem szemügyre! Ilyen kis távolságból természetesen csodálatosan éles képeket láttam a képernyőn, szinte meg tudtam volna számlálni, hány állat legelészik a lenti csordákban... Csodálatos, háborítatlan természetvédelmi területet láttam, igen.

Na de ismertek már, én nem akárki vagyok hanem Ziri, a zűrös királynő... Arra gondoltam, teszek egy űrsétát is! Űrruhába bújtam, s kiléptem az űrbe. Ez volt az első űrsétám. Kissé nyomasztó érzés volt ott lebegni a Semmiben, tényleg olyan érzés mintha bármely pillanatban lezuhanhatnánk... na de a lényeg hogy szemügyre vettem bolygónkat így is, az űrből, szabad szemmel. Nyilván, most a műszerek segítségével nélkül nem láthattam a lenti állatokat. Láttam azonban egészen mást: Olyasmiket, amik nagyonis úgy néztek ki mint városok illetve falvak! Láthattam, mert mondom, nagyon közel voltam a bolygóhoz...

Aztán visszatértem az űrsiklóba. És a képernyőre néztem. Érdekes, de a képernyőn megintcsak NEM láttam a városokat... Vajon hogy is lehetséges ez?!

Ne találgassatok, megmondom. Úgy, hogy valakik laknak azon a bolygón, de titkolják a létüket, és befolyással vannak az elektronikus eszközeinkre is! Hamis információkat juttatnak el velük hozzánk! És minden pillanatunkat megfigyelik! Van rá bizonyítékom is: törjétek csak össze a fürdőszobai tükröt, megtaláljátok majd mögötte az elektronikát! Valahányszor csak levetkőztök ott, Valaki mindig kukkolja a bájaitokat! Akkor is néznek titeket ha szeretkeztek, mintha pornósztrók lennétek! Alig is lehet kérdéses az is, hogy ezek a Valakik azok, akik olyan látszatot keltenek mintha léteznének a Gonosz Erők, de valójában azok nem is léteznek! De ők, ezek a titokzatos Megfigyelők a babonáság mocsarába süllyesztették népünket, miközben nyilván jót röhögnek

rajtunk! Egy csomó értelmetlen dolgot készíttetnek velünk, például űrvárosokat amikben senki se lakik mert állítólag szerencsétlen a sorsszámuk... pedig gondolkozzatok már: ezen űrváros száma amiben én élek most, 777, ami az egyik legislegszerencsésebb ami lehetséges hiszen a hetes egy nagyon szerencsés szám, s itt három is van belőle, márpedig a hármas is szerencsés. De írájátok csak le a 777 számot kettes számrendszerben, s meglátjátok hogy 4 darab egyes bit van benne, s ha így nézzük már cseppet se olyan szerencsés, igaz-e?! Tehát a számmissztika úgy ahogy van HÜLYESÉG! Csak azok a mocskos gatzickók ott lent a bolygón, így behülyítettek minket, azaz már az őseinket is! De most elbánunk velük! Mert nekem arra kell most e versenyzők ezen elszánt csapata, hogy ők legyenek a hadseregem, akikkel lemegyünk a bolygóra, és...

Ebben a pillanatban a Ziri lábainál látható nagy képernyő teljesen elsötétült.

—Ó hogy dögölnének meg! - toppantott a lábával Ziri. —Kikapcsolták az adást! Megszakították a közvetítést! Na de ez még „tüneti kezelésnek” is elégtelen: ezzel csak annál jobban bebizonyították, hogy igenis titokban jókora hatalomra tettek szert felettünk! Persze, nem kétséges hogy azonnal kitör a pánik...

Lerohant a lépcsőn.

—Gyertek velem! - intett a versenyzőknek.

—Hová? - hangzott azonnal a kérdés.

—Természetesen az űrkompokhoz! Hiszen azokkal mehetünk le a bolygóra!

—De felség, te valóban úgy gondolod hogy mi néhányan le tudunk győzni mindenkit aki ott lakik?!

—Nyilvánvalóan nem. De akkor is le kell oda mennünk, és körülnézni. Minden biztonnal felismerjük majd, melyek a jelentősebb épületek. Elkapunk néhány személyt akik amolyan „fontosabb tisztségviselőknek” tűnnek, és kivallatjuk őket kik a vezetőik... nem riadok vissza a kínvallatástól sem, bizony ám...! és meg akarom tudni mindenáron, mi volt a céljuk azzal hogy megtévesztettek bennünket generációkon át... és akkor még nagyon finoman fogalmaztam. Elismerem hogy a kockázat óriási, de mást nem tehetünk, vagy akad valaki köztetek aki tud jobb megoldást?! - tette fel nekik a költőinek szánt kérdést.

Azok nem válaszoltak, de ennek ellenére kiderült hogy igenis van „más megoldás”. Tudniillik ekkorra értek oda az ajtóhoz amin át kiléphetek volna a hatalmas teremből, de kiderült hogy az zárva van. De annyira ám, hogy még a királynő saját speciális kártyájával se lehetett kinyitni, holott annak elvileg nyitni kellett volna kivétel nélkül minden ajtót, az összes űrvárosban!

S ekkor mondta Ziri:

—Na látjátok hogy mekkora a hatalmuk: bezárták! Bezártak ide bennünket! Más megoldást kell keresni! - és intett az egyik versenyzőnek:

—Ahogy látom, neked lézerpisztolyod van. Égesd ki az ajtót!

Az előhúzta a fegyverét és ráfogta az ajtóra... ám semmi se történt.

—Nem működik!

—Ó hogy az a...! Hát ez meg hogy lehet?!

—Feltételezem, amikor bezárták az ajtót, kiadtak valami titkos parancsot rádióhullámokkal, aminek hatására az összes fegyver működésképtelenné vált a városunkban.

—Ó hogy dögölnének meg...

—Attól félek hogy mi fogunk megdöglenni, felség, mert mi lesz ha elfogy a vizünk és élelmünk ami úgysem sok van itt, hiszen ez a szint az ünnepélyes ceremóniákra van berendezve, s nem a napi szükségletek biztosítására?

—Ne aggódj, van ötletem még!

—Megtudhatom hogy mi?

—Nem. NEM! Nem mondhatom el. Mert remélem az eddigiek alapján nem kételkedtek abban, hogy minden szavunkat lehallgatják?! Pakoljátok is le ide a földre a kommunikátoraitokat, meg mindent amiben elektronika van... a lézerpisztolyokat is, mert minek is cipeljétek, amikor úgyis hasznavehetetlenek. Aztán menjünk valahova jó távolra...

—És ott mondd el a tervedet?

—Egyáltalán nem mondom el a tervemet. Mert még akkor se hiszem hogy nem hallgatják le. Te azonban bízz csak bennem, hiszen ismersz, úgy értem biztos hallottál már róla hogy én milyen zűrös és botrányos valaki voltam már királynővé levésem előtt is; szóval én azért nem akárki vagyok ám! Különben meg ugye az is köztudomású hogy háromszor is résztvettem a Gyilkos Futamon magam is, tehát arra azért mérget vehetsz hogy nem adom fel könnyen!

Úgy tett mindenki ahogy azt Ziri parancsolta, letettek magukról minden elektronikus eszközt, még azok is akik nem szándékoztak indulni a Futamon korábban, csak a megnyitó nézőinek jöttek el. Amit már nagyon bántak. Mert jaj mi lesz ha örökre bezárták ide őket is és itt éhen meg szomjan halnak! De remélték, Ziri, akiről valóban elképesztő dolgok hírlettek már eddig is, valóban kitalál valami okosat.

A királynő elvezette őket jó egy kilométerrel távolabb, majd egy a fejük fölött jó két méterre a falban látható ezüst színű rácsra mutatott.

—A szellőzőakna bejárata. Építsetek alá emelvényt valamiből, aztán nyissátok ki valahogy. Azon keresztül átjuthatunk egy másik szintre!

—És ha azt is lezárják?! - kérdezte valaki.

—Valamiképp csak eljutunk idővel egy űrkomphoz!

Eltelt néhány hónap Vegánián azóta hogy kiderült: nincs hol kitanulnia Dorinnak, miként kell jó Végmunkásnak lennie az űrben... Mi mást is tehetett volna, elkezdte élni a Végmunkások szokásos életét. Vett egy házat, különben épp a szülei háza mellett: annyit fizetett a benne lakóknak hogy azok habozás nélkül eladták neki. Ide költözött be Pancsával együtt. De alig néhány hete dolgozott, amikor egyik hajnalban, szokásos ébredési ideje előtt már két órával, telefoncsörgés riasztotta. Azázel úr hívta.

—Itt az idő Dorin fiam hogy felmehezz egy űrvárosba... de gyorsan ám, azonnal készülj, az űrkomppal már úton van érted...

—Csak nem ám hogy itt fog leszállni a házam előtt?!

—De igen. Illetve persze nem az utcán, de szerencsére elég nagy hozzá a kerted... lehet hogy agyonlapít pár dísznövényt de vészhelyzet van. Épp nincs senki más bevethető Végmunkás a közelben, de meg ide különben se küldhetünk akárkit, csakis a legislegkiválóbbakat, épp mert a vészhelyzet az vészhelyzet ugyebár. Még hárman lesznek veled Végmunkások, mind csupa kipróbált veterán, de ilyesmiben egyiknek sincs tapasztalata. Arról van szó hogy ahogy sejtettem is a múltkor, Vegánia a katasztrófa szélére került! De nemcsak amiatt mert az a Szinni nevű dodó nő megvásárolta az űrvárosokat aztán elrepült vele a csuda tudja hová, de amiatt is mert a dodók új királynője, Ziri, rájött hogy kémkedünk utána! Meg mindenki után! Illetve persze nem mi Végmunkások, de Vegánia kormánya. Mármint, Ziri nem tud még Vegániáról, de azt igen hogy legalábbis a tükrök igazából megfigyelőegységek, és azt is tudja hogy Vegánia lakott! És ezt be is jelentette az egész népének, és azt tervezte hogy lejön egy űrkomppal a bolygóra, hogy kiderítse miért van mindez... na ezt sikerült megakadályozni, mert a mieink időben leállították a királynő bejelentését, megszakították az adást... aztán bezárták őt a protokollterembe, nem nyílnak neki ki az ajtók... de azóta is tanácskoznak a politikusaink hogy most mi legyen.

—Ez rossz döntés volt! Ha már úgyis elmondta a népének amit akart, felesleges volt kikapcsolni őt utólag, ez csak bizonyítékot szolgáltatott arra hogy amit mondott az igaz! Bezárni meg pláne felesleges volt, ha le is jön ide egy űrkomppal, mit is tehetett volna, sokszoros túlerőben vagyunk, elfogtuk volna, s később lehetett volna úgy tenni mintha katasztrófa érte volna az űrkompját!

—Én is ezen a véleményen vagyok Dorin, de a politikusaink bepánikoltak.

—Sosem voltam nagy véleménnyel a politikusok eszéről, meglátszik hogy egyikük se Végmunkás.

—Igazad van de most már akkor is ez a helyzet, készülj!

—Megyek, de feltételezem úgyse én leszek aki a döntéseket hozza hanem megintcsak valaki politikus, akiknek az észbeli képességeiről az imént is meggyőződhattunk.

—Értem az ironiádat, de nekünk akkor is az a dolgunk hogy a segítségükre legyünk. Mindenesetre,

ez akkor is vészhelyzet, s ilyenkor a politikusok is óvakodnak attól, hogy ellentmondjanak egy Végmunkás véleményének. Na sok sikert!

—Várj, egy kérdés még! Remélem vihetem Pancsát is?!

—Ha a fentiek meglátják a szép sárga bőrét, az azonnali lelepleződés.

—Szerintem ennek már nincs jelentősége.

—Én nem tiltom meg hogy magaddal vidd, bár így fokozott veszélynek lesz kitéve. De a te döntésed.

Az úrkomp utasai - a három Végmunkáson kívül mind magas rangú politikusok, többségüket ismerte is Dorin a képernyőről - igencsak meglepődtek maguk is azon hogy Pancsa velük tart, de Dorin azzal kezdte a bemutatkozást, hogy elmondta, a leánynak X+ engedélye van... és olyan szigorúan nézett körbe, hogy a politikusok erre mukkanni se mertek! Egy politikus végtére is kell hogy rendelkezze azzal a képességgel, hogy megérezze, kivel szemben mit engedhet meg magának. Akad persze olyan politikus akiben ez az érzék nem működik jól, de az nem is marad meg sokáig ezen a pályán, nem lesz sikeres... s pláne az X+ engedély megemlézése mindegyikükben meg kellett szólaltassa a „mentális vészcsengőt”, hogy ha Dorin segítségét óhajtják adott esetben, jobb ha nem vitatkoznak és nagyon udvariasak lesznek Pancsával...

Így hát mosolyogtak rá, mondogatták hogy „persze, persze”, és tényleg úgy viselkedtek vele mintha a First Lady valamely közeli rokona lenne! Pancsa ezt nagyon élvezte...

Aztán amíg repültek, ismertették is Dorinnal meg a többi Végmunkással a „kialakult helyzetet”, de ebből Dorin nem sok újat tudott meg ahhoz képest amit már Azázel is elmondott neki. És bár a Végmunkásnak tapintatosnak kell lenni, de nem rejtette véka alá a véleményét.

—Uraim, itt valaki súlyos hibát követett el! Ha már korábban tudták, hogy a királynő tud a tükrök létezéséről, mármint azok titkos funkciójáról, akkor egészen egyszerűen nem lett volna szabad hagyni, hogy erről adásba adjon bármit is a széles nyilvánosságnak! Az első pillanatban amikor kiejti a száján a „tükör” szót, meg kellett volna szakítani az adását! Ha azonban ezt már hagyták neki, akkor UTÓLAG már kár volt az adást lelőni. Ezzel csak minden rosszabbá vált! Bezárni, na azt meg végképp hiba volt!

—Természetesen nem marad el az illetékesek felelőssége vonása... - mormogta a belügyminiszter.

—És most mi a tervük?

—Hogy őszinte legyek, nincs még kialakult tervünk, de annyi biztos hogy oda kell mennünk, hogy a közelben legyünk és így adott esetben gyorsan tudjunk intézkedni.

—De egyáltalán hova mehetünk, hiszen nincsenek már odafent saját úrvárosaink, mindben a dodók laknak, azonnal észrevesznek bennünket!

—Nem. Ugyanis a dodók Élelmezésügyi Minisztériumában a saját ügynökeink dolgoznak. Érthető ugye, így tudjuk a táplálkozásukat befolyásolni, apránként leszoktatni őket arról az undorító és kegyetlen húsevő habitusukról...

—Nem húsevők. Mindenevők. - pontosított Pancsa.

—Természetesen, persze, persze, na de hát akkor is... Szóval, a lényeg hogy oda nyugodtan mehetünk, akik ott dolgoznak úgyis tisztában vannak mindennel. Nem mellékesen, nem is Zirit akartuk volna hogy az új királynő legyen, hanem az egyik munkatársunkat abból a minisztériumból, de Ziri már a királynősége első napján lelőtte a szerencsétlent... talán megneszelt valamit róla vagy ki tudja...

—Jó, szóval tehát van hova mennünk - bólintott Dorin, mintha ő lenne az egész csoport vezetője, de senki nem tiltakozott ezellen egyelőre - hanem ez még mindig nem hangzik úgy, mintha lenne valami konkrét terv is a válság megoldására!

—Mert nincs is terv. - válaszolta neki a miniszter. —Épp emiatt őszinte öröömre szolgálna ha tisztelt kollégáim előállnának a saját javaslataikkal!

Erre mély csend volt a válasz. És ez a csend bizony jó sokáig tartott...

Végül az egyik politikus így szólt:

—Nehezemre esik ilyesmit kimondanom - és nyelt egyet - de esetleg ha netántán, valamiképpen, úgy adódna hogy ezt a Ziri királynőt valami végzetes baleset érne... - és laposan kezdett el pislogni Dorin és a többi Végmunkás felé.

Dorin határozottan intett nemet a fejével.

—Erről szó sem lehet! Tudom hogy rólunk Végmunkásokról sok mindent rebesgetnek, és hát persze én magam se tagadom hogy adott esetben nem riadunk vissza a határozott intézkedésektől se, na de azért mindennek van határa még nálunk is! Hanem, ez még a legkisebb baj az egészben. A nagyobb probléma az, hogy Ziri eltűnése - vagy eltüntetése - most már semmit se oldana meg. Ha megölnénk őt, az nem bűn volna, hanem sokkal rosszabb: végzetes hiba! Mert ez épp olyan volna mint amikor bezártatok őt csak annál is helytelenebb: újabb s mindennél erősebb bizonyíték arra, hogy neki mindenben igaza volt amit mondott a népének!

—Engedjük őt ki? - kérdezte a belügyminiszter már-már alázatos hangon.

—Nem, most már nem. Beszélni szeretnék vele.

—Van valami elképzelése a megoldásról?

—Fogalmazzunk úgy, valami az eszembe ötlött, de a siker korántsem biztos.

—Na végre!

—Rá kéne vennünk a királynőt, hogy mondja azt - egy nyilvános adásban természetesen - hogy amit korábban állított az csak egy tréfa volt a részéről. Megviccelt mindenkit. Szerintem elhinnék nekik az alattvalói, hiszen ahogy mondtátok, ez a Ziri királynő úgysí olyan fura, botrányos életet élt eddig.

—Hm... és hogyan vehetnénk rá?

—Fenyegetéssel esetleg. Különbö meg hadd ne találjam ki már ezt is én, nem vagyok én politikus...

—Bocsáss meg drágám - szólt Pancsa - de én kételkedem benne hogy így sikerrel járnánk. Én biztos nem egyeznék ebbe bele a királynő helyében.

—Ha kicsi is az esély a sikerre, attól még meg lehet próbálni...

Végül, mert jobb ötletük nem akadt, ebben maradtak.

A vegánok úrkompja minden baj nélkül tette meg az utat az úrvárosig, ott dokkolt, s mire kiléptek belőle Dorinék, már várta őket a „fogadóbizottság”, az Élelmezésügyi Minisztérium vezetője, s munkatársai.

—Erre jöjjenek kérem... - intett feléjük a miniszter.

—Azonnal a királynőhöz megyünk? - kérdezte Dorin.

—Amennyiben ez az óhajuk, úgy igen.

—Lehet tudni, merre van?

—Persze, a hetes szinten, mert ugye hol másutt is, hiszen oda zártuk be!

—Úgy értem, pontosan hol, a hetes szinten belül?

—Ezt már nem tudjuk.

—Hát nincsenek bent kamerák?

—Néhány igen, de azok nem fogják be a teljes területet. Kérem értse meg, hiába rejtettek az eszközeink, akkor se tehetünk mindenhova mert minél több van belőlük, annál nagyobb a lelepleződés veszélye... És efféle nagy válságra senki se számított. A királynő trónusa természetesen alaposan be lett kamerázva, de azóta ő elment onnét.

—Nos, jó, valahogy majdcsak lesz... menjünk akkor, s induljunk először is a trónjához, aztán majd onnan kiindulva csak megtaláljuk...

Így történt, hogy Dorin, Pancsa, meg mindenki aki a vegánokkal együtt a csoportjában volt még, beléptek a hetes szintre, nem messze attól a helytől, ahol a királynő trónusa, az „üveghegy” állt. De nem sok idejük maradt a királynőt keresgélni, sőt nemcsak „nem sok” de semennyi se, mert alig léptek előre talán húsz lépést azután hogy áthaladtak az ajtón, erős női kiáltás harsant fel mögöttük:

—Fel a kezekkel!

Elég agresszívnek tűnt a kiáltás ahhoz hogy ne nagyon merjenek engedetlenkedni, így feltartották a kezüket és lassan megfordultak. Legnagyobb csodálkozásukra senkit se láttak maguk mögött... de ahogy feljebb emelték a tekintetüket, látták, hogy a falon végig, mintegy két és fél méter magasan egymástól szabályos távolságra sorakozó szellőzőnyílások védőlapja hiányzik, s mindegyikben egy vagy két férfi vagy nő fekszik... de felajzott íjakkal!

Természetesen mind olyan személy volt, aki korábban a Gyilkos Futamon indult volna.

Ezek közt volt maga Ziri királynő is, ő kiáltotta az imént hogy „fel a kezekkel”. Most leugrott onnan, nem félt a két és fél méteres magasságtól, s így szólt:

—Hát ti aztán szépen besétáltatok a csapdámba, hülyegyerekek! Sejtettem, hogy itt a trón közelében minden tele van a kukkolómasináitokkal, emiatt kezdetben eltávoztam e hely közeléből. Valahol másutt bemásztunk a szellőzőkbe, gondoltam ott már csak nem kémkedtek mert ugye ott nincs mit... majd a szellőzőkön át visszajöttünk ide. Mert azt is sejtettem hogy idővel eljön ide valaki közületek, nyavalyások! És az is valószínűtlen volt hogy valamelyik kémszerentyűtök pont a szellőzőrácsokat kukkolná! Hahaha! Na és most NAGYON ajánlom hogy azonnal feküdjetek le a földre, hasra, hagyjátok hogy megkötözzünk benneteket, és ne nyúlkaljatok a fegyvereitekért mert akkor azonnal szitává lövünk benneteket! Igaz hogy csak nyilaink vannak, de nagyon tudunk bánni vele, s a nyíllövés általi halál még sokkal fájdalmasabb is, mint amit a lézerpisztoly okoz, mert az utóbbi gyors halál, egy pillanat és kész vége mindennek, legalábbis ha fejbe lövik az illetőt, de most képzeljétek csak el ha valakinek a tüdejébe áll bele egy nyílveessző, aztán hosszú percek alatt hőroghet mire megfullad! Vagy ha a beletekbe lövünk, na akkor aztán napokon át szenvedhettek amíg beledöglötök! Mert ne is reménykedjétek abban hogy orvoshoz viszünk bárkit is közületek!

Ilyen barátságos rábeszélésnek lehetetlen volt ellenállni, így hamarosan mindenkit megkötözték Ziri királynő „munkatársai”.

—Pedig nekünk nincsenek ellenséges szándékaink - kezdte az élelmezésügyi miniszter - mi csak...

—Kuss! - és Ziri teljes erőből pofonvágt a férfit. —Rád még jobban haragszom mint akárki másra is a bandából, mert te ÁRULÓ vagy! Te úgy tettél mintha az én alattvalóm lennél, de mert most velük vagy, eszerint áruló vagy!

—Na, ez ilyen formában nem igaz! Áruló akkor lennék, ha eredetileg a te alattvalód lettem volna, de aztán átállok az ellenséghez! Én azonban mindigis Vegánia hű polgára voltam, annak is születtem, azaz legrosszabb esetben is csak kémnek tekinthetsz de nem árulónak!

—Aha, és volnál olyan végtelenül kedves elárulni akkor, mi a szar is ez a „Vegánia” aminek te a polgára vagy?!

—A bolygó neve. Akik ott laknak, azok neve az hogy „vegán”. Ők a vegán nép. Azaz mi.

—Köszönöm a tájékoztatást.

—Miért is ne mondhattam volna ezt el, egy pusztá névvel lettél csak gazdagabb, egy hangszorral, azt meg hogy a bolygó lakott, úgyis tudtad már.

—Azt igen, de a név mégis meglepő. Eddig úgy tudtam, az vegán aki nem eszik állati eredetű táplálékot.

—Ez így igaz, és emiatt jó név nekünk az hogy vegán, mert a mi bolygónkon senki nem eszik húst.

—Kivéve mi, rabszolgák, már ha tehetjük. - szólalt meg most Pancsa, bár eddigre ő is meg lett kötözve.

—Nocsak, hát rabszolga vagy? - álmélkodott Ziri.

—Igen. Akinek ilyen a színe mint nekem, az mind rabszolga azon a bolygón.

—Ez egyre furább nekem. Ha rabszolga vagy, mi a rákért jöttél fel ide most, segíteni ezeket a férgeket akik téged és a fajtádat is elnyomnak?!

—Egyrészt, mert csak névleg vagyok rabszolga, gyakorlatilag azonban inkább tarthatsz Dorin feleségének, ő Dorin aki itt van a jobb oldalamon, és ő végtelenül rendes velem! Másrészt amiatt is jöttem fel - de szerintem már Dorin is - mert reméltük ha mi itt vagyunk, elrendezhetjük ezt a válságot vérontás nélkül is, míg másképp ha a hivatásos politikusokra bízunk, annak semmi esetre

se lesz jó vége.

—Nem félek a vérontástól, és úgyis mi győznénk mert sokkal többen vagyunk! - hetykélkedett a királynő.

—Ziri, az lehet hogy többen vagytok az űrvárosokban összesen mint a bolygólakók, de ne feledd hogy néped messze többsége teljesen reménytelen valaki, ha a harcról van szó! Elkényelmesedtek!

—Ez való igaz, de feltételezem hogy ez a bolygólakók többségére is igaz.

—Hát persze, de azért mégse annyira mint ti, mert ők mégis sokkal inkább éltek a természethez közel.

—De az nem sokat ér, ha csupa gizgagt kajáltok. Gyengék vagytok!

—Azok, de így szemre ti magatok se látszotok ám valami hírneves erőművésznek, holott sokan közületek a Gyilkos Futamra készültek! Hozzátok képest férjem, Dorin, kifejezetten izomkolosszus! Sőt, már én magam is úgy nézek ki, hogy kicsit még nálad is erősebb vagyok, Ziri, a többieknel meg aztán pláne!

—Biztos mert rengeteg húst ettél titokban.

—Pontosan, nem is tagadom!

—Akkor nem szívesen lennék a helyedben ha visszamész a bolygóra, mert most hogy ezt bevallottad, majd jól megbüntetnek érte! Téged, a rabszolgát! - vigyorgott a leányra Ziri gúnyosan.

—Vállalom, ha ez az ára annak, hogy e válság békésen rendeződjék.

—És mi a javaslatod?

—Hát, percekkel azelőtt hogy ide beléptünk volna, kaptunk egy üzenetet a kommunikátorunkra, hogy az a sok űrváros amit korábban egy Szinni nevű nő vett meg, az imént visszatért! Itt keringenek kozmikus lépték szerint nem messze megint. És Szinni üzent, hogy ő és a férje beszélni szeretne a királynővel. Mármint veled, Ziri. Te persze erről nem tudsz, mert nincs veled a kommunikátorod, nyilván leraktad valahol hogy ne tudjuk bemérni a helyedet. De a lényeg az hogy Szinni beszélni szeretne veled, és én arra gondoltam, miért is ne vehetnénk azon részt mi is! Nem tudnánk ártani, ha előbb elszeded minden fegyverünket és minden elektronikus eszközünket. És akkor minden érdekelt jelen lehetne ezen a tanácskozáson, és hátha születne valami olyan kompromisszum ami mindenki számára elfogadható!

—Jó, én nem bánom ezt se, nem félek se tőletek se Szinnitől! Gyerünk fiúk, szedjete el tőlük mindent amit eddig még nem, aztán a kezüket hagyjátok megkötözve, de a lábukat oldjátok fel, és lökdössétek mindet egy űrkomphoz! Aztán megyünk Szinnihez!

Szinni és Harald örömmel fogadta Ziri királynőt, nagy meglepetésükre szolgált hogy e találkozóra már ilyen hamar sor került s ráadásul a királynő maga repül hozzájuk – nem tagadható azonban, azon már igencsak meglepődtek amikor látták, hogy a légzsilipből nemcsak a királynő lép elő, nemcsak egy egész csomó más illető is a népéből, de majdnem egy tucat olyan valaki is, akiknek a keze alaposan meg van kötözve! Ezek egyike ráadásul egy Harald számára felettébb bájosnak tűnő, ifjú, de sportos külsejű leány volt, akinek a bőre azonban csodálatos narancssárga színben pompázott. Ilyet ő még sosem látott!

—Hát ez meg...! - kezdte a fiú hökkenten, s döbbenetében be se tudta fejezni a mondatát.

—Ők a foglyaink, de, mert ők is beszélni szerettek volna veletek, hát úgy döntöttem nagy kegyesen engedélyezem e lehetőséget nekik, így elcipeltük magunkkal őket hozzátok. - válaszolta a királynő.

—Na de hát miféle foglyok, honnan...

—Természetesen a bolygóról, Vegániáról.

—A bolygóról...?! Nahát! Én meg épp most szerettelek volna tudatni téged arról, hogy az a hely lakott, s hogy a lakói állandóan kémlelnek benneteket mindenféle módon, például a fürdőszobai tükrökön át, és lehallgatják a beszélgetéseiteket meg ilyesmi! - csapta össze a kezét Szinni.

—Köszönöm a jó szándékú figyelmeztetést, de amint látod ezen én már rég túl vagyok, ezen hogy ezt tudjam, sőt azóta már akcióba is lendültem, kihirdettem mindezt a népemnek... igaz, a beszédemet nem tudtam befejezni méltóképpen mert ezek a férgek félbeszakították, de azért a

lényeg akkor is megvolt, aki nem teljesen hülye megértette, elmondtam nekik a tükör-dolgot is szóval aki akarja ellenőrizheti... és amint látod bosszút is álltam amiért félbeszakítottak, mert elfogtam mindet!

—Na, azért mindet biztos nem. Jónéhányan lakhatnak még azon a bolygón.

—Majd lemegyünk oda és kicsináljuk mindet.

—Vagy mi téged. - vetette oda neki mérgesen az egyik vegán fogoly.

—Csillapodj - szólt rá Dorin - ölni nem szabad, az rossz karmát teremti!

—Van olyan is ám hogy jogos önvédelem.

—Persze hogy van, de amíg csak beszélnek, az nem árt. Mondani lehet akármit, az még nem azonos a fizikai agresszióval.

—Tőlem könnyen megkaphatjátok azt is! - fenyegetőzött Ziri vérszomjasan.

—Szerintem előbb jöjjön mindenki be innen a folyosóról egy nagy terembe, aztán beszélgessünk erről - szólt most Harald - mert mielőtt gyilkolászni kezdek, szeretem tudni hogy épp kik azok akiket lemészárolok! - és kedvesen mosolygott a vegánokra, akiket e mosoly cseppet se tett nyugodttá, figyelembe véve hogy ha mosolyogva is de mit mondott. —Szóval üljetek le nyugodtan, aztán halljuk, mi ez az egész kémkedés... és jó lesz ha gyorsan beszéltek, részletesen, és semmit se akartok eltitkolni, mert arra már rájöttem, minden bizonnyal azt is végignéztétek nemegyszer amikor Szinnivel vagy mással szeretkeztem, márpedig mi emberek nagyon mérgesek szoktunk lenni ha kiderül, hogy megkukkolják amikor dugunk! De pláne ha azt a kukkolást valami alsóbbrendű, korcs népség végzi! Azaz jó lesz ha gyorsan pereg a nyelvetek, ha egy minimális kis elnézésre is legalább igényt tartotok!

Hát a vegánok mit tehettek volna, beszéltek... Szinni és Ziri eleve túlerőben voltak már velük szemben, de Harald jelenléte pláne eldöntötte a kérdést. Senki se ellenkezik szívesen olyasvalakivel szemben aki legkevesebb háromszor erősebb nála!

Szinni, Ziri, de különösen Harald ámulatlan hallgatta a beszámolót.

—Szóval VALLÁSI okokból ment ez az egész?! Egy ilyen hülyeség miatt, hogy a vallás...

—Nem vallási, hanem etikai okokból! - tiltakoztak a vegánok.

—Szóval azért hogy védjétek az állatokat, képesek voltatok azt hazudozni mindenkinek hogy a zsírok, a vörös húrok, s általában az állati eredetű táplálék ártalmas, nem számított nektek hogy ők akik ezt eszik, akik maguk is emberek, ők, akik ÉRTELMESEN LÉNYEK, ők megbetegednek, szenvednek, elhízhatnak, elbutulhatnak, előbb halnak meg, ez mind semmit se számított nektek, mert fontosabbnak tartottátok az embereknél, a honfitársaitoknál az ÁLLATOKAT! Elképesztő! Fúj milyen utálatos aljasság!

—De ha tényleg ártalmas az állati eredetű táplálék!

—Ez nem igaz - szólt most bátran Dorin - mert évek óta magam is azt eszem, sőt semmi mást nem is, és nemcsak nem vált ártalmammra, de még szépen ki is izmosodtam tőle! Ez a páromra, Pancsára is igaz!

—Akkor te nem vagy vegán mégse? - kérdezte Harald.

—Elméletileg igen, gyakorlatilag azonban nem. Igazán nem sok minden van amiben osztanám a hitüket.

—De most mégis velük tartottál!

—Hát ugye, elhívtak magukkal. Munkaköri kötelesség. Kíváncsi is voltam, még sosem jártam az űrben. Tekints az egyik testőrüknek.

—Tekinthelek annak, de akkor azt kell mondjam testőrként csúfosan befuccsoltál.

—Még nem feltétlenül, mert annak hogy megvédjem őket nem okvetlenül az ökölharc az egyetlen módszere csak. Mert hátha meg tudlak győzni.

—Miről?

—Hát, arra gondoltam, miért is ne lehetne elintézni ezt az ügyet békésen?

—Na de miként, egy egész sereg mindenki tud már arról hogy kémkednek utánuk a vegánok...

—Igen, de ez nem baj. Mert miért is ne lehetne az úgy, hogy egyszerűen elűrhajóztok valahová az

ürvárosaitokkal! És megy veletek Ziri királynő is a népével! Biztos találtok idővel akár egy egész, lakatlan bolygót is ha arra van szükségetek, holott nem is feltétlenül kell az, mert a zemek többsége úgyse kívánczik le a bolygó felszínére...

—Ilyen bolygót már találtunk is, még ha nem is lakatlant de ez nem baj mert lakói primitív körülmények közt élnek és ráadásul ott is mindenki olyan kicsi mint ti - mondta Harald - de ez akkor se lesz így jó, mert az én drága feleségem, Szinni, maga akar a királynő lenni, holott Ziri nem úgy néz ki mint aki szívesen lemondana a hatalomról.

—Még szép hogy nem mondok le! Mert miért is, többet tettem eddig az ügy érdekében mint Szinni! Jobban megérdemlem a trónt! De egyébként meg nem is tetszik a javaslat egyáltalán, mert ezek a rohadék, piszkos, aljas vegánok nagyonis megérdemlik hogy megbüntessük őket! És ez igenis megoldható mert sokan vagyunk!

—Ne becsüld le őket Ziri - szólt most Dorin - mert élnek hozzám hasonló Végmunkások is Vegánián, és azok nem okvetlenül riadnak vissza attól, hogy öljenek ha nagyon muszáj! Elkerüljük ezt mi is ha csak lehet, de ha olyan igazán nagyon muszájtatik, ha nincs más hátra, akkor meg tesszük! És nektek fegyvereitek sincsenek csak néhány lézerpisztoly, de azok nem fognak működni, ha kiadjuk nekik a megfelelő parancsot! A bolygónkon azonban akad azért fegyver, ha nem is sok. De van azért, mert van rendőrségünk. És az is teljesen biztos hogy sokkal gyorsabban tudunk elkezdni fegyvereket gyártani tömegtermelésben, mint ti. És akármilyen vallásosak is a vegánok, végső esetben azért ők is rászánnák magukat az ölésre, legalábbis sokan közülük, mert az életösztön nagy úr. Nyilván, lenne aztán később a győztes háború után nagy lelkipurdalásuk, de a végén csak kimagyaráznák valamiképp a dolgot, legfeljebb sokat imádkoznának. És még ha mindezek ellenére ti is győznétek, az nektek iszonyú veszteségbe kerülne. Nem hiszem én hogy az megérné.

—Egyáltalán, hát gondoljunk már arra, hogy a vegánoknak is megvan a joguk rá hogy úgy éljenek ahogy akarnak. - mondta csendesesen Szinni.

—De drágám, ezt épp te mondd amikor minden vágyad hogy királynő legyél?! - nézett a párjára Harald elképedve.

—Szerelmem, az való igaz hogy én királynő akartam lenni, és még most is az akarok lenni, ez nem változott! Ne feledd azonban, eleinte én abban a hitben voltam hogy a bolygónk lakatlan. Azaz amikor királynő akartam lenni, az azt jelentette hogy az ürvárosok népessége fölött akartam királynősködni.

—Szóval képes lennél békén hagyni a bolygólakókat?

—Miért is ne? Mert nézd csak, tegyük fel lesz egy háború, amiben mi győzünk, ráadásul alig lesz veszteségünk. Most őszintén, még e legjobb esetet feltételezve is, mire mennék én ezekkel a hülye vegánokkal?! Kezdek el kínlódni velük, ránevelve őket a húsevésre?! Győzködjem őket hogy „de jöjjön már meg az eszed, egyél husikát mert az finom s egészséges”?! Mondd, mit érnék ezzel? Mi lenne ebből a HASZNOM?! Miért védjem én az Ő egészségüket, ráadásul úgy, hogy közben gyűlölnének engem?! Ha ők el akarják rontani a saját egészségüket azzal hogy csak gizgazokat esznek meg mesterségesen előállított vackokat, akkor az az ő dolguk és joguk van hozzá szerintem. Ahhoz nyilván nincs joguk hogy megszabják NEKEM vagy másnak hogy mit együnk MI, de most már hogy lelepleződtek, erre nem is lesz módjuk. Az azonban hogy ŐK mit esznek az ő dolguk és engem nem is érdekel. Persze, jog ide vagy oda, ettől még igyekeznék elfoglalni a bolygót és átnevelni őket ha nem lenne más választásom, mert egy bolygó nekünk igenis kell, ha másért nem hát nyersanyagoknak meg állattenyésztésre. Szerencsére azonban nem okvetlen kell nekem Vegánia, mert ott az a másik bolygó a szomszédos naprendszerben, és eleve azt is beszéltük meg mi ketten ugye szerelmem hogy ott leszek királynő, sőt, ott istennő leszek mert azok még középkori szinten állnak...

—Micsoda?! - vágott közbe Ziri. —Ott a lakosok még *annyira* primitívek hogy még középkori szinten állnak?!

—Igen, úgy van.

—És ők is akkorák csak mint mi, tényleg?!

—Pontosan.

—Ez biztos?!

—Biztos - válaszolta Szinni helyett Dorin - mert tanultam hogy amikor az őseitek idejöttek e bolygóra akkor valamivel később egy részük kijavította azt az ősi úrvárost és épp a szomszédos naprendszerbe távoztak vele.

—Hm... Hát ezesetben talán valóban megegyezhetünk! - nézett maga elé Ziri tűnődve. —De ennek az az ára hogy ÉN legyek a királynő azon a bolygón!

—Erről szó se lehet, a királynő én kell legyek, és ha ellenkezel, Harald, a férjem semmi perc alatt kitekeri a nyakadat! - rázta meg a fejét Szinni.

—Ugyan már, ez a Harald lehet nagy meg erős, de sokkal rendesebb fickó annál hogy ilyen műveljen, egyébként se tenné, de pláne nem így hogy tetszem neki, mert tetszem neki azt látom... De nem is ez a lényeg, hanem hogy az előbb mondtad hogy te nem királynő akarsz lenni hanem istennő!

—Nem értelek.

—Arról van szó, hogy korábban mondtad hogy te eredetileg csak az úrvárosokban lakók fölött akartál királynő lenni. Nos, mi lenne ha úgy egyeznénk meg, hogy hagyjuk e bolygót ezeknek a hülye vegánoknak valóban, elrepülünk ahhoz a másik bolygóhoz az összes úrvárossal, aztán te maradsz fent az úrben, királynőnek vagy ami csak tetszik neked, én meg lemegyek a bolygóra és rendet teremtek ott... azaz gyakorlatilag én leszek odalent a királynő! Tudod, mindig is imádtam a történelmi filmeket meg regényeket! Igazából mindig is egy vadabb világban szerettem volna élni! Nekem az nagyon megfelelne! Persze mégiscsak a tied lenne a legfőbb hatalom, Szinni, már amiatt is mert nekem szükségem volna a fejlett technikára amit a te úrvárosaid biztosítanak nekem, szóval végeredményben az alárendelted lennék, de nem hiszem én hogy túl sok mindenben kéne behódolnom neked. Aztán meg én azt hiszem téged úgyis inkább a névleges hatalom érdekel mert mégiscsak jobban szereted a kényelmes életet idefent az úrvárosban mint odalent azon a barbár vidéken ami még veszélyes is lehet.

—Ebben igazad lehet, sőt mostanában egészen biztos hogy eszem ágában sincs lemennem oda, most, amíg várandós vagyok...

—Na látod, milyen jó lesz neked ha lesz a személyemben egy megbízható helyettesed! És ha nagy ritkán mégis lelátogatsz majd oda, ettől még nyugodtan eljátszhatod ott a jóságos istennő szerepét.

—Hm... Végeredményben ebben még igazad is van! De mi legyen a vegánokkal?

Ziri legyintett.

—Visszazavarom őket a bolygójukra és kész.

—És ha bosszúból megsemmisítik az úrvárosainkat?! - aggódott Harald.

—Ugyan miképp? - kérdezte Ziri.

—Valami önmegsemmisítő akármit aktiválnak.

—Nincs bennük semmi ilyesmi. - válaszolta az élelmezésügyi miniszter.

—És ezt higgyem is el?

—Na de miért raktunk volna bele ilyesmit a saját városainkba?! Mert jó-jó, nem vegánok laktak bennük többségükben... de néhány fő azért belőlünk is, titokban! Bolondok lettünk volna ilyen beleépíteni bármelyikbe is, hogy aztán netán véletlenül aktivizálódjon! Hülyék mi se vagyunk...

—De, nagyonis.

—De nem ennyire! És arra mégse gondolhattunk hogy majd jön ide valaki a te fajtából és mindent összezavar!

—Nem kellettem én ide, Ziri maga is elég nagy zúrt kavart nektek.

Ziri büszkén húzta ki magát, élvezte Harald dicséretét.

—Szeretem ha zajlik körülöttem az élet!

—És velünk mi lesz? - kérdezte most Pancsa.

—Mentek vissza a bolygókra. - vont vállat Ziri.

—Na épp ez az, hogy én azt szeretném ha nem kéne visszamennem... veletek szeretnék tartani! Természetesen Dorinnal együtt.

—Hogy... hogy... - hebegte Dorin.

—Persze hogy veled együtt, hiszen szeretlek! - magyarázta neki mosolyogva a leány.

—Na de meg se kérded a véleményemet?!

—Minek azt, X+ engedélyem van, amit én mondok az olyan mintha te mondanád...

Erre már Dorin is elnevette magát.

—Csavaros eszed van, de ez azért nem ilyen egyszerű. Hagyjam itt a szüleimet?

—Szerintem nem lesz akadálya annak hogy ők is jöjjenek ha akarnak.

—De nem fognak akarni.

—Akkor az meg az ő döntésük lesz amihez joguk van. Én azonban szeretném, ha a jövőben nem lennék rabszolga még hivatalosan sem.

—Nem tudhatod hogy Haraldék miként bánnak majd veled.

—Egyelőre barátságosaknak látszanak. Különbözik meg, én olyan vagyok aki szívesen választja a még ismeretlen rosszat a már ismert rossz helyett, és amiatt, mert amit nem ismerünk az hátha mégse rossz lesz hanem jó... de még legrosszabb esetben is ott lesz a rossz mellé az Ismeretlen, az újat tapasztalás élménye!

—Hm...

—És mondok mégvalamit. Szeretném most megkérni Haraldot, Szinnit és Zirit, hogy csak akkor hagyják békén a vegánokat, ha hozzájárulnak hogy az összes „sárga”, azaz olyan mint én, tehát Vegánia minden rabszolgája is feljöjjön ide az úrvárosokba, s ők is elrepülhessenek! És tiltsák meg a vegánoknak a rabszolgák tartását a jövőben is!

—Ezt magam is méltányos kérdésnek tartom - bólintott Harald - pláne mert nekem nagyon tetszel, Pancsa, ilyen különleges szeretőm még úgyszólván!

—Erről tégy le felség, én Doriné vagyok most és mindörökké!

—Ó, szerintem félreértettél, nem kifejezetten rád gondoltam, lehet hogy rosszul fejeztem ki magamat, csak azt akartam mondani, hogy olyan mint te, olyan szeretőm nincs még, aki tehát így néz ki, mert nekem nagyon tetszik ez a szín, szóval... szóval ne aggódjatok, na, akármilyen erős is vagyok, nem foglak megerősöztetni, az nem az én szokásom! Na de ha ti „sárgák” mind fel lesztek hozva ide akkor bizonyára lesz köztük valaki olyan is aki eléggé tetszik, s akinek nem lesz kifogása a közeledésem ellen!

—Hát persze, csodálkoznék magam is ha úgy ne lenne. Nekünk odalent nincs sok becsületünk, azaz ha kicsit is kedves leszel hozzájuk, bármelyik boldogan a karodba omlik majd. Én se amiatt nem teszem mintha nem tetszenél, csak nekem már ott van Dorin, akivel elég régi a kapcsolatunk, szóval az én helyzetem teljesen más.

—Helyes! Akkor tehát most úgy döntök - állt fel Harald - hogy le lehet szedni a köteleket minden vegánról, de közülük csak Dorin és Pancsa az akiben megbízom, akinek teljes szabadsága lesz, a többieket be kell zárunk egy jókora szobába, az ajtó elé fegyveres őrköt állítani, s mindaddig ott lesznek túszként, amíg minden Pancsa-féle leányt fel nem szállítanak hozzánk a bolygóról! Azután elrepülünk, a vegánok pedig élhetnek tovább itt békességben, és zabálhatják a kedvenc gízgázait, azt képzelve hogy kérődző állatok... nem kétlem, a fokozatos szellemi leépülés lesz a sorsuk az elégtelen tápláléktól, de ez már az ő dolguk. Időnként azért iderepülünk majd, ellenőrzendő, nem készítettek-e újabb rabszolgákat maguknak. E döntésemet Dorin közli majd a lenti vegánokkal, ő visszarepülhet oda, Pancsával együtt vagy nélküle, ahogy óhajtja. Amíg pedig a többiek itt maradnak túsznak, kifaggatjuk őket afelől, miként lehet a mindenféle kémholmijaikat kikapcsolni, illetve, például rábírnunk a műszereket arra hogy Vegánia bolygóról valós képeket adjanak, nem olyanokat amikről hagyják a városokat és falvakat meg más ilyesmit... Remélem együttműködők lesznek a szükséges kódok kiadásában, elsősorban a saját érdekükben, mert ezennel közlöm hogy én kizárólag húst eszem, de a vegánok húsát még nem kóstoltam meg... ellenben NAGYON kíváncsi vagyok rá, mert nem kétlem, ők, akik kizárólag növényeken élnek, olyan ízletes hússal

bírnak mely a legközelebb áll az általam nagyra becsült, szabad tartású kérődző állatok húzához! De mert mégse kérődzők, minden bizonnyal különleges zamata lehet a húsuknak, igazi gasztronómiai élmény lehet megennem őket... Azaz ha szeretnék megúszni a velem való találkozást, ha életben szeretnének maradni és nem kíváncsoznak átlényegülni a pecsenyémmé, akkor az együttműködés nagyonis ajánlatos lesz! És még csak semmit nem is veszítenek vele, hiszen már úgys lelepleződtek!

Minthogy a Zem népnek oly rengetegsok űrvárosa volt, temérdek űrkomppal rendelkeztek. Már alig két hét alatt felhozták velük az összes „Pancsa-féle” leányt, a rabszolgákat az űrvárosokba. Akik ennek nagyon örvendtek, már amiatt is mert kiokosításukat itt fent azzal kezdték, hogy közölték velük: mostantól kezdve annyi húst ehetnek amennyit csak akarnak, ráadásul teljesen ingyen! Ők itt kivételezett helyzetben vannak, mert bennük Ziri királynő épp annyira megbízik mint Szinni a rókadémonokban... Márpedig Zirinek is és Szinninek is nagy szüksége van megbízható alkalmazottakra, mert az űrvárosokban élőket át szeretnék nevelni a húsevésre, legalábbis annyiból hogy a legártalmasabb, legcukrosabb vackok evéséről mielőbb le kell szoktatni őket! Nem akarnak nagy erőszakot alkalmazni, tökéletes sikert nyilván csak a következő generációnál lehet elérni, de azért valamit javítani illik már a jelenlegi nemzedéknél is... és mert ez biztos nem mindenkinek tetszik majd, minden segítség elkél, na e „sárga” lányokban e téren Ziri is, Szinni is nagyon bízik! Ők tehát kostantól nemcsak nem rabszolgák, de kifejezetten az előkelők körébe tartoznak, ők kiváltságosok!

Odalent meg a bolygón elkövetkezett a búcsúzkodás napja Dorin és Pancsa számára. Dorin mindenekelőtt visszatért régi iskolájába, hogy rávegye a Végmunkásokat, tartsanak vele. De egyetlenegy ilyen Végmunkást talált csak: tanárnőjét, Lilithet.

—Jól van, Dorin, én megyek veled, mert mindigis szerettem a különleges dolgokat, az újat tapasztalást... Végmunkás is emiatt lettem! - egyezett bele Lilith.

Azázel űr azonban csak a fejét rázta.

—Dorin, én szeretek Végmunkás lenni! Minek mennék veled?! Ki tudja milyen munkám lenne azon a másik bolygón! Vagy az űrvárosokban! Itt gazdag vagyok, nagyon gazdag, s amit tennem kell érte az jóformán semmi. Kényelmes, nyugodt életem van. Minek cserélném el a bizonytalanért?! Én nagyon örülök neki, hogy sikerült ezt a válságot megoldani, véleményem szerint nem is fizettünk nagy árat érte, elvégre továbbra is élhetjük a magunk életét. Gratulálok neked, és kívánom hogy te is találj meg a magad boldogságát valahol odakint a Nagy Végtelenben! De nem megyek veled, s nem is hiszem hogy sok Végmunkás tartana veled.

S valóban, Lilithen kívül senki más nem ment vele...

Aztán Dorin elment apjához és anyjához is, s hívta őket. De szülei is csak a fejüket rázták.

—Fiam - mondta neki édesanyja - én azt hiszem ott nálatok nagyon másképp menne az élet mint nálunk, a mi bolygónkon!

—Ha attól az elmaradott bolygótól félték, szerintem el tudnám intézni hogy ne kelljen oda leköltöznotök, s élhetnétek valamelyik űrvárosban.

—Ez igaz, de meg nem is annyira attól a bolygótól félek, én elhiszem hogy megnevelitek majd azokat a vadembereket, az állatvilág meg nem nagyon zavar, a természet közelében éltem eddig is... hanem, például, hát mit ennénk ott, mi?!

—Természetesen bármit amit akartok!

—Úgy értem, attól tartok ott nem lenne biztosítva hogy igazi vegán élelmiszereket kapjunk.

—Nem hiszem hogy bárki törődne vele, ha továbbra is csak zöldegeket meg gyümölcsöket fogyasztanak.

—Az lehet, de hallottam már hírért hogy azonnali hatállyal betiltották a kenyeret, a tésztákat, a kristálycukrot, sőt a növényi olajokat is!

—Mert nagyon ártalmasak.

—Fiam, az lehet. De valamit akkor is kell enni, és ugyan miben süssünk ezentúl, ha nem növényi olajokban?! Vagy mered nekem azt hazudni, ha azokat betiltjátok, akkor amit helyette használtok az nem állati eredetű zsír lesz?! És még az a jobbik eset ha ez a zsír, ez a vaj lesz. Mert ahhoz legalább nem kell megölni egy állatot. Holott élek a gyanúval hogy nálatok még vaj se lesz, hanem valami annál is szörnyűbb zsiradék! Egyáltalán, fiam, a szemedbe mondom, én attól tartok hogy ti ott állatokat fogtok ölni és enni! És még ha teljes erővel igyekeznék is majd ezalól kivonni magamat s ebben nem részt venni, és még ha ezt tényleg senki nem is tiltaná meg nekem, akkor is az úgy volna hogy az élelmiszer amit megveszek, ha többségében növényi alapú is volna, de szennyezett lenne állati eredetű hozzávalókkal is!

Dorin nagyot sóhajtott.

—Te tudod anyám... De ha így döntesz, attól félek sorsod a hamari elhízás és halál lesz itt Vegániában. Hiszen ettől már eddig is csak azok a különleges ételek mentettek meg téged amiket én szállítottam nektek. Kitől szerzitek be, ha én elrepülök?

—A többi Végmunkástól.

—Ha adnak nektek. Különben is, ha azt megesszitek, akár velem is tarthatnátok.

—Mire célzol?! - sápadt el édesanyja.

—Anyám, vannak dolgok az életben amikor kompromisszumokat kell hozni. Tudod, olyan „valamit valamiért” élethelyzetek. Én most súlyosan tapintatlan leszek: bevallom, hogy akkor régen én egyszerűen hazudtam neked. Döntenem kellett ugyanis, hogy semmit se teszek, vagy igenis teszek valamit. De „valamit tenni” csak akkor tudtam, ha bevállalom hogy hazudok. Hát ezt tettem, hazudtam... azért, hogy megmentsem az életedet. És hogy gyereked lehessen. És sietve szólok ne hogy nagyon rossz véleménnyel legyél rólam: természetesen kész vagyok vállalni minden emiatti karmikus következményt, azaz te ártatlan vagy, hiszen jóhiszeműen cselekedtél, nem tudtál arról hogy én hazudok...

—Dorin... azok az élelmiszerek... azok... azok ÁLLATOKBÓL KÉSZÜLTEK?!

—De ugye hogy milyen finomak? - kérdezte vissza Dorin, válasz helyett.

—Na de... na de...

—Ha azokat készek vagytok megenni, akár már velem is tarhattok.

—Dorin, ez így már teljesen más. Eddig megehettük, mert tényleg nem tudtuk hogy mit fogyasztunk el. Ha azonban e pillanattól kezdve még egyszer is a szánkba vennénk egy falatot is belőle...

—Akkor bűnössé válnánk. - fejezte be az anyuka mondatát Dorin apja.

Dorin bólogatott.

—Igen, ebben természetesen igazatok van, a ti felfogásotok szerint. De szabad kérdezni valamit?

—Hát persze fiacskám!

—Örölsz neki, hogy hazudtam neked, s ennek hála megszületett a kislányod?

—Igen, természetesen, nagyon hálás vagyok neked amiért ezt tetted, bár tudom hogy ezzel szörnyű bűnt vettél magadra...

—Na de várj csak egy pillanatot anyám: lehet-e bűnnek nevezni azt, amiből ilyen csodálatos dolog fakadt, mint ennek a te aranyos kislányodnak a létezése?!

—Hát izé... tudod, néha jó és rossz egymással kézen fogva jár...

—Ez így igaz ahogy mondod, valóban! De most akkor hadd kérdezzek meg tőled mégvalamit. Tegyük fel, elalszol, majd arra ébredsz hogy valami csoda folytán visszakerültél a múltba. Abba az időbe amikor még a lányod nem született meg. És emlékszel mindarra ami mostanáig az úgymond „jövőben” történt veled. Nyilván az lenne a véleményed hogy mindezt csak álmodtad, de mint valamiféle jóslatot. Nos, a kérdésem az, ennek tudatában tehát, úgy, hogy tudod már hogy milyen lányod születhetne, de tudod azt is hogy ezért olyasmit kéne enned hogy hús és zsír, tehát állati eredetű táplálékot, ezen tudás birtokában, megtennéd-e? Elkezdenéd-e enni mindazt amit hozok neked? Azért, hogy a lányod akiről álmodtál, tényleg megszülessék? Megtennéd-e? Mi lenne a

véleményed, megérné-e?

Anyja behunyta a szemét, nagyot sóhajtott, majd szemét újra kinyitotta, s a kislányára pillantott.

—Igen, természetesen az a véleményem hogy megérné. Igen, természetesen megenném azt a... - és nyelt egy nagyot. —Nagyon nehéz döntés volna, nem tudom miként bírnám lenyelni az első falatot, de nem is vitás hogy megtenném. És Dorin, te egy rohadt piszok alak vagy hogy ezt kérdezed tőlem, egy utolsó aljas nem is tudom hogy minek nevezzelek, mert ilyesmit egyszerűen NEM ILLIK kérdezned, mert tudod hogy egy anya erre nem felelhet másképp!

—Ne engem szídj emiatt anyuci - vigyorgott Dorin - hanem a régi iskolám igazgatóját, mert ő csapott ki, miatta kerültem a Végmunkásképzőbe, ahol ilyen utolsó, rohadt, piszok nemtudommicsodává neveltek, ahol így elrontottak engem, a te édes fiacskádat... De ezek után hogy ezt válaszoltad, azt hiszem egyértelmű hogy nektek is ott a helyetek az űrsiklóban mellettem, most, amikor itthagynom e bolygót!

—Várj csak, és édesapád?!

—Elég biztos vagyok benne hogy miután ezt mondtad, amit, azután ő se mer ellenkezni. Mindigis nagy papucs volt az öregem. - vihogott Dorin.

—Hogy te milyen pofátlan vagy, milyen végtelenül szemtelen!

—Miért, papus, te nem szeretnél talán egy harmadik gyermeket is?

—El tudnál nekem intézni odafent is egy nemzési engedélyt?

—Nem lesz rá szükség, most kezdetben még egy egész bolygó vár ránk ami alig van benépesítve.

—Hát... ha így nézzük a dolgot...

—Ne a „dolgot” nézd, hanem te is a kislányodat, ahogy anya tette. Válaszolj te is: Megérte?!

—Igen, természetesen! - azzal édesapja már nem is mondott semmi többet, hanem megindult az űrkomp felé.

Vége

2010.01.17, 12:10:01 — 2021.03.31, 19:04:00

Tisztelt Olvasó! Kötelességemnek érzem bejelenteni, hogy bár én, e regény szerzője valóban az ebben a regényben leírt "Carnivore diétát" követem, de ennek ellenére nem vállalok felelősséget semmiért se, bármi történjék is, amennyiben Te magad is áttérsz rá!

Nem vagyok orvos, nem vagyok dietetikus. Eleve, fogalmam sincs arról, Neked milyen esetleges alapbetegségeid vannak - talán olyanok is amikről magad se tudsz még. Nem tudhatom, mikor „csalsz” az étkezések során, olyasmit is befalatozva amit a carnivore diéta nem engedélyez. Nem tudom milyen gyógyszereket szedsz rendszeresen vagy alkalmasszerűen; azt se, milyen életmódot folytat, mennyi stressz ér téged, milyen forrásból szerzed be az élelmiszereidet, azok mennyire tiszták, frissek, stb. Semmit se tudhatok!

Ilyen körülmények közt semmiért se vállalhatok felelősséget, ez nyilvánvaló. A te életedért neked kell felelősséget vállalnod!

Emellett, e regénybe nem fért már bele egy egész rakás olyan információ e diétával kapcsolatban, ami pedig FONTOS, vagy legalábbis fontos LEHET, bizonyos körülmények közt. E regény tehát tényleg REGÉNY, és nem részletes dietetikai vagy életmódbeli tanácsadás! Bár minden tőlem tellőt megtettem azért hogy az itt leírt információk igazak legyenek, mégis, ezennel kijelentem, e mű csak a téma iránti érdeklődés felkeltésére szolgál, az a célja tehát hogy elkezdj te magad is művelődni e témában, utánaolvasni, s így tudatosan ügyelni rá, milyen életmódot folytatasz!

Másodlagosan pedig az volt a célom ezzel a regénnyel, hogy felhívjam a figyelmet a mindinkább eltömegesedő IoT eszközök - általában az „okoseszközök” - veszélyeire, s méginkább annak a veszélyére hogy minden hálózatba van kötve, ez ugyanis véleményem szerint súlyosan erodálja a magánéletet, kiszolgáltatottá tesz bennünket rosszindulatú egyéneknek illetve a mindenkori politikai

hatalomnak.